

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

[udgivet af Hans Holck]

Flyve-Blade : et Uge-Skrift for År 1774=et Uge-Skrift for Aar 1774

1774

Kiøbenhavn : trykt hos Lauritz Simmelkiær,
[1774]

400, [6] s.

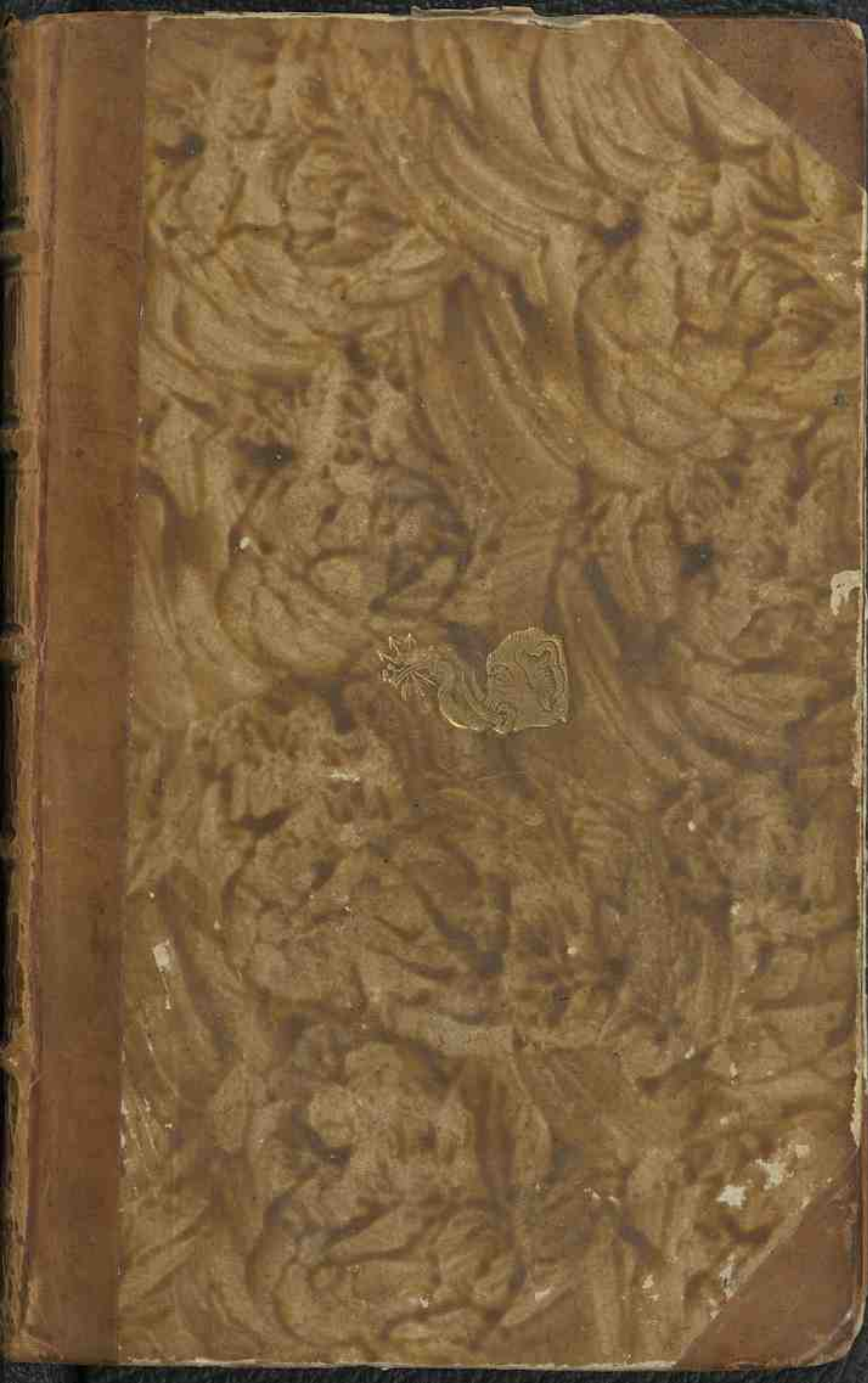
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

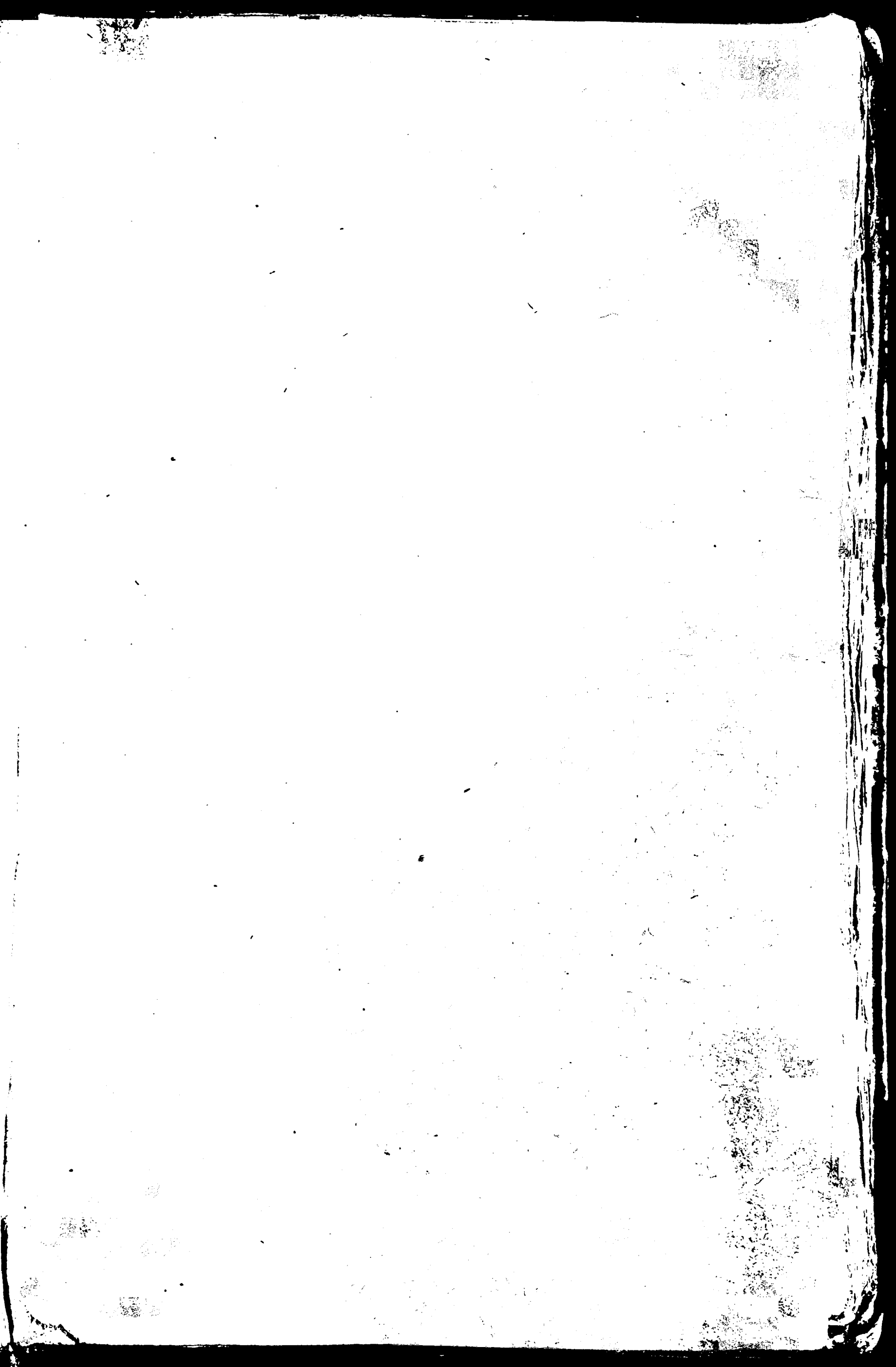
60-20

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023474647

Euxdorph.

Flyve-Blade.

Et

Uge-Skrift

for Aar 1774.

R i s b e n h a v n.

Trykt hos Bogtrykker Lauritz Simmelkær, boende paa
Adresse-Contoiet.

S I D S E = B I L D E
No. I.
I 7 7 4.

Skindsyges Billede.

Florella var gift med Castalio, en Mand af et meget alvorligt og indgetogent Bæsen, som gjorde ham ofte allehaande fremmede Tanker formedelst hendes muntre Leve- maade. Det befaldt ham ikke, at hun foer saa flittig ud, og at hendes Thee- og Caffee-Selskab blev forsterket af saa mange Mandspersoner. Han fandt ofte hendes Talemaader noget alt for letsindige, og troede, at hun tilstædde nogle unge Herrer i Omgang med dem lidet for megen Frihed. Florella var og virkelig at dadle, enten fordi hun havde ægtet Castalio, eller i det mindste, fordi hun, efter hendes Giftermaal med ham, ikke søgte at indrette hendes Tilbøieligheder efter hans. Men Castalio gjorde hende den største Uret af Verden, i det han fattede Mistanke om hendes Ægte-Trosskab. De fortrædelige Timer, som han derover havde, vare allene en Frugt af hans Indsildning, som sysselsatte sig uden Afsladelse, for at gjøre ham nye Fortrædelighed. Han fandt en grusom Fornøielse derved, at han vedligeholdt sin Jalousie, og der mødte et Tilfælde, som uskyldigviis tiende dertil, at bestyrke ham i samme.

I Nabovelavet opholdt sig en astant Officier, ved Navn Sclopeto, som androg sin Kierlighed for alle de Fruentimmer, han fik at see, og iblant andre havde og skrevet et Kierligheds Brev til Florella, hvorudi vel intet andet indeholdtes, end hvad et Menneſke af hans Frelighed kunde ſkrive endog til det allerdydigſte Fruentimmer. Dette Brev giennte Florella i hendes Cabinet, blot i den Henſigt, at fornøye ſig derved med nogle af hendes Beninder, og tillige at beraadſlaae om, paa hvad Maade hun ſkulde hævne ſig over ſaadan en uforſkammeret Galan.

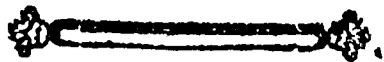
Caſtalia, ſom imidlertid i ſin Jalouſies Hidſighed havde hemmelig taget Nøglen til ſin Kones Kabinet, igiennemſøger alle hendes Papiere, finder Officierens Brev, udtolker hver Stavelſe deraf paa det allerværſte, og beſlutter ved følgende Liſt at komme efter den hele Sags Grund og Sammenhæng.

Han befaler ſin troeſte Tiener Henrich at forſkaffe ham en koſtbar Klædning, og ſiden formælde hans Compliment, under Navn af Baron von Hockberg, til Oberſte Sclopeto, hans Kones Liebhaber, at han enſkede ſig den Ære at opvarte Oberſten, om det var ham beleyligt. Men der var en alt for ſtor og fortrolig Kierlighed imellem Henrich og Marichen, Florellas Kammer-Pige, at hun ſkulde fundet dølge denne Hemmelighed for hende, og Florella fik igiennem ſamme Canal alting at vide, hvad hendes Mand foretog ſig. Hun merkede ſtrax af nogen Uorden i hendes Cabinet, hvoraf hans Miſtanke maatte have reyſt ſig, og ſammenfaldte en hemmelig

melig Forsamling af hendes udvalgte Benner hos sig for at tale med dem om denne Sag.

Først fremlagde hun Oberstens Brev for dem, hvorover de allesammen ikke lidet ivrede sig, fordi enhver af dem havde faaet ligesaadant et Brev fra ham. Den uforsvarlige Frihed, at en Egtemand igiennemsogte sin Kones Cabinet, blev dadlet af dem allesammen, og det blev besluttet med et almindeligt Biesald, at straffe Egtemanden ved hans Jalousies Forøgelse, ved at give Galanen et falskt Haab. Udfaldet paa det altsammen var dette: At man, førend Castalio kunde komme til Obersten, sendte Bud hen til ham med den Efterretning fra Florella, at hun ventede ham Klokken 6 om Aftenen, for at tale med ham om hans Brev, og paa den Tiid var hendes Mand reyst ud af Byen.

Sclopeto havde neppe saasnart faaet dette behagelige Budskab, førend den nye Baron von Zochberg ankam i sine bebræmmede Klæder, for at besøge ham. Efter fuldendte Complimenter, som ere saa fornødne hos Fremmede, der gjøre Bekjendtskab med hinanden, siger Baronen til ham, at han ikke lidet misundte Hr. Obersten den Lykke at staae i Gunst hos Castalios artige Frue; at han for sin Part havde gjort sig al Umage for at overvinde hendes strenge og haardnakkede Dyd, men uden Virkning; at han derimod troede, at en Mand af hans Færdighed og Arztighed skulde altid være i Stand til at naae sit Dnemeed i en Sag, som havde slaget ham feyl; at han i øvrigt ifkun allene bad at forunde ham Deel i denne Fornøjelse; hvorhos han tillige staa
Ober-

Obersten en temmelig Dukat-Børs i Haanden. Denne, som allerede i lang Tid ingen Sold havde faaet, fandt denne Foræring alt for Eierkommen, at han ikke skulde have taget imod samme. Han forsikkrede Baronen, at han gierne vilde være ham til Tieneste, og at han glædede sig over at see ham hos sig paa saa behagelig en Tid; thi i Dyeblikket, førend De gav mig den Ære af Deres Besøgelse, sagde han til ham, har jeg faaet et Bud fra Florella, at jeg skal komme til hende i Aften Klokken 6, da hendes skindsyge Mand ikke mere er hjemme. Men kiender De noget til hendes Mand? spurgte Baronen. Jeg kiender slet intet til ham, svarede Obersten. Jeg veed intet videre om denne Hanrey at sige, end at han er riig, og at jeg tænker at gjøre hans Kone til en Nøgel til hans Penge-Kasse. Hvad Dem angaaer, min Hr. Baron, sagde han, saa forlad De sig ikkun paa mig, og gjør sig slet ingen Befymring. Kom De ikkun til mig i Aften, saa skal jeg bringe alting i Stand til Deres fuldkomne Fornøelse.

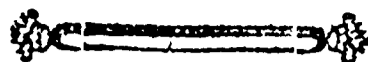
Man kan let forestille sig, at Oberstens saa villige og hurtige Tilsagn ikke just har bidraget meget til vor Barons Fornøelse. Alt finde Tiden fastsat til en Sammenkomst, at treffe sin Kone i Utroskab, sin Egteseng skiendet og besmittet, at see sin Penge-Kasse tom, i sine Dyne at blive udskieldet for en Hanrey, og at betale derfor som for en Tieneste, at man ved en Fremmet kunde blive bekiendt med sin egen Kone, det er alt saadanne Ting, som havde fundet sette en meget taalmodigere Mand, end Castalio, i Harnisk.

nisk. Han skyndte sig i den største Harmen til Alcesto, hans Svigerfader, aabenbaredede ham hans Datters hele Utroskab, og setter ham Stevne paa samme Tid, som er bestemt for Sclopeto, for selv at være et Vidne til, hvor utro hun opfører sig mod ham.

Efterat Obersten atter havde faaet Bud fra Florella, gik han til hende lidet for den fastsatte Time; men blev meget bestyrtet, da han fandt hende i Selskab med tre andre Fruentimmer, imod hvilke han havde betient sig af lige saadan Frihed, at sende dem sine Kierligheds Erklæringer. Han merkede snart, at man havde lokket ham ind i Garnet, og maatte med Taalmodighed en Tid lang udholde, at hele Selskabet drev Spot med ham. Den ene oplæste et Stykke af sit Brev, og den anden et Stykke af sit. Florella takkede ham for sin Forsikring i hans Brev til hende, at hun var den eneste Magneet, som trakke hans Affection til sig. Ardetia udbad sig, at han dog vilde sige hende, hvilket af alle disse Breve der var Originalen, og hvilke der vare Copier.

Midt under disse Spotterier fik de Dyne paa den fortørnede Egtemand og hans Svigerfader. Fruentimmerne bade Obersten med en antagen Bestyrtelse, at han ikke skulde paadrage sig nogen Ueylighed ved hans Nærværelse, og overtalede ham til, at han skulde krybe ind og legge sig i en stor Basketurv med skident Linnen udi, som til den Ende allerede var sat i Beredskab. To Tienere bære denne Kurv ud af Huset, og satte den under den uden for Døren staaende Post. Florella raabte ud til dem igiennem Vinduet, at de skulde for al-
ting

ring poste brav meget Vand paa Lintøyet, hvilket Sclopeto vel holdt for et Jndfald, at svøbe Dydene i Blaar paa hendes arme Mand, men Tiesnerne efterkom det paa det nøyagtigste. Castalio søgte imidlertid hele Huset igiennem; men forgievs. Han fandt ikke Florella i noget andet Selskab, end med de dydigste Fruentimmer, som hun havde indbudet til sig; og, i Stedet for at gjøre sin Kone nogen Skam og Tort, stiller han sig meget mere blot for hele Selskabets Latter, og for den gamle Alcestos Hevn.

I den største Forvirrelse skynder han sig ud af Huset, antager paa nye Baron v. Hochbergs Person, og haster til Sclopeto, som han finder endnu gandske indsyttet. Seer De, min Hr. Baron, sagde denne, det er Frugten af min Bestræbelse, at jeg, for at tænktes Dem, har vildet forføre et Fruentimmer. Det Budskab, jeg fik fra Florella, var blot et listigt Anslag, at bedrage mig. Hun havde sine Kamerarer hos sig, og af en forstilt Frygt for hendes skindsyge Egtemand, pakkede mig ind i en stor Kurv, som var fuld af skidtent Løn, og lige saadant Løn oven paa mig, saa jeg nær var bleven kvalt af Stank. Og da jeg i dette Bad var bleven dyppet med mit eget Feedt, saa lode de mig sette under Pompen, for der at afkøle mig igien. Det var med Nød, at jeg kunde redde mig, at jeg ikke skulde blive druknet, og i denne selsomme Tilstand maatte jeg gaae hiem til et Spektakel for hele Byen. Castalios Kone har virkelig mere Dyd, end den skindsyge Mar Castalio er værd.

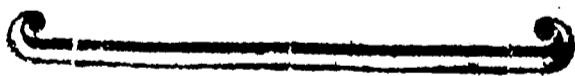
Castalio svarede vel, at han ventede, at denne mislingede Stræg skulde ikke gjøre Hr. Obersten kleinmodig, at vove noget endnu engang; men Sagen havde bekommet ham saa slet, at han bad om Forladelse, for han ikke videre gad befattet sig dermed, og da han desuden havde dyrt nok fortient sin Foræring, saa vilde han nu overlade til ham selv at gjøre sin Lykke. Imidlertid tog Castalio Afsked med en hemmelig Fornøielse, og troede, at han meget vel havde anvendt sine Penge, fordi han derved blev overæviist om hans Florellas Troskab og hans Mistankes Ugrund.

Det skede med en ikke ringe Bestæmmelse, at Castalio nu gik hjem igien, for at bede sin fornærmede Hustrue og hendes forbørnede Fader om Forladelse. Den ærlige gamle Alcesto betiente sig af denne Lejlighed til fuldkommen at forsonede det unge Par med hinanden. Han tog sin Svigersøn i et Kammer for sig selv, og sagde til ham: at han maatte vænne sig til at have Taalmodighed med Fruentimmernes Feyl. Hans Datter var opdragen efter meget gode Grunde, og hendes Moder havde selv foregaaet hende med et dydefuldt Exempel, saa at han ikke havde den mindste Anarsag at tvivle om hendes Troskab. At lade en Egtefælle mærke, at man holdt hende for at være utro, skulde slet ikke være Bøien til at finde hende troe. Det beste Middel til at forsikre sig om hendes Oprigtighed, holdt han for at være, at man begegnede hendes lovlige Egenheder med al Høflighed, var blind ved hendes Svagheder, og lod hende saa lidet, som mueligt, fornemme, at hun var under nogen Evang. Til

Til sin Datter sagde han atter i Tæenrum, at hendes Mand's Skindsyge var en blot Birkning af hans Kierlighed til hende; at dette maatte være hende en bevægende Aarsag til paa den mueligst beste Maade at indrette sin Opførsel efter hans Sind, at hun maatte tage sig vel i Agt, naar hun roeste nogen for Castalio, slet ikke roese noget, som manglede hendes Mand, og slet ikke lasse noget hos andre, som maatte være at lasse hos ham selv; at hun maatte opføre sig aabenhjertig og ædelmodig imod ham, uden nogen Tiid at holde nogen Ting hemmeligt for ham, om det endog var den allermindste og ubetydeligste Ting; at hun endelig altiid maatte vise en besynderlig Medlidenhed mod ham, og ingenlunde maatte søge sin Fornøjelse derudi, at give ham Anledning og Lejlighed til Mistanke og Skindsyge.

De vare begge To saa fornuftige at følge og adlyde Alcestos viise Raad, og lever indtil denne Dag i fuldkommen god Gendragtighed og Forstaaelse, til deres bedagede Faders store Glæde, og til deres egen uudsigelige Fornøjelse.

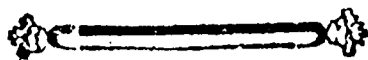

Nyt og Gammelt.

Portugal. En Portugisisk Adelsmand drømte om Natten hos sin Kone i Sengen, at hun var ham utro, og viste en anden de Gunstbeviisninger, som tilhørte ham allene. Han opvognede derover, og var saa fuld af Harm og Jaloufie, at han aflivede Konen paa Stedet i hendes søde Søn.

Disapour. Abdelikam, en af de fornemste Herrer her, og General over Kongerigets Tropper, havde, da han endelig var fied af Krigsvæsenet, begivet sig ind i sit Serail, hvor han anvendte sine store Rigdomme dertil, at han underholdt to hundrede af de smukkeste Fruentimmer. I denne Forsatning fik han Befalning, at han endnu engang skulde paatage sig Commando over en Armee imod Prinzen Sevagi. Da han nue saae sig nødvungen til denne Bortreise, blev han paa saa forskreffelig en Maade antændt af Elskharme, at han overgav sig til en af de alervederstyggeligste og heelligste Gierninger. Han indelukte sig i otte Dage iblant sine Fruentimmer, og denne Tid tilbragte han uafbrudt i Lutter Fester og Lystigheder. Den sidste Dag

B lod

lod han alle sine to hundrede Fruentimmer ombringe for sine Dyne, paa det at han i sin Graværelse ikke videre skulde foruroliges af nogen Skindsyge, eller Elskeharme. Sevagi, som søgte sin Ære derudi, at han forenede venlig Følselighed med sine Heroiske Egenskaber, fattede saadan Afstkye for denne umenneskelige Morder, at han befrygtede, at paaføre sin Ære en Skamflak, isald han indlod sig i Strid med ham. Han lod ham derfor indbyde til en Samtale, under Forevending af et Forlig. Abdelkam imodtog Tilbudet. De vare bleve enige om, at de vilde komme tilfammen imellem begge Armeerne uden Ledfagelse af nogen. Da de nu begge to vare komne tet til hverandre, udtrakke Sevagi sin Dolk, førte sig sin Fiendes derover forarsagede Bestyrtelse til Nytte, og stødte den ind i hans Hjerte, i det han foreholdt ham hans Forbrydelse og Misgierning, og tilføiede den Erklæring, at den, som havde overtraad Naturens Lov, skulde og være udelukt fra Folkeretten.

• Paris. En Person, som i Karnevals-Tiden var kommen hertil fra Provinzterne, foretog sig med en af hans Venner, at gaae paa et maskeret Bal, og maskerede sig til den Ende som en Dievel. De foer hjem igien i Dagningen, for det blev ret lyst, og da den Karosse, hvorudi de førte, kom for det Hus, hvor den Fremmede logerede, steg han forst ud, og løb i en Hast til Døren, for at banke paa, efterdi det var meget koldt. Men han maatte banke længe, førend han kunde faae en gammel Pige i Huset vaagen, og hun oplukte ikke snarere Døren og fik

fik ham at see, førend hun slog den i Laas igien, i det hun gav et stort Skrig af sig. Den Fremmede tænkte ikke paa sin Dieve-Dragt; og da han ikke vidste, hvad Pigen fattedes, saa blev han ved at banke, men forgieves. Endelig, da han ikke længer kunde udstaae Kulden, besluttede han, at søge Herberge paa et andet Sted. Da han nu gik op ad Gaden, saa han Lys i et Huus, og til Lykke var Døren ey tillukket. Det første, som faldt ham i Øynene, da han kom ind i Huset, var en Liigkiste med brændende Boplys rundt omkring, og en geistlig Person, som med en Bog i Haanden var falden i Søvn hos en Kamin. Bærelset var gandske stort overtraft, og der var ingen Kuld derudi at fornemme. Den Fremmede satte sig saa nær til Kaminen, som han kunde komme, og faldt gandske rolig i Søvn paa en Stool. Præsten opvaagnede imidlertid, og da han saa denne Figur ved Siden af sig, tvivlede han ikke et Øyeblik om, at det jo maatte være en Dievel, som vilde afhente den Døde. Han gav et saa forfækkeligt Skrig af sig, at den formeente Dievel i en Hast sprang op, og blev ligesaa forfækket, efterdi han troede, at den Døde sad paa Halsen. Da han lidet havde besindet sig, faldt ham hans Dragt ind, og han merkede nok, at denne allene var Skyld i det altsammen. Da han nu ikke var langt borte fra det Sted, hvor han havde lejet sin Maskerade = Dragt, saa gik han derhen, for at omkiste Klæder, og gik derpaa til sit Logement, hvor man indlukte ham uden Vanskelighed. Man fortalte ham der, at

at Pigen var bleven syg, og at hendes Sygdom kom deraf, at hun havde seet et Spøgelse, eller en Dievel. Den Fremmede tog sig vel i Agt, at man ikke fik at vide, at han havde været samme Dievel. Han fik siden at vide, at man i det hele Qvarteer taledes om, at Dievelen havde søget der, og været i et Liig-Huus for at hente den Døde. Præsten stadfæstede Fortællingen, og det, som endnu gjorde det mere irøeværdigt, var dette, at den Døde havde været en Soldforpagter.

En vis Mand, paa hvilken Hænderne vare blevene gandske krumme og lamme af Chiragken og Serk, spillede Kort med en anden, og vandt tusende Daler fra ham. "Jeg skulde endda give mig tilfreds, sagde den, der havde tabt, der som ikke mine Penge vare komne i den hestligste Haand, som man kan see." — "Det er ikke sandt, svarede den, der havde vundet, jeg veed, at der i Selskabet er en Haand som endnu er hestligere" — "Jeg tør vedde tredive Pistoler," sagde hiin, at det ikke er mueligt. Den første tog imod Beddemaalet, trakke Handsken af sin venstre Haand, og den anden saae sig nødt til, at bekiende, at han havde tabt Beddemaalet.

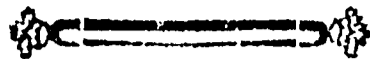
Et fattigt Menneske kom herind i en rig Mand's Huus, og bad om en Rejse-Penge. Man spurgte ham, hvem han var? "Jeg er en fattig Musicus," svarede han. Da Herren i Huset hørte dette, lod han ham komme ind, og spise med sig til Middag; thi han var en stor Elsker af Musikken, og havde ladet alle sine Børn lære den. Efterat de havde spist, lod han dem hente

hente deres Moder ind, og uddelte Stemmerne iblandt dem, da han og gav den Fremmede en deraf. Børnene begyndte at synge, og da Herren i Huset ingen Tone hørte af den Fremmede, meente han, at han ikkun vilde høre til en Tidlang. Men da han immer blev ved at tie stille, sagde han endelig til ham: "Synger i slet ikke?" "Nej, min Herre." — "Og hvor kommer det sig?" — "Fordi jeg slet intet forstaaer deraf. Har jeg ikke sagt Dem, at jeg var en fattig Musikus, at jeg ikke forstaaer, det allerringste af Musikken."

En forfængelig Mand har her vildet bevise, at han var det smukkeste Menneske i hele Verden. Hans beviis er følgende: "Europa er den smukkeste Part af Verden; Frankrig er det smukkeste Stad i Frankrig; Universitetet er det smukkeste Qvarteer i Paris; Mit Kammer er det smukkeste Bærelse i Universitetet; jeg er den smukkeste Person i mit Kammer: Følgelig er jeg det smukkeste Menneske i hele Verden."

En anden forfængelig Mand havde ladet sig male i en Stilling, og med saadanne Zivater, som vare langt over hans Egenstaber og Fortienester; derover sagde Een, da han saae Billedet, at det lignede ham ikke: "Det maae have været en slet Maler!", raabte han. — "Jeg finder det i det mindste meget sindrigt, svarede en anden."

Engelland. En Fornemme Mand her vilde slet ikke vide af nogen Bedrøvelse, eller lade nogen Ting gaae sig til Hierte. Forgieves berettede man ham et fortrædeligt Tilfælde og Hændelse. Han nægtede det haardnakket. Hans Ko-

ne var død, men han vilde ikke troe det. Han lod endda bestandig dekke paa sit Bord for den Afdøde, og talede med hende ligesom hun var nærværende. Ligesaaledes gjorde han, da hans Søn var fraværende og reyst udenlands. Han faldt endelig selv i en Sygdom; og kort førend han døde, paastod han, at han ikke var syg, og han døde saaledes bort med sin lykkelige Daarlighed.

En vis Student havde ifkun en eneste Prædiken, som han holdt allevegne i smaae Stæder og Byer. Da nu Patronen paa et Sted, hvor han havde prædiket, hørte ham meget at berømme, lod han ham bede, at han endnu vilde prædike den følgende Dag, som just var en Faste-Dag. Studenten pønsede paa om Natten, hvorledes han med Ære skulde rede sig ud af denne Handel. Han besteg Prædikeskolen den følgende Dag, og sagde: "Mine Elskelige, nogle har vildet beskyldet mig for, at min Prædiken i Gaar har smaget af Rietterie, og at jeg ikke har forklaret nogle Skriftens Sprog ret; for nu at sette eder i Stand til at kunde dømme derom, saa vil jeg endnu engang holde den samme Prædiken for eder. Giver nu vel Aigt."

Schweitz. Dette Land, som har flere Mennesker, end det kan ernære, har allerede for lang Tid siden seet sig nødt til, at overgive dem i Tjeneste hos fremmede Prinsker, som vilde tage dem i Sold. Det Ordsprog: "Ingen Penge, ingen Schweizere," er formodentlig kommet deraf. Alle Potentater har ladet sig være magtpaaliggende, at have Soldater af denne Nation; dette er den

Kraf-

Kraftigste Lovtale over deres Tapperhed. Franciscus 1. lod engang Sveizerne vedersfares den Ret, som de fortiente. Da denne Prins var tagen til Fange ved Pavia, og blev ført over Balpladsen, viste de Kæmperlige ham, at alle hans Schweizer-Soldatter havde ladet sig slaae ihjel i Geliederne, ligesom de havde staaet, og at de laae der saaledes i Råd efter hverandre. „Der- som alle mine Tropper, sagde Prinsen, som blev rørt af dette Syn, havde iagttaget deres Skyldighed saaledes som disse tappre Folk: saa havde jeg ikke blevet eders Fange, men I vare blevne mine. „

En af Ludvig 14. Ministere sagde i Peter Stuppas Nærværelse, som var Hovedsmand for Schweizer-Garden, til denne Prins: at med det Guld og Sølv, som Schweizerne havde faaet af Kongen i Frankrig, kunde man brøvelegge Beyen fra Paris til Basel. „— Det kan vel være, Sire, svarede Hovedsmanden; men dersom man havde alt det Blod samlet, som mine Landsmænd have udgydet i Eders Majestæts Tjeneste, og Eders Forsædres, saa kunde man giøre en Kanal fra Paris til Basel. „

En Schweizer var sat paa Post ved en Salsdør, hvor der var en stor Forsamling, med den Befaling, at han ingen skulde lade ind, som ikke havde Billet. En Mand af Stand kom med sit Selskab, og da han ingen Billet havde at opvise, sagde Schweizeren: „Nichts lassen herein, mein Herr! „ Der Hielp har ingen Forestilling, førend den fornemme Herre faldt paa det Indfald, og sagde til Schweizeren: „Ich, nicht wol-

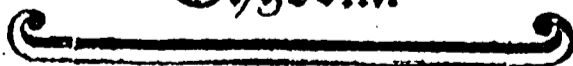

wollen lassen herein, sondern gehen herein.,, —
 „Ach, gehen herein, gut! sagde Schweizeren;
 aber lassen herein, nichts!,, hvor mange ere ikke
 ligesom denne Schweizer, og bliver ifkun hængende
 ved Ord allene.

Man spurgte en Schweizer, om hans Herre
 var hiemme? „Han er ikke hiemme,“ sagde
 Schweizeren. — „Naar kommer han da hjem?,, —
 „Herren har ifkun befalet at sige, at han ikke er
 hiemme; men ey, hvad Tid han kommer hiem
 igien.,,

So Soldater og en Schweizer drak nogle
 Glasse Vin i en Gaard under aaben Himmel.
 Da det nu imidlertid begyndte at regne, var
 Schweizeren saa omhyggelig, at han altid holdt
 Hatten over Glasset, naar han skienkede i, paa
 det at der ikke skulde komme en draabe Vand i
 Binen.

Man fortæller her følgende om en Schweizer,
 som ikke befandt sig vel. Han spurgte en Læge
 til Raads, som om Aftenen ordinerede ham et
 Laxement, den følgende Morgen en Aareladning,
 samt nok et Bad, og til den anden Dag en Pur-
 gang. Da nu Schweizeren kom hjem og over-
 vejede, at han nok dermed kunde blive færdig for,
 efterdi han skulde gjøre en Rejse den følgende
 Dag, som han ikke kunde opsette, saa efterkom
 han selvsamme Aften alt hvad Lægen havde ordi-
 neret ham, og reyste saa Dagen efter, uden
 at merke noget videre til sin
 Sygdom.

Disse Blade sælges for 2 β. Stykket.

S l o b e = B i a d e
No. 3.
1774.

En Persisk Dervisk fik engang en meget prægtig Kappe til Foræring af Kongen; en nedrig Tjy, som fik Efterretning derom, fattede det Forsæt, at faae den fra ham. Til den Ende gik han til Dervisten, som boede uden for Byen i sin Hytte, og bad ham, at han vilde underviise ham, hvorledes han nu skulde føre et fromt Liv, ligesom Dervisten, saasom han nu havde sat sig for at forlade Verden. Dervisten tog meget vel imod ham og beholdt ham hos sig. Nogle Dage derefter, da Dervisten vognede om Morgenens tidlig, savnede han sin nye Discipel og tillige sin Kappe; han fattede strap Mistanke, og begav sig paa Beyen til Staden for at forsøge om han ikke kunde faae nogen Efterretning om Tjyen.

Da han kom saa sildig til Byen, at Portene vare lukkede, var han nødt til at tage Herberge i Forstaden. En Kone som af en Hændelse
E saae

saae ud af Binduet, og mærkede at han var forlegen for et Natteøye, tilbød ham det i sit Huus, som han med Taksigelse tog imod, og efterat hun havde opvartet ham med et Aftensmaaltid begav sig til det Værelse, som hun anviste ham, hvor han gav sig til at gjøre sine Bønner for end han lagde sig.

Konen som havde beviist ham saa megen Godhed, førte ellers ikke den ordentligste Levesmaade; blandt andre Mandspersoner som i ulovlige Hensigter besøgte hende, var der særdeles en Person af Naboelaugets, der var saa forelsket i et ungt Fruentimmer, som hun havde i Huuset, at han ikke kunde taale, at der maatte komme nogen anden. Konen som ikke kunde finde sin Regning derved, havde besluttet den Nat, da Derisken laae der i Huuset, at tage ham af Dage. Hun listede sig til den Ende ind i det Kammer hvor denne Person laae, og tog et Rør, hvori hun havde lagt et Gift-Pulver, som hun vilde blæse igiennem Næsen paa ham, at han deraf skulde døe, men i det samme hun vilde til at blæse, næs den Person, saa at Pulveret fløy Konen i Halsen, at hun selv maatte døe, og saaledes bekræfte det Ordsprog, hvem der graver en Grav for andre, pleyer gierne selv at falde i den. Derisken

viffen hastede om Morgenens tidlig at komme fra dette bedrøvede Huus.

Da han kom ind i Staden, mødte en Rebslager ham, som bar megen Ærbødighed for Derviffen, bad ham følge med sig, og befalede hans Familie at bære Omfarg for ham og beværte ham vel imedens han gif hen til en af hans Benner, som havde bedet ham at spise til Aften.

Rebslagerens Kone havde en hemmelig Forstaaelse med et andet Mandsperson. Saasnart hendes Mand var borte, lod hun denne Fremmede indbyde ved en Barbeer-Kone, som var hendes Sendebud, at komme til hende den Aften, saasom hun ikke ventede sin Mand førend sildig.

Da det var bleven Nat kom den Fremmede, og ventede, at hun skulde lukke ham ind, da Rebslageren, som havde nogen Mistanke om sin Kones slette Opførsel, uformodentlig kom hjem og blev ham vaer. Han gif rasende af Forbitrelse ind og slog hans Kone forfækkelig. Han bandt hende derpaa ved en Stolpe, og gif hen at legge sig.

Derviffen som laae i Kammeret næst ved, blev meget fortrydelig over denne Handel, da han ikke vidste Aarsagen dertil, og bebreidede sig selv, at han ikke havde søgt at forhindre det. Imedens

dens han havde disse Tanker, hørte han Barbeer-Konen, der havde fundet Døren aaben, som Manden i sin Forrighed havde glemt at lukke efter sig. Naboe! raabte hun sagte, hvorfor skal han saa længe vie efter dig? Det er ret en Skam. Kæbflagerens Kone kaldte hende med Bedrøvelse til sig, og efter at hun havde fortalt den Forhindring der var kommen i Vejen, bad at løse hende, og tillade at hun maatte binde hende i sit Sted, da hun inden kort Tid skulde komme igien, og hiin tilligemed den Fremmede skulde viise deres Erkiendtlighed for denne Velvillighed. Barbeer-Konen lod sig binde, hvorpaa Kæbflager-Konen gik hen til hendes Galan, som ventede efter hende med Utaalmodighed.

Imidlertid vaagnede Kæbflageren og kaldte paa hende; Barbeer-Konen tog sig nok i Algt for at svare; hvorpaa Kæbflageren efter at have kaldet saa ofte uden at faae noget Svar, sprang op i Forbittrelse og skar Næsen af Barbeer-Konen, som han tænkte at være hans egen Kone, og lagde den i hendes Haand: Send det, sagde han, til din Galan; det er en smuk Forcering du kan giøre ham. Den stakkels Barbeer-Kone torde ikke klage sig, for ikke at blive røbet, men maatte staae bunden til hendes Ben-
in

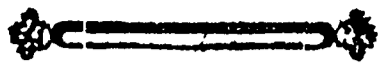
inde kom igien, og med megen Bedrøvelse fandt hende saaledes Næseløs. Hun bad hende mange Gange grædende om Forladelse, og lod hende binde sig igien.

Hun begyndte efter en halv Times Tid med høy Røst at gjøre denne Bøn. Du alletings Skabere, alvidende Herre! du som kiender min Uskyldighed, og veed hvor ilde min Mand ufor- skyldt har behandlet mig; Lad min Uskyldighed blive aabenbare vitterlig, borttag den Forsmædelse min Mand har gjort, og giv mit Ansigt igien den Prydelse som han har berøvet mig.

Manden som vognede og hørte denne Bøn, gav sig til at skielde paa hende, og sagde, at Gud ikke kunde høre saadan en Ugudeligs Bøn. Konen bad Manden at holde inde med denne sin Tale, og i selv see, hvorledes Gud havde reddet hendes Uskyldighed fra denne Forhaanelse. Ja sagde denne Uforstammede, Himlen har frelst mig Uskyldige, og jeg takker den tusinde Gange for den Naade, som den har bevist mig.

Med denne Tale stod Manden op, tændte Lys, og saae med Forundring at hans Kones Næse, som han indbildte sig at have affkaaret, var bleven heel igien. Han faldt paa Knæ for hende, bad hende mange Gange paa det inderligste om Forladelse, og takkede Himlen ligeledes

for

for den Naade, og gav hende Lov til herefter at leve som hun selv vilde.

Den Næseløse Barbeer-Kone gik til Sengs saasnart hun kom hjem, og da hendes Mand stod op om Morgenen tidlig førend det blev Dag og fordrede sine Instrumenter. Lod hun ham vie en temmelig Tid, og da Manden skyndte paa hende, tog hun en Nagekniv og slængte med Skienden og Brede hen til ham. Manden blev fortredelig, da det ikke var det han havde begiært, og smed den med nogle Skieldssord tilbage igien til hende. Dette var just det hun ønskede.. Hun gav sig derpaa forskrækkelig til at skrige, og raabte at han havde skaaret Næsen af hende. Manden blev overmaade forskrækket; mange af Naboerne kom dertil, og saae Konen uden Næse, svømmende i Blod. Da det blev Dag, og mange af Konens Slægt og andre kom til, bemægtigede de sig Manden og førte ham for Dommeren, hvor just Dervissen nyelig var kommen, for at beklage sig over det Forliis som han havde lidt.

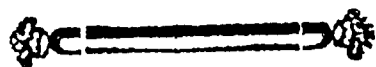
Barbeerkonens Paarsørende begierede Straf over den elændige Mand, og da han ikke kunde fremføre nogen Marsag til sin Undskyldning, var Eadi færdig at dømme ham fra Livet, da Dervissen, som havde hørt den hele Sag, fortalte alle

Om-

Omstændigheder med sin Kappe, Konen der døde af Forgiften, og denne næseløse Koblerffe, og sluttede med de Ord, at ingen af dem havde at beklage sig over nogen anden end sig selv. Thi havde jeg ikke ladet mig indtage af Lyst at giøre en ny Discipel, sagde han, havde jeg ikke mistet min Kappe, havde Konen i Forstaden ikke fattet det ugudelige Forsæt at dræbe en anden, havde hun ikke selv mistet sit eget Liv, og havde ikke denne Kone blandet sig i en utilladelig Sag, havde hun endnu beholdt sin Næse; thi Ondskab og Daarlighed slaaer dog gierne sin egen Herre paa Halsen.

Smaae Historier.

En fornemme Adelsmand vilde engang ride igiennem en Skov. Førend han kom til samme, mødte ham en lam Betler, som han paa hans Bøn, gav nogle Skilling. Naadige Herre! sagde den taknemmelige Fattige, riid ikke igiennem Skoven, thi der opholder sig Straten-Røvere. Adelsmanden udvalgte en anden Vej. Da han kom til neste Bertshuus, hørte han, at der Dagen tilforn var myrdet 3 Personer i samme Skov. Saaledes havde en Kiig, at takke en fattig Mand Bønskab for sit Liv, og den

Denne bleven udseet af Forsynet til at være den Formuendes Belgiorer.

En fransk Erkebiskop reisede til Rom for at hente en Cardinal-Hat; men imod al Formodning blev han affpiist med lutter Høfligheder. Undervejs fik han formedelst ondt Veyr, en slem Snuve, og da han ved sin Hiemkomst stærk hostede, saa vidskede et lystigt Hoved de Nærværende i Dret: vores Hr. Erkebiskop har faaet en heftig Kartar. Men det er ingen Under, han har jo reyst fra Rom og hertil uden Hat.

Løgne.

En Gaskonier talte i Paris med en Borger og roste sit skarpe Syn. Saa sandt som jeg er ærlig, sagde han, seer jeg hvor en Muus løber oppe i det øverste af Taarnet. Jeg seer den vel ikke, gav Borgeren ham til Svar, men jeg kan høre den trampe.

S l u b e = B i l d e
No. 4.
I 7 7 4.

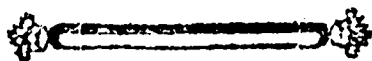
Enke = Kluppen.

En vis Fruentimmer-Forsamling af denne Orden kalder sig saaledes, og bestaaer denne Klub af 9 forfarne Damer, som tager deres Plads engang om Ugen, rundt omkring et stort aflangt Bord.

1) Madame Præsidentinde er en Person, som har allerede faaet Hast paa sex Mænd, og har nu besluttet at tage den syvende; saasom hun er af den Meening, at der er lige saa stor Kraft i at blive vort af den syvende Mand, som af den syvende Son; Hendes Med = Enstre ere som følger:

Madame Snap, som har 4re Enke = Sæder efter fire adskillige Sove = Kammerater i fire adskillige Amter, hun staer nu paa Springet at gifte sig med en Mand i Middlesex, og der siges at hendes Vergierrighed traagter efter at udbrede sine Eiendomme i alle Amter i Engeland paa denne Side af Trent = Floden.

3) Madame Medlar, som efterat hun har haft to Mænd og een Galan, er nu giftet med en gammel Herre paa tresindstive Aar. Da hun efter Brylluppet gav sin Beretning til Kluppen, blev

blev det hende fremdeles tillagt at sidde som Enke, og hun tager sit Sæde ved Bordet derefter.

4) Enken *Uvik*, giftede sig inden 14 Dage efter hendes sidste Mand's Død, hendes Sorgklæder have tiend hende tre Gange, og er endnu saa gode som nye.

5) Frue *Chatanna Swallow*, hun var Enke i hendes attende Aar, og har siden begravet den anden Mand og to Kudske.

6) Frue *Wadle*; hun blev i hendes femtende Aar giftet med *Sir Simon Wadle*, Ridder, gammel to og halvfjerdesindstive Aar, med hvilken hun fik *Tvillinger* nie Maaneder efter hans Død. I hendes fem og halvtredsfindstivende Aar giftede hun sig med *James Spindle*, en ung Herremand paa eet og tve Aar, som døde inden en Maaned efter Brylluppet.

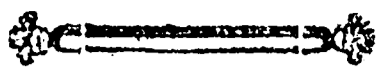
7) *Debora Conquest*. Denne Frues Sag er noget besynderlig: Hun er en Enke af *Sir Samson Conquest*. *Sir Samson* var syv Fod høj og to Fod bred over sine Skuldre. Han havde haft trende Koner, som alle døde i Barselsfeng; Dette sadte Skræk i det gandske Rion, saa at ingen af dem torde give sig i Færd med *Sir Samson*. Endelig fordristede *Madame Debora* sig dertil, og gjorde sine Sager saavel, at hun i en tre Aars Tid blev færdig med ham, og lagde ham gandske artigen paa Ryggen saa lang som han var. Denne Helte-Gierning har forskaffet hende saa stor en Anseelse i Kluppen, at de have lagt *Sir Samsons* trende Seyervindinger til hendes,

hendes, og givet hende Rang og Sæde som en Enke der har overlevet fire Mand.

8) Madame Wildfire Enke af Msr. John Wildfire, Ræv = Jæger, som brækkede sin Hals, da han vilde sætte over et Led af 6 Rægter. Hun tog sig hans Død saa nær til Hierte, at man tænkte det vilde giort Ende paa hendes Liv, havde hun ikke slaaet Sagen af Tankerne, med det at hun tog imod Besøgelse af en Herre i Naboe-lauget, som friede til hende i den anden Maaned af hendes Enkestand. Denne Herre blev inden 14 Dage affasset, for en ung Jurist i Temple, som havde Besiddelse af hende i sex Uger derefter, da han blev fordrevet af en astakket Officier, som iligemaade maatte overlade Pladsen til en Herre ved Hoffet. Denne Hofmand var ikke længere i hendes Gunst end hans Formænd, men havde den Fornøjelse at see sig efterfulgt af en lang Råd af Ekkere, som opvartede Madame Wildfire indtil hendes 37te Aar. Derpaa fulgte en Stilstand i 10 Aar, da John Felt, en Kræmmer, faldt paa at forelske sig i hende, og der meenes at han vil meget hastigen løbe af med hende.

9) Den sidste er den vakre Madame Bunnet, som brækkede hendes Mands Hierte førend hun var 16 Aar, paa hvilken hun blev antaget i Klubben, men strax derefter forlod den, da hun tog den anden Mand, hvilken hun i saadan Hast gjorde af med, at hun inden et Aars Forløb vendte tilbage til sit Sæde igien. Denne unge Matrone bliver anseet som det meest haabefulde Lem i Selskabet, og vil formodentlig blive Præsidentinde i Klubben førend hun dør.

Da

Da disse Fruentimmere først stiftede denne Klub, besluttede de at give deres afdøde Mænds Skilderier til Klup-Sahlen; Men da to af dem havde indbragt deres Døde i Legems Størrelse, saa skulde de alle Beggene; hvorpaa de toge en anden Slutning, at enhver Matrone skulde give sit eget Skilderie, og besætte det runden om med hendes Mænds i Miniature.

Saaom de fleste af dem have den Banlykke at være plaget med Colik og Moder-Besværing, saa have de en fortreffelig Kielder med Hjertestyrkninger og Aquaviter. Naar de blive døsig og barmhiertige, pleve de gierne at tale om deres forrige Ægteskæller med Taarer i Øynene. Men spørg dem, hvilken af deres Mand de sørger for, saa kan de ikke sige eder det, og lader tydeligen see, at de græde ikke saa meget fordi de have mistet en Mand, som fordi dem fattes en.

Den fornemste Hoved-Regel, hvorefter det gandske Selskab skal rette sig, er denne, at de ved alle Lejligheder skal storligen prise den eenlige Stands Fornøielse, for at afskrække alle andre af deres Kion for Ægtestanden, og paa det de maae beholde alle Mandfolk for sig selv.

De ere forpligtede, naar nogen beyler til en Lem af Selskabet, at sige de andre hans Navn; og derpaa holder den heele Forsamling Raad over hans Rygte, Person, Midler og Gemnt; og dersom de finder, at han skikker sig for en Søster i Klubben, saa legge de deres Hoveder sammen, og raadslaae hvorledes de kan holde ham fast.

Paa denne Maade kiende de alle Enke-Jægere i Staden, hvilke ofte gjør dem stor Fornøielse.

stelse. Der er en ærlig Irlandsk Herre, hvilken som det synes, ikke veed noget af dette Sælskab, men som har paa adskillige Tider beylet til den heele Klub.

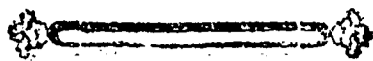
Deres Samtaler gaaer ofte ud paa deres forrige Mænd, og det er meget fornøyneligt at høre dem fortælle deres adskillige Kunster og Greb, hvormed de have fixeret en Skindhyg, formildet en hastig, og loggret før en from Mand, indtil de omsider for at bruge deres Klub-Talemaade, have sendt ham ud af Huset med hans Hæle foran.

De Stats-Kunster, som dette Sælskab af Hun-Machiaveller allermeeft legger sig efter, angaaer fornemmeligen disse tvende Poster: Hvorledes man skal begegne en Benler, og hvorledes man skal regiære en Mand. Hvad den første Post angaaer, da er disse Kunstgreb alt for mange til at have Rum i eders Blad, og skal derfor paa denne Tid forbiegaaes.

Den anden Post, hvorledes en Egtemand skal regiæres, er bygt paa følgende Lærdomme, hvilke ere almindeligen antagne af den heele Klub.

Ikke at tillade ham for store Friheder eller Gemeenskab. Ikke at lade sig begegne af ham som en raæe Blut, men som et Fruentimmer der kiender Verden. Ikke at formindske noget af hendes forrige Figur og Pragt.

At berømme en afdød Mands Edelmødig-
hed eller nogen anden Dyd, som hun vilde anbefæ-
sæle hans Estermand. At affkaffe alle hans gamle
Benner og Tienestefolk, paa det hun maatte have
den kiære Mand for sig selv. At sæe ham til at
giøre

giøre de ulydige Børn arveløse, som han maatte have med en anden Hustru. Aldrig at være gandske overbevist om hans Kierlighed, førend han har forskrevet til hende alt sit Gods og Eiendomme.

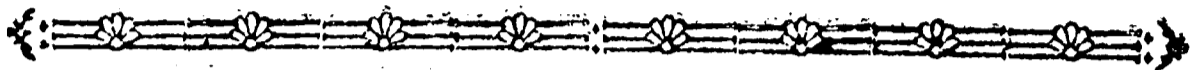
Catalogus

Over hvad der fandtes i Madses Kiste, og som ikke i Gørgespillet Kierlighed uden Strømper, er anført.

<p>Skiont det en staer i Listen Var der dog meer i Kisten, Thi jeg har den raudsaget Og følgende opdaget. En Skindpung til Tobak, En lille Stumpe Lak. Et Rigenet af Messing, Med J. og L. Jens Lessing, Et Naalehuus af Been, Et Fyrtoy, Staal og Steen. En Træstee gjort i Randers, Et Liig-Vers af Hr. Anders. To af hans Mesters Lænder, Og to umage Spænder. En Drumfam til hans Haar, En Nise trykt i Nar. En Viole-Bue, Hans Morsfaers foeret Hue. En Nay-Knap, som var arvet, Lidt Badmel nylig farvet. En Skue foruden Hæl, En Flaske paa en Pæl. Et Stykke mullen Ost, Lidt Serpentin for Frost. En Haarpidst med Kulfarve, En Hals-Knap gjort i Warde. Et Pibe-Rør med Klinge, En rusten Kaarde-Klinge.</p>	<p> To Messing Pibe-Hytter, Hans Brod. Was som Dytter. En Lotterie-Billette, Han havde halv med Mette. To gamle Bøsse-Laase, Lidt Saus udi en Daase. En Klud med Hvideløn, Tre Alen Brostdug-Løn. Den Dansle Lærning-Bog, En Pande af en Snog. En Snabel af en Orn, Et Møgle Høse-Giørn, En Skillings Peber-Slage, En Handstke uden Mage. En Væge til en Lampe, Tre gode kvortet Lampe. Lidt Bulke-Blod for Sting, Og for den onde Ting. 9 Peber-Korn for Brystet, Naar Kolden en har rystet. En Skilling sem var funden, En Pakke sammenbunden Med et got trofast Tong, Der var brugt ved en Bloug. Man skar den op og fandt Et Billede om Brandt, Et hvorpaa stode L. Klim, Et pure bare Riim.</p>
--	---

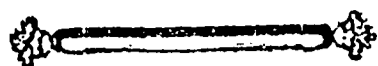
Et

Det floge Lybske Barn, Et Christen kyste Maren, Et, Drachenberrigs Skiæg, At flisire paa en Bæg. St. Hanses Afsen-Reiser, Den store tykke Schweiker, Een manes af en Præst, Fem Here sat til Hæst,	Et Dito Holger Danske, En gammel søndret Handske Med meere Biben-Saf, Saa som en Almanak, Toe gamle Ræve-Rager Med meere slige Sager Der ikke staaer paa Listen, Og fandtes dog i Kisten.
---	--

Den Iydige Mand.

En Mand levede i bestandig Ueenighed med sin Kone, og blev gemeenlig Herre, og viste at forskaffe sig Iydighed af hende, men da de en Dag igien kom i en Strid med hverandre, hvori Konen med al Magt vilde have Ret, satte Manden sig derimod med sin sædvanlige Hestighed. Konen gav sig til at raabe: Jeg siger dig det engang for alle, at jeg taaler ikke meere noget af dig, men alting skal herefter gaae efter mit Hoved. Manden gav hende derpaa under Dret, og da hun vilde værge sig, greb han en Stok, en Skaal, en Tallerken, en Lysstage, og hvad der kom ham for Haanden, og slog hende hen i Hovedet, saa at Blodet løb hende ned over Ansigtet. Konen som saae at hun vilde komme til kort, begyndte at skrige af alle Kræfter, saa at alle Naboerne samlede dertil. Alle lastede Manden og tog Konens Partie, men han forsocrede sig saaledes: Mine Venner! Jeg har ikke gjort andet end adlydt min Kone; vi har haft en Ueenighed med hverandre, og hun vil altid have Ret. Hun forlangede med Magt, at alting skulde gaae efter hens

hendes Lov, og jeg har strax adlydt hende, og fastet alt det, der kom mig i Hænderne efter hendes Lov; naar hun ikke befinder sig vel derved, maae hun tilskrive sig det selv; jeg har blot gjort efter hendes Billie. Naboerne maatte lee over denne Mand's listige Indfald, og gif deres Bey.

Epigrammata:

Om Venſkab nu omſtunder.

Det kaldes Venſkab nu, naar Skorſteens Halsen ryger;
 Det kaldes Venſkab nu, naar man paa Pungen ſtryger;
 Det kaldes Venſkab nu, naar man kan hylle vel,
 Det kaldes Venſkab nu, at krumme ſig ihjel.

Det kaldes Venſkab nu, naar man kan fuldt op have,
 Det kaldes Venſkab nu, hinandens Vre gnave;
 Det kaldes Venſkab nu, ſtrax at forſøge den,
 Det kaldes Venſkab nu, at være ingens Ven.

Man har Poeter nu, ſom ey om Miim vil høre,
 Jeg tænker, inſt fordi de ingen ſelv kan giøre.

Paa Smørrebød bedes, er om jeg ret getter,
 Det ſamme, ſom bedes paa Gæve Retter.

Diſſe Blade ſælges for 2 ſ. Stykket.

Om det nyelig omtalte Spøgelse
i en Landsbye i Siælland.

Man hør det spøget stærk
For nogen Tiid paa Landet,
Men det var Narreværk
Dg i sig selv ey andet.

Alt Ol af Tønden gaaer,
Alt Proviant forsvinder;
Man standser, og man staaer
Dg ingen Marsag fiinder.

En Nisse sagde man
Er vandt at gaae i Huset,
Som hemmeligen kan
Selv tappe Ol i Kruset.

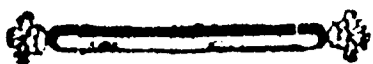
Han maae vel lide Nød,
Dg derfor nu sig hævner,
Som for hans smør og grød
De sorte Kander stævner.

Dg disse kan kun see
En lille ni Mars Pige.
Der staaer et Spøgelse
Man hører hende sige.

Der veltet blev omkring
Af Stoele, Benke, Borde,
Dg man saae ingen Ting;
Man saae ei hvo det gjorde.

Det meer og meer tog til
Hos denne stakkels Bonde,
Dg ingen er, som vil
Afhielpe dette Onde.

Jens Skoleholder kan
Ei det, han gierne vilde;
Her skeede daglig Kan,
Dg det var snart for silde

At raade herpaa Boed,
 Da man begreb ei Sagen,
 Indtil man Ketten loed
 De lægge frem for Dagen.

Da de spørg Pigen, hvor
 Er Spøgelset at finde?
 Saa svarte hun? hun tror,
 Det nu er strax her inde.

See der kan jeg det see;
 Men det er væk igien;
 Men bie et lit, faastke
 Jeg saae, hvor det gif hen.

Hvi tog det ei den Mad,
 Som der nu stod paa bordet
 Hun spurgtes videre ad,
 Men hun betog dem Ordet.

Det i en Skorsteen fløy,
 Mansatte Madden der,
 Men Pigen rigtig løy,
 Endnu er Madden her

Dg da det altsaa var
 En blot fingeret Fanden,
 Strax Ketten taget har
 Den ene med den anden,

Dg bragt dem i Arrest,
 Lod hver i sær forhøre.
 Man spurgte ingen Præst,
 Hvad her var ved at gisre.

Strax i et Fange-Slot
 Man bragte de Personer,
 Dg nu blev det først got,
 Da de fik Qvæstioner.

Alt dette Spøgerie
 Var tydelig figurlig,
 Ja uden Sympathie
 Var Sagen heel naturlig.

En Karl og Pige har
 Den hele Sag opfundet,
 Dg disse tvende har
 Med flere det opspundet.

En lille Pige fik
 De bragt paa deres Side;
 Hvor Spøgelset det gif
 Hun kunde altid vide.

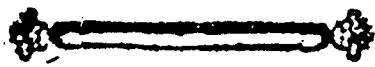
Bed Navn af Spøgerie
 Tog Maren og gav Christen
 Et reen skær Tyverie
 Man finder nu paa Listen.

De tænkte Gaarden vist	Dg det er Nøglen til
Uf dennem blev betrædet;	Den Snak om Spøgeriet;
Thi Bonden maae tilsidst	Man siden høre vil,
Dog blive kied af Stedet.	Hvordan det gaaer Partiet.

En Slughals.

Da de Svenske havde indtaget Prag, præsenterede sig en Slughals for Kong Carl den Tiende, og tilbød sig at æde et heelt Sviin op i Kongens Nærværelse; den gamle General Königsmark, som samme Gang var tilstede og saae dette Spil, kom det saa underligt for, at han siger til Kongen, han umuelig kunde troe at det gif rigtig til, denne Uedere maatte uden Tvivl være en Hexemester, som ved Dævelens Konster vidste at fortrylle Dynnene paa Folk, at man saae noget, som ikke var saa i sig selv; over hvilken Mistroe og Foragt paa sin smukke Videnskab, denne Hottentot fandt sig saa fornærmet, og blev saa forbitret, at han bad Kongen om han kun vilde befale denne Officier at lægge sin Kaarde og Sporer fra sig, saa vilde han strax paa Stædet ligeledes æde ham levende op. Denne store Tienstfærdighed gjorde den gode Königsmark saa bestyrtet,

stjrtet, at han hastig retirerede sig, og aldeles ikke begierede ved saadan Prøve at blive overbevist.

Epigrammata.

Gravskrift over en Pralere, som var en stærk Spillere, men en stor Pultron.

Min Læsere! man ham kan denne Gravskrift
give,
At han behiertet var, imens han var i Live;
Men tvivler du derpaa, saa gaae i næste
Kroge,
Der skal du høre, han var fiendt med
Hierter Toe.

Man siger, Hiertet er fordoblet udi Helte,
Men dennes Hierte man i Dobbel saae at
smelte,
Ehi da man skar ham op, som man op-
skærer Gæs,
Man ey hans Hierte sandt saa stort som
Hierter Es.

Til en Jomfrue, som onskede sig Døden.

Hent Præsten strap; thi nu vil Jomfruen
 en vie,

Dog, for at rædde Liv, maaskee hun laer
 sig vie;

Ja saae man Hiertet, vist den Himmel
 vard et, som

Paa fire Stolper staaer; thi den hun be-
 der om.

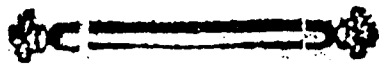
Over een, som ikke kunde lide, at andre
 gjorde sig til gode, men gad selv
 gierne spekket sig.

Du bange er, at man skal Maden fra dig
 rive;

Du brummer, naar du seer en anden feede at
 blive;

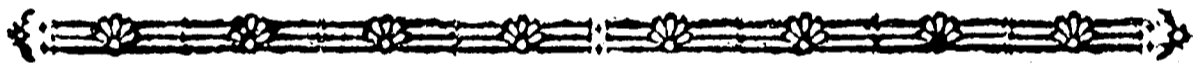
Men du er en poleert, lad andre feede
 sig,

Saa kan du æde dem, hvortil du og
 seer liig.

En enfoldig Bonde.

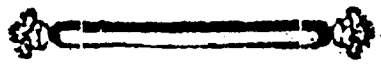
En norsk Bonde kom engang til den berømte Ove Giedde, som var den første der seglede herfra til Ostindien, og saae at han spiste Salat og drak Moselviin. Da han kom hjem, sagde han: Nu er det ude med Ove Giedde; da jeg kom til ham, sad han og aad Græs, og drak Vand, og hans Kiøle var kanted med Halmstraae, saaledes kaldte denne enfoldige Mand Galonerne paa hans Klæder. Deraf er kommen det i Norge velbeskiendte Ordsprog: Nu er det ude med Ove Giedde.

Bægter = Process

Tvende Bægtere, som vare i et udsædeligt Fiendskab, fordi den eene sang: Bevare Jld og Lys, og den anden: Forvare, kom engang i et heftig Skiendsmaal, om hvem af dem der havde Ret, enten den, som sang: Bevare, eller den, som sang: Forvare; omsider bleve de saa hidfise, at de sloge hinanden Bøgterne i Hovedet, og pryglede saa hinanden skrækkelig af i Skasterne. Dette blev

blev flaget, og de toge hver sin Advokat: Den eenes forfærdigede sig en Akt paa 36 Ark, hvori han vilde bevise, at det efter Loven burde hede Bevare, og ikke Forvare; han undersøgte deri, 1. Om det ebraiske Sprog var det første eller ey; 2. Hvad for Sprog man havde havt ved Babylons Taarn; 3. Hvorfra det danske Sprog havde havt sin Opkomst; 4. om det Jydsk eller Riebenhavnisk var det bedste; 5. Hvorfor man brugte de gothiske Bogstaver, og en latinsk; og endelig søgte han at bevise, at det burde hede Bevare, og ikke Forvare, fordi man brugte mere B end F i Skrifter. Ham blev sagt, at disse Bagateller ey kom Sagen ved; thi Quæstio var kun, hvem der først havde slaget. Herpaa gjorde han et nyt Skrift, hvori han søgte at bevise, at det var ingen Bagatelle: Han søgte med stor Bestalighed at bevise, at det var ingen Bagatelle at Eva aad et Æble; og at man havde Bevis paa, at en Gnist havde antændt et heelt Krudtaarn, hvorved mange Mennesker vare komne til Skade. Det Ord: Forvare, sagde han videre, er en Gnist, og min Principal et Krudtaarn, havde nu Contra-parten ey bragt en Gnist ind, saa havde han ey bleven beskadiget. Den anden ængstede sig selv meget fordi en Flue var kommen paa hans Bog,

og derved gjort en Prif, hvor den ey burde være; det befynderligste ved ham, var, at han ey drak, omendffiont han var tørstig; thi han sagde: Wiin er usund, Mælk giver Fedme, og godt suurt Ol haver utallige Feil, og bliver lavet af Vand, som han vilde betænke sig paa at drikke, thi Regnvand tager saa mange Insecter og saa megen Usundhed med sig af Lusten. Kildevand er ey andet end Regnvand, som har taget endeel Usundhed til sig af Lusten. Rindende Vand er endnu urenere, og man maae brække sig over det, naar man tænker derpaa, hvad som ogsaa flyder dertil. Stillestaaende Vand er fuldt af Orme, og Søevand er salt; lige saadanne Betænkninger havde han om Spiisningen, og da man sagde, at alt dette var Smaating, ærgrede han sig saa stærkt deraf, at han fik en hidsig Feber, og døde.

Bidere Dplysning om Spøgeriet i
 Landsbyen. (See No. 5.)

De Spøgelses Personer
 Har nu ved Dvæstioner
 Sagt, hvordan alting var
 Før sagde de, der spogte,
 Nu siger de, de søgte
 At gjøre Bonden bar.

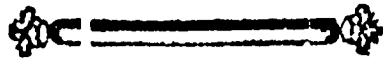
Hans Tienestkarl og Pige
 De vilde blive lige
 Formuende med ham;
 Paa denne Grund de stræbte
 Og daglig fra ham slæbte
 Nu et og andet Kram.

Hver meledede sin Rage,
 Holdt Juul og gode Dage,
 Men Bonden for en Nar.
 I Kister og i Senge
 De søgte om hans Penge,
 Som ey maaskee der var.

Den forestilte Nisse
 Var, veed man nu til visse,
 Et gammelt Pelse Skind.
 En næsvis lille Pige
 Alt.d har vidst at sige,
 Naar Puslingen kom ind.

Men en ushyelig Fanden
 Saae hun og ingen anden,
 Som just man undret paa.
 Ja Stedets Skoleholder
 Hans Hænder sammenfolder
 Og falder som i Staa.

Men her var fleer i Spillet;
 Thi Ketten har udpillet
 Hvers underfundig Bey,
 Og mere vil der komme;
 Hvad siden deres Domme
 Vil blive, veed man ey.

Adskilligt Nytt.

Sidste Fastelavns Mandag var ingen Caroussel eller Ridder-Spil i Balbye med at trække Hovedet af Gaasen, ey heller paa Amager med at slaae Ratten af Tønden. — Derimod forsikkrer man, at alle Brøndene paa Amager bleve ganske udtømmede, fordi der blev ført saa megen Mælk til Kjøbenhavn paa Fastelavns Mandag. Ja man forsikkrer og, at de kjoebre Vand igien her i Byen hiem med sig; men om det var ungerst Vand, skal man ey med Visshed kunde sige.

Som noget besynderlig Nytt kan og medes: At der paa bemeldte Fastelavns Mandag, som i gamle Dage var den store Frimandag, ikke blev fundet et eneste Menneske beskienket, end ikke engang en Dreng.

Forleden Torsdag var ved gammel Strand ikke Slagsmaal en heel Dag, og man hørte ikke et Skielsord en halv Time.

Vacanser.

Porthunds Tienesten hos den rige Gier- rige. Lønnen er vaagne Nætter, samt tørt Brød og Vand foruden nogle Spotler af tørre Been. Den forrige døde af Sult, efterat den havde vaaget i 7 Aar og 5 Maaneder for sin Herres Rigdom. — Ligeledes er Fruerhund-Tienesten vacant hos Frue Odeland. Lønnen er Fruens egen Kost, N.B. af det lækferste, samt at den

den havde ædt, drukket og sovet i 10 Aar, 2 Maafer, Rns og Klap 2c. Den forrige døde, efterat efter Behag, derforuden nogle Sportler af Suksove i Gruens Stov eller paa en Silke-Pude neder og 3 Dage. NB. Gruen havde Hundens Alder optegnet.

Uf disse ulige Tjenester sees Verdens ulige Arbejde og Løn. — Som Ordet gaaer, skal Gruerhund-Tjenesten allerede være bejat.

Spørsmaal.

Er der Nisser, Barulve, Kirke-Lam, Helheste, Gravstøer, Matterede, Marren, Ellevolk 2c. til? eller har de virkelig været til? Her paa begieres Svar, om mueligt, i næste Flyve-Blad.

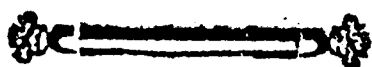
Ind- og Udpasserede.

Indp. Et heelt 100 Osters i Graadsferens Mave. Udp. En temmelig Sum Penge til Doctor og Apotheker, for at sætte Maven i Stand igien efter den tagne Forkjølelse. Sidste Søndag lod Sr. Letsindighed Præstens Tale passere ind af det ene og ud af det andet Dre.

Copulerede.

Sr. Uanstændig og Jomfrue Gottroende. Forlovelsen skeete ved en partisk Spillemand. Jomfruens Fader satte sig vel imod dette Partie, men Jomfruen torde ikke for sine Aarsager udsætte Brylluppet.

Døds-

Dødsfald.

En besynderlig gammel Mand, som alle kaldte en Dreng. Han var 103 Aar gammel, og efterlod sig Børn, Børne-Børn og Børne-Børns Børn, i alt 165. I hans 17de Aar vidste han allerede, at der var to Slags Mennesker i Verden. Over ham har man seet følgende

Gravskrift.

Stat Vandringsmand! betragt en Seng,
Hvori der hviler kun en Dreng,
Skjønt meget graa og gammel;
En talriig Slægt han efterlod,
Skjønt med en Bruud han aldrig stod
For Præst og Brude-Stammel.

Bekjendtgørelse.

Her til Staden er nyelig ankommen en splinter nye Complimentmager og Capriolskærer (man kan vide hvorfra). Han siger selv, at han perfect informerer i alle smukke Videnskaber. Hans Force bestaaer fornemmelig i at undervise det smukke Køn, som maatte have Lyst at exercere med en Biste paa en nye og net Maade. Exercitien bestaaer i nogle faa Haandgreb, naar de kan til sine rette Tider iagttage dem, ere de ganske fuldkomne. Hans Dvelse og Haandgreb ere ungefær disse:

1. Tager Bisterne.
2. Udslaaer Bisterne.
3. Slaaer Bisterne op og i.
4. Bister med Bisterne.
5. Lægger Bisterne i Ut-

i Urnen. 6. Lader Bisterne hænge.
7. Medlægger Bisterne. — Alle disse
Tempo skal skee paa en frie og utvungen
Maade.

Seylfærdige.

Er. Hævert, beliggende med sit Fartøi,
Bachus kaldet, lige ud for Tappen af Biin-
faddet, haaber ganske vist at faae sit Fartøi til-
ladt til i Aften Klokken 10, da han agter at
lægge uden for Kiøder-Halsen for at lavere hjem.
Han venter ikke efter den Tiid at kunde indtage
mere Fragtgods; men lyser efter en god Styr-
mand.

Til Leye.

I et af Stadens affides og roeligste Ste-
der ere meget bequemme Bagværelser for visse
Familier; der er og en Bagloge til Tieneste,
for at bruge i paa kommende Tilfælde.

Tienstføgende.

En smuk og skikkelig Pige, som kan forevise
gode Skudsmaal om sin forrige Føvelighed, sø-
ger Condition, helst paa et roeligt Sted, enten
hos en Enkemand eller ugift Person, alt paa an-
tagelig Maade.

En gammel Ungkarl giver Anviisning paa
en god Amme. Han boer i samme Huus, hvor
hun findes.

Sundne Sager.

En Assistent = Seddel paa en Sølv = Ma =
skine for at tage paa Comoedieſc. er funden,
som Eyeren kan afhente hos Finderen.

Sr. Lenfoldig har igien fundet hans fædre
Kones Mund, som hun efter hans Tanke havde
tabt, saasom han ey i tre Nætter og Dage havde
hørt et eneste Ord af den; men til hans største
Glæde blev hun meget veltalende, da Hr. Leanz
der traadde ind ad Døren.

Bøger og Skrifter.

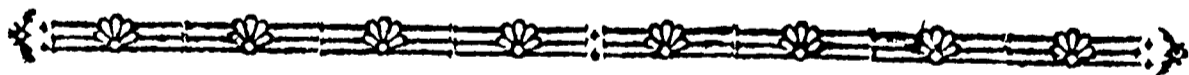
Maneet = Bogen forlanges til Riisbs af en
gammel Elskerinde af smukke Vers og rigtige
Spaadomme.

Conditioner ledige.

For en smuk og skikkelig Pige, som kan tie,
er en god og fordeelig Tjeneste ledig.

Bortkomne Sager.

En lille vild og flygtig Pige tabte forledent
et godt Raad, som hun havde faaet af sin Mama.

Moersom Ægteskabs Contract

Nu har jeg saa mæn i Sinde at frie; en vis
Jomfrue siger, at jeg ikke kan bide længer; men
jeg er undseelig. Hvordan skal jeg bære mig ad,
at jeg ikke skal faae det foragtelige Ney? Got,
nu

nu fandt jeg paa Raad. Nu forestiller jeg mig, at jeg er en belejret General, som har en Fæstning indspærret paa alle Kanter. Nu tillader jeg som en from General Commendantinden i Fæstningen selv at optegne Capitulations-Punkterne, hvilke jeg accorderer og underskriver. See engang:

1) Jeg forlanger al tilbørlig Ære og Høyaagtelse.
Accorderet.

2) Aldrig høre eller tage imod; nogen Modsigelse i Stads-Sager.

Bevilget.

3) Min behørig og complete Stads efter Modens Forandringer.

Det falde af sig selv.

4) Aldrig at komme i Risikkenet.

Sy! hvem vilde sætte sig der.

5) De kostbareste og meest moderne Meubler.

Jo prægtigere jo bedre.

6) To Gange at tage paa Comoedien om Ugen.

O ja! den tredie Gang med.

7) Din Vinteren hver anden Uge paa Bal og om Sommeren i Skoven.

Tilstaaet; men hvorfor ikke hver Uge.

8) Manden maae aldrig see til Pigerne, det skal være Konens Sag.

Jeg vil lukke Dørene.

9) Min tilbørlige Opvartning.

Det forstaaer sig; men NB. af Pigerne og mig selv.

10) Min Kaffe hver Morgen og Eftermiddag.

Ja; men jeg maae jo nok drikke med.

11) Hyses

11) Hverfudffen maae være færdig ved første
Vinf.

Jh! Hun skal aldrig gaae.

12) At drage i Visiter og tage imod samme saa
ofte det behager.

Hvem vilde nægt: det! jeg ikke. Men vil
Hun ikke og i Kirken?

13) En Popegone, som kan snakke, og en Skis-
dehund af spansk Art.

Begge Deele indgaaet. Det var Synd at
nægte uskyldige Ting.

14) Spille-Aftenerne maae holdes ordentlig i og
uden Huset.

Det følger af Fornødenhed. Uorden er en
slem Last.

15) Sove til Klokken 10 om Sommeren og
11 om Vinteren.

Jo længere jo kærere.

16) En Amme.

Jeg maatte være en Tyrk, om jeg vilde nægte
det. Ja to, om det behøves.

Summa Summarum Jeg indgaaer, om det var 100 saa-
danne Artikler. Men vilde jeg dog ikke blive en
Hiertens god Mand? Nu troer jeg saa mæn ikke at
faae Næ, hvor jeg kommer. — Er dette ikke en
nye Maade at frie paa? jo jeg er forsigtig.

Disse Blade tilbringes dem, der lade dem tegne paa
Adresse-Contoiret, som ved Aarets Ende betale derfor
4 Mark, sælges ellers for 2 sk. Stykket; Samtale om
Spøgelse 4 sk.; Historier 12 sk.; Fortællinger No. 1
12 sk. No. 2 12 sk.; Drømme-Bog for de, som spille i
Tal-Lotteriet 8 sk. Alle indbundne.

Slud = B
No. 7.
1774.

Manden i den gode Lune.

Gaaer til Wiinfielderen.

Gid jeg sige det i en god Stund, da er jeg i meget god Lune i denne Aften. Det kommer dog ikke af Binen; thi endnu har jeg intet faaet; men just fordi jeg er i god Humør, vil jeg gaae ud: Jeg holder ikke med det Slags Melancolici, som, naar de har Hovedet fuldt af Grillen, indvelter sig paa got Folk, og bebyrder andre med et suurmulende Ansigt; thi hvor skulde jeg forlange, at andre skulde fordrage min særskindede Nærværelse, naar jeg ikke kan lide og fordrage mig selv! Alle Grillensfængere bør smukt blive hjemme, at de ikke med deres catoniske, rynkede og mørke Ansigter skal forstyrre enten Glæden i Veneris Capeller, eller Frydeskriget i Bachi Templer. Men hvortil nytter dette lange Præsidium? Tiden gaaer bort. Jeg maae ud i Aften; om jeg endog havde ti Roner, skulde de dog ikke kunde holde mig hjemme. Men enten skal jeg gaae paa et Olhuus eller et Wiinhuus? Det er Spørgsmaalet. Dog det er mere hønet at gaae paa det sidste. Man hører ikke heller tale saa meget ilde om dem, der rokker af Rhinstrømmen,

S

men, som om dem, der raver af Pøblingesøen. Men hvem af de gode Herrer Wiinskienkere skal jeg nu berige i denne gode Aftenstund? De ere alle mine gode Venner i Almindelighed, saa vidt jeg veed; men jeg kiender saa næn ingen Wiinsfelder i Særdeleshed. Nu det kan være lige meget. Vinen er vel lige dyr og lige god paa dem alle, den første bliver altsaa den bedste. — God Aften I gode Venner! = = = = Næppe havde jeg rørt ved Klokkestrengen, førend Drengen kom springende, og spurgte, hvad Wiin jeg befalede: Giv mig en heel halv Pøgel rød Wiin. Hvor meget, spurgte Drengen? En heel halv Pøgel ægte rød Wiin.

(I næste No. følger Discourserne.)

Et Huus, ingen kunde beboe for Spøgelse.

Med det, som sidst jeg skrev
Om Spøgerie paa Landet,
Erindrer jeg et Brev,
Hvorider staar blant andet

Da Becher skrev sit Skrift,
Kaldt der bezaubert Welt,
Drog han af egen Drift
Hen til en Mand heeb Felt.

Jeg hører, sagde han,
Det Huus, I har i Eye,
Er saa, det ingen Mand
For Spøgerie tør lene.

Ja, svarte han, det har
I lang Tid ledig staaet;
De der tilforne var
Er myrdede og staaet.

Det

Det ledigt mange Nar
 Har staaet til min Skade.
 Hør! sagde Becher, naar
 J vil mig overlade

Det Huus til Logement
 J Nat der at logere,
 Og giøre mig bekiendt
 I Huset op og nere,

Saa tør jeg love jer,
 Alt Spøgelse skal drives,
 Og aldrig mere der
 Skal nogen Mand aflives.

Han Mandens Minde fik,
 Han blev viist om i Huset,
 Hvor Spøgelse meest gif,
 Og hvor det Folk har knuset

De kom da Stuen nær,
 Hvor Mennesker var dødet
 Her, sagde Becher, her
 Her vover jeg just Mødet.

I Gulvet saae han var
 En Ansats til en Lem,
 Den Seng, min Ven, J har,
 Fløt den lit bedre frem.

Den blev paa Lemmen sat;
 Hvad vil han dermed mene?
 Man ønsket ham god Nat,
 Og nu var Becher eene.

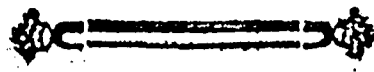
To Lys han paa en Stoel
 Ved Sengen for sig satte,
 Besaae enhver Pistoel,
 Om de var alle latte.

Jo alle var i Stand;
 De lægges ved hans Side;
 Han som en dristig Mand
 Nu ventede at stride.

Han sov ey hen saa læt,
 Da Lemmen var hans Leye,
 Thi vel var samme tæt;
 Men Spøgelsesernes Beye

Han kunde tænkt, som fleer,
 Sker gienem lukte Gange;
 Endnu han intet seer,
 Endnu er han ey bange.

Men i det samme som
 Han grubler og han gietter,
 Een under Lemmen kom,
 Som den saa sagte letter.

Dg da han ved sin Stoel
Seer Lemmen vil gaae op,
Skjød ned med sin Pistol,
Saa at der faldt en Krop.

Han mærket Faldet var
Ret ned som af en Stie;
Nu tænkte han, nu har
Det Spøgelse en Svie.

Han ladet strax igien;
Maaskee der kommer flere;
Thi sov han ikke hen,
Dog kom der ingen mere.

Hans Vært om Morgen
Ham tænkte død at finde,
Kom gaaendes derhen,
Dg fant ham frisk der inde.

Hvorledes kiære Mand!
Jeg seer, I er i Live?
Ja! sagde han, jeg kan
Ier nu Oplysning give:

Hvori det Spøgelse
Bestaaer, her var i Huset:
Jeg har det, skal I see,
I Nat til Døde knuset.

Kom hielp, luk op den Lem!
De aabnede den begge,
Gif need, gif vidre frem,
Dg ikke lod dem skræffe.

De under Jorden gif,
En Løngang dennem viste
Til Huset, hvor de fik
See den, som nys forliste.

Hans Helsen ved et Skud,
Han Alting reent bekjendte,
Dg man lod ved et Bud
I Hast ham Præsten hente.

Troe nu en Spøgelse:
Herom saa tit er snakket;
Erfaring har I her,
Dg Manden Becher takket.

Nøynagtigere Overbeviisning kan læses i et lill Skrift,
kaldet Samtale om Spøgelse, som faaes paa Adresse-
Contoiret for 4 s.

Brude-

Brude = Vers

giort af trende artige Piger.

J Hr. Poeter og Apollo Kicelledægger!
J Heliconis Born, som Muserne opvækker,
Fortryd ey paa, at vi udnynner og en Sang,
Naar Tiden ved vor Naal os falder lidet lang.

Betænk, hvor ofte J i Eders Brude-Sange
Ophøyer Eders Kion; men ogsaa mange Gange
Bort Kion forringe vil. Betænk, hvor net J kan
Os spørge: Hvad er vel en Kone uden Mand!

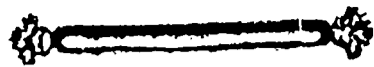
J svarer selv: Hun er et Træe foruden Greene,
Et Mul foruden Eet, en Guldring uden Steene
Et Skib foruden Roer, Compas foruden Naal,
En Lygte uden Lys, et Fyrstøi uden Staal,

En Fæstning uden Bold, en Havn foruden Skibe,
En Botte uden Laag, en Bægter uden Vibe.
En Snedker uden Høvl, en Skrader uden Sax,
En Park foruden Fisk, og Fiord foruden Lar.

Men hvad er vel en Mand? en Mand foruden Kone,
Om vi her spørge maae: En Konge uden Krone,
En Klokke uden Klang, en Tromme uden Skind,
En Rudsk foruden Vidsk, en Bælg foruden Bind,

Et Foraar uden Soel, en Sommer uden Varme,
En Bismær uden Bægt, Bærmølle uden Urne,
En Hyrde uden Hiord, en Smed foruden Jern,
En Biser uden Tal, en Nød foruden Kiern.

Ja

Ja hvad er vel en Mand, en Mand foruden Kone?
 En Kirke uden Præst, en Degn foruden Tone.
 Et Taarn foruden Spiir, et Anker uden Grund,
 En Ploug foruden Jord og Kande uden Bund.

Et Kien det andet Kien derfor ey skal nedtrykke;
 Thi Mand og Kone er to Allen af eet Stykke;
 En Kone horer saa nødvendig til et Huus,
 Som Klæder til en Seng og Juller til en Muus.

Huusholdnings Protocol.

En vis fornemme Huusfader har holdt denne Bog, en, som fik Lejlighed til at giennemblade denne besynderlige Protocol, hvor han maatte lee ved hver anden Punkt, har indsendt følgende til Indrykkelse i Flyve-Bladene.

Debet.

Den ganske Uge har jeg spist uden Huset —
 Min Kone har ikke funden sig vel — Har ingen Selskab haft — Sparet i alt 7 Maaltider.

Holt Faste-Dage, og altsaa sparet fra den sædvanlige Udgift til Føde-Vahre.

Fra Kiød-Regningen har jeg taget en Rivort, og har i Sinde at formindske den mere.

Fra Pragt og Stads har jeg paa denne Tid sparet noget anseeligt, efterdi jeg lod min Familie sørge for en gammel Tante et fierding Aar længer, end behøvedes.

Credit.

Anrettet en Lystighed for min Kone og Børn. — Den var alt for kostbar.

M.B.

NB. Denne Vinter vil jeg ikke giøre mere saaledes.

Baron af Z** og Herre af S** havde jeg til Gæst hos mig. Jeg greb mig ret an, og tracterede prægtig.

Men NB. de næste tre Uger nægter jeg mig hjemme om Formiddagen, naar jeg venter Snylte-Gæste at anmeldte sig til Middag.

I Søndags havde min Kone en prægtig Coifure, og mine Døtre ikke mindre. De vare kostelig forpurrede rundt omkring Hovedet. — Min Kone tabte 20 Ducater i Guadrille, og hver af mine Døtre 10. Derimod fik jeg 96 R. i Kortpenge; thi jeg tager selv Kortpengene, saasom jeg giver mine Tienere anden Kost og Løn.

NB. Min Kone skal igien være syg med det første, og min Dotter skal ey heller være ret frisk.

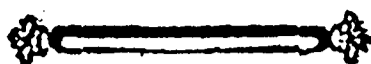
End videre: I Søndags, da jeg gik ud af Kirken, gav jeg uroest en halv Skilling i Sparrebøssen til den afbrændte Stad. — De stakels Folk maae have udstaaet meget Ondt.

NB. Kierlighed begynde fra os selv.

M o e r s o m A v i s.

Bortkomne Sager.

En Skødehund er bortløbet, og en Popenegone udflyet, hvilke Ulykker i et Huus! for den første

første loves 10 og for den sidste 20 Ducater. Man seer deraf, at disse vare umistelige.

Bøger og Skrifter.

En Bog er udkommen under Titel: Børne-Risets Afstæffelse. Forfatteren venter allene kielne Forældre kjober den, hvoraf han venter at faae nok.

Med første udkommer en fuldstændig Veyr-Bog, under Titel: En fuldstændig Underretning om Veyrligets Indrettelse, til hver Mands Brug og Beste. Bogen er deelt i tvende Capitler, af hvilke det første handler om Vind, og det andet om Veyr.

Capitaler.

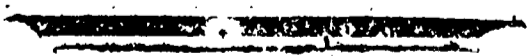
En trængende Person forlanger ikkun en Klat af 500 Rdlr. til Laans, han vil sætte sin Siæl til Underpandt. Han har været hos adskillige Jøder, men de vilde hverken tage Legemet eller Siælen.

Tienstføgende.

Hr. Snyltegiest erbyder sin Tieneste ved alle lækkre Borde. Han excellerer i at spise og drikke, rose de Nærværende og skose de Fraværende; benægte og bekræfte, alt efter Verdens Smag, paa hvis mindste Bink Hr. Snyltegiest er færdig.

Nota.

De Avertissementer, som ikke findes i dette Blad, er de, som ikke kom ind.

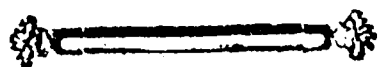

S I B E = B I A D E
No. 8.
I 7 7 4.

Discours i en Wiinkielder.

(See No. 7.)

Da Actrisen skrev sit No. 5. gik det kun ud paa at drikke; at oprette det Medfaldne; at sette af og i; at forkynde Krig og Feyde, og i samme Dyeblik at slutte Fred; at udføre vigtige Forhavender til Lands og Bands; at forbedre alle Ting; og saaledes at snakke op ad Bæggene i Bachi Templer. Men hvor forandrede ere ikke Liederne blevne siden! Den Gang agerede Wiinhuus-Præsidenten den vittigste Stats-Mand; nu derimod er han forvandlet til den strengeste Deconomus eller Huusholder. Den Gang regierede Udselshed og Overdaadighed, nu Sparselighed og Sparsomhed. Den Gang talede man om det man ikke forstod; nu derimod er den vittige Bachi Templer ligesom forandret til en høy Skole, hvor Wiisdom, Wittighed, Klugt og Forstand ligesom har sættet sit Sæde, og flyder ikke Bække; men Strømmeviis imellent Glas og Flasker. Mon da ikke vore Lieder ere bedre end Forsædrenes? Til Beviis herpaa vil jeg allene fortælle, hvad Materier i denne Aften bleve afhandlede her, og hvor haandgribelig jeg blev overbevist om min Enfoldighed paa en Wiinkielder. Jeg tænkte at vilde ret have fornøyet mig i Aften; men af! jeg troer, min Skiæbne har ført mig ind paa det Sted for at blotte min Forstands Nøgenhed. Den høylærde Greve især, som jeg her vil kalde Quadrant, veed best den egentlige Aarsag til denne min igientagne Vankundigheds Tilstaaelse. Ved J vel,
J jagde

sagde han, hvor mange Gange; at 12 Personer kan forandre sig omkring et Bord, saa at de aldrig skal komme til at sidde paa det samme Sted igien? Jeg svarede i min Enfoldighed, at naar de ikke havde flere end 12 Stole, saa kunde de vel ikke forandre Sæde oftere end 12 Gange, medmindre de vilde sætte sig enten oven paa Bordet eller paa Gulvet? O hvilken Blindhed! raabte han: man maae nok sige, at Dumbhed og Bandkundighed straffer sig selv, og strax derpaa begyndte han at tale, jeg veed ikke, om hvor mange tusinde Forandringer. Jeg tilsted min Bandkundighed, og at jeg ikke kunde indsee Nyttens af dette Spørgsmaals Oplosning. Han syntes at blive rørt over min Uvidenhed, og vilde demonstrere mig det tydeligere, da han i det samme stødte sin Flaske ned af Bordet. Ved det Flasken faldt, gjorde han en nye Anmærkning. Seer I, sagde han, at Flasken gik i Stykker! Ja jeg seer det. Goe, blev han ved; men veed I vel Marsagen, hvorfor den gik i Stykker! Jeg svarede ganske naturligt: Fordi den faldt paa Gulvet; thi jeg vilde ikke engang nærne, at Altgebra var Skyld deri. Langt fra! raabte han: Det kom deraf, fordi Modvirkningen overbøiede Virkningen. Jeg var banæ, her skulde begyndes en nye Demonstration; men til Lykke blev det dog derved. Endnu havde det været taaleligt, naar jeg intet videre skulde have udsaaet; men jeg troede rigtig, at en ond Mand plagede Hr. Quadrant, saa han med Magt vilde lære mig Bogstav-Regning. Ja skulde reane A minus $*$ B C plus $**B$, hvor meget det beløb sig tilsammen. Jeg maatte her ligesom tilførn tilstaae min ensfoldige Uvidenhed. Han forbarmede sig altsaa over mig, og udlod sig noget tydeligere. A minus B , sagde han, betyder 14 Rdlr. mindre 3 Mark, og C plus B betydede saa meget som 6 Rdlr. og 2 Mk. Fjorten Rdlr. mindre 3 Mark, sagde jeg, er 13 Rdlr. 3 Mark. Ey Snak! sprang han op og raabte: Regn I det ud paa Jeres Maade, jeg vil regne det ud paa min. Jeg bragte altsaa begge Tallene i en Sum og fik 19 Rdlr. 5 Mark. Det er galt, skreeg han: Facit er 19 Rdlr. plus 5 Mark. — Nu skulde Hr. Quadrant betale sine to Glasker gammel Gaudium; men i Steden for

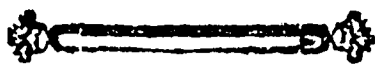
for Betaling tilbød han Verten, at vilde lære ham Cubic-Regning, og uagtet dette Wiinsad neppe kunde staae paa sin Foed, erbød han sig dog imod en Flaske Wiin at vilde sige os, hvor maange Cubic-Foed det største Orhoved i Vertens Kielder kunde holde. Men ingen havde Lust til at spendere denne Flaske Wiin, og Verten, som en fornuftig Mand, kunde best gjøre sin Regning paa rede Skillinger og contant Betaling, og bad Hr. Quadrant tillige at betale den sønderslagne Flaske. Her begyndte han atter vidtløstigt at tale om Virkning og Modvirkning; men da Winen havde virket formeget hos ham, udvirkede han ikke andet end Latter over sig selv, og Verten maatte indføre den underlige Figur i sin Debet-Bog. Om Hr. Quadrant kommer der til at staae for plus eller minus, det er deres Sag. — Af Hr. Quadrant merkede jeg vel, at han maatte være en større Elskere af plus end minus; thi hans Been, da han gik, gjorde mange †, hvilket Tegn i hans Regning betyder plus. Wiinhus-Præsidenten, som efter hans haste Svaghed af Wiinsoet er bleven en ligesaa stor Huusholder, som han tilforn var Forøder, nykkede Hr. Quadrant af sit Hjerte. Det stakkels Menneſke, sagde han, gjør en god Regning; han drikker to Flasker, imod at jeg drikker en halv Pægel = = = Hr. Bert! en halv Pægel endnu! = = Deconomiens Velgaaende! = = Apropos Hr. Bert! Skulde det vel være mueligt at kunde tillave ligesaa reen, klar og velsmagende Wiin af Honning, som af de ædle Druer? da

(Meer i næste Blad.)

Svar paa Spørsmålet i No. 6.

Er der Tisser, Varulve, Kirke-Lam, Helheste, Natte-ravne, Marer, Ellefolk &c. til?

Sa vist ere de til ligesaa vist, som de altid har været til? derpaa kan føres hele Skofke Vidner af mange gamle hæderlige Masroner, Ammer og Barnepiger. I Holland skal være en Nisse næsten i hver Huus, og her har i forrige

rige Læder været Mængde af dem i Danmark; men de skal have forladt Riget efterhaanden tilligemed de gamle Specier og Croner: saa man snart skulde falde paa de Tanker, at Risserne helst vilde være, hvor der roulerede megen klingende Myndt. Det er ellers unødigt at fortælle alle de forunderlige Gierninger, som tillægges disse Risser, og det er kun saa Nar siden, at de forlod Sprogø. Endskjønt Rygtet gaaer, som i No. 5 af disse Blade blev meldet, at der var een i en Landsbye i Siælland nyelig.

Varulve findes endnu Mængde af her i Norden; men i Kiøbenhavn troer jeg ikke de opholder sig, uden i visse Gader; og da de vist nok maae være til, synes den Historie at bekræfte, som jeg hermed sender dem:

I en af de smaa Kiøbstæder i Siælland har nyelig tildraget sig denne sælsomme Hændelse, som satte Byen i Allarm: En stor Skræk blev indjaget alle Indbyggerne, som dog omfider toge Mod til sig, at frelse et Hund, for hvis Dør den farligste Fiende lurede og paapassede. Man bevæbnede sig med Kusteskæfter, Ildskuffer og Ildtænger (af Bevæhrerne kan man let slutte, af hvad Kiøn Krigsfolket mest bestod). Denne bevæbnede Krigshær gif med et uforsagt Mod imod denne Varulv, alle frugtsommelige Koners farligste Fiende, da den stod og lurede uden for Døren. Den gode Varulv blev og saaledes medhandlet, at den ey saa snart igien skal blive i Lyst. Enhver viste paa dette Dyr sin Færdighed i at optænke Pinseler, ret ligesom det kunde have været en Inquisition-Ret. Dette Rygte foer som en Vind over Byen. Eyeren til dette forskrækkelige Dyr kom, som var ret vel, og fandt sin store lodne Puddel-Hund saa forslaget og ilde medhandlet, at den neppe kunde krybe hjem. Uagtet denne tydelige Overbeviisning, har dog mange endnu denne Hund mistænkt for en Varulv, og sølgelig maae det Slags Dyr være til, i det mindste i de Enfoldiges Indbildning og i Barset-Stuer.

Selhæste sees tit ligeledes i de smaa Kiøbstæder, som ligge ved Sø-Kanten, og jeg har hørt, der skal være en ved hver Canal i Kiøbenhavn. Der menes, at Selhæste skal være det samme som Namænd, de gaae paa tre Been,
og

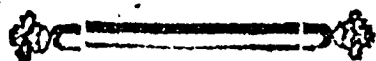
og naar de lade sig høre, skal et Menneske snart drukne. Det er ellers at mærke, at disse Helhæste eller Namænd ikke kan gaae over nogen Korsvejen.

Kirke-Lam er ikke andet end et Slags fattige Nisser, som opholde sig i gamle Kirke-Taarne. Til ere de ganske vist; men der er ingen, som bryder sig om dem, eftersom de gjøre hverken Ondt eller Godt. De skal ellers være to Slags, sorte og hvide, af hvilke de hvide skal være de beste. En gammel lærd Degn har forsikkret mig, at han har hørt disse Nisser at lee, naar der er ringet for Liig; saa det lader som de glæder sig ved den blotte Lyd, som betyder Penge, og altsaa bekræfter det forrige om de gamle Specier og Croner.

(I næste Blad skal jeg besvare det øvrige i Spørgsmaalet om Gravstøer, Natteravnene, Ellestænger.)

Smaa Jomfruers Trætte om deres Duffetøj.

Jeg var forgangen Alsten hos min gode Ven, for at fordrive Tiden. Hans Kone var ikke hjemme; men hans tvende Jomfrue Døttre, den ene 11 og den anden 12½ Aar, sadde ved et andet Bord og fornøiede sig med deres Duffetøj. De havde alle de Kioffen-Redstaber, som nævnes kan, af Messing, Kobber, Tin, Blæk og Træ, opredte Duffe-Senge og Bugge, alt i complet og værdtlig Stand; og jeg mærkede, der stak en artig lille Capital i alt dette Smaatøj; thi noget var virkelig kostbart. De pyntede nu deres Duffer, af hvilke nogle vare næsten lige saa lange, som de selv. Her bleve de imellem reuige om Dufferne, og mundhuggedes saa smaat, indtil den ene af Alrrighed rev Duffen fra den anden, og ved den Leylighed trak Hovedprydelsen tilligemed Hovedet af Duffen. Da brød Breden frem, og Faderen drev dem ind i deres Kammer. Der skændtes de for Alvor; Er Duffetøjet ikke mit? sagde den ene; nej det er mit? sagde den anden. Mama, raabte den Ældste, har sagt, at den, der bliver

bliver først gift, skal have det. Mama, raabte den Yngste, har sagt, at den, der faaer det første Barn, skal det høre til. Og saaledes tog det ene Ord det andet, indtil Faderen tog sin Tøffel, og skildte Tretten ad. — Mig tykkes, at Børn paa den Alder kunde tilholdes at bestille andet, end lege med Duffer, Bugge og Brude-Senge, hvorved de alt for tidlig faaer Gifte-Rykke.

M o e r s o m A v i s.

Adskilligt Nytt.

I disse Dage har en slaget op igien med sin Kiæreste blot af den Marsag, fordi hendes Fod snublede, da de sidst vare Faddere sammen. Efter Forlovelses-Contracten skulde han betale en Sum Penge; men hendes Fader sagde: Behold kun eders Penge min Ven! min Datter faaer sagte en Mand. — Det er ellers i vore Tider ligesaa uskikket at have Døttre, som Gæss.

So Drengene spillede forleden om Halveskillinger paa Uhlfelds Plads. De vare blevne uenige, og stode just i Mægling om, paa hvad Maade de skulde afgjøre deres Tvistighed. Tor du, saa begynd! raabte den ene. Slaae til! raabte den anden. Jeg tænkte, de vilde grebet fat paa hinanden med Næverne; men i det samme begyndte den ene græffelig at bande og sværge, og den anden søgte strax at overgaae ham. Der samlede en Hob Folk om dem; men een iblant Hoben raabte: Frisk! staae dig Lars! lad mig see, du kan staae dig min Søn! — Hvor slet er det ikke bestilt med Opdragelsen i Almindelighed iblant os, sagde en, som i det samme gik forbi. De begynde først, sagde han, at spille om Knappenaale, dernæst om Knappe, dernæst om halve og hele Skillinger, og saaledes tager Bærdien til med deres Alder, Indsigt ic. Sag jer vare Drengene! sagde han, for de Karle med Rosin-Stængerne, og gif bort.

Bekjendt:

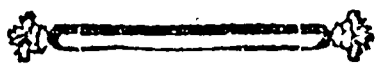
Bekjendtgjørelse!

Er. Jens Nittengryn, som i mange Aar har med stor Berømmelse holdt Kjøkken-Protocollen, og er en stor Bogholder i Kjøkken-Skriveriet, som og den største Regnemester i at tælle Erter og Bryn i Gryden, samt paa en Prist forstaaer Vægt og Maal, og kan udvæne Kjød og Been i Lod og Quintin, bekjendtgjør herved, at han med første agter at holde osse Forelæsninger for alle nyegifte Mænd i Kjøkken-Bogholderiet, samt at undervise dem paa en uformerket Maade at snuse omkring i Kjøkken og Spise-kammer, og meget behændig at lige i alle Bøtter og Fade. Thi vilde de, som paa samme haver Lust at høre, anmelder sig hos ham selv, som boer i Brynbøtten kaldet, hvor han er saa fordybet, at han ikke kan see, denne Bekjendtgjørelse sigter til hans egen Berømmelse. — Jeg vil derfor, saa sagte at sige, raade alle Fruentimmer at beslitte sig paa Huusholdnings-Konsten, at ikke deres Mænd skal nødes til at gaar i Skole hos denne Kiælling-Præst, som ved saadan hans idelige Forelæsninger paa en langsom Maade har ganske aandsamt tvende dydige Sønner, som dog vare tillige gode Huusholderster; thi jeg kan let forestille mig, at dette Slags Mænd ere de utaaligste for alle Sønner.

En Pige er nyelig ræret for Vattersot, og er nu mestendeels saa smal, som hun var for et Aar siden. Jeg kiender Pigen; men hun vil hverken aabenbare mig, hvad Middel hun har brugt, eller hvad for en Docter der har forestrevet hende det. Maaskee hun vil ikke aabenbare det uden for hendes eget Kiøn. Skulde altsaa nogen Pige imod sin Villie befinde sig vattersottig, og hun ikke vil lade sig curere paa Hospitalet, vilde hun ifkun behage at adressere sig til mig, da jeg skal vise hende hen til bemeldte nyelig curerede Pige, hvor nærmere Underretning faaes.

Auctioner.

Med første bliver solgt ved Auction paa Børsen i Middags-Stunden 3 Fade med franske Complimenter;
2 Fu-

2 Fustagier med prægtige indpyntede Model-Duffer; nogle Tusinde Bundter smaa bitte stive Haarpidske; 30000 Par korte Stovler; 2000 af de ægte og veritable store og lange Bister; en Eske med forlorne Tænder; 10 Skippund Sandpulver til at gjøre hvide Tænder.

Til Leye.

Næst ved Bakke-Huset i Slifferne-Strædet er et Maaned's Kammer for en ugift Person til Leye. Ligeledes et Fruentimmer-Kammer for en Jomfrue eller ung Enke. Begge Kamre ere jævnsides hverandre, vel meublerede, og meget beqvemt indrettede. Kan tiltrædes, naar forlanges.

En Fætter er til Leye hver anden eller tredie Usten om Ugen for billig Betaling. NB. Han drikker gierne et got Glas Vin.

Forlorne Lægge kan faaes til Leye i Maaned's eller Halvaars Wiis hos Strømpe-Konen i attenpotte Flasken.

Avertiffementer.

Her paa Contoiret, hvorfra disse Blade udgaaer, faaes: Handels-Spenlet 2 Mk. Politiske Lomme-Bog 1774 1 Mk. Dito 1773 12 f. Norske Beyviser 10 f. Politiske Huustavle 4 f. Usten-Lanker 14 f. Historier 12 f. Fortællinger No. 1 12 f. Dito No. 2 12 f. Samtale om Spøgelses 3 f. Mercurius, hver Maaned's Hæfte 10 f. Tanke-Skriin 1 Mk. Drømme-Bog for dem, som spille i Tal-Lotteriet 8 f. Den døende Socrates 4 f. Alle indbundne; uindbundne 2 f. mindre.

Kjøbenhavns Magazin bliver dem ugentlig tilbragt, som lade dem tegne. Ved Nargangens Ende betales det med 1 Rdlr. Søndags-Bladet ligesaa, med 4 Mark. Flyve-Bladet med 4 Mark.

Rissen eller Spøgelse

i Landsbyen nær ved Kiøbenhavn, 1774.

En Bonde, (Byens Navn
 Jeg ikke veed til viffe,
 Men nær ved Kiøbenhavn.)
 Har nylig haft en Risse.

End og af dem, man troer
 Der skulde være floger,
 Forsikkrede og svoer
 Det Rissen var fra Sproge.

Oplysle Lider, hvor
 Hvor ere J dog henne?
 Da der er Folk som troer
 Hvad der er sagt om denne.

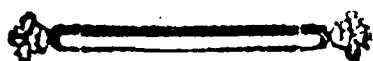
At han paa denne De
 En meere Got sig lover;
 Men her var jo en Søe
 Han skulde reise over.

Nu hvad er der da sagt?
 Man sagde et og andet,
 Som vrangelig blev bragt
 Omkring i heele Landet.

Dog det skal være seet
 I Winter over Isen;
 Og man har ogsaa seet
 Det stod udi Avisen.

En heel Hob er lagt til,
 Historien forsøget;
 Man sige hvad man vil,
 Saa har der rigtig spørget,

Man veed der er optød
 En Mængde Tyre-Kalve,
 Ham og af Smør og Grød
 Altid blev bragt det halve;

Alt efter gammel Skik,
 Og jeg har tit hørt sige:
 Det Huus hvor Nisse gif,
 Det regntes blandt de rige.

Det hændede sig tit,
 At Nissen blev fortreden;
 Thi naar han fik for lidt,
 Saa blev han ubesteden.

Tit tog han fat en Dreng,
 Og for Plasier ham piinte;
 Saa sprang han i en Seng,
 Der laae han nu og grinte.

Hans Opholdssted, det var
 Paa Loftet udi Høet,
 Hver gang den lille Nar
 Han kom, har Hunden gøet.

Det samme skeede og
 Med denne Boudes Hunde;
 Saa at det bliver nok
 Paa disse faste Grunde.

Den samme Nisse-Dreng
 Som her nu tog sin Boelig,
 Man gietter tit i Flæng,
 Dog synes dette troelig;

Men lad end Grundene
 Og være her uvisse;
 Nok er det, man kan see
 Her rigtig gaaer en Nisse.

Jeg da fortælle vil
 Først Rygtet, siden Sagen;
 En Nisse var der til
 Som saaes tidt om Dagen.

Der borte blev en Deel
 Af Bondens Provianter,
 Flesk, Erter, Smør og Meel
 Paa alle muelig Kanter.

Alt dette Nissen tog,
 Man vidste ey hans Beye;
 Og Sypriani Bog
 Man havde ey i Eye.

Jens Skolcheider var
 I den ey heller kyndig;
 Desuden Præsten har
 Vel og holdt sligt for syndig.

Er nogen da som tør
 Opsøge Nissens Gange,
 Ney, aabner man en Dør,
 Saa blier man strax bange.

Man

Man veed hans Skikkelse
 Udaf en lille Pige;
 Thi hun kan Nissen seer,
 Og al hans Udfærd sig.

Hun idelig ham seer
 Nu hist og her at hoppe,
 Han kom fra Loftet neer,
 Og nu igien der oppe.

Hun kan ham altsaa seer,
 Men heller ingen flere;
 Hun saae ham tidt at lee;
 Hvad siger hun os mere.

Snart var han høi og stær,
 Og stundum var han liden,
 Hans Fingre var som Kløer,
 For Resten fæl og skiden.

Han havde lodden Hud
 Og gule fæle Tænder;
 Saa han saae hestlig ud,
 Og fæl i alle Ender.

Han skabte sig og om;
 Tit var han som en Skygge,
 En anden Gang han kom
 Som gl. Mand ved Krykke.

Nu var han som en Kat,
 Nu Hund, nu Gaas, nu Soen
 Og Pigen sagde, at
 Han bragte Høe til Koen.

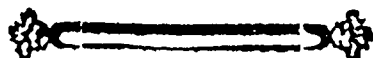
Han rev alting i tu,
 Tog Tappen ud af Tønden,
 Saa at man maatte nu
 For Tørst opsøge Brønden.

Han stundum løb i Snug
 Og da var han i Laden
 Og tog af Bondens Rug,
 Og herved vorte Skaden

For Bonden desto meer,
 Saa at han tænker efter
 At saadant som nu seer,
 Vil svekke rent hans Kræfter.

Det ordes, Folk de kom;
 Man Manden seer i Snibe,
 Men der var ingen som
 Der kunde det begribe.

Men hvem kan fatte sligt;
 De sagde: Dette bliver
 Ket Kisge Huus-Kors ligt.
 Det bedste er, man skriver

Til Bispfen, at der maa
 I Kirken Forbøn givres,
 Men andre de falbt paa,
 At Klagen maatte føres

Den for den verdselig Ret,
 Som skeede paa det sidste;
 Man kom da efter det,
 Man ey tilforne vidste.

Den Sag blev Soleklar,
 Den var fingert af visse;
 En Bonde-Karl han var
 Den foregivne Risse.

En Pige Assistent
 Saa og en lille Pige,
 Hun har ey strax bekiendt;
 Men det vil intet sige.

Man syntes derfor best
 De blev sat ned i Hullet;
 De kom da i Arrest,
 Hvor der var mørk og mullet.

Enhver blev der forbaust,
 Maaskee dem randt i Sinde
 Hvem der tog Doctor Kanst,
 Thi raabte Lars derinde:

O lad mig komme løs,
 Thi jeg var den der spogte;
 Man med den lille Tøs
 Et andet Raad forsogte.

Ved Leeg og Spøg man fik
 Af hende alt at vide,
 Hun sagde: Lars han gif
 Som Nisse Natte-Tide.

Da Mette listet om,
 Og toge alt hvad fandtes
 Og just af dette kom,
 At alle Ting forsvantes.

Jeg havde giort min Bed
 For Lars saavel s. Mette
 Jeg siger hvad jeg veed
 I et og alt om dette.

Forhøret varer ved,
 Og der udlegges flere,
 Som og har været med
 Komplotten at formere.

De opfandt dette Spil
 Hvorved de vilde liste
 Sig Bondens Belfærd til,
 Samt Penge af hans Kiste.

Løb Kygte løb nu om,
 Fortæl det alle vegne,
 At der en Nisse kom
 I disse vore Egne.

Siig at man seer en Ravn
 Nu over Byen flyve,
 Dog ey i Kjøbenhavn
 Jeg vil man saa skal lyve.

Lyd brav, tag fra, læg til,
 Alt efter gammel Vane;
 Siig kun, at Præsten vil
 Nu Spørgsøst nedmane.

Men i en Landsbys = Kroc
 Kan Bønderne sig sette,
 Ja Børn! sid der i Kroc;
 Snak ved jer Ol om dette.

Vertshuus = Discourser.

S Aften vil jeg gaae paa et Ol-Huus, der er intet ont i at drikke sig en Pot Ol, naar man dog passer sin Gierning. Hvor er min Hat, min Rokkelore, mine Handsker, min Haandlægte og min Stok? Nu gaaer jeg da = = jo Vindve = Skudderne ere lukte; Collegierne ere altsaa aabnede.

God Aften, I gode Herrer! sidder vel! — — Velkommen! — — Kiølderpigen skilte mig strax ved min Lygte. Verten bragte mig en Stoe, Pigen et Brev Tobak og en Flaske Ol. — — Nu vilde jeg ønske, at min Vertinde saae mig i denne Skikkelse, med hvilken alvorlig Mine jeg kan uddampe min Pibe. og med hvilken Dybsindighed jeg kan drikke Selskabets Skaaler, og tomme min Flaske; — I det samme begyndtes en heftig Strid imellem tvende Naboer ved den øverste Bord-Ende. Jeg kunde ikke ret høre Aarsagen til samme, formedelsi Lyden af de forskiellige Stemmer; men de gjorde et Bæddemaal. Man raabte paa Verten, som den der skulde dømme der imellem, og afgjorde Tretten. Jeg merkede da at Tvistigheden var om, hvor mange Aen lang Goliaths Spydstage var. Verten fik i en Hast Bibelen ned af Hyllen ved Bord-Enden

den, og med Biblens egne Ord afgjorde Disputen. Bedemaalet blev betalt. og da de Tvistende havde hver faaet en Sobken, lagde Verten sin Bibel op paa sit behørigte Sted. — Reppe var den Tvistighed bilagt, førend der paa den anden Fløys ved den nederste Bord-Ende reiste sig en anden, ikke mindre betydelig! En bleg og gusten Mand paastod, at Ol, Brændeviin og Tobak, var skadeligt for Helbredet, og gjorde Hiernen og Tænkraften sløv, og det heele Legeme døsig, men derimod sagde han, var Caffe og Thee de sundeste Drikke. Han havde mange Modstandere, og i Særdeleshed en tyk og fyldig Mand, som saae frisk og munter ud, paastod at intet var sundere, end got Ol, Brændeviin og Tobak, hvilket han med stor Veltalenhed beviiste med sit eget levende Exempel. Naar jeg ret vil gjøre mig til gode, sagde han, og drikke en Pot Ol, saa røger jeg en Pibe Tobak; denne Sundheds Urt har den Kraft i sig, at den tørrer Gansen og Halsen saaledes, at Ollet bliver mig meget velsmagende og ret vederqvægende; men at Ollet ikke skal komme for meget i Gier, bruger jeg nogle skønne klare Draaber, som har en fortreffelig Virkning til at sette det „ „ — lille Pige! en Sobken „ „ „ „ Jer Skaal samtlig „ „ „ at bruge disse opmuntrende og paa Legemet styrkende Sager har en særdeles Virkning. — Du har ret Broer raabte alle de Omkringsiddende; Verten fik i en Hast Henrich Schmits Lægebog ned af Hylten, i Tanke at finde noget derom, men da han i saadan Hast ikke kunde trefse paa et Sted til hans Fordeel, svor han paa, som hiin upartiske Dommer, at de havde Ret begge to. Om Morgen og Eftermiddag sagde han, kan Caffe og Thee være got nok: men om Aftenen styrker Ol og Brændeviin en slap Mave fortreffelig, og en Pibe Tobak sagde han meget andægtig, er jo dog den uskyldigste Tidsfordriv! Nu blev der forlangt et Spil Kort. Denne Bog blev og nedtaget af Hylten, hvor de andre Bøger stode. — Da disse Discourser ophørte, nærmede jeg mig til et andet Spillebord, hvor et ungt Menneske sprang op og gjorde et Pokkers Støn. Papa! raabte han, og soer en forstrækkelig Eed, havde aldrig blevet Beet, dersom han havde adlydet mig. Det er dog noget

noget forfækkeligt! De Gamle vil altid raade sig selv, og saaledes skændte Papas Søn rigtig paa sin Papa. Den Gamle blev ærgerlig paa Kortet, og overleverede det i Sønnens Haand som paa en langt behændigere Maade forstod at blande, give og spille det. Jeg saae med Forundring, hvilken inderlig Glæde den gamle Papa udviste over at see Sønnens færdige Vittighed, og gjorde sig ret en Forskyldelse af at opvarte og gaae ham til Haanden, at han ikke i hans unge Aar skulde overvældes med Forretninger: Papa stoppede Sønnens Pibe, og passede flittig paa at bringe hans Krus og Glas. — Her opkom Evissheden imellem de Spillende, Verten maatte atter være Dommer, = = = Nu ist es nicht wærdt die Afisen zu lesen, sagde en gammel Fricbarbeer ved et andet Bord, i det han kastede den fra sig, denn nun ist der Fried über alt. — See hvor smukt Keyseren af Marokko kryber til Korset, sagde Mester A * * mig tykkes det var en let Sag for heele Christenheden // = = Hr. Vært! et Krus Ol = = at udrydde og ødelægge alle disse Røvere, ja saa let som at drikke dette Krus Ol = = = Jer Skaal samtlig = = = Men disse ere dog Mennesker, sagde Mester B * * mig tykkes der kunde være nok, om Christenheden blev eenig, og med et halvt Hundrede Skibe gjorde disse Røver-Mæst en Besøgelse hver 3die eller 4de Aar, for at opbrende alle deres Kapere og Røver-Skibe; havde de Lyst til vor Guld og Sølv, bequemme de sig nok til at handle med os i Mindelighed. Men NB. heele Christenheden skulde være enig. — Jo mæn raabte Mester C * * heele Christenheden enig! Det er nok lige saa unueligt at vente, som at der skulde blive Eenighed i et Laug. Nu har jeg været Mester i Lauget i 35 samfulde Aar, men jeg kan sige, lat ingen Laugs-Forsamling er endnu løbet af i saadan Enighed og Kølighed som den sidste Polske Rigsdag. — Lille Pige! et Brev Tobak endnu sagde Mester D * jeg maa røge imedens jeg er ude; thi jeg maa forlade Huus og Hiem, saa ofte jeg vil røge mig en Pibe Tobak, eller og have et suurt Ansigt af min unge Kone hiemme, som har saa fin en Næse, at han ikke kan fordrage Tobaks-Røg = = = saadan gif det ikke til i min Salig Kones Tid; thi
hun

hun ikke allene stoppede, men end og tændte min Pibe : : :
 Alle vore Koners Skaal : : Men jeg maatte vel spørge, om
 Lugten af Tobaks-Røg er ikke lige saa sund, som Lugten
 af en en Petitmæter! jeg blev mange Aftener hjemme,
 naar min kære Kone havde en mindre fin Lugt. : : I det
 samme satte en Flue sig paa Kielderpigens Næse, det for-
 bandede Uøy sagde hun, er og skabt til at plage Folk.
 Apropos! sagde Barberen: Jeg schal den lære en got
 Rath, Man schal tage 1 Quintin versijset : : : was
 heist es auf Dänisch! : : Zwægsilber, und en halbe Loth
 Baumole, und lade den zusammen kochē, in Blypott,
 und Zucker derin, — Er det Probatum sagde Berten,
 skal I have i fjorten Dage frie Sobken hver Morgen i
 mit Huus. Nu tog en Mand sin Lygte og sin Stot og
 listede sig saa sagte hjem. Berten fulgte ham smukt til
 Døren, og da han vendte sig til os igien, sagde han, det
 var en meget kion gammel Mand, endskjønt han boer i
 det yderste Qvarteer, skal han dog see til mig om Aftenen.
 Han har søgt dette Sted i min Formands Tid, og har
 fattet saadan Kierlighed til Stedet, at han veed ikke at
 han er til, uden han kan fordrive Aftenen i dette gode
 Selskab, saasnart Klokken slog 10, begyndte en efter
 anden at liste sig bort, og jeg med.

Avertiffementet.

Her paa Adresse-Contoiret, faaes: Handels-Spey-
 let for 1774, 2 Mk. Norske Brevviser for Rejsende 10 þ.
 Politiske Huustavle for 1774, som viser naar bestemte
 Dage indfalder i publike Handteringer, 4 þ. Samtale
 om Spøgelsler, som viser sligt ikke er til, 4 þ. Maanedlig
 Mercurius, indeholdende de mærkværdigste Handlinger i
 Staten 10 þ. Den døende Mand, hvis Endeligt skede ved
 at indtage Forgift, 4 þ. Historier 12 þ. Fortællinger
 No. 1 12 þ. Dito No. 2 12 þ. Drømme-Bog for dem,
 som spille i Tal-Lotteriet 8 þ. Alle indbundne. Kiøben-
 havns Magazin bliver dem ugentlig tilbragt, som derfor
 har ladet dem tegne. Ved Aargangens Ende betales 1
 Rdlr. Søndags-Bladet ligesaa, med 4 Mark., og
 disse og 4 Mark.

S l u b e = B l a s t
No. 10.
1774.

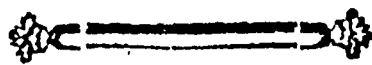

Tale til Nissen,

da han reyste fra Nærheden ved Risbenhavn og
til Sproge igien.

Saa løb lille Nisse!
Løb du kun fra disse,
Som gjør dig Molest!
Løb over til Sproge;
De Folk ere floge,
Der fiendes du best.

Her blev du forkuet,
Da Ketten har truet
Dig med en Arrest.
Løb kun over Søen,
Og bliv der paa Den,
Der lever du best!

Oppas du kun Dvæget,
Som det var dit eget!

Løb du kun min Dreng!
Vær en ubeskeden,
Som du var forleden
I Folkenes Seng!

Behold kun din Lue,
Hvad siger jeg, Hue
Og Pikkelhers Dragt!
Men rens dine Tænder,
Og toe dine Hænder!
Som Mette har sagt.

Laan en dine Klæder
Til Smed eller Skræder,
Lars, Mette og Jens!
Thi mangen en Tasse
Kan under din Maske
Snart pompe Folk lens.

Forglem alt dit Døde,
Som her hos den Bonde
Er med dig passeert!
Lig du kun i Høet,
Naar Koen har løet,
Saa blir du tracteert!

Du ikke maae trænge
Dig mellem smaa Dreng,
Naar de er i Ley!

Thi saadan en Pusling
Og saadan en Rusling
Ham kiender de en.

Du gjør dem kuns bange,
Desuden saa mange
Grimaser du har;
Du hæffelig griner,
Gjør Abekat-Miner
Og er som en Nar.

Selv er du kun lille,
Dog veed du at drille,
Hvem du kommer til;
Du vil ikke lære
Lit høflig at være,
Men gjør, hvad du vil.

Du kan os en sige
Fra hvad for et Rige
Din Herkomst den var.
Maaskee du af Bierge
Som Ufsud af Dværge
Man kastet dig ud.

Hvem giver dig Klæder?
Hvem har du til Skræder?
Hvem reder dit Haar?
Siig: Hvem er din Broder
Og hvem var din Moder?
Naar fød og hvad Nar?

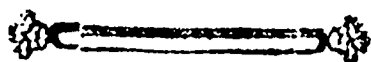
Det Væs jeg dig giver:
 En Tølper du bliver
 Med samtlig din Slægt,
 Som er maaskee Trolde,
 Lettroende holde,
 I Overtroes Bægt.

Din Herkomst og Stamme
 Er altsaa den samme,
 Som aldrig var til,
 Og du kun fingeret,
 Og defigureret,
 Som Overtroe vil.

Varulven.

Dette Slags Dyr har man nu ikke længe hørt til. Saa længe vi havde Troldehever, Nisser, Puslinger og Skiftinger, saa hørte vi og til Varulve. Men ere hine forsvundne af Jorden, eller rettere af Folkes Indbildning, og disse ere gaaet samme Vey. Vel hørte vi for for nogle Aar siden tale om en Varulv i Nyebyder, som gjorde stor Fortred; men han skal til al Lykke være død, og man har siden været nogenledes sikker for dette Utsyn. Jeg har længe været nysgierrig for at vide, om der ogsaa kunde være Varulve til, og om der var noget i, at Mennesker kunde saaledes blive omskabte; (thi Varulve skal være Mennesker af Mandkønnet, ligesom Maren, som pleyer at ride Folk, naar de sove, ere af Fruentimmer); men alt det, jeg har læst derom, er jeg dog aldrig bleven overbevist. Forleden Dag kom jeg over en Historie-Bog om Spøgelse og Hæxer, og til min Fortred fik et Stykke i Hænderne, som handlede om Varulve, hvor jeg læste følgende Fortælling:

Det er bekiendt, siger Historien, at i Curland har Hæxeriet været allerstærkest i Gang, og at Hæxerne har forstaaet den Kunst ikke allene at forvandle sig selv til Ulve, men endog at omskabe andre dertil, i hvilken Skikkelse han især lod sig see om Ratten, soer omkring og gjorde stor Skade paa Folk og Fæ. Om Morgenen imod
 Dag,

Dag, siges det, at de i Hobetal foer over Marken og hjem til deres Boliger og Forretninger, og saa vare de ikke længer Barulve; men forrettede deres Ting, spiste og drak, og talte ligesom andre fornuftige Mennesker. Ellers fortæller Historien følgende Tildragelse. I Aaret 1637 kørte for Jutul reyste en Fremmed igiennem Curland til Dublin. En Tydsker, som var hans Følge, overtalte ham til at tage ind i en Kroe, som laae paa Landevejen, for at tage imod Forfriskning; da de kom ind i Giesic-Stuen, hvor en Deel Bønder sad omkring et Bord, og holdt sig lystig ved deres Al-Svir, reyste en af dem sig op fra Bordet, tog et Krus, og tilbød den Fremmedes Staldbroder at drikke engang. Nu er det Brug, at naar een byder en anden noget der i Landet, har de til Ordsprog: Puz Gunging! paa Dansk: Det gielder Jer min Herre; Saaledes tilbød denne Bønde paa en særdeles høfflig og venlig Maade sin Landsmand Kruset, og sagde: Puz do dac man gungin! paa Dansk: Det gaaer dig, som det gaaer mig, min Ven! Tydskeren, omendskiont han ikke forstod, hvad dette vilde sige, kunde dog lettelig af Bøndens Gebærder begribe, at han paa en venlig Maade vilde drikke ham til. Men som han vilde tage derimod og takke, reyste en anden sig op fra Bordet, som og var en Tydsker, lagde Haanden paa den Fremmedes Mund, og forbød saavel ham som de andre nærværende Tydske, at de hverken maatte takke eller bukke sig for ham, eftersom de ikke vidste, hvad deraf vilde flyde. Tydskeren blev vred, og i Steden for at vise sig artig, sprang han over Bordet, overfaldt Bønden, trak ham frem paa Gulvet, og slog ham saa længe, til Blod gik efter, og stødte ham omfider ud af Døren. Da denne Tragoedic var forbie, spurgte den fremmede Reysende, hvorfor man saa uforstyldt havde saa slet medhandlet Bønden, da han dog ikke viste andet end Artighed og Venlighed? Jo! derfor, blev givet til Svar: Dersom Tydskeren havde taget imod Drikken, takket og drukket, var han vist inden Aften bleven til en Barulv, og Bønden derimod bleven befriet for samme, hvilket ofte vederfares mange, som heri vare fremmede og ukyndige. At man saa ilde havde slaget ham, til Blod var kommen

efter

efter, var skeet til hans eget Beste; thi nu blev han dog selv frie for denne Forvandling. Den fremmede Reysende kunde ikke begribe noget af alt dette, og ansaae det for den daarligste Indbildning. Om Morgenen derpaa vilde man vise ham Syn for Sagen, kaldte tidlig paa ham for at blive overbevist. Han saa da rigtig nok en Hoben Ulve, som rendte over Marken, hvilke alle skulde være Varulve, og vare kiendte derpaa, at de holdt Halen lige ud, eller krummede lidt opad, da derimod de naturlige Ulve kaster Halen ned ad imellem Benene. Den Fremmede kunde intet begribe af alt dette Koglerie, tog sit Gevær, og vilde skudt en af dem, men de raabte: han ikke maatte, thi saa vilde de alle i Huset blive reyne ihjel, og den han skød, sagde de, døde dog ikke. Da han hørte denne Overtroe, ladede han sit Gevær, rendte ud ad Marken, og skød en, saa den faldt paa Steden, og de andre toge Flugten ad Skoven til. Da Folket saa dette, og den døde Ulv ubevægelig, saa og, at han skar den op, og viste dem tydelig, at der intet Mennefskeligt var at finde hos dem, bleve de skamfulde, og fra den Tiid forsvandt mere og mere deres Overtroe og Indbildninger, saa man nu i Curland hverken troer Spøgelsler eller Hexerier eller Varulver mere.

Gammel Kiærlighed rustet ikke.

Hvem som ikke paa det nøyagtigste bestemmer den egentlige Bemærkelse af enhver Stavelse af dette Ordsprog, den vil det gaae, ligesom det er gaaet mig i lang Tiid. Han vil forundre sig, at man har fundet gjøre en Sag til et Ordsprog, hvilken den daglige Erfaring modfiger. Er vel iblant ti Ægteskaber fem, hvor ikke den gamle Kiærlighed er rustet? og iblant disse fem er endog saa i det mindste tre, hvor Kiærligheden endnu ikke er alt for gammel.

Disse formeentlige Modsigelser vil falde bort, naar man antager denne Sandhed, at en Kiærlighed af fire Uger

Uger allerede er en gammel Kiærlighed, og at et Aar i Ægtestanden allerede er en Evighed. Sætter jeg dette forud, saa vil man, som jeg haaber, endnu hist og her finde Exempler, hvor en fire Ugers gammel Kiærlighed og en evig Kiærlighed af et Aar endnu ikke ere rustne. Høiere tør jeg vel ikke drive Sagen; men det er ikke heller Hensigten af vores Ordsprog.

Man kan gjøre det almindeligere, naar ikke gifte Personers Kiærlighed dermed forstaaes, jeg troer virkelig ogsaa, at det er imod Ordets sande Bemærkelse, og imod Talemaaden, naar man vilde forstaae Kiærlighed paa denne Maade. Pligt er for Ægtestanden, og Kiærlighed for ugifte Personer.

Det var en stor Overilelse af mine Læsere, naar de troede, at denne Indskrænkelse allene af en misfornøyet Ihukommelse, som hos mig af et slet valgt og uheldigt Ægteskab havde sin Grund. Det er forbi, og jeg har tilgivet min Kone alle Fortørnelser, siden hun har været saa billig at døe. Jeg har ikke nødig at undskylde mig videre. Den almindelige Brug i vores Sprog er den beste Undskyldning for mig. Jeg vil ikkun endnu anføre et Par Exempler:

At døe af Kiærlighed. Om hvem siges dette, uden om unge Personer, som endnu ikke ere gifte?

Et forelsket Par. Er det Mand og Kone?

At tilsvære en en evig Kiærlighed. Gjør man ikke dette for Forbindelsen?

Kiærligheden er blind. Sandelig ikke i Ægtestanden; thi da ser den ene den andens Fejl alt for nøyagtig.

Han forsmægter af Kiærlighed. Hvem? Manden? Ja vel Manden; men af Kiærlighed til Cammerpigen. Det lader jeg gielde! og den naadige Frue? Hun er rasende forelsket = = = i Hendukken.

Tusinde Talemaader ville jeg fremføre, hvor det Ord Kiærlighed ikkun om om ugifte, men aldrig om gifte Personer, eller ogsaa i denne Fald ikkun poetisk eller metaphorisk bliver brugt. Naar man indrømmer dette, saa er vores Ordsprog reddet, og det bliver alle Tider sandt, at gammel
mel

mel Kiærlighed til Personer, som ikke har ægtet hinanden, aldrig ruste.

Endogsaa hos gifte Personer finder det Sted, naar Kiærlighed om andre Ting end om Mand og Kone derved forstaaes. Min rige Naboe, en Mand, der aldrig tænker, uden naar han tæller Penge, har allene ægtet hans Kone af Kiærlighed til hendes Formue. Denne Kiærlighed vedvarer endnu i det fyrgetyvende Aar, og ruste ikke, hvor gammel den end er; med de samme Følelser som i det første Aar bliver de venligste Dyelast henvendt til Konens Penge. Hans Kone er glemt; allerede for 39 Aar forglemt. Det ville aldrig falde ham ind, at hun var hans Kone, hvis hun ikke daglig ved hendes egenfindige Trætte bragte det i Erindring.

Gjør Climene det bedre? hun elsker = = = hendes Mand? Ikke mindre. Hun elsker Pragt, hvilken hun, i Henseende den Rang, kan føre, som hendes Mand beklæder. Hun ægtede, ikke ham, thi hun havde ved al hendes Daarlighed dog for megen Smag at ægte en Mand, hvis fornemme Udsveifninger i Ungdommen havde gjort ham vederstyggelig, hun ægtede hans Bogn med sex Heste, og sex Betientere. Denne Pragt elsker hun endnu saa høyt, som i den første Uge af deres Ægtesand. Hendes Mand, det høytravne Fæ, forfølger sine sædvanlige Udsveifninger, og han er alt for galant, end at han en eneste Gang skulle erindre hans Kone derpaa, at han var hendes Mand. Climene hader hendes Mand, og elsker hans Equipage. En Kiærlighed, som sandelig ikke vil ruste, førend hendes stolte Rest paa en prægtig Sørge-Bogn bliver bragt til Roelighed.

I denne Forstand vil jeg nok troe, at gammel Kiærlighed endogsaa ved gifte Personer ikke vil ruste.

En afverlende Trætte er det kraftigste Middel, at Kiærligheden imellem Ægtepersoner ikke skal ruste. Ved en bestandig Afsoning bliver Kiærligheden stedse nye. Ægtefolk, som ikke siger sig de Fejl, de bliver vaer hos hinanden, underholder ved denne forstulte Tilbageholdenhed stedse den Mistvivel, som undertrykker Kiærligheden. Men et retskaffen Par, som trættes af fuld Lunge, og uden Skaansel forekaste sig deres Fejl, de er stedse bereed snart at forsone sig. Nu er deres Hjerter bleven let. De har erfaret hinandens Fejl; de
ere

ere fied af at trette, de tier begge stille. Manden, som med vrede Skridt gaaer op og ned i Værelset, seer, at hans skønne Halvdeel i et Hjørne udgyder de bitterste Taarer. Vel er han Hovedet, og har Ret til Herredømmet, som Skriften og Lovene giver ham; men et Par Qvinde-Taarer bortskyller fra Grunden denne hele Herredømmets Bygning. Han bliver staaende for hende: Mit Bara! siger han; men hun bliver stum, og nu først fordobler sig hendes Taarer, da hun mærker hendes Mand's Anger. Han nærmer sig til hende, og tager hendes fornærmede Haand, som hun traadsig trækker tilbage. Men min Engel! og han bemægtiger sig med en yndig Gewalt den rebelste Haand. Nu fordobler sig Graaden. Manden skal føle det, hvor meget en uskyldig Kone er bleven fornærmet; thi en Kone, som trætter med sin Mand, er alletider uskyldig. Han sætter sig net hos hende; hun græder endnu. Han slaer sin Arm ganske bodfærdig om hendes Hals; hun seer paa ham med en Mine, som lader haabe Forladelse. Han kysser hendes Haand, og hun sukker. Han kysser hendes Mund, og Taarene fortørres. Hun kysser ham igien; dog midt i denne Kysen murrer hun endnu yndig over den Uret, hun har lidt. Han veed at gjøre hende ganske roelig. Og nu forundrer de sig begge, hvorledes det har fundet været muelig, at de over en saa ringe Ting har fundet komme i Trætte. De elske sig begge saa kiærlig, som i de første 24 Timer af deres Egteskab. Nu sværger de hinanden paa evig og uden Fortred at elske sig, og trættes de dog igien i de første 24 Timer sig nok engang, saa udsvæner de sig paa samme Maade endnu engang, og sværger nok engang. Paa denne Maade bliver Kiærligheden steds nye; den kan ikke ruste, thi de begynder hver 24 Timer fra nye af at elske sig. En saadan Trætte er i Egtestanden ligesom en frugtbar Jorden om Sommeren.

S I D E = G L A S
No. II.
I 7 7 4.

Plan

til et Fruentimmer-Collegium.

Det er en almindelig Fejl, at det ene Menneske bemænger sig med de Forretninger, som tilhøre en anden, den ene Stand med det, som den anden Stand tilkommer; det ene Køn med det, som det andet Køn burde have for sig selv. Hvor stor Forvirring denne Sammenblanding forårsager i Lande, Provintser, Stæder og Huse er let at slutte. Begraver Regenten sig i Syllogismer, da staaer Landet i Fare for at blive sat i Baroco, og maatte Grammatici og Logici givne Reformationer i Staten, blev vist nok Calepini Lexicon eller Gludii Logica Lovbogen. I de ringere Stænder gjør saadant Manggods af Foretagender samme Uorden. En politisk Kandestøbere faaer Folkets Vrede over sine Tallerkener og Folkets Latter over sin Politique. Vil en Bævere tillige være Poet, mister han sin Næring, efterdi Konerne blive ligesaa misfornoyede med hans poetiske Bæv, som Mændene med hans Bæver-Poesie. Ligesaa store Uleyligheder forårsages, naar det ene Køn anmasser sig, hvad det andet Køn tilkommer. Naar Konen dirigerer Mandens Embede, da glemmer hun Mandens Sed; thi hun har ingen Sed gjort. Naar Madamen blænder idelig Kort (det er jo Mandens Forretninger) da blænder Pigerne Spiiskammeret, og naar Manden tæller Grun i Gryden, forlanger jeg ey at være hans Gæst. Det finder her Sted, hvad en vis Herre sagde til sin Tienere, da han bragte fittede Glas ind paa Bordet: Sit for sig og Glas for sig, saa ere begge gode.

M

At

At den ene Stand bliver bragt i Forvirring af den anden, lægger jeg ikke saa meget paa Hjertet, men at det ene Kion gøres ukiendelig fra det andet, det er mig noget værgaaende. At Mandfolk vil gaae ind i Fruentimmerets Forretninger, kan jeg ey ansee med ligegyldige Øyne. Det er derfor, jeg vil tale deres Sag, og foreslaae et Mittel, hvorved dette Onde nogenledes kunde hæmmes. Dog er det ey allene Fruentimmer, jeg vil væbne mig for, men allene nogle udvalde Kionnets Ære. Jeg skriver ey for dem, som har gjort en Pagt med deres Tunge, ey at oplade Munden i Sælskab, men de, hvis Tunger ere et perpetuum mobile, paa Dansk: en Heberqværn, har allene Ret til at sætte min Pen i Bevægelse. Jeg lover uden Persons Ansæelse at staae paa deres Ret, og at vise mig ligesaa nidkær for de uanseelige Stoppe-Skærter, som for de med Fabler zirede Adriener, naar de allene har ovennævnte Egenstaber.

Jeg maatte da spørge de gode Mandfolk, hvad der bevæger dem til at løbe med Brev-Tasken imellem Biin-fielderen og deres Koner, Kierester, Mødre og Søstre. Har de saa mange Embeder, hvorfra det andet Kion er udelukt, kan de da ikke lade dem beholde dette eene for sig selv? Er det ikke at giøre saa mangen ærlig Matrone Indvæs i sit Embede og Næring? Maatte de ikke giøre sig Samvittighed over at tage Brødet af Munden paa saa mangen en brav fattig Kone, der, som Himmelens Fugle, hverken høster eller samler i Laden, men nærer sig ved at quiddre? Vidste de kun, hvor mange Sukke Barbara Sælgekone og Birgitte Bægters udøse daglig over dem, de gode Mandfolk toge sandelig nok i Betænkning at være Post-Bud, og lukkede hellere deres Munde og Ørne, end evig at bandes i deres Grave. Zidsel Vidtkiends var saa tyk, at hun maatte flytte fra Peder Madsens Gang, saasom den Gade var hende for snæver; men siden Freden blev sluttet i Lydskland er hun bleven saa smal som Børsens Spir, og Udspekningen er saaledes faldet af hendes treetaget Hage, at det bare Stokværk sidder frem. Og ingen Under; thi saa mangen en Skaal Mad, mangt et Stykke Steeg, mangen en Koppe Kaffe (thi hun kom
giærns

gjerne paa de Lider) gif fra den Stakkels Zidsel. Ja betænker dog, mine Herrer Mandfolk! om ikke denne betydelige Handel vil fordærves, da de, hvorom jeg er forfret, en saa vel forstaaer at drive den, som det gamle Compagnie. Det var da meget fornuftigere, man overlod fornuftige Snak-Høkerster allene denne Fortieneste; der meget vissere og snarere kunde opkøbe alt det rare Nytt, der var at overkomme. Disse forstode jo og best at give Relationer for Fruentimmer, de vidste til Punkt og Prikke, hvor mange Friere Jomfrue Tipper havde, naar Madame Guldstat skulde have Bryllup, hvor mange frugtfulde melige Koner der var i hver Gade, og naar de skulde i Barselseng. De kunde udforske, hvad Klæder den tilkommende Bruud har henne at sye, hvad der bliver købt ind til Brylluppet, hvad Løyn Brude-Omhænget skal syes af, hvad Slags Snorer der kommer paa, hvad Mynstier Skapperne blive skaarne efter, og tusinde saadanne magtpaaliggende Ting.

Vil nogen sige, at der ingen Nytt er ved at indsamle saadanne Nyheder, da røbe de derved deres Bankundighed og liden Indsigt i Videnskaberne. Alle Videnskaber ere ey for at nytte, men nogle for at nytte, andre for at fornøye Menneskene; de sidste giver man Navn af smukke Videnskaber. Jeg sætter da, at saadan mundtlig Correspondence (Vore Modstandere kalde det med det Dyenaavn Bye-Gladder) allene for at fornøye, saa har det jo Rang med andre smukke Videnskaber. At lade den bortdøe var jo at indføre det gamle Barbarie. Og at den tiener til Fornøvelse, er let at overbevise dens Hadere om.

Hvor vilde Eftermiddagen og de lange Vinter-Aftener kunde behageligere bortdrives end ved denne Kunst? Hvor blev Fornøvelsen hienne? hvor var Fornøvelsen ude? Kaffe blev alt for ram, og Thee vilde smage alt for bar, dersom en behagelig Discours ikke gav dem Smag. Hvem siger, at alle Fruentimmer ævig skulde være fordomte til at prikke med en Syenaal? det er jo Skrædrens Haandværk. Hvor staaer det skrevet, at de skal spinde? det lader man Keebslagere og Edderkoppe dele imellem sig. Har Skaberen ikke ogsaa givet dem Orne, Dyne og Lun-

Tunger, og hvortil har de vel dem? Endog de særfin- dede jordiske Parcæ maatte, om de skisnede derpaa, takke denne Videnskab for alt det, de veed, og hvor vilde ikke saadanne Muldvarpe begravnes i Bankundigheds Mørke, dersom ikke disse levende Aviser lode dem vide, at der ere flere Huse til end deres og Hørfræmmerens?

Men er det Fornøjelsen allene, som gjør denne Vi- denskab elskværdig? Jeg meener nej, og haaber, at enhver vil ansee den for umiskelig, naar jeg viser Nyttten deraf. Og kan jeg være lykkelig heri, hvor høyt ophøyer jeg da ikke mine Heltinder over de største Kunstnere i de smukke Videnskaber? En Apelles og Homer bliver intet imod dem; thi hine fornyede kun med Kunst, da disse baade fornøyer og nytter. Rummet forbyder mig saa omstæn- delig, som jeg ønskede, at lægge for Dagen de mangfoldige Fordele, som denne uskatteerlige Videnskab strømmeviis udgyder i de vigtigste Videnskaber. Jeg vil derfor være kort. Bliver ikke Oeconomien ved den forbedret og sat i en blomstrende Tilstand? Mangen god ærlig Proprie- tair frygtede for at gaae bag af Dandsen, dersom ikke disse tienstagtige Aander kunde sige ham, hvad Fogden baade gjør og ikke gjør, og saae Herren ey med meer end hun- drede Dyne Skovfogden paa Fingre, troede han, der neppe blev hundrede Træer i Skoven. Mange Mercurii slaer mere Lid til disse Bagtholdere, end til de akkurateste Bog- holdere. Hvor mangen brav Kone maatte afbryde sin Morgen-Søvn, og spille sit Aften-Sælskab, dersom disse troe Bagtere ikke satte hendes Sind i Koelighed? Med eet Ord: Uden disse frygtede Croesus selv for Bettelsta- ven, og skeer det, han frygter for, mon han da giver dem Skylden?

Moralen og Sædelæren har ey heller liden Under- støttelse af denne rare Videnskab. Lasterne blive derved hemmede, og enhver seer sig nok for, at de muntre Sæl- skaber ey skal lee paa hans Betæstning. At Mademoiselle Geedetaae, som sidder for sig selv, ey tager for sig selv: At Madamens Koffepige er fri for Mattebesøgelse af Kund- sken i Naboelaget: At Mester Knap lader ingen Fattige gaae bedrøvede fra sin Dør: At Msr. Luge aldrig afvi- ser

ser Tavlerne i Kirken med et Rik: At Gallehyderens Kone og Pige ey endnu ere lemlæstede: At Joseph Ene gods Vand har endnu sin naturlige Skabning: tilskriver jeg altsammen mine Heltinder meer end nogen anden. Hvorvidt aadanne Dyder ellers kan giælde, er ikke min Sag at undersøge, det overlader jeg til hine strænge Moralister. Vilde de sige, at denne Videnskab snarere anfører til Hyklerie end til den ægte Dyd, da spørger jeg: Hvad vindes ved at hyle? Postbudde, der i Grunden forstaae deres Videnskab, ere alt for lydhørende, alt for aldseende til at den mindste Feil skulde skule sig for deres Opmærksomhed.

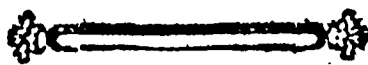
Endnu een Fordeel, som denne Videnskab medfører. Den er et herligt Middell baade til at stifte og vedligeholde Venstak. Hvad knyttede vel det fortroelige Venstak imellem Madam Interesse og Madam Novelle? Intet andet end denne Videnskab. Hvad ophævede det? Intet andet end Mangelen af denne Videnskab in praxi.

Enhver retsindig Patriot maatte da lides ved at leve, om denne gylde Kunst uddæde af Fædrenelandet. Og er det enhver s Pligt at giøre sit til at fremme Landets Væ og Gavn, bør jeg ikke da, som en nidkier Patriot giøre mit? Mine Bestræbelser skal da være mine Heltinder opofrede, og mit anbetroede Pund vil jeg anvende paa deres Kunst, hvis Nytte jeg saa tydelig har viist. Jeg vil søge at oprette det Manglende, og synes mig da, at det endog vilde have sin store Nytte i Landets almindelige Deconomie, om der til dette Postvæsens Førfremmelse bleve oprettede i hver Bys visse Laug eller Collegier, hvortil Planen efter mit Udkast kunde være den: som skal følge i næste Blad.

M o e r s o m A v i s .

Udskilligt Nyt.

Forleden var et meget blodig Slagsmaal paa store Røsbmager-Gade imellem to Slagter-Hunde, hvilket anføres

føres her som noget Nytt, at ingen Tillsøb skeede, og ingen af de Forbigaaende opholdt sig før at tage Partie.

I forrige Uge hidjede en hidsig Søn sig ud af Vinduet til den lille Gade. Han slap heellemmet need, saa som det var saa mørkt, at Vægteren kunde komme ham til Hielp; thi de forstaae hinandens Fløyten. Pigen faaer en Douceur, og lukker tidlig op om Morgenens. Hr. Søn indfinder sig i rette Tiid i sin Morgen-Habit ved The-bordet.

Bekjendtgjørelse.

Da Hr. Erlighed ingen Steder er at finde, saa ombedes vcnligst alle Forekommende vilde vise ham hen til mig Underskrevne, for at blive informeret om en Sag, der angaaer ham selv, og kan være til hans Lykke i sine flette Omstændigheder.

P. Syklemester.

Proclama.

Da en vis gammel Jomfrue (efter sikker Vidnesbyrd) navnlig: Christophine Henriette Pimpernille, Tullipani Ane von Altenfeldt, i sit 55 Aar ved Døden er afgaaet og begravet, og af funden Testamente efter hende erfares, at Hr. Pebersvend allene skal tage hendes Efterladenskaber i Besigtelser, efter den 1ste Partes tydelige Formeld, som fører disse Ord i Munden:

Og som Hr. Pebersvend stedse har viist sig som det oprigtigste Mennecke mod mig, og været mig til al muelig Fornøjelse i min eenlige Stand, da han næsten i 40 Aar daglig har besøgt mig, og staaet mig bje baade i Medgang og Modgang uden Fortrydelse; saa, foruden det han i mine levende Dage saa fortient har bekommet, indsætter jeg ham herved til eneste Arving efter mig &c. &c.

Thi vorder herved bemeldte Pebersvend trende Gange i dette Glyve-Blad indkaldet at møde hos mig Undertegnede, for at tage i Possession, Besiddelse og Eyendom den Afdødes sidste Willie.

Pigernes Jens
Executor Testamenti.

Auctio:

Auctioner.

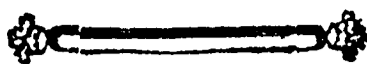
Førstkommende 32 Martii om Natten Kloffen 12 bliver inden lukte Døre i No. 0 i Dybensgade foretaget offentlig Auction over trende brune Muffer med Sølv-Ringe og blaa Baand i, en sort Dito med loddent Gehæng til at bære paa Arlen, fire Par Haandsker, et sønderrevet Uhrbaand, Sløyfen af en Haardpung, en Stof med Tom-bafs Knap, en Dito uden Knap, en Sølv Spore, hvoraf Spindelæret er sprunget, tre Papiers-Daaser, den ene uden Laag, en Fillees Manskiet med en Lenkeknap, en Hat med Guld-Galun, tvende med Sølv-Galuner, tre med Sløyfer og fire Dito med høye Skygger, foruden en Deel Bøger, saasom: et Bundt Lotterie-Sedler af forrige Aars Trækninger, en Drømme-Bog om Tal-Lotteriet, og de tre sidste Nummer af dette Flyve-Blad. De Lysthavende vilde behage at indfinde sig ved bemeldte Kloffeslæt, da ingen Liebhabere efter den Tiid indlades.

Licitationer.

Da der til forestaaende St. Hans Dag forestaaer en ugemeen Fart til Dyrehaven, og man i Forveien maa være betænkt paa Befordringer, for at forebygge 1000 Uleiligheder og Besværinger, saa har man været betænkt paa, efter den americanke Maade, at oprette 50 Stationer imellem Kiøbenhavn og Klampenborg, hver Station besat med 2 Menneskehærere, som ere forsynede med behørig Bærestoele for at transportere de Lysthavende fra en Station til anden; thi vilde alle Lediggængere, Dagdrivere og Steenslidere indfinde sig paa nørre Fællede førstekommende Løverdags Morgen i Dagbrækningen, hvor Licitationen holdes, for at lade sig tilslaae disse Poster, da den Mindstbydende kan vente tillige at blive exerceret i Maaden at bære Folk paa.

Til Leye.

Paa Hiørnet af Rneboder bliver Bæreller til førstekommende Vinter til Leye at bekomme for Folk af got Bekjendtskab. Stedet er meget beleyligt for dem, som vil

vil boe i Stilhed; det er forsynet med et lille Baghuus til roelige Forretninger; i Forhuset er Værelser med mange Bequemmeligheder og smukke Udsigter. Sammesteds gives og Anviisning paa et halv Dosis nye Eeder, alle hiemkomne med sidste Bengals-Fahrer.

Til Kiøbs.

Hvor en forloren Hætte til en Enveloppe samt Model til en nyemodens Soelhat til Kiøbs er at bekomme, gives Efterretning af Konen uden for Nørreport paa venstre Haand, førend man kommer til første Broe.

Nylig udkomne Bøger.

Den 1ste Tome af den over al Verden bekiendte store Drømmeres berømmelige Værk, om det man drømmer om Dagen, har nu forladt Pressen, og bestaaer af 36 Ark, og 20 Kapitler, hvoraf de 19 første handle om Mueligheden i at drømme om Dagen, og det 20 Kapitel, om Dagdrømmenes Muelighed. Skriftet vil komme til at bestaae af 35 Tomer; hvoraf loves een hver Jubelfæst.

Tabte Sager.

I sidste stærke Torden har en Trietænker tabt sit Moed.

Epigrammata.

Egteskab.

En arrig Kone blev bestraffet;

Hun en, som billigt var, vil tie for sin Mand.

Hun svarte: Det er saa imellem os bestaffet,

Hvad han vil, vil og jeg, hvad jeg vil, vil og han.

Ja saa er det jo got, og saa har vi jo nok:

Ja, men han raade vil, det samme vil jeg og.

Gravskrift.

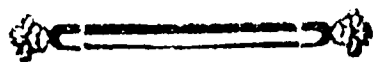
Her ligger Peer

Og intet meer.

S i d e = B l a d e
No. 12.
1774.

Spøgelse
R

har man i fordum Tiid villet tage denne Skikkelse for; Mogle har vildet gjøre det til en Trolde, andre en Elle-Konge. Ja i Overtroens Tiid vidste man ikke, hvad Fa-belværk man vilde drive med den for at skrække den Eenfoldige.

J sig selv er det en Vext eller Roed, som kaldes Urune, der i sin Skabning forestiller et Menneskes nederste Skikkelse. Suedigheden, som er ved Haanden ved alle Lejligheder, var og sirax særdis at danne denne Vext mere formlig efter Menneske-Skabningen. Det er ikke at beskrive, hvilke Bedragerier man har opfundet for at forsøre den Eenfoldige, og indbilde den gemene Mand de allerurimeligste Opdigtelser ved denne Vext. Som Nederdeelen af Planten lignede den underste Skikkelse af Mennesket, saa behøvede man ikke videre at bekymre sig derom, derimod fandt man allehaande Konster op, for at faae en Skikkelse paa den øverste Deel, som svarede til den nederste. Man kom Roden til Hielp ved anbragte Grene, som groede til Roden, og omfider dannede Ar-mene, den øverste Part rundede man efter Haanden til et Hoved, fik tillige Skikkelse af Dyne, Dymbryn, Næse, Mund og Skæg anbragt. Til at foresille Haar, indstak man de dertil rimelige Steder Bygkorn eller Havre, derefter lagde de Rodderne i Grøfter, som de fyldte med fin Sand, hvor de lode dem forblive, indtil disse Korn havde skudt Rodder, som de siden deledede og skillede fra hinanden i meget fine Trevler, og opsatte det saa, at det foresillede Hoved-Haar, Skæg og andre Haar paa Legemet.

Udi en vis bekiendt Keyser's Maritæt, Kammer fandtes saadanne Uruner, Keyseren selv, som var overtroisk nok, for at troe det Urimeligste om dem, ansaae dem som sine Skjts-Guder, lod dem meget omhyggelig forsyne, især med at bade dem i Vin, og naar dette blev forsømt, syntes han endog at høre dem skrige ligesom smaa Børn. Beviis nok, hvor meget Overtroen formaaer, naar man ikke undersøger Tingenes Aarsager, og dæmper alle Fordomme.

Warts-

Værtshuus-Diskurs.

God Aften I gode Venner! Lischen! Løgten. Det er saa mørkt og skident. Der er ikke en Stjerne paa Himmelen, eller en Lygte paa Gaderne.

Velkommen Brøder! sæt dig need. Laan mig din Stof. Jeg skal nok giemme den. Lischen! sæt Jeronymi Stof i mit Sove-Kammer.

Lischen! har du min Pibe! jeg har selv Tobak. Jo Hr. Jeronymi. Til Tieneste.

Et Glas dobbet Ol! Skaal samtlig!

Værtinden spørg:

Hvordan lever Nover hjemme?

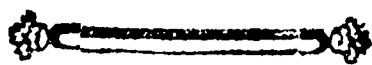
Hun sidder nu og fornøyer sig med Flyve-Bladene; de maac sige, hvad de vil, saa ere de Blade dog løyerlige nok. Jeg skal have dem til Nye-Mar; de koste kun 4 Mark. De sælges ellers, som man siger, for 1 Skilling Stykket, og det er 3 Mark 6 Skilling; men for at faae dem bragt i Huset 52 Gange, een Gang hver Uge, er det kun 14 Skilling mere, jeg veed ikke, hvorledes en Karl kan 52 Gange bringe det Blad om for 14 p.; men det maae være Mængden, der skal gjøre det. Jeg læser gierne dette Blad ved en Pibe Tobak.

Da troer jeg, sagde en anden Gæst, at de lærde Folk vilde stikke deres Pibe an derved. Jeg har altid hørt, sagde Værtinden, at lærde Folk har at laste, hvad andre Folk skriver, og fielden vil de skrive noget selv. Min Morbrøder var saa lærd, at han ikke kunde taale at see en Psalme-Bog.

Ja de Lærde! Hvem kan gjøre dem noget til Pas.

En! lad kun de Lærde have deres for dem selv. Den gode Mand, som skriver disse Blade, og som man siger, skal være en affat Landsbye Skoleholder, vil give os noget at lee af. Det kan nok behøves undertiden at faae nogen Dymuntring. Vi kan have nok at sørge for. Der kan være nok, som vil bedrøve, men kun faa, som vil gjøre os glade.

De

Det er skrækkelig med det Tyverie, det giælder nu at see sig for. Mine Piger ere meget skidesløse. De kan aldrig huske at lukke Dørene. Forleden blev endog min lille Piges Kof staalet fra hende, imedens hun sad ved den; men Pigen sov, og Døren stod aaben. Min Kone kom ud i Kjøkkenet; Pigen begyndte at vilde spinde, men da var Koffen borte. Det var et artig Syn.

Jeg har mærket, at Tyverie gaacr nu omstunder meest imod Høytiden, ligesom Spøgerierne i gamle Dage gif meest paa samme Tid. Man skulde snart tænke, at det ene Slags Spøgerier fordriver det andet.

Jeg tænker paa (Lisken en Suppen) Jeg tænker paa, at hele Christenheden skulde holde sammen, og drive Tyrken ud af Europa; det var artig nok, svarede en anden Gæst, men Eenighed iblant de Christne er ligesaa rar, som Eenighed imellem et Amts Mestere.

Bægteren raaber 10, I gode Venner. De ved, jeg lukker mine Dørre, for ikke at detale Bøder.

1ste Gæst. En Suppen over Hovedet.

2den — Lisken! mine Handsker.

3die — Lisken! min Stof.

4de — Lisken! min Lygte! giem min Pibe, mit Barn. God Nat allesammen.

Beretning om

En Pige, som troede om sig selv at have overgivet sig til Sanden.

En eenfoldig fattig Pige ved Navn Else, som havde tient Luthers i Witttemberg for Barne-Pige; var bleven uroelig over, at hun havde overgivet sig til Sanden med Liv og Siæl, og fandt sig nu i en meget beklagelig Tilstand. Luther forsøede sig til hende, og spurgte, hvorfor hun var saa bedrøvet? Ak! Kiære Herre! sagde hun, skulle jeg ikke være bedrøvet, da jeg har vendet mig fra Gud, og overgivet mig til Dievelen. Luthers sagde: Siv dig til Freds mit Barn! den Synd er intet; Har du

du ingen større Synd begaaet? Hvor kunde jeg vel, svarede hun, begaae nogen større Synd? Jeg siger det nok engang, blev Lutherus ved, den Synd er intet, du maae have begaaet grovere Synder; thi det er langt større Synd at vedblive sine Daarligheder og tilsidst fortviolve derover. Hør! kære Else! du kender min Ven Kroscheln, staaer det vel i din Magt at tage af hans Penge, hans Bøger eller hans Klæder, og give bort? Hun svarede ney! thi det er ikke mit. Nu vel, sagde Luther, saa raader du jo en heller for at give dig selv bort. Den Herre Jesus har forløst dig, og i hans Navn er du døbt; du er hans Eyendom, da du har soeret ham i Daaben, og aljaa kan du ikke give en Fingers Bred af dig bort; Siig Dievelen dit Riv op. Siig: Hør du Løgnens Mand! Gaae hen til min Herre Christus, har du noget at fordre, saa siig det til ham; han vil overøse dig med Helvedes Ild. Dette er en langt vigtigere Trøst, som grunder sig paa vores Daabes Pagt. Vil Dievelen opbringe dig til Synd, saa tænk kun tilbage paa din Daab, og siig: Flye! du forsører, jeg følger dig ikke. Min Daabes Pagt bringer meget vigtigere med sig. Hvorved Pigen blev frelst fra sin Angest, og kom paa andre Tanker.

Per Hansens Frierie til Rasmus Nielsens Dotter.

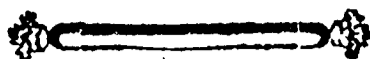
God Dag Rasmus Nielsen! har du Mette hieme?

Tak Per Haan? du er svar pyntelig! Hvad vil du Mette?

Jeg vil frie til Mette. Det kommer nu an paa, hvad du vil give i Medgift.

Du skal have Tak Per Haan, fordres Beviiisning. Vi kommer vel til Reite om Leikøvet. Hvad forlanger du?

Med

Med eet Ord Rasmus: Du skal gi mæj fire Snees Daaler, en beslagen Vogn, en Seng, den skimlet Mær, en nybær Koe, og denne Kiste, og den graa Soe.

Nej Peer! du er alt for streng; faaer jeg en bedre Kist, bliver Mette aldrig gift. Du maa slaae noget an, og jeg lægger noget til, saa kommer vi vel til reite. To Sneese Daaler, en Seng, den Kiste, hvad tykkes dei derom?

Nei min goe Rasmus! det er alt for lit. 3 Sneese Daaler, en Vogn, den skimlede Mær og den graa Soe.

Nej Peer! du er mei alt for nær. Top! jeg lægger een Snees Daaler til, hvad tykkes dei derom?

(Peer Hansen flør sig i Hovedet) Vogn, Mær og Soe maae jeg have med, om der skal blive nouet an Kjøvet.

Maa du er en gronne Mand Rasmus; Jeg gir dei da Vognen med. Meer kan jeg Droren splide mei ikke gie.

Ja ja Rasmus Nielsen! Vi er jo lige goe Venner! fa jeg troe, a sige paa di Maader. Jæ maa da see me! om paa andre Stæder. Farvel!

(Rasmus Nielsen vrier paa Armene og flaar sig i Hovedet.)

Hør Peer Haan! med eet Ord: Jeg gir dei Mæren med.

(Peer Hansen var nu kommen ud i Gaarden.)

Nej! vil du gi den graa Soe med, saa drikker vi Leikø?!

Nei min goe Peer! som jeg har sagt, saa slaae vi til.

Farvel Rasmus! jeg mærker nok paa denne Handling, at jeg ikke skal ha Mette.

(Han gif.)

Mette kom og hvidskede Faderen i Dret: O Saer! gi ham Soen med.

Moer=

Der som Avis.

Bekjendtgjørelse.

Der som nogen skulle vilde antage sig at gjøre Leve-
rance af 30000 Rdlr. inden den 1ste April i courant klyn-
gende Mynt, vilde de melde sig hos Hr. Odeland, som paa
favorable Conditioner modtager samme, og giver nærmere
Anvisning at affætte flere, om forlanges.

Herved advares alle og enhver, at de ikke betroe no-
gen noget i mit Navn, allerhøjest da jeg selv ikke er betroet
noget, saafremt de ikke vil tage Skade for Hiemgiæld.

O. Kreditløs.

Til Kiøbs forlanges.

Skulde nogen have et forstilt Væsen at sælge, an-
vises en Kiøber.

Der som nogen vil stille sig ved al det han eyer og
har, kan han melde sig hos Madame la Malheureux i
No. 1700, som boer paa Sahlen, hvor Collecteur-Skild-
tet neden under sidder over Døren, som uophødelig viser
Kiøbere.

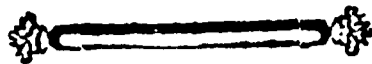
Et godt Raad i en Kneben Tid, ønsker man sig til
Kiøbs, skulle nogen vide samme, vilde de behage at melde
det jo før jo heller, da meer end 1000 Liebhabere vides
dertil.

Bortkomne Sager.

Et stakkels Pigebarn tabte forleden Aften af sin Hu-
kommelse, paa Beyen fra Knippelsbroe og Nørre Port,
et godt Tal hun vilde sætte paa i Lallotteriet; skulle no-
gen komme hende paa samme, lover hun al den Bikkighed
man kan forlange af hende.

Sundne Sager.

En Lotterieseddel uden Contoir No. og Underskrift,
med alle de sidste 5 udkomne Tal, hvorpaa kunde være
vundet halvanden Lønde Guld, er funden paa Hjørnet af
Løv-

Lovstrædet og Didrich Badskiers Gang. Funderen skienker gierne Ederen den ene Lønde Guld, naar han vil give ham den halve i Gindeløn.

Fritænkeren, som tabte sit Mod i det sidste Tordenvejr, fandt det igjen da Tordenen var forbi.

Avertiffementet.

Hos Forlæggeren af disse Blade faaes: Handels-Spejlet for 1774, 2 Mk. Norske Beyviser for Rejsende 10 p. Politiske Huustavle for 1774, som viser naar bestemte Dage indfalder i publice Handteringer, 4 p. Samtale om Spøgelse, som viser sligt ikke er til, 4 p. Maanedlig Mercurius, indeholdende de mærkværdigste Handlinger i Staten 10 p. Den døde Mand, hvis Endeligt skede ved at indtage Forgift, 4 p. Historier 12 p. Fortællinger No. 1 12 p. Dito No. 2 12 p. Drømme-Bog for dem, som spille i Tal-Lotteriet 8 p. Alle indbundne. Kiøbenhavn's Magazin bliver dem ugentlig tilbragt, som dersfore har ladet dem tegne. Ved Aargangens Ende betales 1 Rdlr. Søndags-Bladet ligesaa, med 4 Mark., og disse og 4 Mark. Kiøbenhavn's Beskrivelse til nærværende Tiid, som viser alle Gader og hvers Mærkværdighed, Stadens Forsatninger, Bygnings-Værdigheder med mere, koster 1 Mark. Den italienske Tal-Vælgere, som opdager den i Genua hemmelige Konst, ved hvilken, formedelst to Læringer, enhver kan indsette sine Penge i Tal-Lotteriet 4 p.

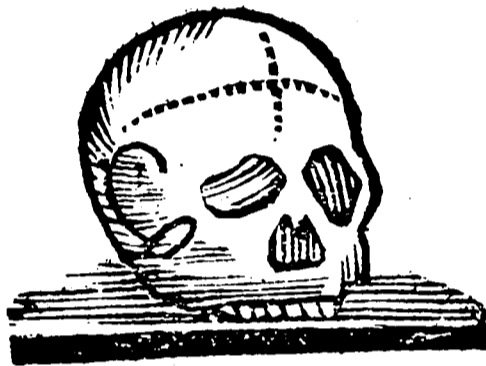
Nota.

Hvem som har noget at ville have skrevet, kan faae samme expedere her hos Bech.

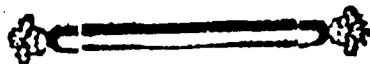
Uf Middell for Rotter og Muus er igjen ankommet et Partie. Vesten faaes, som sædvanlig, for 2 Mark hos Bech paa Agent Holck's Contoir.

S I D E = B I L D E
No. 13.
1774.

Et Døding-Hoved, som løb omkring hist og her.

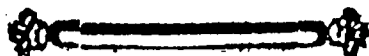

Det er nogle Aar siden, fortæller en vis catolsk Geistlig, at jeg, for at drage frisk Luft, gjorde mig en god Tour til Hest; ved denne Lejlighed kom jeg heel uforsmodentlig til en Egn, hvor jeg vidste en Trefning imellem to fiendtlige Partier var holdt 3 Aar tilforn med største Forlis paa begge Sider. Jeg og mine Tanker udgjorde det hele Selskab paa denne Lyst-Rejse, og er det let at forestille sig, at saadan et Sted hos ethvert Menneske maa oprække en naturlig Gruelse, da man veed, at det er bleven vædet med Blod af uskyldige Partier, som aldrig personlig har fornærmet hinanden, men ikkun opofret sig for deres Fyrsters retfærdige eller uretfærdige Sag. Som jeg saaledes betragtede denne Egn, og fik Anledning til mange dødelige Tanker, blev jeg ved en Hændelse vaer ikke langt fra Veyen et Dødinge-Hoved rage frem imellem Græsset, hvilket, formedelst Luft, Sveciskin og Regn var bleven saa bleget, at det næsten saae ud som
det

det hvideste Elfenbeen. Denne Hovedpande opvakte hos mig en besynderlig Medlidenhed, naar jeg betænkte, at samme ikke engang kunde finde sin Roelighed under Jorden, og at formodentlig den øvrige Rest af det heele Levnede var af Hunde opædt og adspaltet paa andre Steder. Jeg steg af min Hest, og vilde ret nøye besce denne Menneſke-Levning, da jeg i det øverste Kindbeen endnu fandt nogle Tænder, og ved den høyre Side derimod ingen, men derimod en Slags Nabning, hvorigiennem jeg troede, Kuglen maatte have gaaet, som havde dræbt denne gode Soldats Liv. Det faldt mig herved i Tanker at tage denne Hovedpande med mig til mit Hiem, og i hvor billigt det er at lade de Døde have deres Roe, saa blev jeg dog ved mit Forsæt; men da jeg ikke selv kunde tage det med mig, satte jeg allene et Tegn derved, hvor det laae, og ved min Hiemkomst sendte et Menneſke, jeg kunde lide paa, efter samme. Jeg fik det, og satte det i mit Sove-Kammer paa et lidet Bord, og omendſkiønt jeg i de første Nætter følte en Slags Banghed ved dette usædvanlige Sove-Selskab, saa blev jeg dog omsider saa vant dertil, at jeg tilsidst ansaae denne livløse Levning, som dog een Gang havde indsluttet en menneſkelig Siæl, for et af mine rareste Stykker. Nu befandt sig i mit Huus en gammel Enke, som, fra den Tid af, at denne Hovedpande kom i mit Huus, hverken havde Rist eller Roe, og søgte stærk at overtale mig til at stille mig derved, men jeg lod som, jeg ingen Dren havde, og vilde føre hende af sin Frygt, men hun blev ved, og bekræftede endog med Eder, at hun havde seet Dødnings-Hovedet at bevæge sig i mit Kammer, og at lægge paa den ene Side, alt for at bevæge mig til at kaste det bort. Engang var jeg kaldet til en vis Forretning i Byen, og blev noget længere ude, end jeg pleyede. Ved min Hiemkomst imod Aftenen fandt jeg en stor Mængde Folk uden for mit Huus, som berettede mig, at min Huusholderſke laae for Døden. Jeg hastede ind i Stuen, og erfarede nøyere, at da hun havde recdt min Sena, var Dødnings-Hovedet sprungen ned af Bordet, og rullet om i Kammeret. Hvorover hun som snarest havde flygtet Kammeret, og havde raabt Naboerne

boerne til Hielp. Jeg forskrækkedes ikke lidet over denne
 Tidende, men endnu mere, da jeg fandt hende ligge til
 Sengs gaadiske afmærktig, alle sine Gandsjer berøvet og un-
 der sin Skrifte-Faders Hænder. Denne Hendelse gif mig
 vel nær til Hiertet, men endnu større var min Forundring,
 da jeg ikke kunde faae i mit Hoved, hvad man fortalte
 mig. Og paa det jeg kunde komme ud af Drømmen og
 blive forsikkert om Sammenhængen, aabnede jeg selv
 Stue-Dørren, som min Huusholderiske af Angest havde
 slaget i efter sig, og fandt til min allerstørste Forundring
 denne Hoved-Pande at ligge mit paa Gulvet, og som det
 kom mig fore, bevægede sig frem og tilbage. Jeg vidste
 ikke, om jeg kunde troe mine egne Dyrne, eller hvad jeg skulle
 domme. Folk stod i Hobe-Tal uden for min Kammer-
 Dør; men ingen dristede sig til at komme ind til mig,
 uden en Capitains Frue, som havde Mod i Brystet, og
 søgte at bestride al Skræk. I hendes Nærværelse tog
 jeg Dødnings-Hovedet op fra Gulvet, satte det igien paa
 sit sædvanlige Sted, for at see, hvad det paa nye vilde
 foretage sig. Neppe havde jeg sat det paa Bordet, før
 end det paa nye begyndte at bevæge sig, faldt om, tum-
 lede ned af Bordet, og væltede sig rundt om over Gul-
 vet hen imod Sengen, ligesom det der vilde blive liggende.
 Herpaa greb jeg fuld af Angest til min Exorcismus-Bog,
 og vilde besvare denne ubekiendte Geist at sige mig sit
 Navn. Det væltede sig et Par Gange om paa nye, og
 formerede kun min Forskrækkelse. Men jeg fattede Mod,
 og opmuntret af den kiække Capitains-Frue, tog det i
 Haanden for at sætte det paa nye hen paa sit Sted. Da
 jeg saaledes vilde bære det hen paa Bordet, mærkede jeg,
 at noget bevægede sig i Hovedet, hvorved min Skræk og
 Forundring begyndte at formindske sig. Jeg gif til Win-
 duct, røstede det frem og tilbage, og omsider blev jeg vaer
 Halen af en Kotte, som var kommen ind af den Nabning
 i Baa-Hovedet, som Skudet maatte have giort, hvorved
 Mennesket var dræbt, og at Kotten var sat i saadan
 Knibe, at den ikke kunde vende sig for at komme ud igien.
 Jeg tog denne Forvovne ved et Instrument ud, og saale-
 des befriede mit Huus fra det Rygte, at det var besængt
 enten

enten med Aander eller Spøgesser. Det mærkeligste ved denne Hændelse var, at min Huusholderke, som jeg underrettede om Aarsagen til Dødninge-Hovedets Bevægelse, blev strax helbredet, og endnu om Aftencn spiste ved Bordet hos mig.

M o e r s o m A v i s.

Adskilligt Nytt.

En god ærlig gammel Bedstemoder paa Landet, som meget ivrig holder over alle gode gamle Skikke, blev saa forternet Skiertorsdag, at hun ingeniundet var at overtale til at spise Kaal, da hun fik at vide, den ey bestod af 9 Slags. Det er forfækkeligt, sagde hun, hvorledes de Yngere vil være klogere end de Gamle, og reent foragte alle gode gamle Skikke. Jeg har endnu aldrig levet nogen Skiertaarsdag, at jeg jo har faaet 9 Slags Kaal, undtagen en eeneste Gang i min Dypært, da min Moder, som og vilde være selvkløg, ey vilde tage Nelder og Skarn tyde til Hielp, at fylde de 9 Slags; men denne Egenfin, diighed bekom hende slet, thi en hvid Skade bygte samme Aar sin Rede i vor Have, og den Sommer havde vi hverken Lykke eller Held til Kyllinger, Gæslinger eller andet smaa Kræ. Men man maa nok desværre sige: Jo længer Verden staaer, jo værre den bliver. Ja staaer den endnu nogle Aar, skal man nok see, at man og vil afskaffe de deylige og farvede Paaske-Eg.

Bekjendtgjørelse.

Da man er kommen i Erfaring om, at et Selskab vil forene sig for at dirigere Moderne og bestemme samme til sine forskiellige Lider, hvorledes de i enhver Maaned bør stige og falde, forandres og calfatres, alt efter de nyeste franske, spanske og moskovitiske Regler; saa
i Den

i Hensende til min Force i Mode-Videnskaben, og min Indsigt i samme i alle de besynderlige Forskielligheders Forandring, som indtager det danske Publicum, erbyder jeg mig at give Selskabet Underviisning og Esterretning om Modernes Anvendelse og Applications Brug, til hvad Lider, Quarteerskifte, under hvad Himmel-Tegn, hvad Dag i Maaneden, ja gar hvad Time, de bør tage deres Begyndelse, forandres eller omskiftes. Selskabet kan bygge paa mine Esterretninger; thi da jeg har reyst som Françoise med Grevinden af W * * *, og været ved de brillanteste Hoffer i Europa, saa veed jeg fortreffelig ethvert Sving, Kneb, indtil Dyekastene under ethvert forskiellig Coesure. Behøver man min Tieneste, saa er jeg at finde hos Mester Fix i Narre-Baden, hvor Skionpletterne ere til Fals. *Tamerinte ne Tullipan.*

Dersom nogen har Lyst at lade sine Døttre lære at nene efter den nyeste parisiske Smag, hvor hverken de dybe eller knevende Nævende er mere i Brug, men derimod nu nyeste Mode at staae paa det venstre Been, have det andet op, og lukke det høyre Dye, kan blive informerede i Timeviis af *Ulrica ne Timian,* boende i Compliment-Baden.

Monsieur la Chapeau er nylig ankommen her til Byen, og tilbyder alle unge Herrer, i sær dem, som hilser til alle Vinduer, en nye Maade at tage Hatten af og sætte den paa igien; og at de ikke skal tænke, det er samme Maade, de nu bruge, og som de troe at være nye, gjør han herved bekiendt, at i Steden for man nu tager Hatten af med den høyre Haand, fører den lige ud fra Hovedet, og holder den nedvendt mod Jorden, ligesom man vilde lade dratte noget, hvilken Mode nu gandske er overladt til Skræder-Svendene i Pariis, saa vil han allene siæ: at Hatten nu skal tages af med den venstre Haand, føres tilbage og vende Pullen opad. Hvad Tempoen og Svinget angaaer, naar den skal paasættes, har han sig forbeholden, til man begierer hans Underviisning. Han logerer i Petit-Maitre-Baden No. 018.

Med

Med sidste Franskfahrer er nyelig hjemkommen 12 Duffer af begge Køn, af forskjellige Ansigter, i deres fuldkomne Puts, som viser mange Maader at lee og gebærde sig paa, efter de forskjellige Tilfælde, som kan møde i det daglige Liv, og hvorved man i sær siger meget, naar hverken Mund eller Hierte har noget at tale. Der er den nykende Mine, den venstkabelige, den forundringsfulde, den superkloge, den alvorlige, den biesaldende, den bedrøvelige, den modige, den riige, den klynkende, den godtroende, den ærlige, den bizare, den kielne, den forliebte, den speculative, for at bilde Folk ind, det man ikke er, alt for, som det heder, at slaae sig ærlig igiennem Verden. Disse Duffer ere at tage i Ovesyn fra Klokken 11 til 12 paa Hjørnet af Grimace-Gaden og Pifelhering-Strædet, og koster pro Persona 1 Ducat for hver Times Ovelse.

Reysende.

Udp. Den gamle Verlighed, Msr. Flittig og Hr. Patrioth til Colonierne, for at gjøre nye Anlæg for Jord-Dyrkerne; Msr. Sandne ud paa Landet, for Sommeren over at leve i sin Eenlighed. Hr. Podagrif til det varme Bad; Msr. Markskriger til Lydsland; Frue Stilhed tilligemed Jomfrue Modest til en Landsbye 2 Miil her fra Byen. Indp. Msr. Poliff fra Jylland; Magister Sprenglærd fra sin udenlandske Reyse; Jomfrue Knepst fra Syhn; en Bande Equilibrister og Liniedansere, som kørte ind af Vester Port og ud af Øster Port.

Befordringer.

Herculus Spradebasse faaet Expectance paa den gamle Sindigheds Tieneste imod Afstaaelse af 10000 Luftspring til Hr. Sindigheds unge Søn. Franciscus Natsværmer bleven Postmester paa Floden. Hr. Dromedar aflagt med Coureer-Tienesten til det Mogulske Hof. Msr. Skindoven bleven Foged over Baroniet Birksomhed. Hr. Egennyttig bleven Inspecteur over Junker Odlands Godser. Mogens Strand-Cadet faaet Succession paa Præ-
cident-

cident-Tienesten i Spanie-Fahrernes Laugs-Huus. Ole Jabroder bleven udnædnt til Commissair i Commissionen, som er sat over Hr. Godtaars Testamente. En Kisse bleven til Menneske i blaa Taarn.

Posternes Gang.

Den gaaende Post afaaer hver Aften Klokken 7 til de nærmeste H-Huuse. Den færende Post tager først sin Begyndelse i May Maaned til Dyrehaugen; men den ridende Post er ubestemt formedelst Krigen imellem Pungen og Pengene.

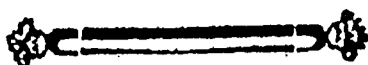
Til Kiøbs forlanges.

Da man til forestaaende Sommer fra Løvspringets Begyndelse behøver omtrent 1200 af de nu brugelige Kixorter, eller i Mangel deraf af de Slags Otteskillinger, som der gaaer 12 af paa Kirkdaleren, saa vilde de got Folk, som enten ikke veed at bruge disse Redskaber, eller har dem til Overflod liggende for at see paa, melde sig hos de fire unge Herrer paa Hjørnet af Høllern og Sviire-Gaden, som paa billige Conditioner vil tilforhandle sig samme.

Hr. Dummerhoved, som nyelig paa Ansøgning har faaet en Tieneste, han ikke har mindste Begreb eller Forstand paa, hvilket han nu for sildig indseer, ønskede sig nogle Dvintiin sund Fornuft til Kiøbs, da han gierne betaler derfor, hvad forlanges. Han er nyelig kommen her til Byen incognito, og logerer i Kielderens paa venstre Haand, hvor han baade har sat sin Forstand, sine Penge og sin Helsen til.

Til Kiøbs.

Straas over for Hjørnet af den Gade, som løber op til Hasselst-Strædet, er nyelig ankomne friske Krum-spring fra Frankrig, nyeste Fasoner paa Ladheder fra Spanien, nogle allerfæreste Skionpletter til at zire de smaa nydelige Skode-Hunde, Jagtpidste, Størle-Svænder og runde Hatte fra Engelland; de probreste Hylle-Ord af Verden i Dofinviis, Stoffe-Anappe af Gillee,
Man-

Manskietter, virkede af de fineste Messing-Traade, Kiøls-Knappe med emaillede Fruentimmer-Portraiter udi og hvide Silke Halsklude med trykte Devijer paa, med flere andre Sager.

Hr. gammel Snav, boende i en udstoppet Lehnstøel tæt ved Kaffelovnen paa Hjørnet af Penge-Skrinet og Spytt-Potten, byder to ryggeløse Søners Liv og Levet til Fals, som han i Ungdommen har ladet faae for frie Tøyle, og nu i deres Opvæxt, formeddelt sin Poda-gra, ikke kan holde Styr paa. Dersom en raisonabel Kiøber indfinder sig, giver han Sønerne i Kiøbet.

Capitaler anbydes.

Hos Hr. Nagerkarl er 500 Rirdaler til Laans at bekomme paa Verel mod 10 dobbelt Pandt og Cautioner, Renten, som betales forud, accorderes med ham selv i sit Sove-Kammer, tæt ved Sælen, som han har opfyldt med pantsatte Kiøder og Manteliner, Gryder og Manskietter, Sølv-Bægere og Huus-Postiler, Hals-Smykker og Støyle-Kraver ic. ic.

Capitaler forlanges.

Hr. Reedelighed forlanger 300 Rdlr. til Laans imod Sikkerhed af et ærligt Hierte, jaasom han ikke besidder anden Formue.

Nota.

Hvem som har noget at ville have skrevet, kan faae samme expederet her hos Bech.

Uf Middell for Rotter og Muus er igien ankommen et Partie. Vesten faaes, som sædvanlig, for 2 Mark hos Bech paa Agent Holck's Contoir.

Om Næser.

Det er et stort Bannsyn at ingen Næse have, eller og at have en, som er saa kort, at det var næsten det samme, at man havde slet ingen. Spørkmaal, om man vel kunde erstatte dette Bannsyn? Det er det, som vi ville her undersøge. En iikig Skribent, som jeg ikke vil nævne, beskriver Næsen ved en Bevæxt Kisd, som groer frem imellem Dynene. Det var at ønske til deres Trøst, som ingen Næse har, at heele Verden stod i denne Tanke, saa var det slet ingen Bannheld at ingen Næse have, i det ringeste kunde man snart faae sig en igien. Denne Bannskabning, at ingen Næse have, bringer man med sig enten fra Fædselen, eller og er et Tilfælde, som er paakommen siden. Hvad Aarsag det end har, saa ere der dog nogle, som paastaae, at det kan repareres, og det endog saa fordeelagtigen, at en Person uden Næse kan lade sig fabriqvare en ligesaa naturlig, saa lang og vel skaaren, saa at man ikke skal kunde skille den fra den naturlige. Andre paastaae, at man ikke kan gjøre videre, end sætte en Næse fast, som i samme Øyeblik er revet løs, men hænger endnu fast med en Ende ved Ansigtet. Paa Næsen kan man faae adskillige Saar, siger den berømte Anatomicus Dionis; men det, som udfordrer den hastigste Operation, er, naar den er bleven reent adskildt fra Ansigtet, og er falden ned paa Munden: Man maae da strax sætte den fast igien, og sye den til Ansigtet øverst ved og i Midten, hvilket maae skee med en Syenaal og været Traad, saaledes, at man begynder at sye uden fra indad, og det øverst oppe fra; tillige maae man sætte en frum Klemme derpaa, paa det at Naa-

P

len

len kan desto hastigere stikkes igiennem; Saaledes continuerer man at sye, indtil man kommer til det øverste igien, hvorfra man begyndte, og det inden fra ud ad; derpaa binder man de to Ender af Traaden over en lille Com-
 presse. Derefter lægger man Linsav paa Saaret, kommer Perou-Balsam eller Arcæus-Balsam paa, og hæfter det fast ved et Plaster, Com-
 presse og Bandage. Dette Slags Reparation paa Næsen har intet Forunderligt hos sig, naar den allene hænger fast ved een Side; men at en Næse, som er gandske afbugget, saa at slet intet sidder fast af den, kan oplives igien, det anseer samme Skribent ikke uden Marsag for en Fabel. Han fortæller ved denne Ley-
 lighed følgende Historie: Man fortæller, siger han, at nogle Røvere havde om Natten angrebet nogle Reysende. Ved samme Leylighed havde en af dem mistet sin heele Næse. Han fik da strax en Feldskier fat, som skulde forbinde ham; men da Feldskieren spurgte efter Stumpen af Næsen for at sye den til, var den bleven paa Baldpladsen. En af Kameraterne gik da strax ud, og fik fat paa et stak-
 kels Menneske, hvilket han skar Næsen af, og bragte Feld-
 skieren. Han syede den da til, saa den sad ligesom en Nøde i et Træe.

Autor fortæller endnu en anden Historie. Man for-
 tæller, siger han, at en Chirurgus gjorde en Incision i Ar-
 men paa et Menneske, som havde mistet sin Næse. Der-
 paa tog han Næsen, og holdt den længe fast til dette blo-
 dige Sted, hvor Incisionen var skeet; da nu Næsen var klævet fast med Kjødet paa Armen, saa skar Operateuren dette Kjød af rundt omkring, og satte dette til paa det Sted, hvor Næsen skulde sidde. Men Autor anseer begge disse Historier for Chimærer, der mere fortælles for For-
 lystelse en for Alvor.

Udskillige andre fortæller ligesaa umuelige Operatio-
 ner, som disse Hr. Dionis gjør Nar af, og de give dem dog ud for Sandhed; men om han havde hørt den Historie, som man læser i en vis nye Afhandling om chi-
 rurgiske Operationer, hvor der tales om et Stykke af en Næse, som en Soldat havde bidt af i et Slagsmaal, og som var fastet i Moradset og trædt under Fodderne, var taget igien op, og vasket af i et Kilde-Spring, og derpaa
 fat

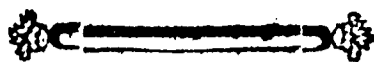
sat fast igien paa sit Sted, men ikke desto mindre kom til at sidde saa vel, at man efter tre til fire Dage neppe kunde see, at den nogen Tiid havde været læderet. Jeg siger, dersom denne Chirurgus havde faaet denne Fabel at høre, hvor vilde han da ikke have allarmeret sig over slikt et Barne-Digt?

Man læser ligeledes i et Udtog af den italienske Journal ved Abbed Nazari, som indeholder nogle curieuse Observationer ved Michel Lensere, at Bøddelen havde engang skaaet Næsen af en Misdæder, men siden sat den strax i samme Dyeblik midt i et varmt Brød, og derpaa uden Opsætning syet den til igien paa sit Sted, saa at den sad meget godt. Denne Casus er slet ikke urimelig, men lige saa stor Attention værd, som forrige er Latter værd.

Men for at komme tilbage igien til det, vi har remærkeret om Næsens Restitution ved et Stykke Kiød, som man skar ud af Armen, da kan vi ikke andet end fortælle i denne Anledning det, som en bekiendt Skribent i det Medicinske, men som derhos er lidt for lettroende, siger derom, i det han paastaer, at sliq Operation er gandske muelig. Det er ingen Fabel, siger denne Autor, at en Næse, som er hugget af, kan sættes til igien, og at man kan give den en Næse, som af Fødselen ingen har faaet, ved at skære Næsen af en anden og sætte til, eller og ved at tage et Stykke Kiød ud af Armen paa den, som har mistet sin Næse. Han citerer herudi Calentius den berømte latinske Poet fra Neapolis, som levede omtrent 1480, hvilken har i disse Ord skrevet en af sine Venner til, af Navn Orpien: Min kiære Orpien! dersom J vil have en Næse, saa kom gesvindt herhen, saa skal J faae et af de største Underværk at see; her er en Sicilianer af Navn Branea, et meget inventiv Menneske, som har opdaget den Hemmelighed at giøre Næser af Kiød, som han skærer ud af Armen, enten af saadanne, som opofre sig dertil for Betaling, eller af dem selv, som skal opereres.

Saa snart jeg fik dette at høre, kunde jeg ikke undlade at skrive Eder det strax til. Kommer J, saa viid, at J ikke skal reyse bort igien, uden at have faact en Næse ligesaa stor, som J vil ønske den. Kom hurtig! Men Spørsmaal, om dette Brev er ikke Spøg?

J osv

Jøvrigt veed man ikke, hvem denne Orpien er. Enden af Brevet gior Alvorligheden meget mistænkt, og det lader som, at man har af Spøg supponeret, at Orpien enten havde slet ingen, eller og en alt for lille Næse.

Konen og Manden.

Jfordum Tiid, da Manderne
 Sig lode nu og da ved Midnats Tider see,
 De arme Mennesker til Gavn og Tieneste;
 En saadan Mand i lange hvide Klæder
 For Sengen til en Kone træder,
 Og venlig hende bad, at hun vil følge med.
 Han førte hende da hen til et øde Sted,
 Og sagde: Jeg dig kan den Efterretning give,
 At her begravet er en stor og mægtig Skat.
 Lad dit Tørklæde her til Tegn paa Stedet blive,
 Og kom her Klokken tolv igien i Morgen Nat.
 Kom hid, du da et Lys skal finde;
 Grav der, men lad et Ord ey høres af din Mund;
 Thi taler du et Ord, da skal i samme Stund
 Den ganske store Skat forsvinde.
 Paa den bestemte Tiid, som Konen havde lovet,
 Hun med en Spade sig paa Stedet finde lod.
 Den Kone haver haft et kiækt og dristigt Mod;
 Jeg havde det forvist ey vovet,
 Om tiuge Skatter jeg end skulde fundet der;
 Mon nogen for mit Liv mig vilde Borgen været?
 Og Natten ikke er en Ven af Mennesker,
 Og dersom Manden end ret ærlig havde været,
 Han kunde mig den Skat jo i mit Huus foræret:
 Men Konen Frækkes ey ved saadan frygtsom Grille,
 Hun kommer iilende at grave op den Skat,
 Og sagde ved sig selv: for Alting tie nu stille,
 Du ellers ey faaer Skatten fat,
 Hun holder og, hvad hun sig havde foresat.

Hun

Hun tans og troligen nu graver,
Ha ha! det klinger huult, jeg nu snart Skatten haver,
Jeg tænkte nok, det vilde see:
Her ligger Skatten jo, o see!
En stor med Guld optoppet Bryde;
O at hun vilde nu sin Tausbed ikke bryde!
Ak! havde hun en Arbejds Mand,
Som hende Skatten op af Jorden løste fand;
Er hendes Mand en hos? han kommer i det samme,
Og hende hielp vil at føre Skatten bort.
Ak! sagde hun, jeg maae mig skamme,
At I umages skal = = = Dermed var Skatten fort.

Particulier Moral.

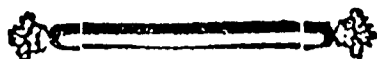
De gamle Ord ere meget ærværdige, fordi Nødvendigheden har opfundet dem; men de nye ere ofte latterlige, fordi de ere uforholdne.

Man kan vedde Tusinde imod een, at Verden snart vil falde i sit forrige Barbarie igien. Man har saaledes pyntet paa Moden, og opfundet saa fin Ragout, Møbler og Zirater, at man næsten er mættet af disse artige Sager, og snart paa nye vil forlange og attraae det, som er gammeldags.

Den spanske Kiærlighed er ikke meer i Mode. Et Fruentimmer, som nu omstunder forlanger sukkende Elskere, kiender slet til vore nærværende Skikke. Alle vore Mandfolk ere Cæsarer, som ikke tænker paa andet, end at see og vinde Seyer; ellers trekker de sig tilbage igien, og man maae have en Roman ved Haanden, og læse i den, naar man vil finde de Tider igien, i hvilken de sukkende Tilbedere levede.

Det er en Lykke for mange Naboer, at Koneerne har saa meget at bestille med Fugle og Hunde; thi ellers vilde det ofte see værre ud i Huusholdningen.

Man maae sige hvad man vil, saa er Menneffene meget værre end Dyrene, og det kan heller ikke andet være. Beestene skader hinanden ikkun med deres Horn eller

eller Tænder; men Menneskene dræber hinanden med deres Tanker, Begieringer, Hensigter og Ord, med deres blanke Sværde og Skyde-Gevæhr. Ti Midler til at forderve og ødelægge, hvoraf Mennesket betiener sig, ere unægtelig værre end to Midler; ja der er intet Forhold derimellem.

Dersom man vidste, hvorvidt Folkets Ondskab gaar, hvor saa Venner og hvor mange Fiender der findes i Verden, naar man kændte alle den enes Stræger, den andens Kneb og Skielmerier, og den tredies Grusomheder og Ondskab, saa skulde man skamme sig ved at være indviklet med i det menneskelige Røn; man skulde ønske at være en Bie eller Myre, en Due eller et Faar.

Enhver holder sig for at være noget Stort og Gandstke, og er dog ikke andet end en Lem af Selskabet. Men hvad er det, man kalder et Selskab nu omstunder? Ikke andet end Samling af saadanne onde Væsener, som søger at optrække hinanden, og hvor den, som er stærkest, altid har de beste Grunde for sig til at beholde Ket.

Om de Koner, der ey kan tie for deres Mænd.

Nogle Hustruer ere af saa besynderlige Gemytter, at de ey kan tie for deres Mænd, om det end gieldte deres Liv, ey skienke dem det mindste Ord, eller blive dem en eneste spids Talemaade skyldig.

De Mænd, der falde i deres Lod, fordærves gandske, i hvor lidet hastige de end ere. Saadanne Hustruer maae tilskrive sig selv al den Ulykke, deres ulyksalige Stridighed er Skyld i. Der er nogle af en anden, men ey mindre Sinds Betskaffenhed. Man hører undertiden, at en Kone men en forunderlig Standhaftighed anhører alt, hvad hendes opbragte Mand udøser. Hun bier, til han har holdt op, og hans Brede haver Ende, da begynder hun, hvor han slap. Hendes Hevn er desmere fuldkommen, som hendes Mand's Koldfindighed giver ham Tiid til at mærke Styrken af hendes Rebryndelser. Dette havde hun ikke fundet,

kundet, om hun havde begyndt, medens han endnu var hid-
sig; hun agter hverken hans Undskyldninger eller Bønner;
men det er just hendes Hensigt at bringe ham til det Yderste,
saa got som nøde ham til at forløbe sig, og derved give
hende atter Lejlighed at qvæle ham med hendes spidste
Bitterhed. Slige Menneskers Egteskab er en bestandig
Umværling af Spliid, Klagemaal og Bebrejdelser. I
Steden for Livligheder i andre Egteskaber ere Skyer,
som trække sammen over de Forenedes Hierter, hvilken
Kierlighed let giennembryder og snart adspreder; saa er
Uenigheder i Disses Barm, bestandige Taager, giennem
hvilke et Venligheds Glimt undertiden frembryder, men
forsvinder ligesaa hastig, som det lader sig see. Flugten
er det eneste Middel, slige uheldige Mænd kan gribe til,
for at undgaae deres qvælende Bebrejdelser, der allene søge
at ophidse dem til Ræde, og til i Ræde at begaae noget,
der siden maae fortryde dem. Vi bedrage os selv, om vi
troe, at vi altiid have Styrke nok til med koldt Blod at
høre alt, hvad en forbittret Ondskab kan opfinde, og i sær,
naar den bebrejder os noget, som vi gandske eller dog for
en Deel finde os uskyldige i. Mey! ved Flugten undgaaer
man at lade sig, ophidse og i Hidsigthed at begaae noget,
som man siden maatte fortryde og med Græmmelse høre
sig bebrejdet. Man kan altiid bedre siden end strax op-
tænke og anvende de beqvemmeste Midler til at hæmme
saa forfærdelige Stormvindes Udbrud, iblant hvilke det
beqvemmeste, ja næsten det eneste er, ved Bøn til og Kraft
fra det Høye, at væbue sig med Sagtmodighed; men al-
drig selv med Villie give Anledning til Trætte; paa det
den maaffee omsider skulde skamme sig selv, der holder det
for en Skam at lade sig sige af andre, og give efter i no-
gen Trætte. Det har vel undertiden lykkedes Mænd,
som have i Forvejen kiendt deres Husfruers Egenfindig-
hed, strax at indjage dem saadan en Frygt, at de ey har
tordet yttre sig; men der hører meget Mod til at be-
gynde paa, megen Sinds Stridighed til at udføre saa
voveligt et Foretagende. Thi give de en eneste Gang
efter, eller ere de sig ey altiid lige i deres heele Opfø-
rel, saa kan det mærkes, at deres Myndighed er for-
silt, og da er deres Møye forgievet; de udrette intet,
men

men lade sig føre bag Lyset af deres Hustruer, som opdage deres List, lægge een Seyer ind over dem efter den anden, og endelig bringe dem aldeles under Naget.

D e r s o m A v i s.

Bekjendtgjørelse.

Her er indlagt et Brev, som kan afhentes, med Udskrift:

A Madame

Madame, Min Moer, Kone til min Saer
Sønligst

à

Jylland.

Til Kiøbs forlanges.

Dersom nogen vil skille sig ved alt det, han eyer og har, melde sig i No. 1700, hvor Collecteur-Skildtet neden under sidder over Døren.

Bortkomne Sager.

Et stakkels Pigebarn tabte forleden Aften af sin Hukommelse paa Veyen fra Knippels Broe og Nørre Port, et godt Tal, hun vilde sætte paa i Tal-Lotteriet; skulde nogen komme hende paa samme, lover hun al den Villighed, man kan forlange af hende.

Sundne Sager.

En Lotterie-Seddel uden Contoir No. og Under-
skrift, med alle de sidste 5 udkomne Tal, hvorpaa kunde være vundet halvanden Tønde Guld, er funden paa Hjørnet af Løvstrædet og Diderich Badstjærns Gang. Finderen skienker gierne Eieren den ene Tønde Guld, naar han vil give ham den halve i Findeløn.

Nota.

Hvem som har noget at ville have skrevet, kan faae samme expederet her hos Bech.

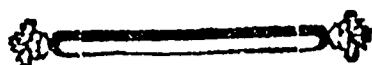
Af Middell for Røtter og Muns er igien ankommet et Partie. Væsten faaes, som sædvanlig, for 2 Mark hos Bech paa Agent Holcks Contoir.

Den belønnede Dyd.

Den Philosoph Seneca siger meget ædelmodig: at det maa være et behageligt Syn for Guderne at see ned paa en dydig Mand, der kæmper med Ulykker, og overvinder dem. Jeg vil i følgende Historie give mine Læsere et Exempel paa saadan en Ulyksalighed i det menneskelige Liv.

En fornemme Borgere, der havde levet i god Velstand og Ansæelse, blev, formedelst mange ulykkelige Hændelser og en uundgaaelig Forvirring i hans Handel, bragt i slette Omstændigheder. Der er en vis Undseelse, der almindelig følger med uforstyldt Armod, denne gjorde, at han hellere valgte at indskrænke sin Levenmaade efter sine nærværende Omstændigheder, end at animode sine Venner om at underholde Ansæelsen af den Rigdom, han ikke mere virkelig var Ejerne af.

Hans Kone, der baade var et fornuftigt og dydigt Fruentimmer, opførte sig ved denne Lejlighed med en ugemeen Belæstændighed, og syntes aldrig saa elskværdig, som nu, i hans Døne. I Steden for at forekaste ham de store Midler, hun havde medbragt, eller de mange anseelige Tilbud, hun havde udstaaet for hans Skyld, saa fordoblede hun alle sine Kierligheds Beviisninger, imedens hendes Mand idelig udøste sit Hjerte for hende i Klagemaal, at han havde ødelagt den bedste Kone i Verden. Han kom undertiden hjem, naar hun intet ventede ham, og fandt hende med Taarer i Øjnene, som hun stræbte at skjule, og antog altid et muntert Udseende for at tage imod ham.

For at lette deres Udgifter, var deres ældste Datter, som jeg vil kalde Amanda, sendt ud paa Landet i en skikkelig Forpagters Huus, der var gift med en af deres forrige Tjeneste-Piger. Dette unge Fruentimmer mærkede den nær forestaaende Undergang, og havde under Haanden overtalt en Ven i Naboelauget at underrette hende om, hvad der Tiid efter anden tildrog sig i hendes Faders Sager.

Amanda var i hendes blomstrende Ungdoms og Skionheds Alder, da Herremanden, der var Eyere af Gaarden, som ofte kom i Forpagterens Huus, naar han forlystede sig med Jagten paa Landet, blev hastig forelsket i hende. Han var en meget ædelmodig Mand, men formedelst en alt for frie Opdragelse havde han fattet en inderlig Afstye til Egtestanden. Han havde derfor et Anslag i Sinde imod Amandæ Dyd, som han for nærværende Tiid holdt nødig at skiule. Dette uskyldige Creatur, som aldrig havde havt nogen Mistanke til hans Hensigter, fandt Behag i hans Person, og da hun saae hans tiltagende Kierlighed for sig, haabede hun ved et saa fordeeltigt Giftermaal snart at blive bragt i den Stand, til at underholde hendes forarmede Slegtninger. En Dag, som han kom for at besøge hende, fandt han hende i Graad over et Brev, som han i det samme havde faaet fra sin Ven, der gav hende den Esterretning, at hendes Fader nyelig, formedelst en Jndførsel, var bleven skildt ved alt det, han eyede, til det Alleryderste. Elskeren, som med nogen Vanskelighed udfandt Marsagen til hendes Bedrovelse, tog heraf Anledning til at gjøre hende et Forslag. Det er umueligt at udtrykke Amandæ Forvirring, da hun fornam, at hans Paastand ikke var anstændig; hun havde nu gandske mistet alt sit Haab, og var ikke i Stand til at tale et Ord; men reev sig fra ham i den yderste Uorden, og lukte sig inde i sit Kammer. Han skikkede strax derefter Bud til hendes Fader med et Brev af følgende Indhold:

Min Herre!

" Jeg har hørt Eders Ulykke, og har tilbudet Eders
" Datter, om hun vil leve med mig, en fastsat Sum af

" 400

" 400 Pund Sterling om Aaret, og at ville betale den
 " Gield, hvorfor J nu er braat i Elendighed. Jeg vil
 " være saa aabenhjertet og sige Eder, at jeg ikke har no-
 " get Giftermaal i Sinde; men dersom J er fornustig,
 " saa brug Eders Myndighed over hende, at hun ikke er
 " alt for egensindig, naar hun har Leylighed til at redde
 " Eder og Eders Familie, og gjøre sig selv lykkelig. "

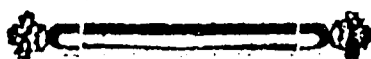
Jeg er ic.

Dette Brev kom i Amandæ Moders Hænder, hun
 aabnede og læste det med stor Forundring og Bekymring.
 Hun holdt det ikke for beqvemt at forklare sine Tanker for
 Buddet, hvorfor hun bad ham at komme igien næste Mor-
 gen; imidlertid skrev hun Efterfølgende til sin Datter:

Mit allerkiæreste Barn!

" Eders Fader og jeg har just nu faaet Brev fra
 " en Adelsmand, der paastaer, at han har Kiærlighed
 " for Eder, med et Forslag, der spotter vores Ulykke, og
 " vilde styrte os i en langt dybere Grad af Fordervelse og
 " Elendighed, end den, der er virkelig kommet over os.
 " Hvor kunde den grusomme Mand tænke, at de kiærligste
 " Forældre skulde blive fristede til at afværge deres Man-
 " gel ved at overgive det bedste Barn til Vanære og Un-
 " dergang. Det er en lumpen og gruelig List at gjøre
 " slikt Forslag paa en Tiid, da han tænker, vor Trang
 " maatte drive os til noget; men vi ville ikke spise Skiænd-
 " sels Brød; og derfor bebyrde vi dig ikke med at tænke
 " paa os, men at undslye den Snare, som er lagt for
 " din Dyd. Beklag os ikke. Det er ikke saa slemt, som
 " det maaskee er bleven dig fortalt. Alting vil nu blive
 " godt, og jeg skal skrive mit Barn bedre Nytt til. "

" Jeg har været forhindret. Jeg veed ikke, hvad
 " der bevægede mig til at sige, at vore Sager vilde for-
 " bedre sig. Som jeg vilde fare fort at skrive, blev jeg
 " forskrækket ved en Allarm af een, der bankede paa Dø-
 " ren, og kom for at betale os uformydelig en Gield,
 " han lunge havde været os skyldig. O! nu skal jeg for-
 " tælle dig Alting. Jeg har i nogle Dage mestendeels læ-
 " vet uden nogen Underholdning; thi hvad lidt Penge, jeg
 " har

" har fundet tilveiebringe, har jeg bragt til eders Stads
 " kels Fader. Du vil græde over at tænke paa, hvor
 " han er; men nu kan du være forsikkert, han snart skal
 " komme i Frihed. Dette gruesomme Brev havde vildet
 " brække hans Hierte; men jeg har skult det for ham. Jeg
 " har ingen Selstab for nærværende Tiid, uden lille
 " Sanny, der staaer og passer paa mine Dyne, alt som
 " jeg skriver, og græder for sin Søster: hun siger: hun
 " er vis paa, du er intet vel, siden hun har mærket mine
 " nærværende Bekymringer for dig. Men tænk ikke, at
 " jeg saaledes igientager min Sorg, for at bedrøve dig.
 " Mey! men det skeer for at bede dig ikke at gjøre den
 " utaaelig, ved at tillægge det, som vilde være værre
 " end alt andet. Lad os med et muntert Sind skikke os
 " i den Modgang, vi ikke selv have bragt os udi, og be-
 " tænke, der er en Magt til, hvorved vi bedre kan ud-
 " fries heraf, end ved din Uskyldigheds Tab. Himlen
 " bevare mit kiære Barn. "

Din Kiærlige Moder.

Omendskiønt Buddet lovede at bringe dette Brev til
 Amanda, bragte han det dog først til sin Herre, som
 han forestillede sig vilde blive glad over at faae Lejlighed
 til at levere det i hendes Hænder. Hans Herre var utaal-
 modig for at faae at vide, hvorledes hans Forslag var
 lykkedes, og brækkede derfor Brevet heumelig for at see
 dets Indhold. Han blev ikke lidet berøget over saa sand-
 færdig en Afskildring paa en uheldig Dyd; men han faldt
 tillige i en uendelig Forundring over at finde sine Tilbud
 forkastede. Desuagtet besluttede han ikke at fordølge
 Brevet, men forseglede det varlig igien, og bragte det til
 Amanda. Alle Hans Bestræbelser for at faae hende at
 see vare forgievnes, indtil hun blev forsikkert om, han bragte
 Brev fra hendes Moder. Han vilde ikke levere det fra
 sig, uden paa de Vilkaar, at hun skulde læse det uden at
 gaae ud af Stuen. Medens hun læste det igiennem, hæs-
 tede han sine Dyne paa hendes Ansigt med en dyb Op-
 mærksomhed. Hendes Bekymring gjorde hendes Deylig-
 hed endnu mere indtagende, og da hun brast i Taare, kunde
 han ikke længere holde sig for at tage Deel i hendes Sorg,
 og

og sige hende, at han havde ogsaa læst Brevet, og havde besluttet at give hende Erstatning, fordi han havde været Marsag dertil. Min Læser vil ikke blive misfornøjet med at see det andet Brev, som han nu skrev til Amandæ Moder.

Madame!

"Jeg er gandske skamfuld, og vil aldrig tilgive mig
"selv, dersom jeg ikke faaer Forladelse af Eder for det
"sidste, jeg skrev. Det var langt fra min Agt at for-
"øge de Bedrøvedes Sorg; ikke heller skulde nogen Ting,
"uden det, at jeg var fremmed for Eder, have forført
"mig til at begaae en Fejl, som jeg, om jeg maa le-
"ve, skal stræbe at oprette som Søn. I kan ikke væ-
"re ulykkelig, siden Amanda er Eders Datter; ikke hel-
"ler skal I blive det, dersom nogen Ting kan forekomme
"det, som staaer i dens Magt, der er

Madame

Eders

ndmygste Tiener.

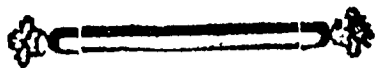
Dette Brev blev sendt med hans Forvalter, og strax efter kom han selv til Byen for at opfylde den ædelmodige Handling, han nu havde besluttet. Ved hans Benskab og Hielp blev Amandæ Fader snart bragt i Stand til at ophielpe sine faldne Sager. Og for at slutte, saa giftede han sig med Amanda, og nød den dobbelte Fornøjelse af at have tilvejebragt en værdig Familie deres forrige Ulyksalighed, og gjort sig selv lykkelig ved at forene sig med deres Dyder.

Brev

til en ung Kiebmand fra hans Fader.

Min Kiære Søn!

Det glæder mig altiid at høre, at det gaaer dig vel; men tillad mig at sige: at det gjør mig vndt at høre, at du saa tiligen har begyndt at holde en Ride-Hest, allerbelst, da dine Forretninger ere gandske indskrænkede i din
Kramboed,

Kramboed, og du har ingen Grendte at ride ud efter; du er derforuden ung og frisk, og kan altsaa ikke behøve det for din Helbreds Skyld eller for at røre dig, og mener du vel, at det er Umagen værd at holde en Hest den hele Uge, for at have den ved Haanden om Søndag Morgen, naar det er smukt Væjr, og du har intet at opholde dig efter i Byen?

Du maae betænke, at omendskiønt mange smaa Riøbmænd her paa Landet holde Heste, saa koster det dem ikke meget, og de ere i visse Maader tvungen dertil, efterdi de maa reyse vidt omkring til de Folk, som de handle med.

Men denne Marsag kan ikke gielde hos dig; og dersom du ikke holder en Hest for din Sundheds Skyld, da kan du ikkun forsvare dig med den allersletteste Undskyldning i Verden, nemlig: at alle dine Naboer og Langsbrødre gjøre det samme. Thi betænk, hvad de ere, og hvad Marsager de have, saa skal du snart see Forskiel, og at deres Exempel kan ikke forsvare dig. Som for Exempel Msr. U. U., som boer næst ved dig, er henimod 60 Aar og temmelig tyk, og kan ikke røre sig ved anden Dvælse, og har derforuden ved langvarig Gliid forhvervet sig store Midler, førend han begyndte at holde en Hest. Msr. U. U. har arvet et stort Gods, saa at han ikke trænger til at handle, og at han handler endnu, skeer mere for at have noget at bestille, end for at fortjene.

Msr. U. U. er alle Mænd, som besidde store Midler, og naar du var saa gammel som den yngste af dem, og kunde saa vel taale det, saa skulde det være langt fra, at jeg vilde raade dig derfra at holde en Hest. Men nu maa du forlade dig til, at du heller tildrager dig deres Foragt end Høvyagtelse, ved det at du vil synes at være dem liig, da du bør vide, at du, hvad Udgifter angaaer, kan ikke vær: det, har ey heller hast Tiid til at blive det. Den gemene Mand vil maaskee vise dig mere Respect, ved det at du fører dig op som en riig Mand; men skulde den Tiid komme, (og hvem kan sige sig frie for Vandlykke?) at de maatte erfare, at denne din Opsørsel var en Virkning af en ubetænksum Letsindighed, hvor foragtelig maa du da synes i deres Øyne? og lad mig sige dig, at naar du vil vinde Estime hos Folk af Credit og Fornuft, da kan

Kan det ikke skee ved prægtig Opsørsel og kostbar Eqpige; men alleneſte ved Verbarhed, Gliid og god Forſtand.

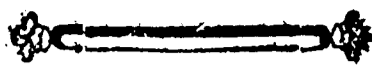
Derforuden de Omkoſtninger, ſom ere ved at holde en Hest, ere ikke det ringeſte, ſom bør tages i Betragtning. Du vil, meget formodentligen, med Tiden drages til en meget farligere Omkoſtning, nemlig ved at ſpilde for meget af din Tid paa at bruge din Hest. Den vil drage dit Sind fra Forretninger, og give dine Folk Lejlighed til at være efterladne i din Fraværelſe; og da du er en ung Mand, ſaa er det billigt, at du ſkulde ſamle noget ved Gliid og Sparſommelighed til den høiere Alder; da den Dvælle, ſom en Hest kan forſkaffe, vil ikke allene blive mere anſtændig, men og maaskee aldeles fornøden for din Sundhed, da den paa nærværende Tid synes mere at være en faad Glygtighed og Affection.

Du har er temmelig god Fornuft; lad mig formaae dig til at bruge den, ſelg din Hest, og frygt ikke, at du ſkal worde belect derfor; thi det vil paa mere end een Maade beſtyrke din Credit, naar du ſiger, at dine Forretninger gave dig ikke Tid til at bruge den. Det vil derforuden være Beviis paa en ſtor Fordervælle og Vandart at blive ved i ſin Bildfarelle, alleneſte for at forſvare ſin vrange Skønſomhed, da man begyndte at træde ind i Verden. Og du ſkal befinde, at derſom du i Tide indſkræmker en ufornøden Udgiſt, da vil du mere end tilbagebringe retſindige Folks gode Tanker om dig, ſom du kan have tabt ved at begynde den.

Derſom du klogeligen benytter dig af denne min Formaning, da vil det ikke alleneſte tiene til dit eget Beſte, men og blive en ſtor Fornøjelle for
din hulde Sader.

Dadle-Sygen.

Dadle-Sygen er en herſkende Mode-Synd, imod hvilken der eftertryffeligg ſkulde ivres, og den har onde Følger ſaavel for de Dadlende ſom Dadlide. Dog gives der

der Regler, hvorledes vi skal bedømme Næsten paa en usynlig og pligtmæssig Maade. Den første er den bekendte Klogskabs-Regel: en at sætte en alt for fast Tilkiid til nogen, som man ikke kiender gandske nøye; thi ellers gjør man sig deelagtig i deres Synder og den Skade de kan suiste. For det andet maa Berømmelsen gives med megen Forsomhed. Den maa vare passende paa den berømte Person; det sande Roesværdige, som ikke blot skeer af Temperament, men af overlagt Dyd, maa berømmes; og man maa intet overdrive, eller vel endog ville gjøre Fejl til Dyder. For det tredie maa man sørge derfor, at Næstens Fejl hverken skader ham eller andre. For det fjerde maa man gjøre sig Umag for at forbedre dem hos ham selv; og endelig for det femte maa man ved sammes Bekendtgjørelse først advare andre derfor, naar deraf kan tilvoxe dem en vigtig og uundgaaelig Skade.

Fabler.

En Tiger, som var graadig efter Rov, fik engang Dye paa Skildpadden, og sprang hastig til for at æde den; men dette arme Dyr krøb sammen under sin Skal, paa hvis Haardhed Tigeren beed to af sine Lænder i Stykker, og begyndte derpaa at skriges forskrekkelig. Da sagde det harniskede Dyr: Man løber saa længe efter sin Ulykke, indtil man finder den paa det Sted, hvor man mindst ventede den.

Nota.

Hvem som har noget at ville have skrevet, kan faae samme expederet her hos Bøch.

Uf Middell for Røtter og Mus er igien ankommen et Partie. Østen faaes, som sædvanlig, for 2 Mark hos Bøch paa Agent Holck's Contoir.

* *
*

* *
* *

* *
*

Sblant andre ufornuftige, ugudelige og uchristelige
 Handlinger ved de i Overtroens Tiid i Svang gaa-
 ende Hæx-Processer, bør fornemmelig den saa kaldede
 Vandprøve regnes. Da alle de, i sær Fruentimmer,
 som vare beskyldte for Hæxerie, blev trokken nogen ud, og
 derpaa forsviis sammenbunden, den høyre Haand til den
 store Laae paa den venstre Foed, og den venstre Haand
 til den store Laae paa den høyre Foed, og i saadan Stil-
 ling kastet i Vandet, ofte 2 a 3 Gange efter hverandre.
 Hvilke som nu i saadan Positur svemmede oven paa Van-
 det,

det, bleve holdte for Hexer, og strax optagne og førte til Torturen, saafremt de ikke forekomme samme ved frivillig Bekjendelser. De derimod, som sank, bleve holdte for uskyldige, og frikjiendte. Forstandige og ærbare Folk vil let indsee, hvor skammelig denne Omgang var, og hvor megen Marsag vi har at takke Gud, som har ladet os opleve mere oplyste Tider, i hvilke saa ufornuftige og daarlige Handlinger ey finde meere Sted, og ved hvilke man i forrige Tider paa den afskyeligste Maade ombragte mange uskyldige Mennesker. Vi have vel Marsag at bede Gud bevare os fra Fristelse og andre Laster.

Man har ellers om

Eusebius og Thiophilus, som spadserede omkring for at trække Lærdom af alle Ting, og som nylig havde hørt et Selskab føre Avis-Discursus, komme til et andet Selskab, hvor Materien til Samtalen var det Spørgsmaal: enten der var Hexerie til eller ikke? Den i Selskabet, som førte Ordet, taug ved deres Ankomst, men da de bade dem blive ved deres Tale, udbad han sig Frihed at begynde der, han slap, og sagde:

Efter Løfte skal jeg fortælle dem, hvad der har tildraget sig med mig selv. — Jeg troede ikke, at der var Hexerie til, førend en gammel Kone i Jylland fik fat paa mig, og lovede at overbevise mig derom, naar jeg ikke vilde røbe hende. — Min Nysgierrighed drev mig til at gjøre hende Sed derpaa.

Efterat jeg havde svoret, førte hun mig med sig paa et Kammer bag i Gaarden, hvor jeg intet andet saae end hvide Vægge og et Skab paa Væggen, hvoraf hun udtog de til sit Forhavende fornødne Instrumenter, bestaaende i en liden Ende af et Lys, en gammel Hasselkiep, to Par Brillen, et stort Stykke Kridt, et Dødninge-Hoved, og et Dødninge-Been, samt en gammel besynderlig dannet Tromme og et rustet Slag-Sværd.

Hun tændte Lyset, og satte det ned for sig paa Gulvet, og mig syntes, at Kammeret blev saa lyst, som der var antændt mange Lys: Hun gjorde en Kreds om sig med Kridet paa Gulvet, og udmonderede sig med de
øvrige

Øvrige Sager. Jeg maatte sætte det ene Par Brillen paa Næsen, og træde ind til hende i Kredsen. Med Stokken gjorde hun nogle usynlige Figurer, og fremskøblede nogle uforstaaelige Ord, hoppede omkring, og slog i det samme med Dødnings-Beenet paa Trommen. Ved disse Forberedelser blev jeg vel heed om Hovedet; men efter den mig foreskrevne Regel maatte jeg holde ud. Derpaa fik jeg adskillige baade smukke og fæle Dyr at see.

Jeg saae Blomster opvoxe, og Grotter at staae for mine Øyne. Hun forvandlede min Klædedragt, og ved sit Koglerie gjorde, at jeg kom til at sidde paa en Møgdyngge, da jeg meente, at sidde paa en Throne af Guld.

Eusebius mærkede, at nogle af Personerne i Selskabet troede ikke denne Historie, dog var ingen af dem saa uhøflig at beskylde Manden for en dumdriftig Løgnere; men for at hemme deres Tanker, som i Hiertet baade beløve og troede denne Fortælling, saade han: at det, som den gode Mand havde holdt for Dievels Kunst, kunde være skeet ved naturlige Midler, som maaskee en *Laterna magica*; thi jo mindre Lærdommen gav fra sig i forrige Tider, jo større var Overtroen. Derpaa kan jeg fortælle Dem et troværdigt Exempel. Paa et Sted i Tyndskland var for nogle Aar siden en Mand, som gav sig ud for at forstaae Troldoms Kunst. Derover var han af sine Medborgere baade frygtet og æret. Man spurgte ham til Raads i vigtige Sager, og ansaae ham som en Mand, der ikke var god at pirre ved.

En vis ung Adelsmand reyste igiennem samme Bye, og af Commandanten paa Stedet blev opmuntret til at give denne viise Mand, som han kaldtes, en Besøgelse. Det skeede med Forlangende at see hans Kunst. Manden, som var vandt ved deslige Besøg, saae ham stift i Øynene, og spurgte: om han ogsaa kunde holde det ud. Adelsmanden meente jo. Derpaa førte han ham op paa et Kammer, uden at tale noget videre. — Adelsmanden har selv tilstaaet, at Kammeret var hverken lyst eller mørkt, og saa særdeles at see til, at han blev underlig til Mode, da han kom til det Sted. Manden sagde: at nu kunde han ingen Kunst se at see, men vilde han betænke sig derpaa til Aften Klokker 12, saa kunde han

ved det Klokkelæt komme. — Adelsmanden var dristig, kom, og bankede paa, just da Klokken slog 12. Den viise Mand førte ham op paa Kammeret igien, bad ham sætte sig ned i Lehnstoele, men ikke reyse sig deraf, førend han fik Forlov, paa det ham intet Ondt skulle vederfares. Derefter gif Manden fra ham bag et Skiermbret. — Imidlertid var det for hans Dyne, ligesom han saae adskillige grumme Dyr, som Løver, Bjørne og Tigre at komme frem; men det forekom ham forunderligt, at de forsvandt paa et vist Sted i Kammeret. — Han trækker Kaarden uformærkt, og støder til et af disse Dyr. Men hvor forundret blev han, da han mærkede, at det var ifkun Skygge. — Han sprang op af Stoele, saae Bedrageriet, og den viise Mand bad indstændig, at han ikke vilde røbe ham.

En Faders Brev til sin Søn om en lykkelig Riibmands Pligter.

Ælskeligste Søn!

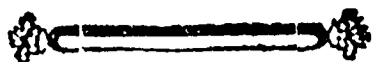
Fra din tidligste Barndom af indtil nærværende Tid har jeg stedse været vant til at give dig saadanne Foræringer til Nye-Aar, som hver Gang har været passende paa dine Omstændigheder. Men da din Handel nu befindes saa velsignet, og har saa hastigt og saa mærkeligt udvidet sig, saa holder jeg for, at jeg ikke kan give dig nogen nyttigere Nye-Aars Foræring for i Aar, end naar jeg forærer dig en kort Betragtning, i hvilken jeg tænker at erindre dig om de Pligter, som paa ligger en lykkelig Riibmand. Du vil nok kunde troe, min fiere Søn, at jeg af en otte og tredsindstyve Aars Erfarenhed har fuldkommen lært at kiende disse Pligters hele Omkreds, og de Behageligheder, som altid følger med sammes Opfyldelse.

Den første Pligt er Taknemmelighed, en opvakt heftig Taknemmelighed imod alle gode Ting's Giver. Uden dette

dette algode Væsens Velsignelses Indfyndelse skulde du virkelig ikke være den, som du er. Havde dette milde Forsyn ikke været saa naadigt imod dig, saa kunde dine rigt beladte lykkelige hjemkomne Skibe enten være bleve opslugte af Bølgerne, eller strandede paa Klipperne, ligesaa vel som saadant er vederfaaret en Menade af dine Medborgeres Skibe i dette Aar. Den Algode har endnu gjort mere imod dig. Han har beviist dig besynderlig uendelig meget Gøt. Hvad er derimod din Pligt? Du er ham besynderlig uendelig Tak skyldig. Det er, du er skyldig til at opofre dig og alt det, hvad dit er, ganske til hans Tjeneste, uden at forbeholde dig noget. Velan, elskeligste Søn! gjør da dette, og gjør det i den strængeste Forstand. Fat den velsignede Beslutning ved dette nye begyndte velsignede Aar. Opofre og hellige alt, hvad du du har, til ham, fra hvem du har det. Skienk mig gamle Mand denne Glæde; din Siel denne Lykke, og dine Børn den Velsignelse, der i denne Fald saa vist ikke udebliver, som der er en Gud til.

Den anden Pligt er en viis Anvendelse af de jordiske gode Ting, som Gud har forlenet dig. Vogt dig! Kiereste Søn! vogt dig at troe med den store Verden, at man da anvender sine Rigdomme viseligen, naar man hver Dag metter et Dussin graadige Hyflere, naar man prunfer frem i guldbroderede Klæder, naar man beboer prægtige Bærelser, og naar man kan lade sig opvarte af en Mængde Betientere. Lad dig ikke henrive af denne Pest, som bliver saa almindelig, og som nu allerede har svekket en florerende Stad efter den anden, og endelig vil gandske ruinere dem. Man anvender da først sine Rigdomme vel, naar man bespiser Hungrige dermed, naar man lædsker Tørstige dermed, naar man klæder Nøgne dermed, naar man opvarter Forsfrosne dermed, naar man opvarter Grædende dermed, med eet Ord: naar man dermed hjælper alle dem, som trænger til Hielp. Alt dette bør du gjøre og blive ved at gjøre det.

Den tredie Pligt er: For dine Børns og alle deres Skyld, der saa ofte formedelst mange Riibmænds strafværdige Esterladenhed, bliver dragne med ind i disse Esterladnes Ulykke. For dets Skyld, siger jeg, maae du

du ikke lade noget tilladeligt Middel gaae forbi, at conserve dig i den florerende Tilstand, i hvilken du nu befinder dig. Det skulde være overflødigt, om jeg vilde sette til, at du ikke maatte anvende noget utilladeligt Middel til at opnaae dette Dyemeed. En Mand af din Karakter er desuden ikke i Stand til at foretage sig noget, hvis Beslønning er i denne Verden en almindelig Afstye og Foragt, og i Evigheden et Helvede.

Den fjerde og sidste Pligt er: (ikke som en lykkelig Riigmand en havde flere Pligter at iagttage; jeg har ikkun vildet anføre de betydeligste) Vogt dig for Stoltthed og Overmod. Troe'ikke, naar man nemlig borttager Verdens latterlige Fordomme, at du er en Hvid bedre end den fattigste Ligger, som ligger for din Dør. Du er et Menneske; han og. Du spiser; han og. Du sover; han og. Skulde du derfor vel være mere værd end han, fordi du er klædt i Fløvel og Silke, og han gaaer ikkun i pialtede Klæder. Fordi du spiser Ortolaner og drikker Burgunderviin; men han derimod har lært at lade sig nøye med et Stykke tørt Brød og en Drik recut Vand? Fordi du kan strekke dig i en blød Seng, men han hviler maaskee langt blødere end du paa den haarde Jord? Sandelig nej. Og omendskiønt det kunde synes saa i denne Verden i Daarers og Børns Dyne; saa skal det dog ikke hedde paa hiin Dag: Fordi du har været riig, fornemme og anseelig i Verden, saa skal du arve Himmerig. Men det skal hedde: Hvorledes har du levet? Videre: Vogt dig for Overmod. Naar jeg var i dit Sted, saa vilde jeg ophænge Malerier, som forestillede Jobs Historie, i alle Værelser i mit Hus. Du forstaaer mig nok. — Nu kiere Søn! lev vel! bliv ved i din sønlige Høvyagtelse for mig; og forglem ikke din gamle ærlige Fader i de Dage, naar det gaaer dig vel! vær en Prydelse for dine Medborgere, og en Hiir blant de Rettskafne, og besordre alle deres Vel, som staaer i Forbindelse med dig. Beed for Staden, for mig og for dig selv. Gud velsigne Staden, Gud velsigne dig, og Gud velsigne din dig vintelskende Fader.

(Sønnens Svar skal følge.)

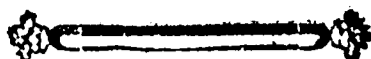
Sab-

Om Pasquiller.

Da der udkom en Deel Pasquiller mod Pave Sixtus for hans strænge Regierings Skyld, som blev slagen paa Pasquille-Støtten, satte han Baat ved den, for at hindre, at ingen skulde slaae flere derop. Men en fik overtalt en Brændeviins Mand, at han skulde gaae forbi Pasquille-Støtten, saasnart det blev Dag, og, som er sædvanligt i Rom, raabe med sine Aquavitter. Denne Mand hængte han Pasquillen gandske løs paa Knagen, og oversmurte den med en klæbende Materie. Imedens Soldaterne fik Brændeviin, fik han Leylighed at lehne sig op mod Støtten, og saaledes hængte Pasquillen fast. Soldaterne blev det ikke vaer, førend det blev lys Dag, og Paven sagde, da det blev ham meldet: "Jeg seer vel, at jo meer en Ting forbydes, jo større Lyst have Folk til at giøre den. Dog Pøbelen kan sige om Vor Regiering, hvad den vil; Vi ville lade Os nøye med, at den giver Os, hvad Vi vil".

Fabler.

Det Landskab Simiania beboedes af lutter Abbe, der havde samme Skik som Europæerne, at de den første Dag om Aaret besøgte hinanden, dog med den Forskiel, at de ved deres Hilsener, tvært imod Europæernes Skik, vendte hverandre Kumperne, hvilke de til den Ende paa det prægtigste udsmyttede med Baand, Kniplinger og Blomster; hvorimod det ansæes for en Haardhed at vende Ansigtet imod hinanden. Engang paa saadan en Dag hendte det sig, at en Abbe af de nedrige Classer besøgte den største Abbe, som var i den hele Bye; men i det han vilde snoe sig om for at aflægge sin Resbeviisning, tog en stor Hund, som var i den store Abbes Tjeneste, fat i hans Hale, og dreyede ham om, saa at han vendte Ansigtet imod Herren i Huset, der sad fuld af høye Abetanker, og altsaa ey gav Agt, at det skede imod den Andens Willie, men meente, at det var gjort forsetlig, hannem til Spot, og derover sirax viste ham Ansigtet. Heraf reyste sig et dødeligt Fiendskab, og det var nær ved, at Sagen skulde have

have kommet til Proces, allerhelst da den Velbaarne Abinde var endda langt ivrigere end hendes Mand Aben, og truede ey at vilde søge Seng med ham, førend han havde lagt denne Skam fra sig. Til al Lykke opholdt sig da en Europæer i Simiania, som stod der i stor Ansæelse. Under hans Kiendelse voldgave begge Parter Sagen. Han affagde derpaa saadan Dom: I Europa havde i sliq Fald alle vel opdragne Personer vendt hinanden Kumpen, naar de vare blevne fornærmede; men hvert Land har sine Sæder. Her merker jeg ere Abesæder, og derfor dømmes jeg saaledes: at Aberne herefter skulle herudi følge Europæernes Skik, og Europæerne derimod Abernes, siden de dog begge ere for Nytt, og ellers i andre Ting ligne hinanden. Til saadan Ende skulle de stridende Parter forliges og nu hilse hinanden paa Europæisk. Alle Aben bifaldt denne Dom, og bevidnede eenstemmigen, at den vittigste Abe ey kunde have affagt den bedre.

Avertissementer.

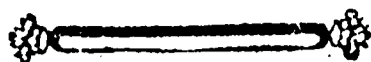
I Adresse-Contoir-Gaarden faaes: Handels-Spejlet for 1774, 2 Mk. Norske Beyviser for Rejsende 10 p. Politiske Huustavle for 1774, som viser naar bestemte Dage indfalder i publice Handteringer, 4 p. Samtale om Spørgelser, som viser sliqt ikke er til, 4 p. Maanedlig Mercurius, indeholdende de mærkværdigste Handlinger li Staten 10 p. Den døende Mand, hvis Endeligt skede ved at indtage Førgift, 4 p. Historier 12 p. Fortællinger No. 2 12 p. Drømme-Bog for dem, som spille i Tal-Lotteriet 8 p. Alle indbundne. Kiøbenhavns Magazin bliver dem ugentlig tilbragt, som derved har ladet dem tegne. Ved Aargangens Ende betales 1 Rdlr. Søndags-Bladet ligesaa, med 4 Mark., og disse Flyve-Blade 4 Mark. Kiøbenhavns Beskrivelse til nærværende Tiid, som viser alle Gader og hvers Mærkværdighed, Stadens Forsatninger, Bygnings-Værdigheder med mere, koster 1 Mark. Den italienske Tal-Vælgere, som opdager den i Genua hemmelige Konst, ved hvilken, formedelst to Lærninger, enhver kan indsætte sine Penge i Tal-Lotteriet 4 p.

Landstrygeren.

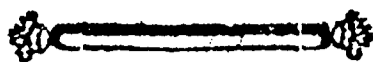
Et komisk Skiemte-Digt i 74 Vers.

- I. Det rygtes, at en Pige eier
To tusind Daler eller meer.
Da Jens hør hun saa meget veier,
Beseer han hende op og neer.

2. Niels fik og Lyst sig der at melde,
Og hun gir dennem begge Ja;
Hun kom som i en Kottefelde,
Ehi hun kan kun den ene ta.
3. Hun nu med Jens, som ret er Løier,
Bestemmer alt til Bielsen;
Men, da nu Niels for dette støier,
Saa løber hun til Præsten hen:
4. Hun spurgte, om det ei var giortlig,
For at undgaae allsags Fortred,
Alt faae dem begge? — men udførlig
Han svarte sligt ei havde Sted.
5. Skal, sagde hun, for jeg har Penge
Formenes at faae mig en Mand?
Jeg biet har snart alt for længe.
Hver vil dog gierne i den Stand.
6. Det er vel saa, men hør min Pige:
J kan faae een men ikke to,
Hun gif og maatte la sig sige,
Og Folk i Naboelauget loe.
7. Hun fandt sig da af med den eene,
Og blev med Jens da kopulert;
Jeg skulde, sagde han, vel meene
Din Arvepart blir snart levert.
8. Fra Norge, svarte hun, den kommer,
Naar Vinteren er først forbi.
Jens biede til det blev Sommer,
Men see det blev til Marreri.
9. Et Brev faldt ham engang i Hænder,
Hvor Pengene blev lovet ham,
Det Navn der under ingen Kiender,
Og det er alt fingeret Kram:
10. Terminen rigtig stod i Brevet,
Men Pengene saaes aldrig til,
Ei Byens Navn engang var skrevet,
Opspunden var det hele Spil.
11. Hvad Egteskab blev nu vel dette,
Det gif nu løs paa Hug og Slag,
Din Taske! blev Konfekt for Mette,
Og saadan gif det Dag fra Dag.
12. De paa et Løst har to Nar fravlet,
Indtil de fra hinanden løb,

- Det Barn de havde sammen avlet
Laae endnu spæd udi sit Svøb.
13. For Jens det blev nu sort og broget,
Drev Gade op, drev Gade ned,
Han hvem han mødte bad om noget,
Han Løsement engang ei veed.
14. Han løber da herfra til Manders,
Og derfra siden til Hobroe,
Hans Farbrors Søn var Vægter, Anders,
Han gav ham et Par gamle Skoe.
15. Men Jens ham mesterlig beluxer,
Han ret bestieler ham en Nat
Hans Kiortel, Strømper, Vest og Buxer;
Løb bort og gav sig til Soldat.
16. Fra dem igien han deserterte,
Kom med et Skib til Amsterdam,
Hos Seelverkers han loserte,
Hvor Betten siden solgte ham.
17. Man satte Jens paa en Galeie,
Det syntes han just ikke om,
Hvordan han magte, fandt han Veie
At rømme, og til Preussen kom.
18. Der blev han Tambour mod sin Ville;
Men Trommen fik man ham dog lært,
Ehi da han var af Bert kun lille,
Holdt man ham ei for andet værdt.
19. Han syntes heller ei om dette,
Ehi løb han atter bort igien,
Nu agtet han sin Raas at sette
Hvor Binden allerførst bar hen.
20. Han tænkte paa hans lidte Onde,
Han løb alt hvad han kunde fort,
Tog Tienest hos en holsteensk Bonde,
Som ogsaa kom ved Jens tilfort.
21. Han løb til Jylland og holdt Skole
Fra Høns fløi op til de fløi ned,
Kom op at flaaes med Degnens Ole,
Hvorved hans Arm gif af Led.
22. Han brugte derfor et og andet,
(Der slog og til den onde Ting,)
Brændt Haar og Negle sammenblandet,
Saa og en sympatetisk Ding.

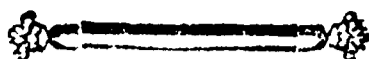
23. Den bandt han om sin Tommelfinger,
Men da sligt intet hielpo kan,
Saaer han det Raad af Præstens Jnger,
At søge til den viise Mand.
24. En gav han sit Urin i Glasset,
Men Pigen spildte det igien,
Og da en Koe stod just aspasset,
Holdt hun strax Glasset under den.
25. Da nu den viise Mand saae Vandet,
Han var selv bange blev og Kalv,
Hils Manden og sitg ham blandt andet,
At han i Livet har en Kalv.
26. Da Pigen ham det Budskab bringer,
Saa rystede hans hele Krop,
Rev Ring og Haaret af sin Finger,
Og hastig staaer af Sengen op.
27. Han listet bort, han vilde ikke,
Hvor han var fiendt, det skulde see,
Han tænkte: her kan jeg ei ligge,
Og saae en Kalv til Spot og Spee.
28. Han seer paa Beien en som hænger
Med et Par gode Støvler paa;
Jeg, tænkte han, til Støvle trænger,
Dem kan jeg her ved Galgen faae.
29. Han trakte, men i det han trakte,
Gik Tyvens Been tillige med,
Han Been og Støvle altsaa lagde
Paa Ryggen til det næste Sted,
30. Hvor han om Nattelye maa tigge;
Han, som forfrossen, fik Forlov
I Bondens Bagerovn at ligge.
Men just imens han laae og sov,
31. Kom Pigen med en Kalv fra Koen,
Som kælte just den samme Nat.
I Bagerovnen næst ved Loven
Hun altid før har Kalven sat.
32. At Jens er der, kan hun ei vide,
Hun putter Kalven ind og gaaer,
Han vaagner, og see ved hans Side
En nyfødt Kalv hos hannem staaer.
33. Han blev forbaust at see Krabaten
At være gaaet af hans Liv,

- Han vendte sig fra Kammeraten,
 Og hjalp sig med en Lommekniv
34. At faae af Støvlede de Bøene,
 Der fra i Gaar sad frosne fast,
 Men Dønnens Varme gjør alene
 Han fik dem udtraft i en Hast.
35. Han paatog Støvlede derinde,
 Løb bort, lod ligge Tyvens Been;
 Kom, raabte Bønder, drags til Minde!
 Den Mand er ædt, den Sag er reen.
36. Den Mand der laae, den arme Stakkel!
 Har Kalven ædt i denne Nat,
 Man holdt det for et stort Mirakel,
 Og hver blev i Forundring sat.
37. Hvor blev nu Jens? Han løb til Nibe,
 Og vilde Byesvend være der,
 Da det slog fejl, løb han til Nibe,
 Men han var endnu lige nær.
38. Nu spreder han omkring i Landet,
 Han Cyprianus har faaet fat,
 Og at hans Consulent blant andet
 Bar en sort, stor og voksen Kat.
39. Han vidste Folk med sligt at lokke,
 Og stundum blev han glubst betalt,
 Men da han brækket Kirkens Blokke,
 Saa blev det atter med ham galt.
40. Han sængles, men igiæn undviger,
 Og stryger hen til Holstebro,
 Spaaer der omkring de jydskke Piger,
 Som gierne Narreværk vil troe.
41. Hver viiste Jens nu deres Hænder,
 De rakte dem dosinvijs frem,
 Paa Stregerne han Skiebuen kiender,
 De troede hvad han sagde dem.
42. Kirstine faaer en Mand med Penge;
 Malene bliver gift i Nar,
 Faaer Mand med Gaard og opredt Senge;
 Han fire Mænd Margrethe spaaer.
43. Stor blive vil Cathrines Lykke,
 Endskiønt hun Ondt skal lide først;
 Stor Hiertsorg skal Karen trykke,
 Men saa skal Lykken vaagne først.

44. Tre gange bliver Else Enke,
 Hun Tvillinger to gange faaer;
 En Mand med Gaard, Huus, Bord og Benke,
 Faaer Ellen vist om nogle Aar.
45. Han lærte Degnen nogle Negler
 Som vare sex paa fire nær,
 Skiv eller klip ei dine Negler,
 Og mindst paa de to store Tæer;
46. Saa kan du vist i Luften lugte,
 Hver gang du faaer i Sognet Liig:
 En Kunst, din Formand ofte brugte.
 Nu skal jeg videre lære dig:
47. Naar du gaaer over paa en Stente,
 Skal du tre gange spytte først,
 En Ur (ifald du ret den kiendte)
 Skal gjøre du har altid Tørst.
48. Et Væg i Glas kan Nyeaars Morgen
 Dig vise, hvad du bliver til.
 Jo, Jo, der meget er forborgen,
 Som jeg ei alt dig sige vil.
49. Men, sagde Degnen, veed du ikke,
 Hvordan man Spøgelserne seer?
 O Bakketel, giv hid en Strikke,
 Ræk hid din Hals, min gode Peer!
50. Læg din Parnk, afflød dig nøgen,
 Slaa Sommet der i Stolpen ned.
 Nei, sagde Degnen, saadan Spøgen
 Er ikke just min Leilighed.
51. Derved blev Jens ueens med Degnen,
 Farvel Per Degn! jeg liste maa
 Mig hist og her omkring i Egnen.
 Han gik; En Stente kom han paa:
52. Han strax iagttog tre gang Spytten,
 At Out ei skal mod ham formaae;
 Men da han spyttet kommer Skytten,
 Begynder frisk paa Jens at slaae:
53. Fordi din Knægt har spaaet min Søster
 At kærle før hun Bryllup fik,
 Jeg slaaer din Slynge, men jeg løster;
 Og der stod Jens, da Skytten gik.
54. Han oversteg en anden Stente,
 Tre gange spyttet han paa nye:

- Plumy i et Hul han ikke kiendte,
Paa Veien til den næste Bøe,
55. Faldt paa en Steen og brakte Laaret;
Der laae han; hvor kom han nu op?
En Landsoldat ham tog i Haaret,
Baad var han over al sin Krop.
56. Skald ret som en den Kolde flemmer,
Og see nu var han bleven halt,
En gammel Kone smør hans Lemmer,
Gav ham lidt Meber og lidt Salt.
57. Hos denne Kone han loserte,
Hun, Stakkel! selv ved Krykker gif,
Med hende Jens han aforderte
Om det, han nylig Sindsfald fik.
58. Han vilde, hun ham skulde bære,
Han ei begierte det omsonst,
Desuden vil han hende lære
Sin hemmelige Spaadoms Konst.
59. Hun bar ham i en Kurv paa Ryggen,
Der sidder han for Folk at spaae.
Vil, raabte han, I vide Lykken,
Saa kan I den at vide faae!
60. Halv var hun med ham om Profitten,
Men da af ni hun fik kun tre,
Og endelig kun sex af nitten,
Saa lengte hun ham og blev vred:
61. Lig der, din Hund! Det var i Fiorden,
Hun kasted Kurv med samt hans Krop,
Til Lykke Bunden blæste Norden,
Som bar til Lands, saa han kom op;
62. Thi da man hørte ham at kraale,
Kom Folk, som rædte hannem strax,
Men Næsen, maatte han dog taale
Blev afbidt af en graadig Lax.
63. Han næseløs til Sielland halter,
Og leier Hus i Slangerup,
Opkøber Klude, gamle Pialter,
Men drak hver Dag sin Sup paa Sup;
64. Drak strax, saasnart han fik en Stilling.
Nu var han yderlig paa Kne,
Thi støtter han til Øster-Stilling,
Og der kurerer han nu Fæ.

65. Han læste nogle Ord ved Koen,
 Man kaldte ham den vilse Mand,
 Sad overst, naar han var i Kroen,
 Men det holdt ikke længe Stand:
66. Ham blev af Fogeden formenet
 Sligt Glas, som intet var bevendt,
 Han løb, endskjønt han var forenet
 Med Smedens Maren saa omtrent.
67. Han gav sig til at drive Stude,
 Samt Sviin og Faar til Riøbenhavn,
 Men da just Mette var der ude,
 Saa gav han sig et andet Navn.
68. Smidlertid han havde flasket,
 Var Mette bleven gift igien,
 Man derom i Tre Hiorter snakket;
 Thi tænkte han: jeg maa derhen.
69. God Dag i Stuen! hvor er Mette?
 Hvad vil du? jeg er hendes Mand!
 Nei Kammerat! jeg er den rette,
 Strax stod her mere Blod end Band.
70. Jens Manden nu saa overfuset
 Saa Vord og Benke tumler om,
 Paa Gaden stimle Folk til Huset,
 Man hentet Bagten, og den kom.
71. Det var just Niels han havde slaact,
 Som før med ham til Mette kom,
 Han hende har til Kone faact,
 I den Tid Jens har stryget om.
72. Alljaa var Mette ægteviet
 Til begge hendes Veilere,
 Gyv Naar hun Jens har oppebiet,
 Det ei behøvedes længere.
73. Men Jens, som nu blev arresteret,
 Tog strax en Procurator an;
 Han stevnte; men Niels vrctesteret,
 At Jens var aldrig Mettes Mand:
74. Deels for han havde ingen Næse,
 Deels og fordi at han var halt.
 Hvem Aeterne derom vil læse,
 Kan see hvordan at Dommen falbt.

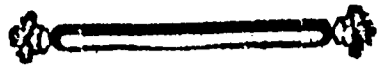
S I D E = B I L D E
No. 18.
1 7 7 4.

Sønnens Svar paa sin Faders Brev.

(See No. 16.)

Allerhøystærede Fader!

Aldrig har nogen Nye-Aars-Gave (det kan jeg med Sandhed sige) været mig saa behagelig, som den, jeg har faaet i min allerkiereste Faders sidste Brev. Jeg er derved bleven rørt, allerkiereste Fader, og har nu, Gud skee Lov, ikke alt for sildig indseet den Esterladenhed, hvorudi jeg for kort Tiid siden begyndte at nedsynke. Maaskee samme var min herte Fader endnu ubekiendt; men da min herte Fader har vant mig til stedse at tale oprigtig med ham, endskjønt dog med al Verbødighed, saa følger jeg heller ikke dette for Dem. Jeg bekiender det meget mere for Dem, at jeg er bleven efterladen, og at jeg nu, som den der er bleven oppvakt, har fast besluttet at flye langt bort fra saadan Søvnagtighed. De veed, allerkiereste Fader! hvilket Indtryk De har fundet hos mig ved Deres Lærdomme, ved Deres Formaninger, og ved det bekiendte Skrift, som er forfattet af Doddrige: "Den sande Lyksaligheds Begyndelse og Fremgang", hvilket De forærede mig engang til Nye-Aars Gave, da jeg var en Dreng paa 17 Aar. De erindrer, hvor trolig jeg har forsikket at ville adlyde Deres, eller rettere vor Religions Lærdomme. Men — hvor vis og hvor stadfæstet er ikke den Sandhed: "de som ville blive rige, falde i mange Fristelser og Snarer". Ja, Fader! saaledes gif det ogsaa mig; neppe saae jeg mig sat i min lykkelige og blomstrende Tilstand, førend mine Dyne vilde tillukkes for de Lærdomme, som De havde indpræntet mig. —
D! hvil-

O! hvilken Fare! — Dog hvo er det, som nu opvekker mig? — Hvo er det? Fader — Fader — er det De selv? — Er De endnu ikke træt af at bekymre sig om min Velfærd? Driver De endnu den saa salige Forretning at kunde evig ansee mig for Deres Barn? — O De er da endnu stedsse den beste, den kierligste Fader — endstjønt De allerede staaer paa Gravens Bredde, saa har dog endnu ingen Forandring bemestret sig Dem! Velan! jeg vil da heller ikke bestæmme mig, Fader! jeg vil haste til Dem, for at kaste mig ned for Deres Fødder, med den iunderste Følelses Graad beklage min Dorsthed, og sige: at jeg stedsse sønlig elsker Dem, paa det sømmeste elsker Dem, og med en brændende Kierlighed velsigner Dem; det er, jeg vil adlyde Dem, og blive lykkelig. Ja, guddommelige, døende Fader, jeg vil nu stedsse, — indtil mit Endeligt — ja ind i Evighededen, adlyde Deres Lærdomme. Med dobbelt Glæde vil jeg nu følge Deres Raad og Deres Befalninger. Taknemmelig, ret af Hiertet taknemmelig vil jeg nu fra denne Time af vise mig imod alle gode Tings Giver. Hans Haand rekker mig tusinde Millioner Begiærninger, og den mørkeste Blindhed skalde ikke tage feyl af dem. Men mit Herte skal ogsaa ofre ham utallige Taksigelser. I Eenlighed vil jeg prise ham, og i Forsamlinger vil jeg love ham, og allevegne forkynde hans Lov. — Hustrue, Børn, Venner og Huusfolk skal bevidne det. Jeg vil stedsse love, stedsse love, stedsse prise og evig takke Gud. — Ikke nok endnu, jeg vil ogsaa viselig anvende alt mit Gods; alle Gaver, min Fader. De Armes Beste skal være mine Speculationer, de Bedrøvedes Baaninger skal være Giemmer for mine Penge, og de Umyndiges lallende Taksigelse skal være min Interesse. — Og da, Fader! naar dette Glædestrig døver mig, vil jeg takke med Glæde, og gaae roelig til mit Arbejde. Her vil jeg da adlyde Deres tredie Bøn, og være flittig og arbejdsom. Erindringen om min Tilværelse og mit Dyemeed skal opmuntre mig. Jeg vil arbejde, for at forsørge mine Medskabninger, men og for at forsyne mig og mine Paarørende med det nødvendige og beqvemmelige Gode. At tage eller rettere stiele en alt for stor Fordeel skal stedsse være den afskyeligste Nederdrægtig.

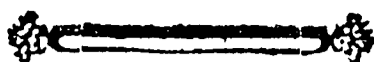
drægtighed i mine Dyne; men at omgaaes ærlig og flittig skal stedse være mit Balsoprog, og at gjøre vel skal være min Hensigt. — Men jeg vil heller ikke forglemme Nidmyghed, min Fader. Jeg vil stedse ansee mig blot som et Himmelens Verktoy og Redskab, til at udøve Velgierninger. Mine Svagheder, mine Fejl, min Nedrigheid, men og min Kresseres vil jeg stedse erindre mig, og flye Overmodighed. Aldrig skal mine Dyne mere blive saa blinde, at de ey skal kunde see det jordiske Godes Forsængelighed, som er tildekket med en blindende Glands af Forsængeligheds prægtige Farve. Enfoldighed, Smag, Reenhed og Orden skal være mit Huses Pragt og vor Klædedragts Ziir. — Saaledes skal Deres Lærdomme, min allerkiereste Fader! stedse være mig de behageligste Foræringer, og den mig anpriste Jobs Historie det nyttigste Exempel, og en daglig Bøn om den guddommelige Bistand skal skaffe mig den største Fordeel i Verden.

Seer De, Fader! saaledes taler jeg nu for Deres Fodder, som den, der er gandske opvakt af Esterladenheds Søvn. Jeg omfavner Deres rystende Knæer — jeg kysser fraværende Deres skielvende Hænder — jeg lover, ja jeg sværger Troskab, dobbelt Flid, og — jeg lader mig velsigne.

Nu vender min Siel glad tilbage fra Dem, velsignet tilbage, og raaber til Medborgerne: Opvaagner af den drævende Søvn; betragter engang Gud, eders Samvittighed, og — bliver bedre. Jeg er ic.

Det ved en Død opdagede Mord.

I Stockholm er det for en Deel Aar siden passeret, at en Slagter forelskede sig i sin Tieneste-Pige, og fristede hende ofte, hvilket hun dog immer afflog, under Korevending at hans Kone levede, hvem hun frøgtede skulle blive deres Fortroelighed vaer. Men som Slagteren ikke kunde modstaae sin Tilbøyelighed, og Tiden blev ham for lang til hans Kone døde, pønsede han ifkun paa Middel og Leylighed at faae sin Billie, opfyldt. I saad

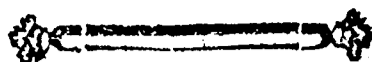
dan Henseende lod han gjøre en Liigkiste, efter som Pesten
 grasserede i Byen, stod en Nat op, og med en Dre fløvede
 Hovedet paa sin Kone, lagde hende i Kisten, og foregav hun
 var død af Pest. Den Dræbte blev begravet, og man tviv-
 lede ikke paa, at hendes Død, jo var som foregivet blev.
 Noget efter hendes Begravelse, lod Morderen sig vie til sin
 Hige, og denne hans øvede Grumhed kom ikke for Dagen.
 De levede sammen som Egtefolk, men kunde ingen Kone
 have i Huset hverken Nat eller Dag for Tummel og Spø-
 gerier, hvilket tog saa sterk til, at de til sidst saae sig nød-
 til at flytte af Huset, maatte lade samme staae ledig, og
 begav sig i et andet Hus, i hvilket han vel blev befriet
 for Spøgerierne, men ikke for sin Samvittigheds Uroe.
 Nogle Aar efter begav det sig, da en Rigsdag skulde holdes
 i Stockholm, at en adelig Enke, som havde en vigtig Sag
 at andrage paa Rigsdagen, ankom til Staden; Men som
 der formedelst den store Mængde Mennesker, som fra Pro-
 vinsene tillige var komne, var Mangel paa Logement i
 Byen, at der ingen anden Lejlighed kunde præsenteres hende,
 end dette ledige Hus, hvori, som man forud sagde ingen
 skytede om at logere formedelst de angivne Spøgerier, tog
 hun dog derimod, og brød sig lidet om det forebragte, hvil-
 ket hun anhørte med kold Blod, og sagde: at da hun havde
 Gud med sig hvor hun var, saa var hun ikke bange for nogen
 Ting. Enken flyttede ind og tilrette lavede sit Logement.
 Hun gik til Sengs om Aftenen, og lod sit Lys brænde for
 sig. Mod Midnat, hørte hun en Tummel i Huset, der
 omfærd kom ind i Kammeret, hvor hun laae. Hun vendte
 sig til Beggen og befalede sig i Guds Bødd, til Spøgeriet
 var forbi; imidlertid var hun dog bleven vaer en Skif-
 felse af et Fruentimmer gaae frem og tilbage i Kammeret.
 Og da hun mærkede, det ingen Skade tilføiede hende, blev
 hun den følgende Nat saa behiertet, at hun da Skikkelsen
 atter lod sig tilsynes, talde høyt følgende Ord: alle gode
 Aander lover Gud Herren. Hvorpaa Skikkelsen svarede
 hende: jeg er og en god Aand og lover Herren vor
 Gud. Da Enken spurgte, hvo det var, og hvad det op-
 holdte sig herfor i dette tomme Hus? fortalte Skikkelsen
 den hele Morder-Historie, som var passeret, der i Huset mod
 hende, og hun ingen Kone havde at ligge i sin Grav, førend

Mord

Mord-Gjerningen af hendes Mand, var bleven bekiendt for Dyrigheden og havnet. Hvorefter det forsvandt; Enken sov derpaa ind, og om Morgen da hun stod op, estertænkte sit Natte-Syn, og resolverede at angive det for Dyrigheden, som lod Slagteren heste, og fik ham til at bekiende Sandheden, hvorefter han udstod sin fortiente Straf. — Denne Fortælling, saa besynderlig den synes, vil dog snarere kunde antages for muelig, end mange 100 urimelige Spøgelse-Historier, som har deres blotte naturlige Aarsager. Giengieldelses-Rættten maae have Stæd, og hvor mange Beviser have vi ikke paa, at Forsynet ved mange uventede Lejligheder, bringer det for Lyset, som er skjult for det menneskelige Øye.

En anden Spøgelses-Historie.

I Aaret 1661. blev Indbyggerne i Stokholm meget forskrekket over adskillige formentede Spøgerier, i det nogle havde seet ved Midnats Tide paa Gaden en stor høj sort Mand, spadserer omkring, og tillige hørt ham tale. Man havde seet ham i adskillige Skikkelser. Nogle, at han søgte fornemmelig efter Fruentimmer, andre at han meest opholdte sig ved Stadens Raadhuss, og atter andre, at de havde seet Fanden med 2 andre Dæmle bag efter sig med gloende Skoe. Ingen torde gaae ud af deres Dør efter Kl. 10, og en almindelig Frygt herskede over alle Folk. Endelig blev Sagen aabenbaret af een, som ikke var bange for Fanden, der opdagede, at det var en Fransos af den Kongel. Stald, som gik paa Stylder, og derved var 3 Gange større end et andet Menneske, for at gjøre Folk bange, men i sær for at finde Lejlighed, til at bortsnappe nogle Sølv-Kander, som pleyede at staae i Vindverne. — Saa besynderlig Indfaldet var, saa mærkelig blev Straffen, da han blev tildømt 12 Gange at løbe Spitsrod, igiennem de Gader, hvor han tilførn havde ageret Spøgelse.

Den overnaturlige Omvendelse.

En vis Magister, forde saa ryggesløs et Levnet, at man i Almindelighed sagde om ham, at han hverken frygtede Gud eller Mennesken. Da han nu en Aften-Stund var gaaet til Sengs, hørte han en usædvanlig Lummel ved hans Kammerdør, og blev derpaa strax vaer, en meget gammel stor og stærk Mand, med et issegraac langt Skæg, der naaede ham ned til hans Belte. Magisteren blev bange og hyllede sig under Dynen. Men den Gamle nærmede sig ham mere og rørte ved ham, at han maatte see op; dog strax af Angest, vente Magisteren sig mod Beggen, og vilde ingenlunde see paa den Gamle. Han blev atter forstyrret, og maatte vende sig om, da han spurgte: hvo er du? den Gamle svarede med en stærk og overnaturlig Stemme: jeg er den lange Evidhed! og derpaa forsvandt. Saa forskrekket denne Ryggesløse var bleven over dette Syn, saa nyttig blev samme ham, da han fra den Tid lod af fra sit ugudelige Væsen, og lod Evidhedens Betragtning være sig høyst angelegen og vigtig.

Paafuglen.

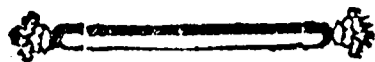
En Paafugl-Unge fløj fra Herregaarden bort,
 Da dette Opholdssted ham hovede ey mere,
 Og han til næste Skov, hvor Hugst var ikke giort
 I hans Forældres Tid, ja Gæse Mar og flere,
 Og altsaa meget tyk, og ret en Opholdsplads
 For Fugle-Skæterne af ringe Værd og Stads.
 De sad i Grenene og avindsfulde saae
 Den buntet Paafugl frem med stolte Skridt at gaae;
 Hver af dem slængte sig ned fra de spanke Grene:
 Saa denne Paafugl gik ret længe ey allene.
 De nærmede sig hen og ham betraagede,
 Og han af alle fik stor Roes for Fiedrene.
 For sig at bryste meer, han gik, hvor Solen skinte,
 Sin

Sin øiebuntet Gump slog ud og stolt fremtrinte.
Stillidsen stod forbaust, Skovskaden ligejaa,
Vor Paafugls Deylighed beundrede ogsaa,
Paafuglen nu opblæst af Stolthed sig forglemte,
Dg et elendigt Skraal ret græffeligt opstemte.
Strax Fuglene bortfloy af stor Forskrekfelse,
Dg snart adspredte sig omkring i Egnene.
Kun Nattergalen til ham sagde: Syng ey meer:
Du er kun smuk, min Ven! saa længe man dig seer.
I Kiere! som er til, for eders Pynt at vise,
I immer tie maae, vil I ey Ngt forlise.

* *
** *
* *
** *
*

Lisette, en ung Kone laae
Blind i Smaakopperne; enhver selv tænke maae,
Hvorledes unge Koner ere;
Thi torde hendes Mand fra Sengen ikke gaae,
Hvor nødig han sig end til dette tvunget saae;
Thi lad en Kone end som Venus deylig være,
Maar hun har Kopperne, hun ey indtage kan.
Her sidder nu den gode Mand,
Dg maae med Hiertens Qual og Waande
Sin syge Kone gaae til Haande,
Han ofte Hovedpuderae
Maae under hendes Hoved reede,
Dg ofte Hiertet sukende
Om hendes kiære Helbred bede;
Dog var hun ikke mere skion,
Jeg maatte gierne seet, hvordan han gjorde Bon.
Den arme Mand! jeg veed ham ikke at raadføre,
Maaskee han finder sig, og gior, hvad andre gior.
En Syg behøver jo dog en Opvarterinde,
Man ingen bedre kan dertil end Lotte finde.
Som den der kiender best, og best at føye veed
Lisettes Egenindighed.
Hun dette Embede tiensfærdig tager an,
Dg veed ret artigen i Alting at fornøye

Den

Den syge Kones Sind, saa og den friske Mand,
 Da efter begge sig at føye;
 Hun var stienstagtig, ung, Skøn, derhos søyelig
 Og derfor meget vel for begge skikker sig.
 Hvad gjør man ey, for at fordrive Sorg og Pine,
 Maar Liden os for lang og kiedsom blive maae?
 Den gode Mand til Lotte saae,
 Og talte hende til ved en ret venlig Mine,
 Thi han ser Konens Skyld, som udi Sengen laae,
 En anderledes tale torde,
 Og hvert et Dyekast, som han til hende gjorde,
 Om ikke lige k:erligen,
 Dog halv bønhørte fra hende kom igien.
 Ach, stakkels Kone! ja din store Lykke er,
 At du kan ikke see, hvad man bestiller her,
 Hvor yndigen din Mand Charlotte vil behage;
 Jeg meget vedde tør derpaa,
 Han hende før vel kiende maae,
 Og derfor vilde nu til din Opvartning tage,
 Ja, om det blev herved, at de med Dynene
 Kunns til hinanden talede,
 Da gif det an endau, men I strax vaer skal blive,
 At de hverandre Kys vil give.
 Han hende k:erligen paa Halsen flappede,
 Og hende kueb i Kinderne;
 Hun artig værger sig, som unge Brude gjøre,
 Men finder strax for got, ey meer at værge sig;
 Men kyssede saa høyt, at man det kunde høre.
 Det jo ey andet muelig var,
 Det maatte høres af Lisette,
 Ja ja, hun hørte det, og spurgte, hvad er dette,
 Som smæk saa høyt? Madam, Madam, var Lottes Svar,
 Det Eders kiære Mand og Egtefælle var,
 Som sukker heftiger af overmaade Smerte,
 Og sig tilfreds ey give kan.
 Ach, sagde hun min kiære Mand,
 Hvad har du dog et trofast Hierte!
 Jeg dine dybe Suk kan ikke høre aa,
 Du dig til Græmmelse og Sorg ey overgive,
 Jeg er jo dog endnu i Live.

S l u s = B l a s
No. 19.
1774.

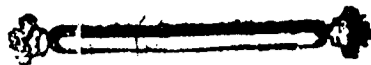
Breve.

Assessor Vitus Berings Invitations Brev til
Rentemester Peder Keerz om at staae Fadder
til hans Søn Friderich Bering.

Monsieur Peder Keerz!

Gunstige Hr. Rentemester!

Jeg havde hidindtil levet i den gode Forhaabning, at jeg efter vores Stand, af Hans Kongl. Majestæts naadigste meddeelte Privilegium, skulde fra al virkelig In-quartering blive forskaaet, ikke desto mindre haver der den 21de Junii sidstleden en Person indvæltet sig paa mig, og vil med Magt have Qvartcer; jeg haver aldrig tilforn seet eller kiendt ham, og overalt ey forstaaer hans Tuugemaal. Han taler hverken Tydsk, Fransk eller Dansk, men haver et synderlig Sprog for sig selv, og alt hvad han vil have, det fordrer han med Hujen og Skrigen. Fast alle udi min Gaard maae staae hannem til Tieneste, og staaer endda hart, at man kan stille ham tilfreds. Paa mig selv prætenderer han al min Rigdom, ikke allene som jeg nu haver, men og det, som jeg med min Sved og Arbejde skal i Fremtiden staae til at forhverve; men det, som højest er, han lader sig bære til min Hustrues Seng, og for begge mine Dyne ligger ved hende. Til saadant at undgaae, har jeg maattet forskaffe ham et stærkt Qvindfolk, med hvilket jeg nu har truffen en Accordt, at han skal blive hos hende fremdeles, og for sig selv og med hende have en Stue, hvor de begge Vinteren over skal skafes frie Seng, Ildebrand, Lys og anden behørig Tractemente;

mente; han har, siden han kom, ikke vildet umage sig over Dørræet, men nu tilkommendes Onsdag agter han, foruden en stor Qvinde-Skare, at begive sig her fra til vor Frue Kirke, hvor han vil lade sin Person for gode Folk allersørst blive bekiendt, og antager Hans Kongl. Majestæts eget Navn til at bemande og forsvare alle sine Gierninger. Han lader sig til samme Tog herlig udflæde med Gyldenstykke paa Legemet og Smykke paa Hovedet, og selv vil han være for i Spidsen paa Qvinderne at anføre den gandske Troupe. Bevīs mig den Gunst for Eders ædle Hiertes sædvanlige Godhed at komme i Kirke, som et Vidne til alt dette, at alle Ting for mig efter Hiertens Ønske kan angaae. Jeg vil min Levetid findes villig til al Tieneste, Flid Villighed og Redebonhed, som Eder kan være behagelig, og næst al Lyksaligheds Ønske, forbliver jeg stedse af Hiertet

Deres

Kisbenh. d. 27 Jun. 1664

taknemmelige Tjener
Vitus Bering.

Mag. Vitus Bering var Assessor i Høyeste Ret og Kammer-Collegio, Kongelig Historiographus og Poet. Han døde den 20de Maji 1675.

Erich Mathiesens Brev til Amtmanden Hr. Conferenceraad Rosenørn om Udrider-skabet ved Gaarden Corfolide paa Salster.

Høys og Velbaarne Herre!

Daasom jeg propre Staffel sidder i stor Resolution og Fattigdom, og kan ikke betale Byens Characterer, saa suspenderer jeg hermed Deres Høy-Velbaarhed, at det respectante Udrider-skab maatte mig deserteres, da jeg igien skal vise al habil Extremitet og Færdighed i alt hvad som degraderes og anbefales; og som jeg dermed kan være Enken, min Stivmoder til al Rigjeur og Tieneste, saa haaber jeg denne min Degnitet og Begiering ey heller bliver confisqveret og nægtet, hvorimod jeg forskriver, at jeg aldrig skal aflade at indlemme

Deres

Deres Høy-Velbaarenhed i mine Repliquer og Forbøn-
ner med Dufte, at Deres Høy-Velbaarenhed med noble
Familie altid maa circulere i al Sustage og Velstand,
ligesom jeg altid skal gjøre mig tyk af at være

Deres Høy-Velbaarenheds

Nyefisbing paa Falsler

d. 16 Martii 1729.

Gregorianfke Tiener
Erich Matthiesen.

Følgende Oversættelse af en Tydsk Avis i Maret 1720,
forfattet af Truels Ladefoged paa Birkende-Gaard,
vidner om det Begreb, som den gemene Mand paa de Ti-
der har gjort sig om Krigs-Sager.

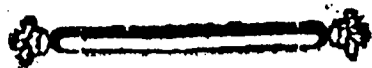
Niederelben. In Paris ist ein großes Freuden-
Feuer gewesen, denn der Herzog Marchall Luxenburg hat
der Engelländer ihre Troupen totaliter geschlagen und
ruinirt, und das Feld erhalten, welches ein weites Aus-
sehen hat.

Paa Dansk:

I Paris har været en grumme stor Ildbrand, thi
Dievelen den arrige Skalk Lucifer har slaget Totaliterne,
romsteret med Englene, og taget Trompeterne fra dem,
samt trukket Skindet af dem, saa man kunde see vidt og
bredt igiennem dem.

Om Hæxeriet i Tisted i Jylland.

Mar 1696 opkom en Allarm i Tisted, formedelsk hvilken
ikke mindre end 14 Personer af Qvindeslægtet blev
beskyldt for at være levende besat af Dievelen, ja troede
endog selv, at de vare det. En Beskydning, som for-
arsagede megen Opsigt i Landet og gav Aaledning til me-
gen Dadskab. Den egentlige Ophavsmand til denne
Intrigue var desværre en Geistlig ved Navn Olaus
Bispen, Sognepræst i Tisted. En Mand, som under Gud-
fryg-

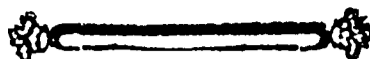
frygtigheds Skin paa en skammelig Maade misbrugte samme for at udføre en Hævn, der blev Anledning til denne indbildte Diele-Besætning. En Mand, som saa meget meere forunderligt, der endog af sin egen Biskop Hr. Jens Bircherod, var anseet for en gudfrygtig og retskaffen Lærere. Historien er denne:

En meget riig Borger-Kone i Listed afflog Mag. Ole Biørn et Giftermaal med hendes Datter. For at hævne sig over denne formeente Skam, maatte opfindes, at denne Kone var en Hex, og hun havde sin store Rigdom blot Dievelen at takke. For at gjøre dette troligt, maatte Ganden igiennem mange Besadtes Munde aflegge troværdige Vidnesbyrd. Hertil gav sig en ønskelig Længselighed, da en fattig Pige ved Navn Maren Spillemands beklagede sig for Præsten over en besynderlig Sygdom baade paa Sind og Legeme, der foraarsagede hende ofte saadan Uroelighed i Hovedet, at hun troede, hun var forheret, hvilket han, efter anstillede Prøver, antog for alt for sandt, og lagde endog til, at hun af en lidende Dievel var besadt, og derfor saae sig nød til at gjøre denne Omstændighed offentlig bekiendt for Meenigheden, formane samme at bede for hende, forelagde hende adskillige Spørgsmaal, hvorved han ifkun meere foruroligede hendes Hoved, at hun endog fra den Tid antog adskillige forunderlige Gebærder og Stemme, hvorved hun satte alle i Forundring.

Nu traf det sig, at en Borger der i Byen ved Navn Oluf Langgaard havde en Datter, 9 Aar gammel, hos hvilket Barn adskillige Gange var fornummes Rørelser af Slag. Dette Barn bragte Faderen engang til Præsten med det Spørgsmaal: Hvad der kunde fejle hende? Strax heed det, ligesom hiin Pige, at hun var besadt af Dievelen, og at hun tilligemed Pigen maatte staae under hans, (Præstens) Opsigt. Herpaa begyndte han med Sang, Bøn og Besværelser at plage Dievelen. Barnet, navnlig Kirsten, som saae, hvorledes Maren Spillemands forholdte sig under Bønnen, og de mange tusinde Grimaser og Putserier, hun udøvede, lærte snart at efterabe hende, og da hun var vittig, men tillige slet opdragen, og fornam, man gjorde meere af hende end hun var vandt til

til, blev det let at faae hende i den Form, Læremesteren vilde have. Disse to Uiber vorte snart til flere, og Mag. Ole Biörn fik inden kort Tid Lenlighed til at anlegge en heel Lazareth af 14 besadte Qvindfolk, for hvilke han indsamlede rige Almisser, og med Bøn, Sang og Besværelser drev det bespotteligste Giekkerie. Det er uvist, om han selv har været saa ensfoldig, og anseet visse legemlige Sygdomme for forherede, og strax derpaa holdt samme for en levende Besætning af Diævelen; men vist er det, at da han havde giort Begyndelse med disse tvende Personer, har han paa en meget ondskabsfuld Maade bragt 12 andre Personer paa ligesaa narriske Grillen, og tilsidst ligesom med Magt vildet have dem anseet for Besadte. Den første Maaned i Aaret gif hen med disse tvende anførte Personer; men imod Foraaret og Sommeren forsøgede han deres Tal med følgende Lemmer, som alle bleve tracterede for besadte, gjorde og alle de Ting efter, de saae og hørte hos deres Forgængere, i narriske og unaturlige Gebærder, Hulen, Strigen, Latter &c. Disse Lemmer vare: Maren Siricks, Karen Toftum, Anna Jacobs, Anna Krogsgaard, Karen Spillemands, Gertrud Anders Datter, Anna Anders Datter, Inger Susmand, Anna Dase, Anna Bondes, Anna Lægind, og nok en, hvis Navn er ubekjendt.

Man vil anføre nog'le Exempler paa disse Gøglerier, hvoraf man kan slutte sig til Resten. Anna Lægind, en Pige, som var besværet af et melanco!isk Genmyt og et svagt Legeme, og længe havde opholdt sig hos en arrig Fisker-Kone, som udskieldede hende mellemstunder for en Her, tog omsider sin Tilflugt til Mag. Ole Biörn, om hvem hun havde hørt, hvad han havde fore, og vilde have hans Meening om hendes Tilstand. Han tog hende med sig i Kirken, stillede hende ved Indgangen af Choret lige for Meenigheden, og spurgte, om hun og meente, at han kunde hielp hende? hvortil hun svarede Ja! Præsten sagde da: Dig skee, som du troer. Derpaa besværede han Diævelen med sin sædvanlige Tiltale: Du Sand! jeg veed, du er her, giv dig tilkiende. Men da intet Svar blev givet, erklærede han ham for en dum Diævel. Anna Jacobs havde fundet en blodig Tand i sin Seng,
og

og var fra den Tid af bleven meget urselig, gav og for, at der overkom hende en besynderlig Engstelse, naar hun saae fornemme Fruentimre med Fontanger paa. Hendes Dievel kaldte Præsten Fontangmager. Anna Krogsgaard havde St. Hans Dags Aften lugtet en Svovelstank, og tog deraf Anledning, at Dievelen havde besadt hende, gjorde mange underlige Gebærder, og nævnedes 22 gamle Koner, som alle skulde være Herer. Maren Sivricks havde længe Klaget over Smerter over Lemmerne, og tillige over Hjerte-Angest, hun angav sig for Præsten, og befalede at lade hende bringe hjem i sit Huus og legge hende i hans egen Sæng, hvor hun blev liggende i 3 Uger, og som hun imodsaatte sig hans utugtige Anmodninger, lod han hende pidste med Kiis. Rygtet af disse sælsomme Omstændigheder, sadte den gemeene Mand ikke allene i Tisted, men endog i de omliggende Byer i megen Skræk og Angst, i sær da man daglig hørte, at en og anden, som saadant ikke var at formode af, var geraaden under de Besadtes Tal, og af Mag. O. Børn optagen til værdige Lemmer i hans Selskab. Mange begyndte endog at frygte for at falde i samme Ulykke. Ja saasnart fandt man ikke Smerter over Lænderne eller i Mavnen, førend man troede, at Dievelen var allerede til Livs, og dem, som i disse Bildfarelser meldte sig hos Præsten, maatte altid vende at blive styrkede i samme.

Denne Forsamling tiltog saaledes mere og mere, og hvad de ikke vare bedragne, saa bedrog den eene den anden. Urimelige Spørsmåale bleve givne, og ligesaa urimelige Svar fulgte derpaa. Man lærte endog at nævne Dievelen ved Navn, som Luzer, hviid Rotte, Skam, Sladder, Frite, Sante ic.; man efterabede og visse Dyr's Stemmer. (Mere herom i næste Blad.)

Dette er taget af Pontoppidans Kirke Histories 5te Deel.

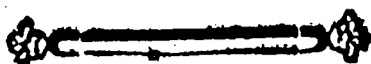
Gammel Kierlighed rustet ikke.

Misske forundrer man sig, hvorfor jeg i disse Blade Dec. 17. saa neyagtig har udmalet dette Billede? det er et Smigerie, jeg er min Vært skyldig, som i overmorgen

morgen paa denne Maade lever i det 25 Aar. Han og hans Kone elsker sig saa kiærlig som Børn; men de trettis og saaledes. Tolv Aar har han trettet med hende, 12 Aar udsonet sig med hende, og et Aar ugesfær regner han paa den Tiid, hvor de begge have suurmulet. Denne bestandige Afverling har gjort han Egetskab saa ny, at han i denne Time ikke er kied af sin Kone. Han elsker hende af gandske Hierte; og skulle hun døe * * * jeg ønskede den ærlige Mand det ikke * * * men skulle Himlen byde over hende; han ville være utrosteelig. I det ringeste giftede han sig ikke igien i de første fire Ager.

Jeg har tilforn sagt, at den Kiærlighed, som ikke rustes, fornimmelig nu er at forstaae om Kiærlighed imellem ugifte Personer. Mig tykkes, at jeg allerede tydelig nok har beviist denne Sandhed; men til Overflødighed vil jeg endnu fortælle et Par Tildragelser, som skal gjøre den gandske uomstødelig.

Mine gamle Landsmænd, Spanierne, ere vel ustridige de, som ved deres alvorlige Kiærlighed elske bestandigst. I Buentare, en Bye ved de Pyrenæiske Bierge, levede, under Ferdinands Regiering, tvende unge Personer, som allerede i de første Aar, skönt barnagtig, dog særdeles elskte hinanden. Diego og Isabelle vare deres Navne. Begge vare de eeneste Arvinger af temmelig rige Kiøbmænd. Forældrene syntes at være vel tilfreds ved Børnenes forrolige Umgang. Kiærlighed gjør forstandig og gammel for Aarene; deraf kommer det, at vores unge Par allerede i de Aar, hvor andre Børn endnu ikke holder op at læge, alvorlig elskte og tilføer hinanden evig Troskab. Det unge Diego sad halve Nætter under hans Beherskerindes Bislag, og kradsede hende, efter Landets Brug, paa en Eithet sin Kiærlighed for. Denne Fornøyselse varede ikke længe. Et ulykkelig Tilfælde gjorde, at hans Fader paa engang baade mistede sin hele Formue og sin Frihed. Denne Omstændighed rørte Isabelle ikke mere, end som en Vens Ulykke maatte røre hende. I hendes Kiærlighed gjorde det ingen Forandring: og siden hun var ædelmodig nok, gav hun hendes Moder at forpaae, at hun nu ved en hastig Fuldbyrkelse med Egetskabet havde den beste Lejlighed at vise Diego, hvor uegennyttig hendes Kiærlighed var.

var. Faderen, en fuldkommen Ridsmand, var af en gandske anden Meening. Han regnede efter, og fandt, at Diego ikke var elskværdig nok. Han tvang hans Datter, at ægte en riig Enkemand, hvis sygelige Legeme gav alt Haab, at han snart skulle døe. Den ulykkelige Diego havde Forældrenes Løfte, og Isabelles Hierte for sig; men han var for fattig, at Dommeren skulle finde hans Paastrand billig. Det var ham umuelig at leve længere paa dette Stæd. Han flyede i sit 18 Aar udaf sit Fædreland; og Isabelle, som ikkun havde opnaaet sit 16 Aar, var ved en saa vorende Afsteed alt for dydig, at tillade ham mere, end det Haab, at hun evig ville elske ham. Diego søgte, efter de Spanske Romaners Regler, sin Død i Krigen. Denne fandt han ikke; men i Stæden et bedrøvet Fangenskab, som hindrede ham at give sin Veninde Efterretning om sig. Isabelles ulykkelige Ægteskab varede ikke længere end 8 Aar, da hendes skidsyge Tyrann døde, og hendes misfornoyede Timers Ihukommelse, men tillige ogsaa forlod en anseelig Formue, hvilken for medelst hendes Faders Død mere end den halve Deel blev forriget. Nu er hun Herre af hendes Skat, og hendes Haand. Hun søgte hendes Diego; men det var umuelig at erholde nogen Efterretning. Ti Aar ventede hun hans Tilbagekomst, efter den yndige Pelonopes Exempel; men denne Tildragelse er saa besynderlig, at end ikke Digterne har havt det Hierte at udgive samme for andet, end en Fabel. Endelig bekom Isabella den forstrækkelige Efterretning, at hendes Diego alt for 15 Aar siden var bleven i et ulykkeligt Feldtslag. (Slutningen i næste Blad.)

Indfald.

En Herre saae sin Tiener løbe med en gammel smudsig Hat, som overalt hængte med Skyggen. Hvem har givet dig den Zahnræder-Hat? spurgte Herren. Det er een af Herrens, svarede Tieneren, som Fruen gav mig.

S l a v e = B i l l e
No. 20.
1774.

Den Misundelige. En Comedie i 3 Acter.

Personerne:

Styrbiørn, den Misundelige.

Baron Philip.

Baron Adolph, hans Søn, forelsket i Augusta.

Hr. Kalv, en Spradebasse.

Grev Conrad, nylig hjemkommen fra sine Reiser, Augusta Broder og Sophie Elskere.

Nels, Tiener.

Frue Ramborg, Styrbiørns Kone.

Frøken Sophie, hendes Søster, Grev Conrads Kiereste.

Frøken Augusta, en Myndling i Styrbiørns Huus, Baron Adolphs Kiereste.

Britte, Frøken Augustas Pige.

Første Act. Første Scene.

Styrbiørn. Sophie.

Styrbiørn.
Han' er vel stor paa det nu, kan jeg tænke?

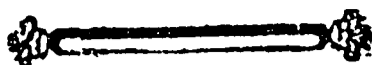
Sophie.
Det kan jeg dog ikke si.

Styrbiørn.
Jo! jo! jeg kiender Krudtet. Svampen svulmer hastig. Men mærkede I alligevel ikke at man i Mandags saae denne nye Matador over Aexlen?

Sophie.
Ved Hoffet? Nej! Af hvad Aarsag? Kongen har jo dog viist ham stor Naade, saa det var jo billigt at alle ærede ham.

B

Styr

Styrbiørn.

Da skulle Skam fare over mig, om jeg gjorde nogen Ære af den = = Tænk hvad for Merveiller han har gjort! Da jeg kom hjem fra mine Reiser, gif han endnu i sine Drenges-Aar; og da var det en Klods af en Pog. Han kunde ikke gjøre et ærligt Skridt. Ingen værdigede at see paa ham. Pokker havde da ikke tænkt, at denne Monsieur Philip, skulle blive den Fornemste i en heel Province. Ja! ja! saa gaaer det til; naar andre ærlige Folk, som baade har seet Paven og Musti, Pokker og hans Moder, imidlertid skal gaae og krumme og bøye sig, naar saadant Pak = = =

Sophie.

Naa naa fiere Svoger, ikke saa ubetænkksom. Erindre eder i hvor slet en Tilstand I selv var for nogle Timer siden, da Kongens Raade saa usformodentlig drog eder ud af Mørket. Misunder derfor Hr. Philip ikke sin Lykke. I har jo ingen Ting at klage. Eders Lykke har ikke sovet. I kan endnu blive = = =

Styrbiørn.

Jeg maae blive hvad Pokker jeg vil, saa er jo dog den Pog nu meer end jeg; det forstaaer I ikke min fiere Svigerste. Men jeg trostier mig ved, at han dog er og bliver en Stakkel, en Stymper, en Tigger, som aldrig vil kunde gjøre den mindste Figur, og som = = =

Sophie.

Siig ikke det. Han har i disse Dage faaet i Arv et af de største Jordegodsfer i Riget.

Styrbiørn.

Saa for en Ufærd! Har han nu ogsaa faaet det? Er det ikke og besat. Dog! Jeg har og kient en vis Juncker, som tilsidst knap havde Skiorten til Kroppen = = = Saa har han faaet Arv? See see = = Ja tænkte jeg det ikke? at jeg stedse skal være ulykkeligere end andre Mennecker, og altid høre det gaaer andre vel! Na = = =

Sophie.

O tael dog ikke saa min Svoger! Andres Lykke bør jo glæde os; men dette er ikke den ceneeste Lykke for ham: Han fik for en Maaned siden et Testamente i Hænder af sin gamle Møster, paa 20000 Rdlr.

Styr:

Styrbiørn.

Han? Et Testamente? paa 20000 Rdlr.? O tie min Svøgerske, det skær mig ind til Sjælen. Men er det mueligt?

Sophie.

Baade mueligt og sandt.

Styrbiørn.

Uvi vore den Kielling som gav, og ham med som fik det. Det veed dog Pokker hvad Stjerne somme er fød under. Under Nathuen maaskee. Lykken slaer ind for dem i Søvine = = = Nu velan, lad saa være. Mine Dage ere dog vel ikke saa længe = = = Himlen vil snart hielppe mig nogle Allen ned i Jorden, saa haabes jeg dog een gang at slippe saa meget Ondt.

Sophie.

Hvad for Ondt? Ach dersom vi ikke fik at høre noget stemmere, end at det gaaer skikkelige Folk vel, da var det en Lyst at leve. Hr. Philip er jo en værdig Person. Hans Bøsen er godt, han besidder en moden Forstand, har et godt Hierte, er gudsfrygtig, er = = =

Styrbiørn.

Slidder Gladder. Jeg gider ikke hørt paa det Pralerie.

Sophie.

Han er retsindig, ædelmodig, ærlig = = =

Styrbiørn.

Intet meer endnu? Det var dog et Under. Jeg bør ret nu trøse noget særdeles stort om ham, min kære Svøgerske = = = Det er Skade at Karlen er gift.

Sophie.

Han er baade duelig og dydig, og jeg kan derfor ikke sige hvor meget det glædede mig da jeg i Gaar hørte, at Kongen havde gjort ham til Baron.

Styrbiørn.

Hvad? Baron?

Sophie.

Ja Baron.

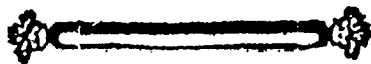
Styrbiørn.

Ja paa Bloksbjerg. Baron?

Sophie.

Men er det da saa forunderligt?

Styr.

Styrbiørn.

Baron? Nu maae jeg lee. Men det er best jeg gaaer min vei. Staaer jeg her længer, saa bliver han vel til sidst Storvizier. (Gaaer, men kommer tilbage) Baron? Hr. Philip Baron?

Sophie.

Men jeg beder; Er det da saadant et Mirakel at blive Baron? prættige Tanke! Men hvorfor gjør hans Lykke eder saa ondt? Skulle det ikke være mueligt at forlige eder med hverandre?

Styrbiørn.

Forlige os? Jeg bær intet Had til Hr. Philip. Det er den Mand jeg aldrig har havt at gjøre med for en halv Skilling. Det længste vi har været kiendt sammen, er een Uge for omtrent 20 Aar siden; da var han saa dum som en Østers. Han fik alligevel den Tid sin første Tieneste. Jeg ønskede hannem Lykke, vi omfavnede og kyssede hverandre; og siden den Tid har jeg sølet paa mig at jeg er hans dødelige Fiende.

Sophie.

Nu maae jeg lee. Skulle = = =

Styrbiørn.

De har godt ved at lee, fløge Sophie; men vær forsikket, at det smerter en ærlig Mand, at see saadan Junfer siige saa høyt i en Tid af tyve Aar. Sidder han dog ikke nu i den største Ære og Rigdom? Jeg maae sprekke af Harmen naar jeg tænker paa = = =

Anden Scene.

Styrbiørn. Frue Rambang. Sophie.

Styrbiørn.

Ja! ja! dette er ingen Evighed. Alt hvad jeg har at klage over, er at jeg har levet en Dag for længe. Kan jeg heretter have rolige Nætter, er jeg lykkelig; = = men min stakkels Kone (Han tørrer Øynene); see der er hun den arme Stakkell.

Rambang.

Hvor er det fat min Mand? Hvad Ulykke er der mødt eder? Ach! det er aldrig rigtig. Siig mig min Søster, er Granpapa død.

Styr:

Styrbiørn.

Na den Stakkell? Nej men, den Sorg var fordragelig; nogle Taare og lidt Sorg i det Udvoortes, og saa var den forvunden. Men = aa = det betyder langt andet.

Ramborg.

Langt andet? Er vores Gaard opbrændt, og vores heele Belsfærd i Aske? Ach min Mand, tael; jeg døer af Frygt. Ret som Lykken begynder at smiile, saa nedslaaer Ulykken alt.

Styrbiørn.

Na smaa Ting; jeg gav gierne baade Gaard og Grund og Lykke bort, naar ikke det havde hendt, som er hendt.

Ramborg.

Men min Engel, jeg beder, hvad Ulykke er der mødt dig? Er du dømt til Døden?

Styrbiørn.

Lidet bedre. = = Men jeg vil ikke opholde dig. Tænk Hr. Philip.

Ramborg.

Nu, hvad han, den ærlige Mand, det var Skade, saa er han nu død?

Styrbiørn.

Død? Nej han lever vist, den ærlige Skielm.

Ramborg.

Ach, saa er han maaskee bleven ulykkelig?

Styrbiørn.

Han er Pokker heller. Tænk hvilken Lykke! paa een Maaned faact en stor Tjeneste, stor Arv, stort Testamente, og oven i Kjøbet bleven Baron.

Ramborg.

Nu?

Styrbiørn.

Nu?

Ramborg.

Er det alt?

Styrbiørn.

Er det ikke nok? Vil du endnu have meer?

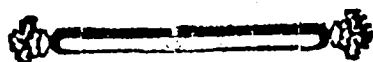
Ramborg.

Nej jeg mener det du sørgede over.

Styrbiørn.

Det jeg sørgede over? det er just det samme. Kan du da ikke begribe at det maac skiere en ærlig Mand i Hjertet, naar saadan en Styrper gior saadan en Lykke?

Ramborg.

Ramborg.

Er hvad, ikke andet. Jeg havde nær besvimeet af bare Frygt.

Styrbiørn.

Ja det tænkte jeg nok. Der har vi Dumheden igien. Du begriber ingen Ting mit lille Hønschevet. Men hvor beklageligt er det ikke, at jeg altid skal være saa ulykkelig og sørge alene! Ja ja!

Ramborg.

Men det er jo da saa meget bedre, at Hr. Philip er bleven saa lykkelig, siden vi har lovet vor Myndling til hans Søn. Saa men, Augusta bliver nu stor paa det, og kan leve som en Prinsesse med sin Adolph.

Styrbiørn.

Ja tænk bare, mener du jeg kom det i Hu at vi har lovet Augusta til Hr. Adolph! Var jeg ikke gal da det skede? = = = Dog! det skal endaa aldrig skee. Skulle jeg og mit Huus forsøge det Føls Lykke! Men de kan fryde nok endda? De troer sig jo allerede at være af gammel Adel?

Ramborg.

Men, min fiere Mand = = =

Ramborg.

Men, min fiere Kone! Her behøves intet Men. Jeg veed alt hvad du vil sige. Lad mig sørge for det. Vi har lovet Augusta til Hr. Adolph, men ikke til Baron Adolph. Jeg har for stor Høragtelse for den nye Baron, (spodst), og mit ringe Huus taaler ikke saa høje Forbindelser. Hvad jeg har sagt, det skal staae.

Ramborg.

Men lad mig dog = = =

Styrbiørn.

Men lad mig sige dig: Er du ikke altid lige saa god som Hr. Philips Frue, den nye Baronesse?

Ramborg.

Jo Himlen være lovet, det veed jeg, det vil heller ingen kunde nægte mig.

Styrbiørn.

Veed du da ikke og, at i ofte maae komme tilfammen, saafremt Giftermaaket gaar for sig?

Ram

Ramborg.

Jo, det forstaaer sig. Men hvad da?

Styrbiørn.

Saa skal hun jo, efter Rangforordningen, have Sæde over dig?

Ramborg.

Det er sandt, = = det tænkte jeg ikke paa, men det gjør jeg aldrig, jeg er kommen af lige saa godt Folk, som hun.

Styrbiørn.

Du kommer dog til at gjøre det om det skeer. Men du slipper derfor om det ikke skeer. Kan du nu see, jeg har Ret.

Ramborg.

(Staaer og grunder). Jeg seer det min Engel. = = Jeg tilstaaer nu, med Bestiæmmelse, at Manden er begavet med større Forstand end Qvinden. = = = Tænk hvor dum! — Det kunde jeg ikke engang udregne. = = Men det Gistermaal skal aldrig gaae for sig, om jeg heder Ramborg.

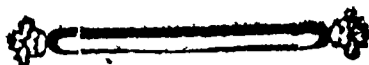
Styrbiørn.

Ach allerkiereste Kone, du glæder mig lige ind i mine Hjertesødder. (Han kysser hendes Haand)

Sophie.

Men min Søster! Skal da eders avindsyge Mand saa bedrage eder. O! Vær dog mere ædelsindet og bestandig! I har lovet Fruen Augusta til Hr. Adolph, som er en Person af Fortienester, og strax for denne lumpne Rangs Skyld, er I færdig at bryde eders Løfte. Fra den Tid jeg gav mit Løfte, har det været helligt. Grev Conradt fik min Haand og mit Ord for 10 Aar siden, da var jeg ikkun 16 og han 20 Aar. Han reiste bort. Jeg har siden intet hørt fra ham, om han er levende eller død. Imidlertid har jeg dog haft mine Friestelser, men jeg har overvundet dem, og givet enhver Frier Afslag. Jeg skal i det mindste først erfare Grev Conrads død, førend jeg forandrer mine Tanker til ham. Dog skal intet uvist Rygte bedrage mig. Han maae være bestandig om han vil, i det mindste skal det ikke senle paa min Side. See, saaledes er mit Sind, og derpaa vil jeg døe.

Ramb-

Ramborg.

Enhver har sin Smag, men aldrig sidder jeg neden for Frue Sigrid.

Sophie.

Swage! jeg havde dog tænkt, I havde besiddet større Forstand.

Styrbiørn.

Forstand med hid og Forstand med did, min Kone taler fornuftig og sømmelig. = = = Veed I ogsaa min kiere Swigerste, hvad Vren er?

Sophie.

Vren? jo! jeg veed den aldrig er misundelig; men den, som ingen Vren har, den misunder gierne andre den, og da jeg finder eder af saadant Sind, saa kan jeg vel endnu sige eder, at Baron Adolph fik i Gaar en honorabel Tjeneste ved Hoffet.

Styrbiørn.

Saa Pokker i Vord med det Baroniske Cleresie. = = = Desho mindre skal han blive Eyere af Augusta = = = men er det sandt? = = = Ja, ja! jeg troer det gierne. = = = Ulykken forfølger mig fra alle Kandter. Jeg = = =.

Sophie.

Himlen lade saadanne Ulykker forfølge eder i gode Leed. Det er utaaleligt at høre eder længer. Farvel ulykkelige Creatur.

Styrbiørn.

Farvel ængstende Ugle, som er blot kommen for at bedrøve mig.

(Fortsættelsen følger.)

Avertissementer.

I Adresse-Contoir-Gaarden faaes: Handels-Spey-let for 1774, 2 Mt. Norske Beyviser for Reifende 10 f. Politiske Huustavle for 1774, som viser naar bestemte Dage indfalder i publike Handteringer, 4 f. Samtale om Spøgelfer, som viser sligt ikke er til, 4 f. Maanedlig Mercurius, indholdende de mærkværdigste Handlinger i Staten 10 f. Den døende Mand, hvis Endeligt skede ved at indtage Forgift, 4 f.

S l u b e = B l a s e
No. 21.
1774.

Fortsettelse af Comedien
Den Misundelige.

Tredie Scene.

Ramborg.

Men, før skal Augusta blive Nonne.

Styrbiørn.

Før skal hun tage vor Kudsk.

Ramborg.

Før skal hun tage Hr. Kalb, det er en smuk Karl, omendskönt han seer lidt forvildet ud, han har alligevel seet sig om i Verden, og fortæret skønne Penge paa sine Reiser. Du skulle aldrig troe min Ven, hvor smukt han fører sig. Jeg har ingen bedre seet. = = =

Styrbiørn.

Bedre end jeg? = = = da trodser jeg ham = = =

Widste jeg at slig Indbildning = = =

Ramborg.

Jkke just bedre, men han gjør det ret artig. Han danser og smukt.

Styrbiørn.

Bedre end jeg? = = = Widste jeg det, saa = = =

Ramborg.

Jkke just bedre = = = men det gaaer saa vel an = = =
derimod klæder han sig prægtig.

Styrbiørn.

Bedre end jeg? = = = Widste jeg det, saa = = =

Ramborg.

Jkke just bedre = = = men han sætter ret en god Smag paa Mad, og er en fortreffelig Kiendere af Wiin.

B

Styr

Styrbiørn.

Bedre end jeg = = = Naa vidste jeg det, saa skulle heller aldrig den Junker faae engang Lov at lugte til Augusta. Jeg har, det veed du min Kone, de bedste Wiine i Byen, men vidste jeg at en eeneste havde dem bedre end jeg, slog jeg vist mit Wiinsfad i Stykker.

Ramborg.

Ikke just bedre = = men = = du er ret en puseerlig Mand, og altid saa nøyeregnende.

Styrbiørn.

Allerkiereste Kone, du rører mig og paa det sømmeste Sted. Jeg taaler ikke = = =

Ramborg.

Alt nok. Tyren er velkabt, fører en smuk Person, har en deilig Stok, en allerkiereste Pung, og et Haar, som koster ham fire Timer om Dagen.

Styrbiørn.

Men, oprigtig, er han ikke af det ængstelige Slags Folk, som man roser og opløfter? thi dem kan jeg for min Død ikke taale. Jeg har hørt om en og anden de forargelige Ord: Den unge Person er et stort Genie; den er fornuftig; den er beleven, lærd, grundig, findig, hurtig, behagelig, og Pokker veed al det Sladder, man snakker os for. Vist nok er det, man kan faae ondt i Maven ved at høre paa det Præt. Det er just det, som gjør mig Hr. Adolfs Person væmmelig. Snakker man da og saaledes om Hr. Kalb?

Ramborg.

Ikke mindre. Jeg har hørt somme sige: Den Kalb kan dog tilsidst blive en Stud.

Styrbiørn.

Na deiligt! Paa min Vre, han skal have vor Augusta. Ja i denne Aften skal han have hende. Gaae min kiere Kone, og gjør Anstalt (Hun gaaer ud). Men er jeg dog ikke ulykkelig, som skal see Hr. Philip i saadan Velstand? Ach! Skiebne du sætter alt for haard en Prøve paa mig. Skal da de Ugudelige vinde Seier over mig? Himmel, Himmel! Hvorfor tillader du Ufrud saa at blomstre? = = = Det er sandt! = = = Jeg er en ulykkelig Mand (Han græder). Men = Ach see Kels! min kiere

reste

reste Nels! du kommer i Grevens Tid. (Han omfavner Nels, og imedens han græder, tudskraaler Nels)

Fjerde Scene.

Nels. Styrbiørn.

Nels.

Na = = aa = =

Styrbiørn.

Hvorfor græder du?

Nels.

Na = = aa = = hvor skulle jeg vide det? Jeg græder fordi J græder.

Styrbiørn.

Hvorfor græder jeg?

Nels.

Saa veed J ikke det selv? Jeg er aldrig ærlig om jeg heller veed det. Det var Skade at vore kiere Laare = = Nu lystig da, saa lad os nu lee igjen = =

Styrbiørn.

Nej nej min lille Nels, jeg har mere Marsag at sørge end du troer.

Nels.

Lad mig da giette, om jeg kan. Er det ikke for = =

Styrbiørn.

Du veed jo at min Kone er fød af Folk?

Nels.

Na ja, det kunde jeg let giette. Jeg er ikke saa blind eller dum, at jeg jo veed at hun ikke er af Fæ Fæets Børn gaae fielden paa to Been. Og jeg er heller ikke fød af Markatte; min Fader var en Skræder, og min Moder siger at han var skabt som en anden Skræder.

Styrbiørn.

Nei jeg mener, at hun er af ædelt Blod.

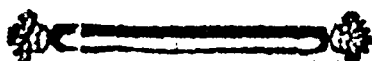
Nels.

Pyt = = nu veed jeg det: Høyrødt Blod! Ja: jeg stødte min Næse forleden Dag paa Eralsværket, og da saae jeg mit Blod var saa rødt som et Skarlagen.

Styrbiørn.

Hvor dumt et Nød er du Nels. Jeg mener af fornemme Forældre; Folk, som har glimret i Verden, gjort megen Bulder, og vendt op og ned paa Land og Dige.

Nels.

Nels.

Men al dette er jo ikke noget at græde over. Gud veed hvor mange Prækkere, Kieltringer og Stielmer der har været blant mine Forfædre, men derfor er jeg lige god Karl. Og naar jeg skal sandt sige, saa synes mig at jeg er ret en smuk lille Person; den Mening har jo dog saa mangen en Fiante om sig. Jeg fik i Dag nogle Lapper Papirer i Hænderne fra nogle Junkere som søge Tienester, der skrive de om sig selv, at de ere saa duelige, saa ferme, saa flinke, og derfor vente sig store Belønninger; aa ja, hvorfor ikke; det lader vel noget ilde, synes mig, at skrive immer paa sine egne Fortienester, men jeg hører det er nu bleven Moden; hvorfor skulle da ikke hendes Naade Fru Styrbiørn ogsaa kunde have smukke Tanker om sig selv, slaae sig engang imellem for Brystet, og troe at hun er det beste Stykke Fruentimmer som nogen vil see for sine Døne. Saa gjør jeg iblant: Ach min lille deilige Nels siger jeg

Styrbiørn

Det har ingen Fare Nels, hun er ikke saa dum; troe kun, jeg skammer mig ikke ved min Kone, men det bedrøver mig, at hun herester skal sidde neden for Hr. Philips Kone i Gæstebud.

Nels.

Ach den arme Kone, hun kan jo blive trykt ihjel!
Jeg tænker paa, jeg laae engang under en fuld Kielling.

Styrbiørn.

Du er dog en dum Diævel Hun sidder lige
saa ordentlig til Bords som de andre, men

Nels.

Men hun faaer maaskee ingen Mad! Ja det
er en Ulykke. Da beklager jeg hende. Det er nu det
allerværste jeg veed.

Styrbiørn.

Du forbittrer mig, Skifting, med din Dumbhed.
(Hæver Kieppen i Beiret)

Nels.

Ach Hr. Styrbiørn, saa siig mig da hvorledes I vil
jeg skal svare eder Jeg svar

Styr

Styrbiørn.

Kan du ikke begribe at det maa gaae mig til Hierte, naar en anden tager Rangen fra min Frue?

Nels.

Na jo, aa jo. Det er vist nok en stor Fortred for en stakkels Mand, at see en anden = =

Styrbiørn.

Bør jeg ikke sørge, naar jeg seer en anden at blive aflagt med store Embeder, som dog ikke har mere fortient end jeg?

Nels.

Na jo vist, Hr. Styrbiørn bør sørge = =

Styrbiørn.

Bør jeg ikke græde, naar jeg seer en anden blive riig, som intet eyede meer end jeg for et Aar siden?

Nels.

Na jo vist bør Hr. Styrbiørn græde frem for alle andre = = aa = = aa = =

Styrbiørn.

Bør det ikke nage mig, at see en anden oppebære mere Raade fra Hoffet end jeg?

Nels.

Jo, jo, Hr. Styrbiørn bør nages, pines, sukke, græde, tude, og alt hvad han behager.

Styrbiørn.

Nu vel Nels, du er af mit Folk, du skal heller ikke tabe ved det, jeg vil i Dag gjøre dig til mit hemmelige Raad, min Favorit. Du har jo dog intet andet at leve af?

Nels.

Siden min første Herre spille Banquerot, og min anden kom i Slaveriet, saa er jeg nu saa fri som jeg kom ud af Moders Liv.

Styrbiørn.

Godt min Søn. Du skal være mig som mit eget Barn. Men kiender du Hr. Philip?

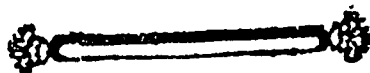
Nels.

Hr. Philip? Jo den smukke ærlige Mand kiender jeg nok.

Styrbiørn.

Hvorledes da?

Nels

Nels.

Han gav mig et herligt Maaltid Mad i Gaar, og han gjør mig som oftest meget godt.

Styrbiørn.

— Den Syflere! = = Er han en ærlig Mand fordi han trakterer dig. Ved du vel at det er den Skielm, som har saa høylig bedrøvet mig?

Nels.

Men hvad har han da gjort?

Styrbiørn.

Tænk han har faaet en prægtig Tieneste = = =

Nels.

Er det da et Skielmsstykke at faae en Tieneste = =
Ja maatte jeg ikke nok troe = = =

Styrbiørn.

Han er bleven riig.

Nels.

Saa er det og et Skielmsstykke at blive riig? = =
Ja det er intet Under at jeg seer saa mange = = =

Styrbiørn.

Han er bleven Baron.

Nels.

Ogsaa et Skielmsstykke! = = Det er dog en Høben Skielmsstykker, som jeg stakkels Tasse ofte har ønsket at kunde have gjort = = Men der kommer han selv den Skielm.

Styrbiørn.

Sys! kald ham ikke saa naar han selv er tilstede.

Femte Scene.

Philip. Nels. Styrbiørn.

Philip.

Jeg kommer for at hilse et Øyeblik paa dem Hr. Fætt.r. Tiden er mig kostbar. Jeg staaer just og skal op til Hoffet; men vilde dog see inden Døren. Hvor staaer det til? Altid finder jeg eder i saa fortredeelig Humour; hvor kan det komme sig?

Nels.

Det kommer af jere Skielmsstykker.

Philip.

Mine?

Styr-

Styrbiørn.

Hold Munden Nels. (Til Philip) Jo men, til Tieneste, det gaaer saa vel an.

Nels.

Det gaaer vel an? Hvor er J nu henne? Har vi nu staaet her og grædt et Par Timer, som, som et Par gitten Mars Enker, og = = =

Philip.

Hvorfor grædt?

Nels.

J er en Skielm, siger jeg, og det tre gange. Spørg kun Hr. Styrbiørn selv.

Philip.

Men Karl, hvad siger du?

Styrbiørn.

Yes, yes, du Galning. (Til Philip) Det er en Mar, som intet veed hvad han siger.

Nels.

Hr. Philip er dog en langt større Mar, og han bør kastes ned af Trapperne.

Styrbiørn.

Nels, kiender du den? (Viser Kieppen, hvorved Nels forstrækkes og kryber i Krogen)

Philip.

Jeg ønsker, kiere Hr. Fetter, at vi snart kunde gjøre Ende paa Sagen angaaende eders Myndling og min Søn.

Styrbiørn.

See nu erindrer jeg det først: Jeg ønsker eder af mit gandske Hierte, Lykke til den store Raade Hans Majestæt har behaget at vise eder. (De kyskes)

Nels.

(I Krogen) Ha ha ha. See der de bedste Bønner af Verden.

Styrbiørn.

Det er en Tieneste som J længe siden har fortient, og det skulle være mig kiert, at jeg snart maatte lykønske eder med = = =

Philip.

Jeg veed at min Hr. Fetter under mig vel, jeg takker derfor saa meget mere. Men, hvad jeg vil sige, skal vi nu ikke snart tænke paa Bryllupet? Styr-

Styrbiørn.

Dg det deilige Arvegods oven i Kisbet. Jeg bevidner eder derover min hiertelige Fornøjelse. (De kyskes)

Nels.

Frisk, frisk. Vi ere gode Venner igien. Den skielmste Hr. Styrbiørn, hvor han dog kunde narre mig.

Philip.

Jeg takker hiertelig. Himlen har velsignet mig : Men min kiere Hr. Fætter, skulle vi nu ikke snart og gjøre det unge Par lykkelige? Vær dog saa god og svar; jeg staaer paa Springet.

Styrbiørn.

Dg det kostbare Testamente. Min Glæde derover er usigelig. Jeg ønsker eder endnu tre gange saa meget. (Han bukker, Nels ogsaa)

Philip.

Jeg er eder meget forbunden = = tak, tak, = = men lad os nu tale lidt om Egteskabet.

Styrbiørn.

See, jeg havde saa nær glemt Barontitelen; (Han bukker) Jeg forsikrer = =

Philip.

Megen Tak, mangfoldig Tak = = Der behøves ikke saa mange Complimenter. Lad os komme til og gjøre Ende paa Sagen for Adolph og Augusta.

Styrbiørn.

(Bukker) Jeg takker for den Ære, som hermed skeer mit ringe Huus.

Philip.

Men hvad vil denne fremmede Opsørsel sige?

Styrbiørn.

Jeg er bange jeg opholder dem fra Hoffet. Tiden er saa kort; vi kan tale derom en anden gang.

Philip.

Ligesom de behager. Hvilken Koldsindighed! Saa dant har jeg nu mærket paa adskillige Steder i denne Tid. Nu, endin, far vel.

Styrbiørn.

Edmgyge Tiener Hr. Baron. (Han bukker)

(Fortsættelsen følger.)

S l o d e = B l a s t
No. 22.
1 7 7 4.

Breve.

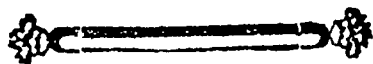
Søde Grandmama!

" Den Pige, som søde Grandmama veed, Lisbeth
" skaffede mig, kom rigtig nok i sin Tieneste om Af-
" tenen, men selv tredie. Jeg stod i mit Vindue, som jeg
" gemcenlig pleyer, og saae en Ungkarl ved hver Side af
" hende; de holdte en lang Samtale i Porten. Pigen,
" som ey tænkte at jeg saae det, vilde i Forsnningen negte
" det; men da jeg sagde hende mere, gif hun til Bekien-
" delse, at den ene var hendes Broder og den anden hen-
" des Næstisøskende Barn. Men, søde Grandmama, naar
" pleye saadanne gemene Sødskende at kyskes? Jeg har og
" merket dem hver Aften hos hende, og det maa aldrig
" hænge ret sammen med disse Næstisødskende Børn.

Jeg er ic. ic.

Kiere Datter!

" For alt hvad jeg kan raade dig, saa hold din nye Pige
" stivt i Dreene. Det skader ikke, om du kan finde en
" Slags Lejlighed til i de første Dage at give hende et
" Par Dredast, siden kan du bøye hende om en Finger.
" Du maa strax lade see, at du er Madame i Huset, og
" saaledes gjøre hende forbløffet; du maa og see til at du
" kan faae hendes Papper og Skudsmaale fra hende under
" fire Dyne; thi saa har du vundet Spil, og kan med-
" handle hende som dig synes. — Erak du din forrige Pige
" brav af i hendes Løn? De Løse maa affortes noget, de
" føre jo nu saadan en Stads, at man ikke kan gjøre For-
" skiel paa en Tienestetøyte og en hæderlig Madame. For
" alle

" alle Ting, mit Barn! saa lad aldrig Nøglen sidde i dit
 " Spisekammer, og pas vel paa, at du ikke glemmer Brø:
 " det i Kioffenet. Du kunde og anskaffe dig en liden Begt,
 " for med samme at tilveje dem i Lod og Qvintin hvad de
 " endelig for Skams Skyld skal have. Inden 8 Dage
 " er saadan en Begt dobbelt betalt,

Jeg er ic.

Hierte Mama!

" Den, som bringer Hierte Mama dette Brev, er min
 " nye Pige, som jeg fik sidste Fahredag. Det er en
 " snurrig Tøs. Jeg har min Plaseer af hende, naar min
 " Mand er ude. Hun er kun en Snees Nar, men hun
 " har næsten tient paa ligesaa mange Steder; hvorfor hun
 " og kan fortælle mig alleting baade lost og fast, hvordan
 " det gaar til i andre Huse. Hun har sagt mig hvorfor
 " Madame Z * * og hendes Mand ikke kan forliges, og
 " hvorfor Jomfru X * * faar al sit nymodens Stads.
 " Hun har tient hos Madame U * * i 14 Dage; men de
 " 14 Dage vare hende saa lange som 24 Nar; thi Mama
 " veed selv, hvorledes Madame U * * aldrig tager ud af
 " sit Huus i Visiter. Fruen B * * fortæller hun mig, agter
 " med første at begive sig herfra Staden, for at leve i Ro:
 " lighed paa Landet, og Fruen C * * skal nu giftes med
 " sin første Kiereste. Hun har fortalt mig den rette Nar:
 " sag, hvorfor Jomfru D * * slog op med sin første Kie:
 " reste. Madame E * * siger hun, satte sin brocherede
 " Brudeklædning paa Assistancehuset, for at faae en Mas:
 " qveradeklædning en Natstid til Lene. Hr. F * * s Son
 " er aldrig hjemme nogen Nat i sin Faders Huus, og
 " hans Mama sidder oppe efter ham mange Nætter. Og
 " da samme Pige har tient 2 gange for Minne, saa kan
 " hun fortælle mig mange Eventyrer. Vil kun hierte
 " Mama give sig i Snak med hende, saa skal De faae at
 " høre.

Jeg er ic.

Hierte Tante!

" Den Pige, jeg fik til Fahredag, stod sidst til Confir:
 " mation, men hvad mener ikke hierte Tante, hun
 " har min Troe allerede en Kiereste. Han ikke alene fulgte
 hende

" hende i Plads; men gjør endog sin Opvartning næsten
 " hver Aften i Porten. I Søndags ventede min Pige,
 " at jeg vilde have besøgt hierte Tante, da jeg gik af Af-
 " tensang; men til al Uheld for disse unge Folk, kom jeg
 " uformodentlig hjem, og sandt dem ret smukt ved Kaffe-
 " bordet i mit Sovestue. Knøsen luskede da skulende
 " ud i Kjøkkenet, og Tøsen sagde det var hendes Sød-
 " skende barn. Kan Hierte Tante skaffe mig en anden Pige,
 " skete mig en stor Velgierning; thi jeg kan ikke fordrage
 " saadan Familiestab i mine Værelser, og saadan Familie
 " kunde jo let formeres i mit Sovestue.

Jeg er ic.

Kiere Datter: Datter!

" **D**u maa endelig komme til mig, for at afprøve mig
 " et Par Piger, som jeg har faaet i denne Tid.
 " Saa gammel som jeg endnu er, har jeg aldrig havt saa
 " uforstammede Piger. Jeg kan ringe 2 gange ferend
 " de komme, de trettet altid en halv Time om hvem af
 " dem der skal gaae ind til mig. Den ene har allerede
 " slaget min Sal. Mand's Understaal i tu til hans Mund-
 " og Liv: Tjekoppe, og den anden har slaget min brune
 " Spølsomme i tusinde Stykker, saa jeg ikke engang kan
 " faae den klinkket. Den ene af dem kan ikke lide min
 " Hund, og den anden kan bevime naar hun seer min Kat,
 " saa fine ere Pigerne nu omsunder, saa jeg befrygter, at
 " mine arme Kreaturer staae Fare for at blive myrdede
 " af disse Barbarer. Din lille Søster, som er mig saa
 " troe som Guld, fortæller mig, at de kan æde forstrekke-
 " lig, og allerede have faaet en Nøgel, som kan lukke mit
 " Spisestue op. Jeg maae jo blive en ruineret Kone
 " paa min gamle Alder? Kom snart min kiere Datter!
 " Ah! min stakkels gamle Mobs.

Jeg er

din hulde Grandmama

M. M.

Fortsettelse af Comedien
Den Misundelige.

Siette Scene.

Styrbiørn. Nels.

Styrbiørn.

Saae du min Dreng, hvorledes jeg opførte mig mod denne Kieltring? Jeg kan ikke lide ham for min Død. Maae det dog ikke bedrøve en ærlig Mand, at see saadan Waasugl blive til saa stor en Mand?

Nels.

Nu igjen? : : Jeg maae blive gal i Hovedet! : : Er det en Drom Nels? : : Nej jeg er jo lysvaagen! : : Stod I nu ikke her i dette Dyeblif og kysedes og flappedes begge to saa kierligt, som to røde Kiør.

Styrbiørn.

Hvad Pokker : : Vi kyskes vel, men mener du, at jeg meente noget dermed. Ach du Eensoldige; mener du den ene ikke kan unde den anden Pest og Ulykker af Hjertet, under et høfligt og venligt Ansigt? Du forstaaer dig da kun lidet paa den nye Levemaade.

Nels.

Hvad hører jeg! I kunde snart indbilde mig at jeg var et Fæ! : : Na du, min stakkels lille Fæstemø, min Britte, for hver en gang jeg har flappet og favntaget dig! aldrig tænkte da nogen af os, at derved kunde bedrives saadan Dievelskab! : : (Han græder) Himlen veed at jeg intet har meent noget Ondt! : : Men Hr. Styrbiørn, paa den Maade kan man jo ofte mene bedre med Stokkeprygl end med Kys? : : Det Grieb skal jeg dog lære.

Styrbiørn.

Jeg kan ærgre mig over den Karls Lykke : : Gjør du ikke det samme?

Nels.

Jeg føler allerede hvor det kniber i min Mave, men jeg veed ikke : :

Styr.

Styrbiørn.

Jeg har nu foresat mig, at hade ham indtil Døden.
" " " Det smertes mig endog at han skal være klædt
ligesom jeg.

Nels.

O! det skal vi snart finde Raad imod. Lad Skyg-
gerne falde ned paa deres Hat. (Han lader alle Skyg-
gerne paa Hatten falde ned)

Styrbiørn.

Saa men, min kiere Nels, jeg synes allerede at jeg
ingen mere Lighed har med Hr. Philip.

Nels.

Wend deres Kiøle om (Han gjør saa). " " See
saa. " " Spænd nu Skoene ind til Bæns " "

Styrbiørn.

Ret saa, nu skal man neppe skille mig fra den nye
Matador.

Nels.

Paa min Ære, nu er J hiinanden saa ulig som en
Skatteborger og en Hofmand.

Styrbiørn.

Neu gaaer jeg Nels, og bestiller Augustas Bryllup;
men før skal Ord og Aftale blive Skalmeyer, Venstak
blive Sneemoes, Ærlighed en gammel Regnkappe, og jeg
en Nar, førend hun nogensinde skal saae Hr. Adolph. (Han
gaaer)

Nels.

Det er en nye Maade at bande paa " " " Men
du min lille Skionne! Kommer du der?

Syvende Scene.

Britte. Nels.

Britte.

God Dag min lille Nels.

Nels.

Kom, jeg vil sige dig noget (Han visker hende i Øret:
Du er ret en styk Løs! og giver hende et Rap over Ryg-
gen). Høyt: Min lille deilige Britte! " " Forstaaer
du dette Sprog? det lærte jeg nu nylig; det kaldes den
nye Levemaade.

D 2

Britte.

Britte.

Naa! det er sandt! = = en smuk Maade! = =
 du er saa men ret artig. Sy skam dig din uskikkelige = =
 Er det min troe Nels, som har lovet at elske mig saa høyt?
 Længe har jeg staaet og hørt hvor eenig du har været med
 den hæsselige Mand, den misundelige Styrbiørn, som nu
 mod sit Løfte vil gjøre min Frødens og Hr. Adolfs Brøl-
 lup til intet; og nu er du saa uforfæmmet og tiltaler mig
 som jeg var = =

Nels.

Min lille søde Britte! du forstaaer dig da intet paa
 den nye Levemaade? Alt være høflig og venlig, det er snarvs
 = = For lidt siden saae jeg min Patrou kysse en Mand,
 som han gierne havde ønsket paa Heffenfeld. — Men
 Stryg og Bagtalelser, det er rene skiere Kierlighed.

Britte.

Gaae Pokker i Bولد med din Kierlighed. (Hun vil
 gaae, men Nels holder hende tilbage)

Nels.

Naa naa, min Britte, bliv ikke saa vreed. Jeg vil
 heller leve med dig efter den gamle Maade. Sy vorde den
 Styrbiørn, som lærte mig disse nye Moder.

Britte.

Wil du love mig det da?

Nels.

Ja det vil jeg; der er min Haand.

Britte.

Wil du tale som du tænker, og gjøre som du siger?

Nels.

(Halv grædefærdig) Ja mit Hønselaar.

Britte.

Nu, saa er du da min Nels igien.

Nels.

Na tusind Tak min Britte. (Til Tilskuerne) Hvor
 dog det Dvindfolk kan saae Magt med os Stafler.

Britte.

Men jeg tilgiver dig med Vilkaar.

Nels.

Nu da!

Britte.

Britte.

Altid skal du faae saa meget at eye af mig som Tuppen af min lille Finger, om du ikke overgiver din nye Patron, og arbejder med mig; at Hr. Adolpfs og Fruen Augustas Bryllup kan gaae for sig.

Nels.

(Skutter sig) Det er haardt at gaae paa.

Britte.

Saa farvel da, jeg bryder mig intet mere om dig.

Nels.

Na nej! min Britte! aa bi! Maaskee Hr. Styrbjørn er lige saa færdig til at give mig Stokkeprygl, som Kys; thi jeg troer han mener lige meget med dem begge.

Britte.

Og maaskee ingen af Delene = = = . Jeg vil sige dig hvorledes vi ere farne: Styrbjørn er misundelig, ja jeg troer han aander ikke andet end lutter Misundelse, han taaler ikke at høre noget om andres Fortienester; han bryder et Egteskab, blot alene fordi Hr. Philip er kommen høiere op i Væren end han, og fordi Hr. Adolph har en almindelig Berømmelse. Nu vil vi lade som alt dette har været et Opdigt, alene for at fornøye hans Hovmod; hele Hr. Philips Lykke, og Hr. Adolpfs Dyd, gjør vi til Usandhed, og et opspunden Verk af Fruen Sophie. Naar han da troer at være den Fornemste i alle Ting, saa skal du see han lader sig overtale, og giver sit Samtykke til Augusta Giftermaal med Hr. Adolph = = . Jeg gaaer nu bort for at gjøre Begyndelsen til denne Comedie; farvel saa længe min Sufferkop! (Hun gaaer)

Nels.

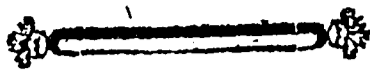
Far vel min Thekop!

Attende Scene.

Nels alene.

Nels.

Ah! I Eva Døttre! I regiere dog alligevel Verden = = . Hvo kan staae eder imod? = = For Løvens Skyld er jeg nu deran, som en ung Advocat imellem Samvittigheden og Bankosjedlen = = . Aldrig veed jeg nu hvad jeg skal

skal giøre, (Han holder først for det ene Dye) med det ene Dye seer jeg Hr. Styrbiørns Kiep); (siden for det andet Dye) og med det andet min Brittes Brede = = . Ach I Kære Herrer, som tiene endnu større Herrer, hvor beklager jeg eder. Er det saa vanskeligt for mig at være imellem to Ild, hvad maa det da ikke være for eder? = = Hvem skal jeg nu adlyde? Hos Hr. Styrbiørn bliver jeg elsket som hans eget Barn; og jo dummere jeg er, jo mere jeg vinder hans Yndest, og hvad er vel lettere Arbejd for mig! Jeg tør nok svære paa, at han aldrig af min Mund skal høre jeg berømmer nogen, og jeg frygter intet for at nogen skal berømme mig. Ingen skal kalde mig andet i hans Paahør, end Hugorm, Tiger, Baselist, Rørdrum: thi om jeg maa beholde min Helsen, kan jeg gjerne lave det saa, at alle og enhver som kommer her, skal ansee mig for saadan et Udyr, og naar han taler med mig, skal han heller aldrig af min Mund faae at høre andet, end Galde og Dyveldbræk; det vil jeg forsikre, thi det er Mad for den Misundelige = = . Men derimod naar jeg tænker paa min lille Britte, saa kryber det i min hele Krop, som en halv Pøgel Brændeviin med Peber i. O Kierlighed! Kierlighed! = = Staffels Tøs, hun holder dog af mig; skal jeg da giøre hende imod, saa bliver hun mig vreed, og jeg bliver melankolsk = = . Ney! jeg maa regne lige eller ulige (Han sætter sig ned og tæller paa Knapperne eller Fingjerne), hvilket skal jeg vælge? = = = Styrbiørns Kiep, Brittes Brede, Styrbiørns Kiep, Brittes Brede, Styrbiørns Kiep, Brittes Brede = = .

(Fortsættelsen følger.)

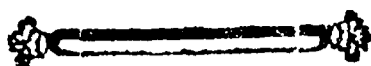
Avertissementer.

I Adresse-Contoir-Gaarden faaes: Historier 12 f. Fortællinger No. 2 12 f. Drømmebog for dem, som spille i Talloetteriet 8 f.; alle indbundne. Kiøbenhavns Magazin bliver dem ugentlig tilbragt, som derfor har ladet dem tegne. Ved Aargangens Ende betales 1 Rdlr. Søndags-Bladet ligesaa, med 4 Mark., og disse Glyver Blade 4 Mark.

S i d e = B l a d
No. 23.
1774.

I Aaret 1535 tildrog sig i Cleve noget besynderligt.
Man blev vaer at saavel Ridende som Gaaende fik
et Dredask efter et andet, uden at vide hvorfra de kom,
ja Bogne med de sværeste Læs bleve omkastede, uden at
see nogen rørte dem. Endelig lod sig en fremmet og ube-
kiendt

fiendt Haand see, ved hvilken disse usædvanlige Ting bleve giorte, og Mistanken faldt paa en Kone, som man havde mistænkt for Hexerie; og da hun blev brændt, ophørte alting. Joh. Bodinus Lib. III. Diemon Kap. 2, S. 453. Jeg fandt, siger Sal. Dokter Hauber i hans Bibliotheca Magica 30 Stk. S. 419, denne Fortælling i J. D. Ernsts Skatkammer, og da samme er taget af den store Løgnere Johan Bodino, saa gjorde det saare lidet Indtryk i mit Gemint, om det endog ikke havde været saa øyensynlig fabelagtigt, som det billigt maa holdes af alle fornuftige Folk. Bodin melder ikke hvorfra han har denne Fortælling, og det er alt nok til at holde det for en Fabel og overtroisk Pøbelstnak, hvoraf man har havt nok i de Tider. Havde dette Forunderlige været skeet i Hertugdømmet Cleve, som der foregives, saa havde formodentlig, naar det havde været sandt, Samleren af slige Begivenheder, den brave Livmedicus J. D. Wierus nok berettet det i hans Skrifter de præstigiis Dæmonum, hvori ikke et Ord herom findes.

Niende Scene.

Nels. Hr. Adolph,
(som har staaet og hørt paa ham.)

Nels.

Holla! = = Hvem er der = = som kommer og forstyrrer mig i mit lovlige Embede? Det er dog et Kændens Bæsen, naar en ærlig Mand ikke kan have Roe, som sidder i sine egne Tanker, og overlegger det almindelige Beste. = = Overløb tidlig og sildig.

Adolph.

Hvad Nels! giver du ogsaa Skylden paa det almindelige Beste, = = da undrer jeg ikke paa andre. Men kom hid og lad mig tale med dig! Er du endnu hos Hr. Styrbiørn?

Nels.

Det er et Spørsmaal, om jeg vil tale med Eder. Men hvad saa, om jeg tiener Hr. Styrbiørn? det er just det, jeg ikke selv veed; jeg sad just nylig i Domstolen derom.

Adolph.

Adolph.

Ey Bagatel! : : : hør Niels, vær mig troe; du kan vel intet stort udrette, men saa meget du kan, saa mag, at Styrbiørn samtlykker mit Bryllup : : : see her, : : : (han giver ham Penge) om det lykkes, skal din Umage visselig blive belønnet.

Niels.

Hør Hr. Adolph: J er ret en ærlig Herre. Jeg føler allerede lige op til Halsen, at jeg er af jer Partie. Jer Haandelav er got. Troe mig, jeg skal og sige Hr. Styrbiørn, hvad for en brav Mand J er.

Adolph.

Det saa : : : det var just at forværre min Sag : : : Mey ney Niels : : : du skal i dets Sted laste mig, veed du ikke hans Sindelav?

Niels.

Det er sandt : : : ja tænke engang, hvad for et underlig Creatur den Avindshge er! : : : meener J, jeg huskede paa Styrbiørns Humeur! : : : Jeg forstaaer Jer. Far vel. : : : Jeg skal sige ham lige i Dørene, at J er en stor Kieltring. (Gaaer ud.)

Adolph.

(Til Tilskuerne) ja ja! : : : det er just under saas danne Karakterer man skal vinde de Misundeliges Undest : : : Underlige Folk! men endnu underligere, at saadanne skal findes paa et Sted, hvor man saa lidet har at være misundelig over! : : : Men, jeg maa see til jeg kan faae min Frøken Augusta i Tale, som den gamle Drage ruer over. (Han gaaer.)

Anden Act. Første Scene.

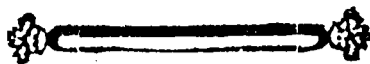
Frøken Augusta. Britte.

Augusta.

Du er dog en listig Pige Britte, som saa kan forstille dig.

3 2

Britte.

Britte.

Forstille mig? er det saa underligt blant vort Kion? Skal I være Fruentimmer min Frøken, og være saa enfo'dig? Hør: Vise Taare, og mene Glæde, vise Had, og mene Kierlighed, vise 30 Aar, og have 50. = = See det er vor Konst.

Augusta.

Den forstaaer jeg ikke, og vil heller ikke lære den; men nu kom den til Pas. = = Jeg tænker paa, hvor du med saadan Alvorlighed kunde indbilde den misundelige Etyrbjørn, at den hele Hr. Philips Lykke var et Dypspind! Der maa være stor Umage ved at lyve.

Britte.

Lyve, min Frøken? = = Na Bagatel. Et frit Ansigt og en liden behagelig Ubluhed, gjør hele Sagen klar. = = Det lærer sig selv, allerhelst i en Tid, da man gjør sig en Vre af at lyve med Smag. = = Desuden, min Frøken, det man gierne vil det troer man snarest. Saae I hvor glad han blev, da Nels, saa enfoldig han er, indtrykte ham den Løgn at eders kiere Baron Adolph holdes for den største Kieltring i hele Byen? Det gjorde saa meget, at jeg haaber snart at faae see eder begge lykkelige.

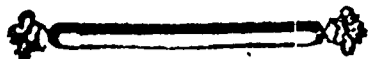
Augusta.

Det er sandt Britte, jeg seer vel nu et lidet Blink af min Lykke = = men = = jeg veed ikke hvordan det er; det kommer mig dog immer for, som denne Glæde ikke bliver bestandig. = = Du skal faae at see at Misundelsen = = den hesselige Misundelse = = =

Britte.

Jeg forstaaer det = = Vi skal frygte for alt, vi skal sprette for det mindste Løv, vi skal fly for vor egen Skygge, vi skal høre Græsset groe. Vi skal see og intet tro, og tro naar vi intet see. = = Kort sagt; dersom I maatte raade, min kiere Frøken, saa skulle vi lade alting jevne sig selv, og vente paa et uvist Udfald. Nej! ikke saa. Man kan aldrig lettere blive uduelig til et stort Værk, end naar man taber Modet.

Augusta.

Augusta.

Ja ja Britte, du har godt ved at snakke.

Britte.

Ligesom jeg intet vidste hvad Kierlighed var! jo alt for meget. Det er gierne Kierligheds Maade, at man agter alle Ting for intet mod den man elsker. Hele Verden holder man for ingen Ting; og endda er man bange for det mindste i Verden = = Ach! man sukker, man haaber, man tviler = = man sukker igien, man haaber igien, man tviler igien, og saa gaaer det om hverandre, mellem Hiernen og Hiertet. = = Løyerlige Tilstand!

Augusta.

Ach Britte! (Hun gaaer takkefuld frem og tilbage.)

Britte.

Min Frøken! = =

Augusta.

Hvad vil du?

Britte.

Frøkenen kaldte jo?

Augusta.

Giv mig = =

Britte.

Hvad for noget? Her er Daasen = =

Augusta.

Hvad er det? Hvad skal jeg med den?

Britte.

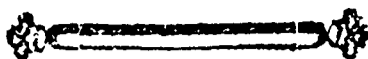
Jeg kan ikke see hvad min Frøken mener. = = Portraitet maaskee?

Augusta.

Jeg gaaer i Tanker. = = Jeg veed ikke selv hvad jeg vil.

Britte.

See nu! Er ikke nu Kierlighedsfeberen kommen over eder igien? = = Griff min Frøken! Grillerne ud af Hovedet.

Hovedet. Mod, Forsigtighed, og Taalmodighed i Ste-
det, da skal I vinde Geyer midt for Misundelshens Næse.
" " Men see! der har vi ham; selv den hesselige Trold.

Anden Scene.

Styrbiørn. Augusta. Britte.

Styrbiørn.

(Kommer ind nonnendes paa en munter Vise) Lav
jer nu til mine Børn. Jeg vil at Augusta i denne Aften
skal give Hr. Adolph sin Haand.

Augusta.

(Til Britte) Men skal jeg troe " "

Britte.

Hør I nu, min Frøken; nu har Piben faaet en an-
den Lyd; (til Styrbiørn). Men Hr. Styrbiørn! skal da
min Frøken gaae i Brudeseeng med saadan en slet Person,
sem Hr. Adolph? En ung Spradebasse, en smuk Toffe,
ligesom mange flere. Der er jo intet som duer paa den
bele Cavallier, uden den smule stolte Væsen.

Augusta.

Hvad nu Britte, hindrer du mig?

Britte.

Lad mig raade Frøken, jeg kiender hvad Mand jeg
har for mig.

Styrbiørn.

Stolt Væsen! Han har jo ikke det engang? Han
er en Stymper i alle Ting, stakkels Dreng; " " men
just derfor holder jeg af ham. Jeg har saa mine egne
Tanker om Folk, og jeg bedrager mig fielden. Den man
meget roser og berømmer, den taaler jeg intet; den er
mistænkt, og jeg troer ham ikke paa et Haar. Men eet
vil jeg sige dig min Augusta: Naar I nu blive gift sam-
men, saa skal du formane din Adolph, at han, for alt det
helligt er, ikke har andre Guder foruden mig; det er vel
Synd

Synd at forlange saadant, skulde du tænke. Jeg har i min Barndom og læst det i en Bog, jeg husker ikke hvilken; men det er at sige, at han ikke holder sig til andre Belyndere end mig, intet firer dem, intet har noget med dem at gjøre, ligesom de kunde gjøre noget til hans Lykke. Jeg vil slet ikke vide af saadant.

Augusta.

Jeg forstaaer vel ikke at formane den som har mere Forstand end jeg. Men dette kan I være forsikkert om, Hr. Styrbiørn, at jeg aldrig skal raade eller forsøre ham til nogen Galenskab.

Britte.

(Til Augusta) Hør nu paa noget lystigt, min Frøken! (Til Styrbiørn) Det er dog en hiertens smuk Karl, Monsieur Kalv, som Hr. Styrbiørn først havde tiltænkt min Frøken. Jeg siger reent ud, jeg veed ikke hvad jeg vilde give, at det Partie havde gaaet for sig.

Styrbiørn.

Hiertens smuk Karl? Hvori bestaaer da den Hiertens Smukhed?

Britte.

Na han har saadaane uforlignelige Manerer. Det er umuligt at noget Fruentimmer kan staae ham imod. Jeg for min Deel kiender intet Mandsperson i Kiøbenhavn, som har indtaget mig mere.

Styrbiørn.

Intet Mandsperson i Kiøbenhavn! det var forskrekkeligt! Hør min Augusta! gaae nu smukt ind, og lav dig til. Net nu skal Bryllupet gaae for sig. Tiden er kort.

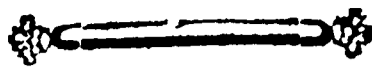
Augusta.

Jeg takker for eders Kierlighed.

Styrbiørn.

Gaae, gaae mit Barn.

Gre:

Tredie Scene.

Styrbiørn. Britte.

Styrbiørn.

Men hør Britte, nu er vi alene. Her har, siger du, ingen Mandsperson i Kiøbenhavn mere indtaget dig end den Paafugl. Hvad tyktes du da om mig?

Britte.

Om eder? = = I gamle gifte Mand. Jeg meente blant Ungkarlene.

Styrbiørn.

Det skulle fortryde mig, om jeg ikke var saa smuk i en Piges Dyrce, som en Ungkarl = = i det mindste som Monsieur Kalb. = = See Britte

Britte.

Nej nu gaaer Misundelsen for vidt. = = Hr. Styrbiørn! = = kiender I og vort Kiøn? Vi deler vores Smag underlig. Det er saa naturligt for os at være ubegribelig, som det er naturligt for Tigeren at være grim, for Lammet at være fromt, og for en Nar at være stolt; hvor vil I da kunde forlange at en Pige skulle satte Nydelst for eder?

Styrbiørn.

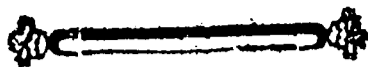
Jo det vil jeg Britte = = Jeg veed jeg er ingen hæslig Karl. See kun ret paa mig (Han bryster sig, og holder Hænderne i Siden)

Avertissement.

For paa eengang at give Læserne denne hele Comødie, er den trykt aparte, og faaes i Adresse-Contoir-Gaarden for 1 Mark, hvorsfor ey mere deraf i dette Blad indføres.

Den store konstlige Mave.

Om trent i Aaret 1546 levede til Eslingen, den frie Rigs-Stad i Svaben, den Mand Hans Vismer, som havde en Datter, Margaretha kaldet, der besittede sig paa at have en stor Bugsmerte i Sengen, og bekom derpaa en tyk Bug, at man besværlig omspændte hende med 10 Spand; hun klagede, at i Maven rasede adskillige Insekter, hvilket hun kunde let overtale Folk til at troe, efterdi man hørte adskillige Dyrs Skriig og en stor Allarm af mange Folk deri, hun sagde, at de qvælte hende saa heftig, ofte brækkede hun hæsselige Drømme og Slanges frem, med Uudskydning, at saadanne til halvandet hundrede med jammerlig Smerte gif fra hende. Rygtet herom udbredede sig hastig i alle Lande, saa Medlidende taledes om dette elendige Menneske, ja saa stærkt, at man her og der bad for hende paa Prædikestoelen, at det Stærkels Menneske ey allene udstod stor Smerte, men hverken kunde æde eller drikke, undtagen hun imodtog kraftige Ting fra Apotheket. De Keyserlige, Kongelige og Fyrstelige Medici holdte deres Consilia, men de kunde hverken paa den ene eller anden Maade domme om denne Tilstand, iangt mindre kunde udfinde Maaden til at hielpedenne Jomfrue. Saaledes laae hun ndi 4 Aar, i hvilken Tid enhver havde en stor Medlidenshed med hende, og gav hende store Foræringer, saa hun blev hastig riig deraf. Da hun fornam, at hun kunde faae flere Gaver, anstillede hun sig, at jo længer Smerten varede, jo stærkere var den. Omfider blev Magistraten bevæget til at tale med Faderen, efterdi al Medicin var

var forgiøves, at det var allerbest, at han lod sin Datters Mave opstiaere, hvilket han, som en from og ensolddig Maand, bekræftede at ville giøre, men Moderen protesterede der mod i hønest Grad; strax svarede Faderen, at han efter Magistratens Ordre vil overlade det til Guds Naade og Lægernes Hielp. Udi Forbittrelse sagde Moderen: hun vil vil ey lade sin Datter hielp med saa farlig og sorrhigfuld Middel, og vusfede evig Forbandelse over alle dem, som vilde paa mordisk Naade dræbe hendes Barn. Men Datteren sagde: Har Gud paalagt mig dette Kors, som jeg allerede over 4 Aar har baaret med stor Smerte, saa vil jeg med Taalmodighed taale det, indtil det behager Gud at borttage Sygdommen; men Magistraten bekymrede sig ey noget om hendes Tale, og strax skikkede en Stads-Medicum med tre Chirurgis og en Jordemoder til hende at forrette Operationen, og undersøge den Ureenhed i Bugen. Disse Personer kom til hende for Eengen, og fandt hende subtil og vel omsvøbt; de kastede Dalkenet fra hende paa Jorden, endstønt hun skreeg elendig, og derefter vilde de foretage Operationen; men fandt en sælfom Blanding af Puder og andre opfyldende Ting, som forestillede en Bug, ligesom Aandedrættet gif op og need. Da nu Jordemoderen havde afløst det, og alle Ting kast til Side, da laae Jomfruen gandske frisk og sund. Strax blev Fader, Moder, Datter med Tieneste-Folk arresteret; Moderen blev piint, og bekiendte, at hun var en Hex, som havde det med Dievelen, ved hvis Hielp Datterens Bug kunde saaledes indrettes, at enhver dermed kunde bedrages. Hexen blev stranguleret og ophængt; Datteren brændt paa begge Kinder, og til evig Fængsel levendes indmuret; men Huset, hvori de boede, blev nedrevet, og Faderen blev kiendt frie, efterdi han vidste aldeles intet af dette Bedragerie.

Drømme.

Jeg saae i Drømme en Armee, som sku'de angribe en Land, som stod bag Skoven. Blandt den første, som marcherede mod Skoven, var en Landsbye-Junker. Da den fik Ordre at marchere, sagde han med bævende Røst: O! hvor glæder det mig ikke, at jeg engang saacer

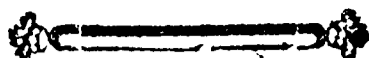
Ley

Lejlighed til at vise min Tapperhed. Denne Kaarde skal
 ey stikkes i Skeden, førend jeg dermed faaer hugget i det
 ringeste tyve Hoveder ned. Lader os forud drikke Victo-
 ria. Derpaa tog han fat paa et Glas Viin, men han
 gittrede saaledes, at Halvparten deraf løb ned af hans ga-
 luncrede Best i Lommen. Marchen begyndte, og vores
 Junker begyndte ligeledes at vanke fra den ene Side til
 den anden. Det havde jeg ikke tænkt, sagde han med bæ-
 vende Køst, at Vinen saaledes kunde stige mig i Hovedet.
 Men naar jeg først begynder at arbejnde, saa maa Ru-
 sen forsvinde. Man kom Skoven nærmere, og Fienden
 begyndte under bestandig Fyren at nærme sig. Rævene
 og Harerne, som vare i Skoven, og ey sandt det for godt
 at døe paa Vrens Seng, løbe i Hobetal ud af Skoven.
 Een deraf, som havde faaet et Skud, sprang paa vor
 Junker, og gjorde ham blodig. Paa Rye-Blikket faldt
 han omkuld, og skreeg: Ak naadige Mama! en Kanon-
 fugle! han blev liggende, og saasom man holdt ham for
 farlig saaret, kastede man ham paa en Bog, og overgav
 ham under Fældtskærcens Hænder. Disse besaae ham
 overalt; men saasom de sandt ingen Skade paa ham, saa
 søgte de kun at faae ham til Live igien af sin Besvimelse.
 Gaasnart han slog sine Dyne op, sagde han: For Guds
 Skyld bring mig til min Mama, paa det jeg kan komme
 i min Urne-Begravelse.

Den unge Gavtyv.

Sans Fødsel og Opdragelse.

Min Fader har fortalt mig, at han fra min Fødsels-
 Dag af aldrig har leet mere, men at han har ær-
 gret sig saa meget paa Barsel-Gildet, at han blev gandske
 forrykt i Hovedet derover, og han blev ogsaa forrykt, ind-
 til han døde. Alle Mennesker, som har kiendt ham eller
 hørt tale om ham, de har beklaget, at saa fornuftig en
 Mand kunde ærgre sig saa forskreffelig over saadanne smaa
 Ting. Han døde, og min Moder gjorde strax Anstalt
 til Begravelsen. Man siger, at den samme Dag, paa
 hvilken min Fader blev begravet, har der været saa for-
 færdelig en Storm og Uvejr, at de, som bare havi, neppe
 kunde bringe ham paa Kirkegaarden. Vinden tog Bede-
 mandens

mandens Hat, og drevende der nogle Gange om Kirke-
Saarnet, derefter saae den gode Mand aldrig sin Hat
mere. Paa min Faders Grav staaer endnu i denne Dag
et Linde-Træ, i dette Træ staae de reysende Haandverks-
Svenne, som reyse igiennem Møllen, et Søn, paa det
de kan rose sig af, at de have seet den berømte Gavtyvs
Grav.

Han havde forhvervet sig nogle hundrede Rixdaler.
Deraf havde han nedgravet nogle Skillingen i hans Kiel-
der, førend han døde. Der han nu var begravet, saa
kom min Moder en Aftens Stund ned i Kieldereren, og
saae, at der brændte noget ligesom et Lys kunde brænde.
Min Moder, som en fornuftig Kone, fastede strax hen-
des Kniv paa det Sted, hvor det brændte, og Ilden sluk-
tes strax deraf; men min Moder var følgende Dag saa
lykkelig, og gravede 800 Rdlr. op paa samme Sted. Var
det ikke en god Tanst? Strax derefter giftede hun sig
med en Corporal af Ryttieriet. Da hun nu havde faaet
disse Penge, saa er min døde Fader nogle Gange kommet
hjem, og har begiert sine Penge, men min Moder gav hant
ikke en Skilling tilbage. Hun sagde til ham, som hun
selv har fortalt: Du gamle gierrige Nar! hvorfor har du
gravet Penge ned? havde du givet mig dem i Forvaring,
saa vilde jeg dog sommetider have givet dig et Par Mark,
men efterdi du heller vilde grave dem ned, end give mig
en skikkelig Aldriene eller Fiskebeen-Skiørt, saa skal du slet
intet faae tilbage. Du er død, du kan ikke lade mig stævne,
og dersom du kommer endnu igien om Natten, og begiæ-
rer noget af disse Penge, saa skal min nye Mand give dig
gamle Spøgelse Drefigen. Denne nye Mand er en langt
anderledes Karl end du var, din elendige Stymper. Han
veed langt anderledes at omgaaes med Fruentimmer, end
du, din gamle Buk. Gaae nu kun hen igien, hvor du
er kommet fra, og dersom du endog blev gal, saa faaer
du ikke en Skilling.

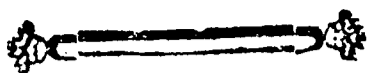
Min Moder flyttede derpaa med min Stif-Fader
hen til en Bonde-Bye, 10 Mile fra Lybek, og som Folk
fortæller, saa har min døde Fader hver fiortende Dag
engang været i Kieldereren, og har søgt efter sine Penge.
Det er altsaa ikke ret gjort, at man graver Pengene ned,

og døer derefter. Man maa spørge længe, førend man erhverver dem, og siden, naar de kommer over dem, saa spørger de dermed. Somme Folk vilde sige, at der ingen Spøgelse vare til, men min Moder meente dog, at det var min døde Fader, endskjønt hun ikke har seet ham, siden han blev lagt i Kisten. Somme vilde sige, at en ond Samvittighed kunde gjøre et Spøgelse af en Kat. I det mindste har jeg aldrig seet Spøgelse, undtagen dem, som kunde æde, drikke, lye, bryste sig, dansse, fløyte, bagtale og ærgre Folk.

Fra min Barndom af kan jeg slet intet huske, hvad jeg har sagt, det har jeg hørt siden; men saa meget troer jeg, at jeg har faaet Mad og Drikke nok, efterdi min Moder holdte meget af mig. Jeg blev 7 Aar gammel, og fra den Tid af kan jeg erindre, at man sagde: Nu var det Tid, at jeg burde gaae i Skole. Ved denne min Skoleaang havde al min Fornøielse været til Ende, dersom ikke min Moder havde været fornøielse. Hun sagde: det var Tids nok, jeg kunde nok lære saa meget, som jeg behøvede, dertil saa skulde jeg ikke blive Præst. Altsaa kom jeg ikke til at gaae i Skole, og dog lærte jeg i mit ottende Aar temmelig at bande, og i det niende saa meget, at jeg kunde slaae alle 9 Regler paa een Gang. I det tiende Aar flagede allerede Naboerne over mig, at jeg allerede besøgte deres Frugt-Hauger, men dog rosende de mig tillige, at jeg tog min Helsen i Agt, og ikke rørte de flette og umodne Frugter.

Jeg elskede meget min Moder, og bragte hende, naar jeg havde været i Haugerne, alletider nogle gode Frugter hjem. Jeg øvede mig ogsaa flittig i at fange Høns. Jeg veed ikke, hvoraf det kom, at jeg saa gierne gad spise Høns-Kiød, det smagede mig langt bedre end Støffis, men siden fik jeg at vide, at det kom deraf, at min Moder, den Gang hun bar mig under hendes Hierte, havde nogle Gange haft stor Lyst til Hønskiød-Suppe. Derfor gjorde jeg mig ogsaa al Umage for at fange disse Creature paa en suild Maade, og jeg skaffede min Moder somme Dage 3 a 4 Høns.

Jeg fandt mange Høns-Eg, men dog de fleeste i Herregårdens og Præstens Lader. For Venderne havde jeg
 Afstye,

Uffkye, efterdi jeg saae engang, at en And aad en lille Slange; men naar Anden først var stæt, saa at jeg fik Lugten deraf i Næsen, saa spiste jeg den uden Hug. I Skoven var jeg meget flittig, og lurede mangen en Time paa Krans-Fuglene, saa snart saadan en Fugl havde hængt sig, snup var jeg ved Haanden og rev Fuglen med samt Snaren bort, og overlod dem det at betænke, som hørde Donerne til, om de vilde sætte en anden Snare i eller ey. Min Moder saae, at jeg var en flittig Dreng, og at jeg i mine unge Aar begyndte at sørge for Huusholdningen, i det jeg bragte Æg, Høns og Fugle. Jeg kan forsikre, at vi havde mangen et godt Maaltid deraf naar jeg var flittig, og Veiret beqvem dertil. Mit første Arbeide var om Morgenens, at jeg saae hvad Veiret var eller hvad Veir det vilde blive. Det er jo enhver Høns-Faders Skyldighed. Var det tørt Veir, saa gjorde jeg en Reise i Hangerne eller i Skoven, men var det Reing-Veir, saa gik jeg kunns omkring ved Husene og Gierdene, og saae, hvorledes Hønsene befandt sig ved dette slette Veir.

Min Stif-Fader var kunns fielden hjemme. Han var en meget from Mand, saa stor han var saa from var han ogsaa, og jeg har aldrig seet saa from en Corporal som han var. Denne gode Mand spiste og drak naar han besøgte os, og bekymrede sig slet intet om mine Sager. Jeg har seet mange Mænd, som i deres Huus bekymrer sig om alle Ting, men denne om slet intet. Han var tyk og feed, man kunde vel see, at han havde et godt Soldater-Hierte, som ingen Liebhaber var af Bekymringer. Mit Hierte hoppede i mig, naar jeg betragtede hans Mundur, de Sølv-Galouner behagede mig, og jeg ønskede mange Gange, at jeg havde saadan en smuk Kiøle og Hat, og saadan en Corporals Titel, i det Folk kaldte mig den unge Gæstgæst. De fleeste tilstod dog, at jeg havde god Forstand i at fange en Sag an og føre den ogsaa godt ud. Jeg forligtes meget vel med min Moder, vi havde kunns fielden Klammerier sammen, og hun var glad, at jeg nu allerede var 13 Aar gammel.

Ingen Dag gik forbi, at jeg jo sloges; derfor havde jeg og vænt mig til nogle visse Greb, som gjorde mig gode Tjenester; dog kan jeg ikke sige, at jeg fleere end en eeneste Dreng

Dreng har stødt Brof, eller jeg maatte lyve. Denne Drengs Fader blev vred derover, og til al Ulykke attra- perede han mig om Søndagen under Prædiken, da jeg effen var i fær med at skære Haarene af hans beste Skim- mel. Jeg havde i Sinde at bytte disse Haar bort for nogle Skillinger hos en Parukmager i Lybek, efterdi jeg allerede nogle Gange havde handlet med denne Parukmager; men denne Gang bekom Haarskiørelsen mig meget slet. Den gale Bonde, Hesten hørde til, slog mig med en slet- tet Pidsk saa liderlig og saa meget, at jeg tilsidst for Pine faldt om og blev liggende paa Stedet. Den lumpne Bonde havde imidlertid taget Haarene og Særen fra mig. Det ærgrede mig meget. For nu at spille Bonden et Puds igien, saa tog jeg modne Borrer, og lurede indtil He- sten rekede i Veiret, gesvindt puttede jeg Hesten disse Bor- rer under Rumpen, og saae med stor Fornøyselse, hvorle- des Hesten med gandske usædvanlige Spring rendte om- fring paa Marken. Den rendte omkring i Byen og ingen kunde saae fat paa Mæren. Bonden, som cyede Hesten, satte sig paa en anden Hest og jagede efter den med Borrerne, men det var ham umuelig at sætte med en god Samvit- tighed over Grøfterne, som den med Borrerne. Imid- lertid sad jeg paa Loftet, jeg kikkede udaf et lille Vindue og saae denne Jagt an. Endelig kom Bonden og for- talte hans Kammerater, at Hesten havde styrtet ned i en Grøft, og han troede, at den havde brækket Hals og Been. De meente allesammen, at Hesten havde havt Kullern, men jeg vidste det bedre.

I samme Uge havde en rig Bonde Bryllup, just paa den Tiid, der Giæssene vare feede. Min Moder var ogsaa paa samme Bryllup, altsaa gif jeg og mit vittige Sv- ved ogsaa derhen. Jeg havde effen Lyst til at spise noget lekkert. Jeg gif i Bryllups-Huset frem og tilbage, men der var ingen, som surgte mig ad, om jeg havde Lyst til den eller den Ræt. Det gif ligesaadan til, som naar en- ten jeg eller du kommer til Præsten, naar han spiser; han spørger os ikke heller ad, om vi vil spise, endskönt at vi seer vore egne Høns og Lam paa hans Bord. Jeg ærgrede mig længe over dette ubehøvede Kram; endelig saae jeg, at en Tjeneste-Pige kom udaf et Kammer, i hvilket det lugtede

lugtede uforlignelig efter Steg. Piagen lod Nøglen sidde i Døren. Jeg lurede og fik Lejlighed at snige mig ind i dette vellugtende Kammer. Her stod 8 stegte Gæs. Broder Aborre! ret virkelig 8 stegte Gæs. Hvad mener du, jeg gjorde ved dem? Intet, Broder! uden at jeg aad det brune Skind af alle 8 Gæs, og aad saaledes, at Fettet randt ned af Skiægget, tilsidst rev jeg, efterdi jeg ingen Kniv havde hos mig, et Par Laar af en Gaas og puttede dem i Lommen. I Kammeret brændte et Lys, men uden for var det mørkt.

(Fortsættelsen følger.)

Fortællinger.

En Officier, som tænkte at søge Sag med Præsten, da han gik til Skrifte, kom dansende op til Skrifte-Stoelen, og fløjtede med Munden, indtil han knælede ned paa Skammelen. Præsten, som var resolveret, i Steden for at begynde sin Skrifte-Tale, begyndte at tromme med Fingrene. Officieren spurgte: Hr. Pastor! er det Skriftemaalet? Min Herre! svarede Præsten, I veed, at I med en Pibe har gjort Bekiendelsen, derfor har jeg absolvert Eder med en Tromme. Dermed endtes baade Skriftemaal og Proces.

Sælsom Gravskrift

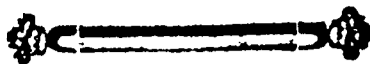
over den Kok Jodicus til Rom, som promoverede Docter og Magister.

Her ligger JodoK,
Den romerske Kok,
Som vartede baade sin Bog og sin Blok,
Af Docternes og
Magisternes Flok
Paa Lærdom og Lærdum formuende nok.
Den Høylærde Kok,
Magister JodoK,
Tilsidst blev promoveret blant Sygdommens Flok,
Græs, Steene og Stok,
Her ligger en Knok
Af den graduerede romerske Kok.

Om Evoldoms Konster.

Jeg havde aldrig fundet persvadere mig til, at troe nogen Evoldoms Konst, da en gammel Kone i Jydland fik fat paa mig, og forholdt mig, at jeg dog ikke skulde tale saa haanlig om det, som dog var til, tilbydende sig at vise mig det klarligen, dersom jeg vilde sverge hende til, en at robe hende. Min Nysgierrighed drev mig til, at giøre den Sed; efterat den var aflagt, førte hun mig med sig paa et Kammer bag i Gaarden, hvor jeg intet andet saae, end hvide Beage og et Skab paa Beggen, hvoraf hun udtog de, til sit Forehavende fornødne Instrumenter, bestaaende i en liden Ende af et Lys, en Hesselkiep, 2 par Brillen, et stort Stykke Kride, et Dødninge-Hoved og et Dødninge-Been, en gammel særdeles fasoneret Tromme og et rustet Slagsverd.

Lysen tændte hun, og satte det for sig ned paa Gulvet, strax syntes mig, at det blev saa lyst i Kammeret, som der kunde være andtændt mange Lys, saa man over alt kunde see alting grandgivelig. Med Kridet gjorde hun en stor Kreds paa Gulvet, og lagde Dødninge-Hovedet og Slagsverdet inde i Kredsen. Trommen bandt hun fast ved sin Side, og tog Dødninge-Beenet i den eene Haand. Det eene par Brillen satte hun selv paa Næsen, og det andet par maatte jeg see igiennem, og gaae ind med hende i den Kreds, hun havde gjort saa stor, at 5 eller 6 Personer havde havt Rum nok. Med Stokken, den hun selv beholdte i Haanden, skrev hun nogle usynlige Figurer paa Gulvet; derpaa gjorde hun nogle særdeles Grimacer, jæklede endeel for mig uforstaaelige Ord, hoppede omkring og slog i det samme med Dødninge-Beenet paa Trommen,

som hængte ved hendes Side. Jeg kan nok sige, at ved alle disse Præparatorier reiste Haaret paa mit Hoved, og jeg traadte ikke, uden Banghed, ind i Kredsen, allermæst over den mig foreskrevne Regel, at, saa tier mit Liv var mig, maatte jeg ikke træde udaf Kredsen. Dog besluttede jeg, med Standhastighed at udholde, hvad jeg havde sat mig for.

Det første, som mig kom for Dye, var en nydelig liden Skode-Hund, som med saamange venlige Geberder loffede ad mig, at jeg havde kundet resolveret mig til at caressere den, hvis det havde ikke været mig forbuden, at gaae udaf Kredsen. Men, da jeg fandt største Behag i at see den, saa forvandlede denne liden Hund, for mine Dyen, til et græffeligt Monstrum, saa stor, som den øvrige Deel af Kammeret vilde tillade. Af Skabning saae det ud som et sort Svinn, undtagen, at det havde en Kump som en Drage, Sælser som en Løve, Tænder som en Elefant, og gloende Dyen i sit Hoved. Saa fæl var det i sin Gestalt at see til, men, da det, til alt dette, oplod et overmaade stor Gab, og truede at opsluge mig, saa maatte jeg vel blive forfærdet; dog stod den Bæængselse en længe paa, thi, da det var bleven allerstørst, forsvandt det med et Knal, som en 24 Pundiger Cartou.

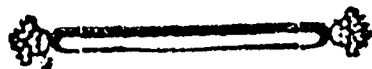
Hexen slog nogle gange med sin Stok paa Jorden, da saae jeg af Gulvet opvære de deiligste Blomster, man vilde see for sine Dyen; de opfyldte Kammeret med en overmaade liflig Lugt, og fornøiede Dyet med de behageligste Farver, af saamange adskillige Slags, som man er god for at opnævne. Alle disse deilige Blomster, som paa engang vare komne op af Gulvet, visnede igien paa engang, efterat erhvert af dem havde produceret et vederstyggeligt Dyr, saasom Skrubtudser, giftige Orme og deslige; thi saamange Slags Blomster, som tilforn var at see, saamange Slags af saadan Udyr krumlede og vrinklede nu i Kammeret, og fulgte der, med disse, saa viderlig en Stank, at man ikke længere kunde fornemme til Blomsternes gode Lugt.

Atter slog Hexen med sin Stok paa Gulvet, saa forvandlede Kammeret sig til den deiligste Grotte, sammensat ikke af Marmor eller deslige skønne Steene, men af
lutter

lutter glimrende Edelsteene. Hid og did, dog i en god Symmetrie, var der alterede Nischer af af Sølv, og i disse Nisch er store Musceller af Guld, saa og extra store Baser af Christal. Af Baserne sprang en Fontaine, en allene med Vand, men endog med den klareste Viin, og, naar Viinen havde sprungen saa høyt i Beyret, som Nischen vilde tiltade, saa faldt den ned i den store Guld-Muschel, hvor den, formedelt den igiennemskinnende Guldgrund, gjorde den første Parade. Dette saa fornøvelige Syn forvandlede sig derpaa i noget ubehageligt, Kammeret forandredes sig i en sæl Hule, Nischerne i Løve Kuler, Baserne i opstablede Dødnings-Hoveder, og af dem sprang nu, i steden for Viin, enten Blod eller Ild.

Jeg var ikke tilfreds med, at see disse Ting for mine Øyne saa langt fra mig, at jeg ikke kunde komme dem nær, og spurgte derfor, om hun ikke kunde bringe noget, ved sin Trøldoms Kunst, tilveie, som maatte treffe min egen Person? Derpaa svævede hun sig omkring paa sin Hæl, vendte sig til mig, efterat hun havde, inden i den anden Kreds, slaget en ny Kreds omkring min Person, løste sit Forklæde fra, bandt mig det om Livet, og bad mig folde dette Forklæde op; da syntes mig, at der regnede Penge igiennem Loftet ned i mit Skød, hun gav mig Vink, at fylde mine Lommer dermed, men, da jeg vilde gjøre det, fornam jeg, at Forklædet var fuld af Gruus, Støv og nogle smaa Stykker sønderig Glas, paa hvilket jeg nær havde skaaret og saaret mig, derfor kastede jeg det allesammen paa Gulvet ved at slippe Forklædet.

Endnu beholdt jeg Forklædet for mig, efter det som jeg kunde skønne af Sølelsen, men mit Syn var saa forblindet, at jeg ikke kunde see hverken Forklædet eller mine egne Klæder mere, thi, ved at pæge paa mig med sin Stof, og saae mig til at pæge paa mit Bryst, havde Trøld-Konen saaledes forandret min Habit, at jeg knap kiendte mig selv. Min Kiortel var i sig selv af Stof, udgiort med sorte Snører, og undetforet med Graaverk, men nu syntes den at være af Fløyl med Guld broderet og underforet med Hermelin; saaledes var min heele Habit fra Top til Taa forvandlet. Flux derpaa var jeg (saa at see til)

iførdt de elendigste Valter og revne Klæder, og paa mit Legeme ilde tilreedt med stinkende Bylde og Saar.

Atter forvandlede hun mit Legeme til min egen Skikkelse igien i mine rette Klæder, og da forestillede hun mig, efterat jeg paa hendes Ord, havde sat mig paa Hu, at sidde paa en Overfyrselig Stol, ophøjet fra Jorden ved Trapper, og udsmykket med Himmel, Gardiner, Betref og Frønker, altsammen saa riig af Guld og Sølv, som jeg nogen Tiid har seet det. Da jeg meente at sidde allerbest, og skulle ret see til, da sad jeg paa en Møding, og reed paa et meget stort Pinsvin, som stak mig, saa jeg raabte i høy Sky, og bad hende, at holde op med det Koglerie; hvem vilde nu tvivle paa, at der er Hexer til, da jeg selv har oplevet disse Ting?

En som hørte dette fortælle, holdt det for en usandsfærdig Historie, og som en ved naturlig Videnskab anrettet Forblendelse, og fortalte det for det, som skal skal følge i næste Nummer.

Den unge Gavtyv.

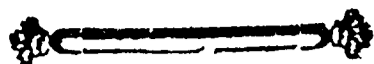
Hans Fødsel og Opdragelse. (See No. 24.)

Jeg maatte hiertelig lee, da Gæssene skulde paa Borden. Brudens Moder gjorde saadan en Allarm derover, ligesom Huuset stod i lys Lue; hun slog Pigen, fordi hun havde ladet Røglen fiddel i Døren, og bar sig meget galt ad. Somme sagde: Ratten havde flaaet Gæssene, andre sagde derimod, at Ratten ikke havde gjort det, men det maatte være et Skarns Menneske, som saaledes havde mishandlet disse Gæs. Der de nu talte om et Skarns Menneske, saa gad jeg ikke længer hørt paa deres Gladder; men gik mæt og skikkelig hjem. Jeg tænkte: det er dog godt, at de andre beholdt Kiødet; det havde været verre, om jeg havde ædt Kiødet, og de andre havde kun beholdt Skiudet. Neppe var jeg kommen hjem, førend jeg kom i Klammerie med vores Pige. Jeg vilde have, at hun skulde gaac til Sengs, efterdi det var mørkt, at jeg ogsaa kunde legge mig. Vi sov alletider sammen i en Seng,

Seng, efterdi min Moder var en meget sparsommelig Kone, og vi to havde Rum nok i en Seng. Vigen var 14 og jeg lidet over 13 Aar gammel. Der hun nu ikke vilde legge sig, gav jeg hende nogle Drestigen, hun græd, men hun lagde sig dog til Sengs.

Der vare mange, som forundrede sig over min Opførsel, dog vor Præst meer end andre. Han lod hente min Moder til sig og befalede, at hun uden videre Omstændigheder skulde holde mig til Skole, eller og han var nødt til at bringe mig med det allerførste i Spindehuset. Min Moder fortalte mig dette med Taarene i Øinene. Hun spurte, om jeg havde gjort Præsten noget imod; men jeg kunde slet ikke erindre noget, uden at jeg nogle gange havde været i hans Hauge, og havde plukket nogle Apprifoser, og siden nogle Kommer fulde af Biindruer. Min Moder forskrækkedes meget derover, og formanede mig, at jeg jo ikke skulde fortørne denne strenge Mand. Jeg trøstede hende saa godt som jeg kunde, og lovede hende, at jeg vilde gaae i Skolen; men dette maatte Præsten ikke blive vreed for, om jeg lærde kun lidet, efterdi det var imod mit Naturrel at være en lærd Mand. Desuden vare der allerede Mennesker nok til, som havde lært noget, og kunde dog ikke ernære sig dermed; dog haabede jeg, at jeg vilde blive ligesaa berømt en Mand, som min Fader havde været. Jeg lovede hende ogsaa, om det endog skulde slaae feil, at jeg dog gandske vist vilde blive Soldat, eller i det mindste Tambour. Men min Moder græd endnu meere, da hun hørte, at jeg vilde være Soldat, hvorved jeg let kunde sætte Livet til.

Gavtyv! sagde Wolf: din Moder vilde vel heller have seet, at du blev hængt. Nu! det er ligemeget. Hvordan gik det med Skolen? Miserabelt. Jeg lange store Slynge skulde sidde 8 Timer om Dagen stofsille paa en Bænk, og gloe paa Fibelbrættet. Var det et Arbeide for mig? Den dumme Karl, Skolemesteren, gav mig strax i den første Uge Drestigen, endskiont jeg havde bragt ham samme Uge 2 Høns. Den ene Høne gav min Moder, men den anden havde jeg selv fanget. Den, som jeg havde fangen, trak jeg alle Fiarene udaf Rumpen paa, efterdi jeg troede, at det var een af Skolemesterens egne Høns,

Høns, paa d t han ikke skulde kiende somme, naar han eftersaae sine; og det var og rigtig een af hans Høns. Om dei havde kommet til Tinge, saa havde jeg rigtig kundet sværge derpaa, at jeg ikke vidste det, efterdi jeg havde sænget den, gandske vist over 200 Skridt fra hans Huus. Skolemesteren begierede vel af mig, at jeg skulde bekiende det; men jeg blev derved og sagde, at det var een af min Moders Høns. For Resten saa var intet meere at see af disse Høns, end Fiærene, som laae paa Nødingen; og Riødet laae i Skolemesterens geistlige Tarme. Her skulde en Prokurator længe have søgt efter Sandheden, og til Sed kunde jeg ikke komme, efterdi jeg endaa studerede i Fribelbrættet. For nu at blive Skolemesterens Ven igien, saa gik jeg følgende Søndag til den næste Landsbye. Let uden for Byen mødte jeg nogle Grise, og jeg var saa lykkelig og fik fat paa en. Denne Griis bragte jeg Skolemesteren og sagde: at min Stedsfader forærede ham den. Over dette blev vi gode Venner igien. I samme Uge tog han mig med sig i Kroen, og jeg satte Kegler op for ham og hans Selskab, og fortiente samme Uge halvtredie Mark. Disse Skillinger drak jeg ogsaa rigtig op igien, ellers havde jeg ikke kundet holde dette besværlige Arbeide ud; men jeg forundrede mig meget, da Præsten i den tilkommende Uge attraperede mig og Skolemesteren ved Keglespillet. Mig gav han nogle Slag med en Krabast, men den arme Diævel, Skolemesteren, skjeldte han liderlig ud. Jeg havde gierne seet, at de havde faaet hinanden ved Dreene, men ingen af dem havde Hierte til at vove sin Erøie. For da at undgaae alle Vanskeligheder, saa gik jeg fra dette Selskab og lagde mig denne gang tilig til Sengs. Min Moder spurgte, om jeg ikke befandt mig vel? Men jeg sagde: det gaar vel over, naar jeg har sovet ud. Jeg skadte ikke heller andet, end at jeg havde drukket for hastig, tilmed saa var det godt stærkt Bl.

Min kære Gavtyv! sagde Berten: din Moder skulde have dreiet Halsen om paa dig.

Min gode Hr. Bert! min Rakke var allerede for stiv til dette Arbeide, og hun elskede mig alt for meget dertil, at hun skulde forgribe sig paa mig.

Saadanne kælne smukke Børn, sagde Herman Aborre, pleie at gjøre Forældrene Skam og Spot.

Lie du stille, min gode Herman Aborre! din Kone er ligesaa imod sine Børn, som min Moder var imod mig. Was du kun paa dine, og lad andre ærlige Folkes Børn ufskaaren. Du har = =

Nu J Marre! sagde Verten: vil J trættes? Hold Munden Aborre! Gavyv, fortæl os un meer? Hvordan gif det med Skolemesteren?

Hvordan gif det? Skolemesteren var desperat, han pryglede os i samme Uac, at vi nær vare blevne galne. Jeg beklagede mig for min Moder, men hun svor derpaa, at hun ikke kunde hielpo mia, tllers havde hun Præsten paa Halsen igjen; men jeg svor tvertimod, at jeg heller vilde være Stokkerknegt ved et Regiment, end at sætte min Fod ind i Skolemesterens Dør. War det ikke fornuftigere? Jeg trættede denne gang længe med min Moder; og jeg kan forsikre dig min Broder, havde en anden Kone sagt mig dette, jeg havde sandelig givet hende paa Dret. Efterdi min Moder nu saac, at Skolegangen var til Ende, saa skikkede hun mig til min Stedfader. Jeg fortalte ham, at jeg ikke kunde forliges med Skolemesteren, og han gjorde Anstalt, at en Officeer tog mig til sig. Denne Officeer var ikke meget ældre end jeg, dog var han saa fornuftig, at han lod gjøre mig en Husar-Mondur. Broder! der skulde du have seet Spektakler! Jeg havde en rigtig Sabel ved Siden, og rigtige Klæder og Sovler paa, som en Husar. Estrax den første Dag, jeg havde faaet Sablen ved Siden, kom jeg om Aftenen i Klammerie med nogle gamle Bindver, og dem hugaede jeg i mange Stykker. Men min Stedfader maatte Dagen derefter rigtig betale dem, efterdi jeg ikke selv var ved Penge. Officeeren, saa ung han endogsaa var, saa truede han mig dog med Hug, endstjønt jeg troede, at han var en fornuftig Mand. Ingen i denne Bye var bedre faren end Drengene, jeg var ved alle Leyligheder deres Dommier, og dette Embede gav mig min rigelig Underholdning; hver Dreng gav mig om Ugen en Skilling, men derfor maatte jeg og tillige være ved alle Slagsmaale og jufte Forliig imellem dem. Jeg havde fuld op Arbeide. Dette
Embede

Embæde beklædede jeg kun 4 Uger, efterdi jeg hug en Dreng, som ikke vilde lade sig forlige, og skieldte mig for en Hunds-
 fot, med min Sabel i Hovedet. Saa snart Drengen faldt
 om, saa rendte jeg i fuld Galop ud af Byen og hjem igien
 til min Moder. Hun boede 5 Mile derfra. Hun tog
 imod mig med stor Glæde. Denne Husar-Klædning be-
 faldt hende usigelig vel; hun sagde: at jeg saae ud i disse
 Klæder som en Engel. Jeg var træt, og lagde mig til
 at sove, men hun lævede imidlertid et godt Maaletid til.
 Jeg gavde gjort hende viis, at jeg samme Eftermiddag
 vilde gaae til min Herre igien, men jeg ønskede, at jeg
 aldrig saae ham meere.

Jeg følede altsaa hos mig selv, at jeg ikke var sikker
 hos min Moder, og jeg formerkede ogsaa, at jeg ikke havde
 en Skilling; altsaa syntes mig, efterdi jeg skulde reyse,
 at det var best, at jeg anskaffede mig nogle Skillinger. Jeg
 lurede altsaa over to Timer paa min Moders Kiste, jeg
 vidste, at der var Penge deri; men jeg sandt ikke den mind-
 ste Lejlighed til at faae fat paa Nøglen, endskiont jeg behø-
 vede den kun et Par Minuter. Da jeg nu saae, at jeg
 ikke kunde komme til Pengene uden Nøgel, saa blev jeg
 meget melancholisk derover. Min Moder spurgte, hvad
 mig skædte. Jeg svarede: At der var Marked i Morgen
 i Byen, og jeg behøvede nogle Allen fint Lerred, men jeg
 havde ingen Penge at kiøbe for, saa havde jeg tænkt paa,
 hvorledes jeg vilde bære mig ad, at jeg kunde faae Penge
 eller Lerred.

(Fortsættelsen følger.)

Fortællinger.

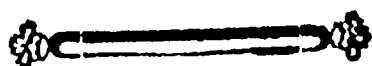
En Præst prædikede over de Ord: Men Gud skabte
 kun een Mand og een Kone; og viste i Anven-
 delsen, hvor forunderlig det menneskelige Kion har forplan-
 tet sig igiennem saa mange Aarhundrede, og i saa mange
 Lande og Steder, at der nu befinder sig allene her i vor
 Bye 92 fornuftige Siæle, dem han ved den Lejlighed
 ønskede maatte bevares fra Krig, Pest og dyr Tid.

Om Troldoms Kunst.

I Anledning af Fortællingen i No. 25. erindrer jeg mig at have hørt af en fornemme Mand's Mund, og som efter al Anseende, virkelig er passeret, nemlig:

Der opholdte sig for nogle Aar siden, paa et lidet Sted i Tydskland, en Mand, som gav sig ud for, at forstaae Troldoms Kunst, og, for den gandske Bye, var i det Rygte, saa man baade elskede ham, og frygtede sig for ham. I tvivlraadige Sager spurgte man ham til Raads, og hvad han havde sagt forud, det lempede man saaledes i Opfyldelsens Forstaaelse, efter de Ting, som med Tiden arriverede, ligesom man pleyer at udtolke den engelske Wahrsager, Nostrodami Poesie, eller Sybilles Spaadom, der ved havde han i nogle Aar haadt god Fortieneste.

Paa den Tiid, da en vis Adelsmand, udi sin Ungdom var udreist, at besee Verden, saldt hans Bey igiennem dette Sted. Der blev han bekienot med Kommendanten; Kommendanten, som baade havde stor Attraae at komme efter den rette Sandhed, saa og ansaae den omstalte unge Adelsmand af Forstand og Kourage, at undersøge det, gav ham Anledning at besøge denne saa kaldede wiise Mand, til den Ende. Efterat han havde paataget sig den Kommission, forsøede han sig hen til Manden, og gav ham at forstaae, hvorledes han var kommen, for at see hans Kunst. Manden, som var vandt ved deslige Besøg, saae ham stivt op i Dynene, og spurgte: om han ogsaa kunde holde det ud? Da han havde svaret, at fordriste sig dertil, førte han ham op med sig paa et Kammer, uden at tale noget videre. Adelsmanden har selv tilstaaet,

at Kammeret var hverken lyst eller mørkt, og saa særdeles at see til, at han blev underlig til Mode, da han kom paa dette Sted. Da han nu ventede, hvad der videre vilde blive af, sagde den viise Mand til ham, at han ikke kunde opvarte ham med noget Konststykke den Aften, men havde ikkuns vildet viise ham Stedet, hvor han skulde lade sin Konst see, paa det han til næste Nat Klokken 12, om han da atter vilde indfinde sig, kunde betænke sig, om han trøstede sig til, at holde den Continance, som der til udfordres. Den fornemme Person, som jeg taler om, viiste næste Nat derefter baade Mod og Affuratesse, at møde til den bestemte Tiid; saasnart slog ikke Klokken, at jeg jo tillige bankede paa Døren. Den viise Mand tog imod ham, og førte ham atter op paa det forrige Kammer, men undervejs og ellers foreholdt han ham, at, dersom han ikke vilde giøre dem begge ulykkelige, maatte han, for alt det der var i Verden, ikke giøre andet, end hvad han tillod ham.

Derpaa viiste han ham en Lehnestuel, og bad, at han vilde sette sig deri, men forbad ham derhos ikke at staae op af denne Stool, førend han dertil fik Forlov. Paa dette Tilfagn satte han sig, den viise Mand gik fra ham bag et Skiermbret; imidlertid var det for hans Øyen, ligesom han saae adskillige grumme Dyr, saasom Løver, Bjørne, Tygre og deslige, at komme ind i Kammeret, og gaae lige over Gulvet; de saae livagtig nok ud, men det, som kom ham meest forunderlig for, var, at der fulgte altid et særdeles Lys med disse Dyr, og, naar de kom paa et vist Sted i Kammeret, saa forsvandt de, og bleve gandske usynlige midt paa Gulvet, uden at kunde udgrandske, hvor de bleve af. I Lehnestolen siddende, listede han sig til, uformerket at trekke sin Kaarde, og, da der atter kom et Dyr gaaende tværs over Gulvet, og var paa et Sted, hvor han kunde ramme det, vovede han det, at giøre sit Hug; men blev da først forvirret, hvad han skulde tænke derom, efterdi han, ved at hugge derefter, ey fornam andet end en Skygge. Det forvolte, at han reiste sig op af Stolen, for at see den Sag nyere efter; da den viise Mand fornam det, kom han udspringende med disse Ord: min Herre, det er imod Aftale; gav sig derpaa kuadt, og bad indstændig, han ikke vilde røbe ham, saa vilde han viise ham det altsammen.

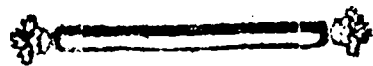
Derpaa

Derpaa viiste han ham en stor Lygte af Blik, med en Lampe inden i, og et Konfay, eller huul ind ad, fleben Speial; Lygten havde en Bliktud, saa stor som en liden Brikke, som vendte udtil Kammeret; i denne Tid sad saadan et flebeat Glas, som man bruger i store Kikkerter, og igiennem denne Tid blev fremstødt et Stykke Vindvesglas efter det andet, hvorpaa, med durchsigtige Farver, vare malede saadanne Dyr og Gestalter, som man vilde præsentere. Ligesom man skød disse malede Glas frem og tilbage i Lygten, saa bevægede lige de samme Figurer, i naturlig Størrelse, sig i Kammeret, og Kammeret var, til Fordeel, baade saaledes bygget og malet, at saalænge man blev siddende i Lehnstolen, kunde man ikke skionne bedre, end at de Figurer livagtig gik over Gulvet, som dog ikkuns saaledes repræsenterede sig paa Veggen.

Saaledes blev det opdaget, at skee ved Laterna Magica, som man i mange Aar havde holdt for Dævels Konst, og saaledes kan det og være gaaet til paa det andet Sted. Overtroe i deslige Ting, som særdeles havde Overhaand, saalænge det papistiske Mørke var over den største Deel af Verden, er visselig, tilligemed Lærdommens Taage forsvunden, og siden Reformationen tændte et klar Lys i Troens Sager, saa fornemmer man ikke saameget til, at Hexerier enten skeer eller troes.

Moirettes Kiærlighedshistorie.

Det var allerede langt ud paa Natten, og det begyndte allerede at blive mørkt, da et Bud meldte sig hos Solando for at tale med ham. Det var en meget riig Dame, som vel havde Penge nok, men fattedes ikke heller paa Mangels-Poster paa hendes Legeme. Det var en Jomfrue af 40 Aars Alder, som i al den Tid ingen Friere havde havt. Verlig var hun og urørt i alle Maader; men imod hendes Billie. Hun var noget puffelrygget, men det kunde endda have givet ligemeget, dersom der havde ellers været noget Godt ved hende. Hun var hviid og rød i Ansigtet, men det var Ulykken, at disse Farver skamserede den

den heele Skionhed; thi det Hvide havde tegnet sig paa hendes Læber, og det Røde havde sat sig i Synene. Det Sorte, som skulde have ziiret hendes Dynebryner, lod sig see paa Tænderne, og Solvet spatserede allerede udaf Tastepungen i hendes Haar. Hun var noget halt paa det venstre Been, hvorover hun maatte gaae ved en Krykke. Hun kom i egen Person til Solande i hans Stue, dog var hun forklædt som en Tieneste-Pige. Hun leverede ham et Brev, som hun selv havde skrevet, men hun hilsende ham en god Aften fra hendes Zomfrue, og ved det hun vilde foresille sin egen Pige, tænkte hun at vinde adskillige Fordeel. Men besynderlig var det hendes Hensigt, at hun vilde selv høre af Solandes Mund, hvad han vilde svare paa hendes Brev. Solande tog Brevet fra hende, bad hende sætte sig ned ved Døren, og læste derpaa følgende:

” Solande, min Trøst!

” Dersom Himmelen ikke havde forleenet mig med
 ” flere Dyder og Penge, end udvortes anseelig Legems Ge-
 ” stalt, saa skulde jeg paa den store Skueplads præsentere
 ” en meget slet Person. Thi jeg maae tilstaae, at Natu-
 ” ren har begaaet en Excess paa min Ryg, og derimod en
 ” Defekt og Mangel paa min venstre Fod, og at Kiærlig-
 ” hed nu indtil mit 40 Aar har fortæret det Røde i mine
 ” Kinder, og ligesom en Svindsot Riødet af mit Legeme;
 ” endskiønt jeg ikke frygter for, at faae disse Fuldkommen-
 ” heder igien, naar jeg sætter en Guldstotte under den ven-
 ” stre Fod, og beklæder Ryggen med Perler, Edelsteene
 ” og Dukater. Derimod hvad mig fattes udvortes, har
 ” Naturen med Alager oprettet indvortes i Gemytet. Jeg
 ” elsker saa bestandig, at den, som jeg engang skienker mit
 ” Hjerte til, kan ingen rive mig fra uden Døden. Er nu
 ” endskiønt Ansigtet ligesom ved Tidens Velde noget anlø-
 ” bet, saa er dog den øvrige Krop ikke at foragte, som skal
 ” vide at opføre sig behagelig nok imod en retskaffen Elsker.
 ” Og paa det min Herre kan ret lære at kiende mig, saa
 ” vilde han ikkun behage at betragte min Pige, som over-
 ” bringer dette Brev, hvilken jeg har taget til mig og hol-
 ” der i Ære, just fordi hun snart ligner mig meest i alle
 ” Poster. Værdige hende at tale med hende, saa giver
 ” hun usvigtigere Oplysning om min Tilstand. Med eet
 ” Ord,

” Ord, jeg'er lykkelig, da fattes hverken Mod eller Penge.
” Men den elskværdige Solande kan dog formeere min Lyk-
” salighed. Og dersom han vil, at jeg skal døe, saa tør han
” ikkun ved at lee af min skriftlige Graad. Men vær saa god
” og tael et Par Ord med min Pige ”.

Forsfatterinden af dette Brev hedde Moiretta. Men Solande vidste ikke, at hun var hos ham selv, som havde skrevet, og havde forstuffed sig i en Tieneste-Piges Klæder. Derover gif han hen til den formeente Pige, da han havde læst Brevet, og holdte følgende Samtale med hende:

Menneske! veed I, eller har Eders Jomfrue betroet Eder, hvad Eders Erinde er hos mig?

Ja jeg veed det, ligesaa godt som hun.

Saa tør jeg da paa det samme tale dristig med Eder?

Ligesaa fuldt, som med min Principalinde selv.

Saa sig mig da, hvor Eders Dame er, og af hvad Herkomst hun er!

Dette tør jeg ikke giøre, førend jeg er forsikret om, at min Herre elsker hende.

Hvorledes kan jeg forlange noget, som jeg ikke kiender, eller elske det, som jeg ikke har seet?

Man omgaaes ikke med Kiærlighed som med andre Vahre, hvilke man først maac see, førend man kiøber dem.

Alligevel maac man dog ikke løbe blindt paa med denne blinde Gud, dersom man ikke tillige med ham vil falde.

Høye Hoveder og Potentater, hos hvilke der alligevel boer en stor Fornuft frem for hos andre Mennesker, imodsig denne Slutning; da de ofte indlade sig i Kiærlighed efter et blot Portrait og Billede, omendstisue de alligevel aldrig har seet Personen selv.

Men jeg mangler jo endogsaa saadan et Portrait eller Billede; da jeg ellers gierne vilde betragte og tage det i Øyesyn.

Behag da at kaste Eders Øyne paa mig og mit Ansigt, dersom I vil lære at kiende den, som stræber efter Eder med mange Sukke.

Vel Pige! saa blot da Eders Ansigt, og lad mig lære at kiende den, som søger at elske mig.

Denne Lydighed er mig den allerbehageligste.

Har Eders Jomfrue ogsaa røde Øyne?

Som min Herre seer.

Det

Det lader ikke Fruentimmer vel, og er et slet Haab. Thi de, som lader røde Dyne pleye enten at drikke, eller være usunde.

Det Dyne, som stedse sælde Laare for Kierligheds Skyld, maae jo tilsidst blive røde; men naar det først opnaars, hvorefter det længes, saa skinne de desto klarere.

Ei! ei! naar Solen staaer rød op om Morgenen, saa betyder det gjerne Storm den Dag. Rødsnyede Fruentimmer ere mestendeels Herrer i Huset, og kivaagtige onde Dyr.

Kierlighed omvender alle Mennesker, og forandrer heele Naturen. Den gjør gamle Folk unge; hvi skulde den da ikke ogsaa kunde temnte en mishagelig Uartighed, som kan spaaes af røde Dyen?

Er jo pukkelrygget; er da Eders Jomfrue ligesaa?

Ja visselig! derudi søger hun en Ære.

Det maae være et forunderligt Gemyt, som glæder sig over sit Legems Vandskabning.

O det er nedrige Gemytter, som kunde glæde sig over deres Deilighed, der er ligesom et brekkeligt Glas, in hvis Brøstfældighed er hvert Dyeblik forhaanden.

Skulde saadant Menneske, som har et Slags Lyde paa Legemet være klogere end andre Mennesker og velstabte Folk?

Eilforladelig; thi hvad Naturen har nægtet Legemet, det har den oprettet igien i Henseende til Sielen og Gemyttet ved en skarpsindig Forstand. Pukkelryggede Personer ere de klogeste Folk.

Jeg maae bekiende, Nige, at Eders Jomfrue kunde intet bedre Bnd have faact end Eder til at gaac i dette Ærinde, siden J kan forsvare Mangels Poster med saadan Beltalenhed. Men seer hun ogsaa saa bleeg ud, som J?

Ja, lige saadan.

Og saadanne hvide Læber?

O, ja! Dette er Beviis paa, at hun er af fornemme Herkomst.

Som jeg hører, saa søger eders Jomfrue en Skionhed i lutter Ufuldkommenheder; og hun staaer i den Indbildning at opvekke Appetit hos mig ved saadanne Ting, som jeg laster hos andre Fruentimmer.

Ik deilige Solande! jeg beder for hende. Qvæl hende dog ikke ved saadanne Ord; thi dersom hun ikke kan vinde min Herres Gunst, saa vil hun gjerne døe.

Det

Det er Himmelen, som indskyder os Kiærlighed, og den, som det ikke er givet at elske, af den kan man heller ikke for-
dre det.

Den eene Ild, min Herre! maae jo dog antænde den anden. Naar Moirette elsker Solande, hvorfor vil han da ikke gjøre hende samme Skiel igien?

Saa heder Eders Jomfrue Moirette?

Ja hun heder Moirette, og hendes Slægt er vidt og bredt bekiendt.

Ja, hvad skal man gjøre herved? Kiærlighed lader sig ikke tvinge.

Jeruet er vel haardt, min Herre! men det lader sig dog blødgjøre ved Ilden. Hvi skulde da Solandes Hjerter ikke ogsaa smeltes af Kiærligheds Ild?

Men ingen Fornuftig begynder at elske nogen, med mindre han forud veed, at han kan blive elsket igien; thi ellers er det jo en stor Pine, da man ikke saa let kan lade af at elske, som man har begyndt.

Det er sandt. En Nar kan sør kureres fra hans Daar-
lighed, end en Liebhaber fra Kiærlighed. Men, hvad er der vel at finde paa Jorden, som ikke skulde kunde overvindes af Ilden? Betænk derhos, at Moirette er dog Solande nok værdig.

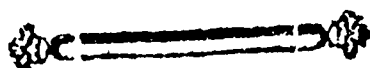
Ja, der, som hun ikkun var noget mere velskabt end hendes Pige.

Førstanden opretter alting min Herre.

Eller hun i det mindste var saa veltalende som Jer.

Jo, det er hun, min Herre! Hun besidder alt det, som befalder Eder paa mig.

Derraa tog hun Kappen og Dækket af sig, og 'od Solande see det kostbare Diamantsmykke, som hængte omkring hendes Skuldre. Solande blev forskrekket over den stærke Glans, som dette gav fra sig, og hun taledes ham saaledes til: See Solande! jeg er Moirette selv, der har som en Tjeneste-Pige talt med Eder. Vel burde jeg her for Eders Dyens straffe mig og sætte mig selv til Rette for min Kiærligheds Iver, siden det er usædvanligt, at et ærligt Fruentimmer, under saadant Skin og med saamange Ord søger at overtale en Mandsperson til at elske sig. Men jeg venter saameget for at finde Forladelse hos Eder, som J selv, min vælfre Herre!
har

har givet mig Anledning hertil; thi ellers havde jeg aldrig saaledes kundet fordybe mig i Kiærlighed, men agtet en Historiebog eller et Smykke af Perler langt høiere. Men saasnart jeg fik Solande at see, var jeg ikke mere Møirette, men maatte snarere kaldes Amourette. Derfor, allerdeiligste Solande! udsluk ikke min kydske Kiærlighed ved at hade mig men nud mig den Lykke, at jeg maac kalde mig Eders; Møirette.

Solande blev forskreffet, da hun begyndte at tale, og han vidste ikke hvad han skulde svare, da hun holdt op. Han faldt i Forundring over hendes Veltalenhed, og han vilde gierne give hende et godt Svar for at stille sig vel af med hende; men dog vilde han saaledes svare, at hun ikke skulde ansee det for en Bevilgning og Samtykke til Egetskab, og til forbuden Kiærlighed havde ingen af dem Lyst; Endelig svarede han hende saaledes:

Dyrdige Jomfrue! Eders Forstand og Kiærlighed til mig, har sat mig i saadan Besværlighed, at jeg for mit Sindes Forvirring neppe er i Stand til at kunde tale. Jeg veed i en Hast ikke hvad jeg skal svare, hverken paa eders søde Ord eller kierlige Tilbud; derfor beder jeg, at hun vil for det første være fornøyet med dette Svar, som dog er intet Svar, indtil jeg har overlagt med mig selv, hvorledes min Tilstand og Person kan foreenes om, at give hende et behagelig Sa-Ord. Hav Taalmodighed til i Morgen eller Overmorgen. Thi saa lang Tid kan vi nok give vor Kiærlighed til at betænke sig udi.

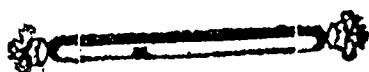
Møirette var fornøyet med dette Svar, tog Afsked, og søgte Solande hendes Ihukommelse. De 24 Timer syntes hende saa lange, som al den Tid hun havde levet. Hun talte alle Dyeblik, og glædede sig, naar hun tænkte paa den Time, at hun atter i en Piges Dragt kunde afhente Svar. Hendes Tienere faldt i Forundring over, at hun i denne Tid var stedsom ligesom henrykt i dybe Tanker; men da hun mærkede sligt, sagde hun: at hun spekulerede paa et nyt Myaster til Kniplinger. Hun kunde meget kunstigt tegne, sye og brodere. Imidlertid kom Solandes Brev for til hende, end hun havde ventet; thi hendes Forsæt var, at ville have besøgt ham selv igien. Saasnart hun saae Brevet, blev hun meget glad; men dets Indhold var saa bitter for hende som Malurt. Det var saaledes stilet: — som følger i næste Blad.

Solandes Svar til Moirette.

(See No. 26.)

Veltalende Moirette!

Et denligt Fruentimmer, der er stum og uden Sæder, forekommer mig som en Paafugl, der ikke agtes af nogen Blind, og har egentlig ingen Nytte uden dens Anseende. En veltalende Dame derimod, som ingen Anseelse har, er ligesom en Rattergal, der har sin visse Tid om Aaret at synge udi, men er i øvrigt ligesaa ubehagelig at see, som behagelig at høre. Et Menneske elsker med alle fem Sandser, og saasnart en af dem er misfornøyet, saa griber Passionen ogsaa de øvrige an. Dersom jeg var blind, saa maatte jeg tilstaae, at intet Fruentimmer under Solen kunde bedre staae mig an; men siden jeg har alle mine fem Sandser, saa maae jeg gjøre enhver af dem skyldst, og saa vel forsørge mine Dren, som mine Dren. Forlad mig, at jeg er saa aabenhjertet og oprigtig. Jeg kunde vel ellers lettelig have fundet paa 1000 andre Undskyldninger, med hvilke jeg med megen Høflighed kunde have afslaaet Eders Begiering; men jeg hader Falskhed, og er en Elskere af Sandhed, og altsaa veed jeg, at en Moirette vil tilgive mig min Oprigtighed, som andre torde ville kalde Grovhed. Men det gjør mig alligevel ondt, at jeg ikke kan svare efter Ønske. Dog haaber jeg, at Moirette ikke elsker anderledes, end at hun jo kan glemme det igien. Jeg tvivler ikke paa, at hun iblant andre Dyder jo ogsaa besidder denne, at være Herre over sig selv. Jeg elsker hendes Dyd, og hendes Person skal stedse staae i min Huskommelse. Men Egteskabs

Skabs Forbindelse vilde blive mig fortrædelig og hende selv ubehagelig. Derfor er det best, at vi ikke foreener os, paa det at vi ikke siden skal trettes om at blive adskilte igien. Lev vel, *Moirette!* og had ikke den, hun har været Diget at ville elske. Solande.

Da hun havde læst dette Brev, var hendes Hierte færdigt at briste, i det hun agtede sig for at være forloren, da hun ikke havde naaet det hun ønskede. Hun havde tusinde Tanker, men hun kunde ikke finde paa noget, hvorved hun syntes at kunde opnaae hendes Ønske. Hun besluttede endnu at sætte et Forsøg paa Solandes Affektion; thi hun erindrede sig det gamle Ordsprog, at Træet falder ikke ved det første Hug. Dog vilde hun ikke vove at gaae selv mere til ham, men ved et Bud sendte ham følgende Brev:

Solande! min største Verdens Fornøjelse. Lægedom kan paa engang ikke borttage Sygdom. En Regn falder ikke gierne over det hele Land paa engang. Jeg har søgt Eder, kære Solande! om en blot Gunst. Men J har ladet mig gaae bort fra Eder uden samme. Jeg vil vel ønske, at denne Virkning af Kiærlighed aldrig var opkommen i mit Hierte; thi saa havde jeg kundet fornyse mig i et hemmeligt Haab, og elsket Eder endogsaa imod Eders Villie. Men see! jeg har bragt Eder et Offer, som J dog ikke har vildet antænde. Betænk dog, Solande! at J er et Menneske, og at J skal døe, item at der ofte er en Ødertop bag den deyligste Rose. Forneene opvove jo tillige med Roserne. Mangan en stikker sig paa dem, som gaaer med dem i Haanden. Dette maae jeg tilstaae, at her i vor Stad ere mange smukke Skabninger, for hvilke alle J dog har et Fortrin i mine Øyen; men see til, at J ikke kommer til at beklage, det som Adonis med sin Skade befandt. Man kan male de brøstfældigste Huse, og bedrage de Forbiegaaende. Men en klog Kiøbmand betragter først nysse det Huus indvendig, som han vil kiope. Sminkende og søde Ord ere Fruentimmernes Garn, hvorudi de indvikle og fange mangen frie Siæl. Den kan ikke frietages fra Daarligheder, som for et Øyeblikks Vellyst, forspilder Dydens Berømmelse, og siden ved Anger og Fortrydelse maae gjøre Bød for

for sit ubetænksonne Foretagende. Den, som er fornuftig, elsker det, som er evigt og bestandigt, og har mere Lyst til en ædel Siæl, der er som Dydernes Kilde, end til et lastefuldt sminket Legeme, som hver Dag staaer Fare for at blive Ormens Føde. Skulde nu min Aand, som er udødelig, ikke være Eders Person værdig. To Uger efter min Død er jeg ligesaa smuk, som J og alle Nympfer, hvilke J for nærværende Tid skatterer for Guder. Derfor, medlidende Solande! er det for nogen Deel umueligt at vinde Eders haarde Hierte, saa beder jeg: befal Eders Dyen, at de gaae af Vejen for Eders Forstand, paa det at denne kan see, at min Siæl overgaaer alt udvortes Anseende. Kiære Solande! elsk dog Moirette, som atter overgiver sig til Eder; og betænk, at det ene Menneske er det andet værd. Lev vel, og elsk, beder jeg endnu engang, Eders brændende

Moirette.

Dette Brev havde dog i det ringeste opvakt nogen Medlidenhed hos Solande, dersom det havde kommet ham til Hænde; men Buddet, som bragte Brevet, fandt ham ikke. Marsagen var, at Solande var fløttet i et andet Huus; thi hans Rigdom var gandske philosophisk, det er, naar han sprang i Beyret, saa svævede alle hans Midler i Lusten, saamange som han eyede uden for sit Fæderneland. I hvilket Huus han kom, saa havde han strax fløttet, og altsaa var han ond at træffe.

Om Formørkelses.

Om Formørkelses erindrer Bayle, at den, som indfaldt den 12 August 1654, var af Stiernekigerne beskrevet saa fatal for Verden, at Frankrig derover geraadede i yderste Forstreckelse; det gif saavidt, at en Landsbye-Præst, som ikke kunde udholde det Overløb, han havde af bigtende, som ville berede sig til Døden, maatte for at vinde Tid indbilde sin Mcenighed af Prædikestolen, at Formørkelsen var opsat endnu i 14 Dage. — Pericles vilde engang lade sin Gløde udseile til et vigtigt Foretagende:

gende; paa samme Tid var der en stor Formørkelse, og hans Styrmand blev derover saa forskrekket, at han vidste ikke hvad han skulde gjøre. Da Pericles saa dette, holdt han sin Kappe for Styrmandens Dyne, og spurgte ham, om dette betydede noget ondt? Nej, svarede Styrmanden: Saa kan ey heller Solens Formørkelse betyde mere, sagde Pericles; den hele Forskiel mellem min Kappe, som betager dig Solens Skin, og det Legeme, som forarsager Solens Formørkelse, er denne, at dette er større end min Kappe. — Formørkelseser kan ikke betyde ondt; 1) Fordi de skee i saa naturlig en Orden, at den fletteste Astronomus mange 100 Aar tilforn kan udregne dem. 2) De skee til alle Tider og Steder, viste fire gange om Aaret. 3) De skee som tiest, uden at kunde sees eller merkes.

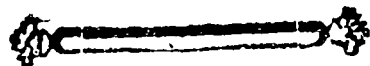
Dromme.

Jeg kom paa min Rejse til en liden Riobsted, og lod hndte en Barbeer, saasom mit Skæg var meget stort: paa det at jeg kunde forvandle min jødiske til en christen Skikkelse. Han gjorde en latterlig Reverenz, da han kom ind i Stuen, og sagde: min Herre! jeg skal have den Ære at rasere dem, hvilken Høflighed jeg allerede har haft den Lykke at bevise mangen en brav Herre i dette Huus. Det er sandt, jeg er en Chirurgus; men jeg tænker videre, og naar jeg ey har noget at bestille, saa læser jeg Aviserne. Jeg holder selv de kjobenhavnske, altonaiske og hamborgske; hos Byestriveren faaer jeg de leibzigske; thi vi ere gode Venner. Dog den gode Mand læser Aviserne kun saa løselig igiennem; men jeg fælder mit Judicium derover, og giver ham et ret Lys. Marsagen er, han er en Politikus; og den, der ey er Politikus, er det en pur Umuelighed, at han kan vide, hvad de store Herrer have for. Han tænker, at den Strid mellem Parlamentet og de Geistlige i Frankrig ey har meget at betyde; Kongen kunde jo tillade enhver at troe, hvad han vilde; thi Samvittighederne, sagde han, lader sig ikke tvinge. Men jeg siger, at dersom Tyrken ey kom-

mer

mer derimellem, sga maade det bryde ud til en Religions Krig. Vi have desuden længe ey havt nogen, og for bliver det ikke bedre Tider, thi Tiderne ere flette. Men hvoraf kommer det? Der er ingen Penge blant Folk, og dette skeer, fordi der er for mange Folk til. Man betænke kun, hvad der ey efter den 30 Mars Krig var for en god Tid. Jeg veed ey heller, hvad de store Herrer tænker, at de sidde saa stille; det eene Menneske maade jo æde det andet op; saamange ere de. Jeg pleyer altid at sige, at Verden er alt for fuldblodig, og at man engang skulde aarelade den. Jeg forbiegaaer med Tavshed tusinde andre Daarligheder, som han foresnaakkede mig, hvorved han bestandig stammede og spyttede. Da han var færdig, spurgte jeg ham, om han barberede sig selv? han svarede: ja; men der maade aldrig være et Menneske tilstæde, thi ellers kan jeg ey bare mig for at snakke, og derved skær mig. Postillionen, som gav Signal til Afreise, befriede mig fra denne talende Barberer; og saasom jeg var allene paa Bognen, saa sov jeg ind. Drommeguden bragte mig til Paris, og jeg befandt mig i Selskab med et Parlaments Raad, hvis Frue var meget nysgierrig: hun havde just nogle af hendes fortræveligste Veninder hos sig, da hendes Mand kom ind i Stuen. Hun faldt ham om Halsen, og bad ham indstændigst, at han vilde fortælle hende, hvad nyt der var afhandlet i Parlamentet. Den gode Mand vidste ikke, hvorledes han skulde blive hende qvit, og derudover digtede følgende Fortæling: Mine Børn, sagde han, dersom jeg vidste, at jeg kunde for'ade mig paa eders Tavshed, saa vilde jeg fortælle eder en Sag, hvorover I skulde falde i den største Forundring. De forsikrede med mange dyre Forpligtelser, at der ey skulde komme noget af det, som han vilde sige dem, ud af deres Mund. Kunne I vel forestille eder, sagde Manden, at Kongen har besluttet at give alle Jomfruerne, som have en liden Mund, og at udstyre dem? De nærværende ugifte Fruentimmere spidsede tilsammen Munden, og sagde: est il-possible? Ja, svarede Manden, og det som endnu er forunderligere, saa vil han give dem, som have ret store Munde, to Mænd. Derpaa skrege de alle, Konerne ey undtagen, af fuld Hals: est il-vrai? De

talede

talende bestandig alle tillige, og saa høyt, at man ey kunde høre sine egne Ord. Endeligen gik de under igientagen Løfte om Tavshed fra hinanden. Men det var dem saa snart at tie, at man Dagen derefter hørde tale derom i alle Huse, og man saae overalt Fruentimmer, som udvidede Mundene med Tingrene, for at blive deelagtig i Kongens Raade.

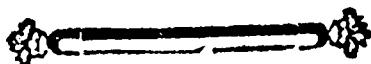
Den unge Gavyv.

Hans Fødsel og Opdragelse. (See No. 25.)

Sag dig i Aigt mit Barn! sagde hun, jeg vil heller give dig et Par Rigsdaler, end at du skulde sætte dig i Fare. Hun lukkede Kisten op og tog Pengepungen.. Hun satte den ved Siden af sig, og i det hun talte Pengene, saa saae jeg igiennem Vinduet, at min Stedfader kom ridende. Jeg snappede i en Hast Pungen fra Bordet og gik udaf Stuen; jeg vendte igiennem vor Hauge, og frøb ind i vor Naboes Bagerovn. Min Moder er gandske vist bleven forstrækket over den Esterretning, som min Stedfader har bragt hende, hun har gandske vist søgt om hendes Pengepung og efter hendes Søn, men jeg sad gandske stille i Bagerovnen og tællede Pengene, som jeg havde snappet bort. Jeg glædte mig, da jeg saae, at jeg var Eyermand af 14 Rigsdaler og en smuk Hnsarmoudering. Da det nu blev mørkt samme Aften, saa frøb jeg udaf Bagerovnen og sneg mig ud igiennem Haugen paa frie Mark. Jeg kom paa Landevejen og rettede min Rejse ad Hamburg til. Da jeg nu omtrent var gaaen en halv Mil, saa hørte jeg, at een kom gaaende; men efterdi jeg ikke vilde tale med nogen, saa sprang jeg til Side og lagde mig plat ned paa Jorden. Jeg kunde see, at en Mand kom gaaende, og hans Hund kom til mig og gjorde Al-larm; derefter var Manden ligesaa næseviis som Hunden, og kom og til mig. Han kiendte mig paa Dyeblikket og sagde: See! Monsieur Gavyv! See! ligger du her? Han tog mig strax med den eene Haand i Haartoppen, og trykkede af bare Glæde mine Hænder; han formeldede

en Kompliment fra min Moder og bad, at jeg vilde giøre hende den Fornøjelse at besøge hende endnu i Aften. I det samme jeg vilde takke denne gode Mand, saa kom der en ridende. Hey! raabte Manden: Hr. Korporal! her er Gavtyven! Jeg kunde altsaa rigtig forstaae, at Korporalen var min Stedfader og jeg var Gavtyven. Disse Karle kom mig ret til ubeleylig Tid. Min Stedfader steg af Hesten og begiærede, ret som en Stratenrøver, at jeg skulde levere Pengene fra mig. Hvad skulde jeg giøre? Jeg maatte give Pengene herud; derpaa toge de deres Medskab, som de havde hos sig, og bandt begge mine Hænder. De bandt ogsaa en Strikke om Livet paa mig, og jeg kan ikke andet sige, end at jo disse to gjorde sig al Umage for at bringe mig paa den rette Ben. Manden gelejdede mig ved en Strikke, og min Stedfader reed bag efter os. Derpaa kom vi Klokken 12 til min Moder. Denne gode Kone græd, endskjønt hun havde faact sit Barn og sine Penge igien. Der har du din Gavtyv: sagde min Stedfader: Her seer du Frugterne af din ugudelige Opdragelse! Jeg vil ikke kiendes ved denne Ugudelige; han vil vist komme til at hænge i Galgen. Jeg ærgrede mig meget over saadanne Talemaader, og jeg kunde see det paa min Moders Dyne, at saadan Sludder ikke heller befaldt hende. Min Stedfader befalede, at jeg strax skulde klæde mig af, og han bandt min Sabel og hele Husarmonderingen sammen, satte sig paa Hesten og reed fra os. God Nat Husar! tænkte jeg. Da han nu var borte, saa spurgte min Moder mig ad, hvad jeg nu vilde fange an, efterdi alle Folk i Byen vare kiede af mig? Jeg lovede hende at betænke mig derpaa i Nat. Jeg begiærede Mad, efterdi jeg ikke havde spist i 12 Timer; hun gav mig, hvad hun kunde bringe tilveie i en Hast, og jeg fik Kæreg. Derpaa lagde jeg mig efter Sædvane i Sengen til Nigen. Da jeg nu vaagnede op om Morgen, saa ærgrede jeg mig først retskaffen over den Streg, som Lykken havde spillet mig. Jeg tænkte: i de sidste 4 Uger har jeg havt de bedste Dage, som nogen kan forlange. Min Herre var en fornuftig Mand; han begiærede ikke, at jeg skulde arbejde, han begiærede kun, at jeg skulde pudse hans Støv, tænde hans Tobakspibe, bære

Kixrlig

Kiærlighedsbreve til Matfrokener og gaae bag efter ham, naar han vilde ret lade sig see paa Gaden. Han havde stor Indbildning over sin Husar; men hvad er jeg nu? Intet. Nu har jeg ingen Klæder. Dog tænkte jeg: hvad har du nsdig at sørge for Klæder? det er er din Moders Sag; hun maae vel skaffe Klæder, om hun ikke vil, at du skal gaae nøgen. I det samme kom min Moder og bragte mig Frokost paa Sengen.

Hun beklagede mig, at jeg var kommen til den Ulykke og havde hugget Drengen i Hovedet; hun bad mig, at jeg ikke skulle være saa hidsig. Hun fortrod meget paa, at Officieren lod hente Husarmonderingen, og sagde, at han ikke skulde see, at hendes Barn gif nogen, og at hun selv var Kone for at give mig en Klædning, saa havde hun allerede skicket Bud til en Skræder, som skulde gjøre mig en Klædning af hendes Søsters Skjort.

(Fortsættelsen følger.)

Indfald.

Intet er latteligere, sagde en Statsminister i Selskab af Hofmænd, end den Raade, paa hvilken nogle Nationer iblant Regerne holde deres Beraadslagninger. Forestil Eder en stor Sahl, hvorudi der staaer tolv store Krukker, som ere halvsyldte med Vand. Herhen forsøyer tolv Statsraader sig, gandske nøgne, med en alvorlig Mine og langsom Gang. Saa snart de kommer ind i Sahlen, springer enhver af dem op i sin Krukke, setter sig ned i Vandet indtil Halsen, og i denne Stilling holder Raad. — ”Dg I leer ikke der ad? sagde Ministeren” til en, som sad næst ved ham. — ”Nej, svarede denne;” thi jeg seer dagligen noget, som er langt latterligere”. — ”Dg hvad er det? — ”der findes et Land, hvor Krukkerne gandske allene holder Beraadslagninger”.

En Person havde givet sin Hund det Navn: Sanrei. Da han nu engang nævnte Hunden ved dette Navn i en eenfoldig Kones Nærværelse, satte hun ham til rette derfor og sagde: De maae dog skamme sig, at give Deres Hund saadant Navn, som bruges i Christenheden.

Et ærligt Bedrag.

Æstværddige Flok

Af Deylige; Venlige, Urtige nok!
Vor Skiebnes og al vor Gienvordigheds Sukker.
Dydcædle Sirener, velsignede Duffer!
Som viser Jer Konst
I os at bedrage er ikke omsonst!
Hvor har I os heune?
Hvad Lyst er ey denne?
Vor Musa et Stykke paa Eders Behag
Skal svinge i Dag.

Uværdige Flok

Af Deylige, mens og Uartige nok!
I, som Eders Kort veed med Finter at spille,
Vor Musa har intet med Jer at bestille.
Kun deres Bedrag,
Som skeer til en dydig og fælles Behag,
Vi billig samtykke,
For dem vi et Stykke
Vil svinge til Ære, saa got som vi kan,
Nu Musa sang an.

Donatus en Mand

Sea vakker som nogen, af Dyd og Forstand!
Men derfor just ey saa gandske fuldkommen,
(De Dydige ogsaa har Fejl udi Kommen)
Han fik til sin Deel
Den kloge Euphemia, Dydens Juvel,
Og ingen kan mindes,
Der nogensteds findes

Et

Et

Et meere lykfsaligt og dyderigt Par!
 End disse to var.

Donatus han faae,
 Da han vilde giftes, fornemmelig paa,
 Hvor Dyden og artige Sæder var inde,
 Han sig af Euphemia derfor lod binde,
 Hun Dyden besad,
 Og Klogskab i den allerædelste Grad,
 Hun var det med Hæd,
 Hun syntes at være;
 Men hvad fandt han meest sin Lykfsalighed da i?
 En rar Modestie.

Det dydige Blod
 De ædle og nyttige Kunster forstod
 Sin Mand med det Gode i Alting at bryde,
 Han syntes at raade; men faldt dog til søye.
 Et ærligt Bedrag
 Faldt ud efter Duffe til fælles Behag,
 Der var ikke noget
 Saa buntet og broget,
 Hun vidste jo Naad, hvad bestod det i?
 En rar Modestie.

Donatus blev vred,
 Naar nogen med Uret ham gjorde Fortred,
 Euphemia lod, som hun ogsaa blev bisker,
 Men midlertid med sin Beltaalenhed lister
 Saa længe omkring,
 Til de kom paa Tale om lystige Ting;
 Den artige Kone
 Forstod at forsvare
 Sin oprørte Mand med et ærligt Bedrag,
 Det var hendes Sag.

Han faae en Njærd
 Den Egteskabs Dievel, i hvor han saa er,
 Vi Hastighed mener, som her vilde raade,
 Donatus var hastig, lidt meer end til Naade,
 Euphemia tog
 Sit artige Væsen, og Dievlen forjog,
 Han ey kunde bide,
 Donatus maac tie,

Her gif det paa tvært; thi naar Bredden var endt
 Var ingen dog skændt.

Donatus faldt tit

Paa et og paa andet, som gavtede lidt,
 Da skiont det ey altid var Udbyd til Bytte,
 Saa var det just heller ey altid til Kytte;
 Hans Kone hun gaaer,
 Da sætter en Vind; men med Klogskab, derfor,
 Hun siger at dette
 Bør roses med Rette;
 Men klager kun, at for saa stræbsom en Mand
 Det ey vil gaae an.

Ham ey skikkes Gud,

Dg dog gaaer Donatus om Afscenen ud.
 Euphemia gierne vil have ham hiemme,
 Hvad Konstler hun bruger, vi her skal fornemme:
 Naar Kloften er tre,
 Hun mager, at Manden maae hiertelig lee;
 Naar Dag er af Landet,
 Hun bitter paa andet,
 Saa Manden forglemmer sit Selskab og Vin,
 Dg bliver hos Sin.

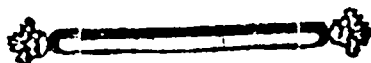
Donatus engang

Fra Selskab, fra Lyst og Pokalernes Klang,
 Kom hjem med meer Vin, end han vel kunde taale,
 Det voldt Belanstaendigheds daarlige Skaale;
 Men hvad sagde hun?
 Hvor tog hun imod ham? Hun loffede kun
 Med Spog, til saa længe
 Hun fik ham i Sænge,
 Det var jo at øve et ærligt Bedrag!
 Der sov han til Dag.

Da Morgenens kom,

Mon da ey Euphemia sadlede om?
 Maaskee hur Betalingen gav da med Rente
 For det, som Donatus i Aftes fortiente?
 O nej, ikke saa!
 Min Engel! hun sagde, jeg tænker kun paa;
 Hvor du saa belevn
 I Aftes var bleven?

Min

Min Hierte! din Helbred er den ikke slet?
 Og taaler den det?
 Hvad var det, I sang?
 Hvem var i Selskab? fortæl det engang!
 Kunns een Ting jeg frygter, I ilde skal høre,
 Og Følkesnak eders Fornøjelse gjøre
 Til Lidelighed,
 At Byen af Gladder er fuld, vi jo veed.
 I saadan en Tone
 Den artige Kone
 Gik omvendt sin Mand, at han fra den Dag
 Betænkte sin Sag.

Donatus iblandt
 I Sindet sig syg og upasselig fandt,
 Maar Milten ham sæk, var hans Pust sig at klage,
 Og smaa Ting ham kunde i Gærnisset jage!
 Men hvad gjorde hun?
 Hun lokkede, spogte og snakkede kun
 Om det, som behager,
 Og saaledes mager,
 At Manden helbredes, det pønser hun paa,
 Ja men gjør hun saa.

Donatus han var
 Et Menneske, som og paa Skrøbelighed bar,
 Han saadanne Lidelser var undergivet,
 Som høres og sees paa de fleste i Livet.
 Euphemia veed
 Dog artig at bøde paa al hans Fortred,
 Han leer eller pukker,
 Er glad eller sukker,
 Er saa eller saa, med Euphemia han
 Er en lykkelig Mand.

Og hvorfor? fordi
 Hans Kone var floa, og besad Modestie,
 Hun alt med det Gode hos Manden kan vinde,
 Den fromme og ærlige Bedragerinde;
 Men hvad gjør en Flok
 Af Selvfløge Ubetænksomme nok,
 En stoyer, en anden
 Slaaer Kynker i Panden,

Den tredie flæber, saasnart hun ey kan
 Saae Bugt med sin Mand.

Elskværdige Flok

Af Denlige, Venlige, Artige nok!
 Vor Skiebnes og al vor Sienvordigheds Sukker,
 Vi Eder velsigne, for Jer vi os bukker.
 Jer søde Bedrag
 Har sikkert og fuldkommen vores Behag,
 Kun immer bedrager,
 Os gandske indtager,
 Og vi skal forsikre, Jer ærlige Konst
 En øves omsonst.

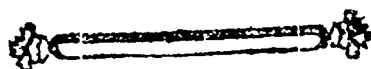
Til Stjernernes Top

Jer Nygte skal velfortient svinge sig op,
 Vor Skionsomhed daglig skal ønske til Lykke!
 Og daglig vor Musa skal svinge et Stykke,
 Indtil vi skal døe.
 Vi i Eders Kied vor Blomster skal sirøe,
 Vi Krandsse skal flette,
 Vi Støtter skal sette
 Til Ære for Jer, I fortienet det nok
 Elskværdige Flok.

Indfald.

En Mand havde en ond Kone; dog var han saa føye-
 lig imod hende, at han købte hende en Hest, som
 hun havde stor Lyst til. Men denne Hest slog hende af
 engang, saa hun døde. Hans Naboe, som saae ham
 paa saadan Maade befriet fra sin Zantippe, og selv havde
 en Jesabel, bad ham, han vilde sælge ham den Hest,
 da han vilde give for den, alt hvad han forlangede. Ney,
 sagde den anden, thi jeg veed ey endnu tilviffe, om
 jeg gifter mig igien.

Et ungt Menneske, som gierne ville lade sin Wittig-
 hed høre, var engang paa et Winhuus, og da han havde
 udtømmet sin Flaske, raabte han: Hør Dreng! tag det
 Kar

Kar fuld af Tomhed hort. En af Siesterne spurgte: Forstaaer De derved Deres eget Hoved?

En Mand lod engang sin Kone begrave, og da Bærerne gik noget fast med Baaren og Liiget: raabte han: O! løber dog ikke saa stærkt; hvad har vi nødig at gjøre os Arbeydet saa suurt ved vores Fornøjelse.

Siengangere.

Svad som har givet fornuftige Folk meest Anledning til at tvivle om Siengangeres Virkelighed, har just været de Historier og Exempler, man har anført, for at besmykke denne Lærdom. Jeg nægter ikke, at der kan gives saadanne, som man kalder Siengangere, og undertiden synes mig, jeg har større Marsag til at troe det end ikke troe det; men naar nogen, for aldeles at omvende mig, forsikker, at han har hørt Spøgelses spadserer op og ned af Trappen med Lenker, at han har seet dem med Hovedet under Armen staaende ved Kaffelovnen for at varme sig o. s. v., saa staaer jeg en stor Fare for igien at blive gandske vantroe; i det mindste synes mig, jeg er forsikret om, at saadan en enten har i Sinde at bedrage mig, eller at han selv er bleven bedraget. Dersom det skal være et af de Kiendetegn, som nødvendig udfordres af et fornuftigt Menneske, at han intet troer, uden hvad han har undersøgt, kan man ikke saa lige hen troe en Lærdom, der henter sine fleste Beviser fra Ammestuer og Tobaks-Samtaler: I det mindste bleve de fleste Documenter, der skulde oplyse denne Sag, hentede fra de Tider, da Verden var mere lettroende, mindre oplyst, og altsaa lettere at bedrage end nu. Jeg kan forestille mig, hvor herligt det maa have været for 100 eller 200 Aar siden at være Sienganger; thi saasom Folkets heele Undersøgning bestod i at trække Dynen over Hovedet, saasnart man merkede mindste Urve efter Klokkeren tolv, saa var det den sikkerste Vey for en Sienganger at forrette om Natten, hvad han ikke saa trygt kunde gjøre om Dagen. Man seer derfor, at ey allene Munkke, men endogsaa Cardina-
ler

ker have undertiden fundet Fornoyelse i at gaae igien. Men da en og anden Gienganger ragede Tid efter anden i Ulykke, ved det nogle, som ikke kiendte sine parastatiske Legemers Begt, brækkede Laarbenet, andre fik en banket Trøne, og man begyndte at mumle om i Verden, at nattet der var nogle Spøgesser, som allene kunde fordrives ved Bon, fandtes der dog andre, som lode sig bortjage ved Stokkeprygl: Saa blev det strax en farlig Commisssion at være Gienganger, saasom man kunde ikke være sikker paa, hvad enten Verden vilde gribe til Bounen eller Stokken; og saaledes slog de fleste Giengangere sig til Roelighed.

Den Tanke, at Kuglen kom tilbage, naar man skiod efter Giengangere, har ikke været liden Fordeel for dem: og den har ey gjort dem mindre Tieneste, som har indbildt Folk, at det var farligt at tale om hvad man saae, førend Dagen efter, end ikke til sin Senge-Camerat; thi derved blev al Undersøgning forekommet.

De, der holde Giengangeres Parti indvende, at man kan ikke fastsette noget vist om deres Virkninger og Forretninger, siden man ikke veed at gjøre rede for Mander-nes Væsen og Egenskaber. Jeg holder dette for meget fornuftigt, og er derfor ikke saa dumdriftig at ville paa- staae, de Udsdøde ikke skulde kunde fremvise sig for de Levende; men jeg vil kun vise, at man gjør ingen nogen Tieneste med at anføre saadanne Historier for at bestyrke denne Sag, som gjør den ifkun mere mistænkelig; og jeg kan aldrig troe, at en Mand skulde løbe saaledes om efter Døden og fornøye sig med at trække Dynen af Folk. —

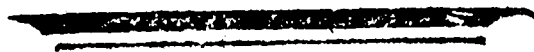
Det skulde være urimeligt nt nægte, at der jo gives Mennesker, som indbilde sig at see Spøgesser. Beviis herpaa har man i dem, som fantasere. Der udfordres altsaa allene en vis Forandring i Hiernen, til at frembringe saadan Virkning. Kan der ikke foregaae Saadant undertiden hos et friskt og vaagende Menneske, som hos et sygt og sovende.

Bierg = Trold.

Man maatte befrygte, at den, skiont temmelig gamle Gising, at der gives Bierg-Folk, kunde give Anled-

Anledning til at fornøye de forslidte Eventyrer om Nisser, Biergulder med deres Fæe, Giengangere ic., som vare tilførn Troens-Artikler, men ere nu temmelig faldne i deres Credit. Naar disse Folk skulde være af saadan aandelig Bestaffenhed, kan jeg ikke begribe, hvorledes Gud skulde have udviist dem de meest legemlige Boeliger; og disse Indbyggere maatte jo være i stor Frygt for ethvert Jernværk og Grube, der blev optagen i Norge, hvorved de let kunde blive huusvilde; og kan se de derfor ere bortflyttede i vore Tider, fordi de blive mere og mere huusvilde. — Anledning til en Hob af disse Fabler om Biergtrolde er vel tagen af de gamle Skialdrers forblumede Talemaader, hvilke talende om berømmelige Helte, kaldte dem Kæmper og Riser, ligesom Romerne deres Helte. Derimod kaldte de Tyranner, Røvere og Voldsmand, Trolde, eller med Tilnavn af deres Boeliger Biergtrolde, siden de gemeenlig boede paa faste Steder og Slotte, som endnu i sammensatte Ord kaldes Borg hos os og Burg hos de Tyske. Lignelseviis kaldte de dem Bjerne, Ulve, Drager, Lindorme, og prisede deres Drabsmand høylig, som havde ødelagt saadanne vilde Dyr. Dværge kaldte de undertiden ey allene smaa Folk, men ogsaa de, der udrettede meget ved deres Suedighed; og er det af den Marsag, at de siges at have havt Hætter paa, hvormed de kunde gjøre sig usynlige, for derved at betegne deres Tredskhed til at drille deres Fiender. — Heraf seer man, hvilken Ulykke Poeter forarsage, naar de vil være Historici. Naar der fortælles s. E. om Odins Troldom hos Snorro, at han kunde stille Havet, gjøre Vind o. s. v. anseer jeg denne Fortælling med samme Synne som Dr. Fausti eller Luxenborgs Historie, og vil dette vel ikke sige andet, end at han var en klog, tapper og lykkelig Herre.

En forunderlig Tildragelse i Norge.

En reisende Person kom en Aften sildig til et eenligt Hus, og begierede der Natteleie, som og blev ham tilstaaet. Han havde bragt en Deel Pengene med sig, som han havde i en saa kaldet Kat spændt om Livet, men som den betyngede ham noget, tog han den af, og gav Konen den i sin Forvaring; hun lagde den i sin Kiste, og leverede den Fremmede selv Nøglen dertil, at han kunde være saa meget sikrere paa dens Bevaring, og at intet blev taget deraf. Denne blev derved saa meget mere tryg, og som han var træt af Reisen, helst han var gaaende, lagde sig omsider til Hvile, og faldt i en dyb Søvn. Da Konen nu mærkede, at han snorkede, og sov meget stærk, smæltede hun noget Blye i en Jernske, heldede det smeltede Blye i Dret paa den Fremmede, da han laae paa Siden, og sov, og saaledes uformert skillede ham ved Livet for at beholde Pengene. Huset laae i Enden af Byen næsten for sig selv, og var ingen flere i Huset, end hun og hendes gamle Mand, der ligeledes havde sovet, medens dette skeede; Hun giordte derpaa strax Allarm, fik sin Mand oppvaagnet, bad ham løbe til Byen og faae nogle Folk samlede, og bede dem komme herhen for at eftersee, hvorledes en Fremmed, som var kommen til dem om Aftenen tilsvørn, pludselig var funden død i Sengen om Morgen, at dem ikke skulde tillægges nogen Skyld eller Mistanke. Folkene af Byen samlede derhen; man betragtede det døde Legeme, fandt ingen udvortes Kiendte tegn derpaa til noget voldsomt; man sluttede, at han

S f maatte

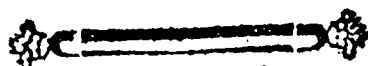
maatte være død af et Slag eller Koliqve; han blev der-
 for begravet. Den gamle Mand døde og kort derpaa, og
 Konen blev gift igien med en anden, levede i lang Tid
 derefter aldeles rolig, sikker og vel, og tænkte maaskee
 ikke mere selv paa det passerede, da man nu aldrig hørte
 nogen anden enten tale eller næle det ringeste derom. Men
 agt her et mærkeligt Beviis paa den alseende Guds Lang-
 modighed, og tillige hans retfærdige Hevn, som vilde
 have dette uheldige Menneske opvakt af sin Synde-Savn,
 førend hun alt for sildig, med hin rige Mand, opbaag-
 nede i Helvede; Resten henved 30 Aar derefter hendede
 det sig, at man vilde kaste en Grav, og da tillige opka-
 ftede nogle døde Been, og deriblant et Dødningshoved,
 hvilket smaa Drengene gik og legede med paa Kirkegaar-
 den, trillende det imellem sig som en Kugleboffel, og sandt
 derudi en sær Fornøielse, i det at ved hver gang de saa
 trillede Hovedet frem og tilbage, rastede det inden i Ho-
 vedet, og gav en underlig Lyd fra sig. Præsten, som
 boede tæt op til Kirkegaarden, og havde sine Bindner
 vendte derudtil og imod, blev dette Spilleværk vaer, gik
 ud til Børnene, straffede dem for saadan Omgang med
 en død Mand's Been, og beføel Graveren at samle, og
 igien nedlægge dem i Jorden; men, da man sagde og viiste
 ham de forbemeldte Omstændigheder, sandt han dem saa
 besynderlige, at han agtede den Sag nogen noiere Efter-
 tanke værd, og til den Ende tog Hovedet ind med sig;
 endelig, da han ved nærmere Undersøgning havde besun-
 det, at der var Blud inden i Hovedet, og da sligt var
 unaturligt, sluttede han deraf, at det dermed ikke havde
 gaaet rigtig til. Han erklyndigede sig da først om, hvo
 der paa dette Sted maatte være nedgravet, og da det af
 Kirkebogen blev udfundet, at det var just paa dette Sted,
 hvor den forommeldte fremmede, saa hastig bortdøde rei-
 sende Mand var bleven nedsat, ei heller nogen der begra-
 ven siden den Tid, sendte han Bud efter Huis's Konen,
 som endnu levede, og lod hende komme til sig, for, om
 mueligt, at værde oplyst om denne Sammenhæng. Han
 havde i Forveien ladet gjøre mærk i sit Studerehammer,
 tændt to Lys, opstillet Dødningshovedet der midt imellem,
 i Lau-

i Tanke, ved dette sæle Syn desio snarere at bringe hende til Bekiendelse. Da nu Konen kom, og intet mindre tænkte, end at der efter saa lang Tids Forløb kulle kunde enten tænkes eller spørges mere om den Sag, var hun temmelig fripostig, og negtede at kunde give nogen videre Underretning derom, end at han var kommen der i Huset, havde lagt sig til Sengs om Aftenen, og var funden død om Morgenen, som hun meente ikke var saa underligt; tilmed havde alle Byefolkene besigtet Legemet, og befundet det uden al Skade, som mange af dem, der endnu levede, kunde vidne, o. s. v. Men det er underligt, svarede Præsten, at denne døde Mand's Hoved endnu taler efter hans Død, og anklager eder for ond Medfart, som I nu strax skal faae at høre og see; lukte derpaa Døren op til sit Studerekammer, tog hende der ind med sig, viste hende først Hovedet, og overtlydede hende, at det rigtig var den afdøde Fremmedes; dernæst ranglede dermed, og gav hende at forstaae, at han vidste, der var kommen smeltet Blye derudi, og formanede hende til alvorlig Bekiendelse; han maatte ellers give Dyrigheden det tilkiende, og hun vilde altsaa ikke undgaae en haard Examen, mueligt blive lagt paa Pinebænken med mere, hvad han kunde sige.

Ved disse saa uventede, sæle, og paa Sierningen saa nær pegende Omstændigheder vaagnede hendes Samvittighed, hun bekiendte saa alting reent ud, angrede sin begangne Synd, og omsider i sin høie Alderdom udstod sin Straf.

Det underlige opdagede Mord.

For nogle Aar tildrog det sig, at en ugudelig og Guds forgaaen Krop, som var bleven vred paa sin Præst, fordi denne stedse forholdt hiin sin Eiderlighed, ugudelige og uretfærdige Væsen, og endelig bragte det omsider dertil, at han maatte udstaae Kirkens Disciplin, havde desformedelst ved sig selv besluttet og svoret Præstens Undergang

gang, det maatte og see paa hvad Maade det kunde; Et saadant Forsæt, understøttet af den Mand, som drev og regierede ham, led ham ikke længe fattes paa Leylighed til at iverksætte det. Han havde en Broder, ikke af bedre Vært end den, han var selv af; denne fik han til at give sig i Tieneste hos Præsten, og instruerede ham om sit Forhold. Samme efterkom han trolig, og søgte ved alle Leyligheder at oppirre Præsten, indtil han omsider overvilede sig, og gav ham nogle tilstrækkelige Slag af et Koffestæft, som nærmest var ved Haanden. Dette skede i andre Folkes Paasyn, Karlen lagde sig strax til Sengs, og sagde, at han havde sin Død; men om Natten derpaa begav han sig til sin Broder, og blev ikke meere seet. Denne fandt nu her, hvad han længe havde tragtet efter, og overlagde med Broderen, hvorledes de om Natten derpaa vilde opgrave et Liig, som nyligen tilforn var sat i Kirkegaarden, isøre det Karlen's Klæder, rede det ilde til, og igien nedgrave det i Præstens Hauge, og derpaa skulde Broderen reyse bort af Landet. Alt dette skeede. Derefter lod den først ommeldte Broder ved en Beskikkelse paa ætse Efterretning fra Præsten om, hvor denne hans Broder var bleven af, siden det var en bekiendt Sag, at Præsten havde saa ilde medhandlet ham, og han derpaa var bleven borte; lod og lyse efter ham allevegne, men ingen havde seet eller hørt noget til ham. Der blev og ført Tingsvidne om Præstens haarde Medfart imod ham. Dette med det Øvrige kunde ikke andet end oppække Mistænke imod Præsten. Der blev omsider anstillet en Inquisition, og da man længe havde søgt allevegne, fandt man tilsidst det døde Legeme i Hagen. Alle kiendte Klæderne; ingen tvivlede paa, at det jo var den samme; tilmed var Ansigtet saa forvædet, deels af Medhandlingen, deels af det, at det saa længe havde lagt under Jorden, at det dog og i sig selv havde været ukiendeligt. Men ingen kunde forestille sig eller drømme om saadan Umgang, som dermed var brugt. Præsten blev derfor og givet Sag; Sagen syntes klar, og Omstændighederne overtydende. Præsten blev dømt fra Livet. Den ugudelige Anklager var det ikke nok at have bragt Præsten saaledes i Knibe, han

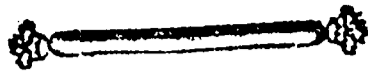
Han drev det til det Yderste, ja endog lod Dommen fuldbyrde. Mange Aar derefter kom Karlen tilbage; deraf kom man da i Erfaring om at have irret; men Anklageren var alt død, og Tingen ikke mere at ændre.

Den Edelmødige.

Man har hørt om en vis rig Borger her i Riget, at han, da en høfornemme Person, hvis Forfædre var ham en anseelig Sum Penge skyldige, besøgte ham, og forundrede sig over den kostbare og vellugtende Ildvarme, han blev imodtaget med (efterdi det skeede om Vinter-Tide) i det der ikke blev brændt andet paa Caminen end Caneelbark og deslige kostelige vellugtende Sager, skal have sagt, at han i Mergen endnu vilde gjøre den langt kostbarere. Da nu Dagen kom, tog han Obligationerne, der beløb sig til nogle Tønder Guld, og fastede dem paa Camin-Ilden, og lod dem opbrænde, givende dermed tilkiende, at han ikke agtede at kræve nogen ydermere Betaling derfor hos Gæsten, der ellers havde været pligtig at betale Gielden.

Om et Barn, man troede var forgiort.

Et Par fattige Huysfolk havde et sygt og vansørt Barn, som de længe reyste om Landet med, og søgte Raad for hos en af de saa kaldte flege Qvinder, som, saa længe Forældrene havde noget at give hende, eller ved deres Tryglerie kunde forhverve sig noget, gav dem et og andet Lægemiddel, som dog intet hialv Barnet, men snarere gjorde det svagere og slettere; men da der ikke var meere at siske hos disse fattige Folk, og Kierlingen desuden vel vidste, at hun ey kunde hjælpe Barnet, saa, for at stille sig af med dem, og blive dem paa een Gang qvit, sagde hun til dem

dem, at Barnet var forgiort, og hun kunde derfor ikke hjælpe det, saa længe den Her levede, som havde forarsaget det; Forældrene, som ingen Tvivl har om denne, i deres Tanker, kloge Qvindes Sigende, faldt strax paa, at det maatte være den gamle N. N., som de engang havde været i Trette med; de bestræfede end ydermere derudi, ved det at den kloge Kone svarede, at hun ingen vilde beskylde, men det kunde nok saa være; Barnet, som var hos, og hørte dette, fik iligemaade en stærk Impression derom, thi det var henimod 12 Aar gammelt, og fra den Tid af stod den navngivne N. N. det for Døgnene baade Dag og Nat, ja det gik saa vidt, at saasnart Barnet saae en Kat eller Rotte i Huset, meente det strax, at det var denne N. N., som vilde gjøre det ondt, hvilket tog saaledes til, at det om Natten og i Mørket alletider var forstræffet, og raabte, at det saae N. N., og endstiont man tændte Lys for det, og Forældrene ikke kunde see andet en Rottes eller Muus løbe over Gulvet, forsikrede dog Barnet at kunde see, at de alle fortill saae ud, som N. N., og bag til som Rottes og Muus. Dette var da nok til at blive fuldkommen overbevist om, at denne N. N. virkelig var en Her, og den, som saaledes havde forgiort Barnet. De gjorde sig derfor ikke længere nogen Betænkning offentlig at angribe og beskylde hende derfor, gav det og an saavel for Dyrigheden som for Præsten, og bad om, at hun maatte werde enten druknet eller brændt, paa det at Barnet kunde saae sin Helbred igien. Det hjalp ikke hvad disse herimod forestillede. Forældrene bleve saa længe ved at klage og beskylde, indtil den uskylldige N. N., til at beskierme sit ærlige Navn imod dette almindelige Land-Rye, maatte anlægge Sag imod dem, og ved Dom see sig befriet fra deres Beskyldning, som dog ikke kunde bringe Forældrene af disse fattede Griller, at de jo ved en allerunderdanigst Memorial androg det samme for Hans Majestet, da Bedkommendes derover indhentede Erklæring oplyste og underviste, at det alt berovede paa og reyste sig af en forvirret Indbildning, og dem saaledes blev paalagt Tausshed under Trussel af Tugthuus-Straf, om de fremturede videre i slige

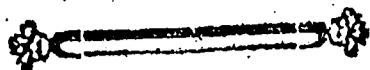
i flige ugrundede Beskyldninger, da man siden en herte visdere dertil, saasom baade Forældrene og Barnet begave sig bort.

Et snedigt Tyverie.

En fremmed reisende Person var kommet at logere i et Vertshuus, nest op til tvende rige Jøder, som hver Dag okkuperede sig med at tælle deres Penge, og som Kammerne ikkun vare adskildte med et Brædde-Skilleum, saa borede den Fremmede et Hul derpaa, hvor igiennem han havde Leilighed at observere disse Jøders Foretagende. De mange Guld- og Sølvpenge, som disse Jøder ideligen handlede med, opvakte hos ham, som en fattig Karl, vindsider Lyst og Attraae til at faae nogle deraf. Han udtænkte til den Ende saadan en List, som den allerforsigtigste ikke kunde tage sig vare for, og den alleruskuldigste lettelig kunde bedrages ved; nemlig; han skar en Flip af sin Skjorte, og ved den Leilighed, at han vexlede nogle Penge hos Jøderne, uformerket slængte den afskaarne Skjorteflip hen i en Krog paa Jødernes Kammer, indbildende sig det, som rigtig paafulgte, og han igiennem Hullet havde seet at være stæet ved en anden Leilighed, at Jøderne, i Nødsfald, tog, hvad der var nærmest ved Haanden, til at giemme og forvare deres Penge udi. — Just foresaldt det og, at da en af Jøderne nylig havde indvexlet og imodtaget et Par hundrede Dukater af en anden Person, og var, efter at han havde talt dem, forlegen for noget at giemme dem udi, da, som han i det samme blev den afskaarne Klud vaer, optog samme af Gulvet, og knyttede Dukaterne derudi, samt derpaa slængte dem i sin Kuffert, hvilket alt den Fremmede igiennem Hullet paa Beggen eller Skilleummet havde observeret.

Om Morgenen derpaa, og saasnart det gryede gjorde han strax Alarm, raabte Værten og Huusfolkene sammen, beklagede sig, at han var skammueligen bestiaalen og berøvet sine Dukater, som han til desto større Sikkerhed havde knyttet i et Hjørne af sin Skjorte, som man om

Natten

Matten, medens han havde sovet, havde affkaaret, viste dem den affkaarne Skjorte, som han var iført, og angav Tallet paa Dukaterne, samt begierede, at der maatte skees Huussøgning, som ikke kunde negtes ham i Noget Omstændigheder, og alle Husets Folk erklærede sig saa meget villigere til, som ingen af dem havde nogen Marsag at frygte sig. Rettens Middel blev da hentet, og indfandt sig; man begyndte paa det næste Kammer ved den Besiddelse, hvor Tøderne loerede. Disse lukte godvillig deres Kufferter op, men saasnart fik den Fremmede ikke Vane paa Kluden, førend han raabte: Der ere mine Penge, Kluden blev optagen, Dukaterne talte, Kluden passede til Skjorten, og begge Dele befundne at have sin Rigtighed. Tøderne maatte sige hvad de vilde, de troedes ikke, dem blev giort en kort Process, og de derefter hængte.

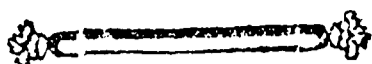
Bære Steen af Byen.

At bære Steen af Byen er en Talemaade, som først kommer ikkun een eeneste gang udi den Danske og Norske Lov, nemlig udi den 6te Bogs 21 R. 7 A., og er en Straf eller Skamsfik for dem, som befundes med skammelig Løgn, mundtlig eller skriftlig, at ville sætte deres Dyrighed, geistlig eller verdslig, eller andre hæderlige Folk og ærlige Husfruer eller Møer, nogen Skamsfik paa, men findes dog forhen, saavel udi Kong Christophers Stads Ret af Aar 1444, saa og udi Gaards Retten af Aar 1562, hvor det især var en Straf for liderlige Qvinder, som enten taledes skændeligen til hverandre, eller og blevne grebne i Hoer, og da maatte bære en Steen under hver Arm; dog gjøres der mærkelig Forskiel imellem at bære Steen op og ned i den Bye de boe, og at drage Steen af Byen; I det første fald blive de i Byen, men i det sidste Fald maatte de ikke mere komme i Byen.

S l a v e = B i a d e
No. 30.
1774.

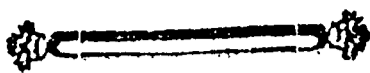
Kierlighed ruster ikke.
(See No. 19.)

Hun ihukom ham, opofrede de rebeligste Taarer, klædte sig for hans Skyld offentlig i Sørgedragt, og lod sig da paa hendes Venners Anmodning bevæge, at gifte sig igien. Imidlertid havde Diego havt den Lykke at undslippe af sit Fængsel. Han erfarede i Barcellona, at Isabellas Tyræn var død, og hendes Haand endnu frie. Han fløy til Buentura, og den Ulykkelig: fornam, at hans Elskelige, ikkun for saa Uger siden, havde truffet et nyt Valg; men tillige fornam han ogsaa til sin store Kølighed, med hvor megen Længsel Isabelle havde ventet hans Tilbagekomst, og ikke indladt sig i et nyt Egtteskab, førend hun var forsikket om hans Død. Han vovede ikke at tale med hende; thi hun hørte, at hendes Mand var saa skindsyg, at man endogsaa i Spanien dadlede hans Skindsyge. Han gav hende skriftlig Forsikkring om sin gamle urusine Kierlighed; og den samme Forsikkring erholdte han fra hende. Han lod hende ved hans Afsked vide, at han ville gaae til de amerikanske Colonier, for at forsøge sin Lykke ved Handelen. Isabelle var utroostelig. Diego fandt sin Lykke i Amerika, og kom ved et Siftermaal til store Midler. Han levede meget tilfreds med sin Kone, og vidste ikke at dadle noget paa hende, uden at hun ikke var Isabelle. Denne havde sukket sex Aar under hendes skindsyge Mand's Tyrannie, og hendes Ulykke blev da først følet dobbelt, naar det saldt hende ind, at det havde været hendes eget Valg, og at hun havde kunnet l. ve Lykke ig med hendes Diego, naar hun ikkuns havde opsat sit Valg en Maaned endnu. Døden var endnu den anden gang

saa søyelig, at gjøre hende løs fra Byrden. Saa snart Tiden var forbi, som, ikke Kierligheden, men Velansien-
 digheden til Soraen udfordrer, saa gjorde hun sig Umage,
 at erfare, om Diego endnu levede. Hun bragte snart i
 Erfaring, at han var i Mexico. Ingen vidste om hans
 Giftermaal; og for heftig Kierlighed forglemte hun, nøy-
 agtig at erkjendte sig derom. Just denne Kierlighed for-
 hindrede hende, at falde paa den Tvivl, om hun vel i hendes
 fyrretyvende Aar kunde være saa elskværdig for Diego, som
 hun i sit sextende Aar havde været. Hun ilede fra Foden
 af de Pyrenæiske Bierge til Mexico, i Følge af hendes
 nærmeste Slægt, som var en Kispmand. Hun ankom
 frisk og sund, og var drukken af kierlig Forhaabning, at
 hun nu i det mindste ville blive den lykkeligste, som hun i
 tredive Aar havde ønsket sig at være. Da hun var i Be-
 greeb at stige i Land, saac hun Diego at gaa ved Strand-
 bredden, om hvis Arm et Fruentimmer meget fortroelig
 havde slynget sig. Hun troede at drømme; hendes Knæ
 rystede, og hun faldt tilbage i hendes Fætters Arme. —
 Daanet? Ja vist! Hvad ville det være for en Roman,
 hvor ikke Heltinden i det mindste een gang daanede? —
 Endelig kom hun sig igien; hun klagede over sin Ulykke for
 sin Fætter, som ikke var aldeles ukjendlig om Aarsagerne til
 denne Reise. Den Beslutning blev fattet, at hun skulde
 holde sig hemmelig, og med det nærmeste Skib gaac tilbage
 til Cadix. Dette skedte efter saa Dage, som hun anvendte
 til at indhente ganske nye Efterretning om hendes saa høyt
 elskende Vens Lykke. Hun holdt sig imedens ganske skjult;
 og han havde ingen Formodning, at den Person var ham
 saa nær, som maaskee allene havde været formaaende, at
 udvirke saa meget hos ham, at det havde angret ham at
 have indgaaet en Forbindelse med en elskværdig Kone.
 Saa ædelmodig var Isabelle, at spare hendes Diego en
 Uroe. Hun blev i Cadix, i hendes Beslægtedes Huus.
 Hun gjorde dette, for at være den nærmere, som havde
 hendes Hierte; — saa ville jeg sige, naar jeg skrev en for-
 melig Roman. Men siden jeg ikke skriver den, vil jeg
 oprigtig tilstaae, at jeg ikke veed hvorfor hun gjorde det. —
 Her tilbragte hun tretten Aar i en død Gensomhed, under
 de kierligste Suk efter hendes Diego. Hendes Beslægtede

gav hende med hvert Skib Efterretning, at han levede sund og fornøjet; hun glædede sig over hans Lykke, og udøste stille Taarer, at hun ikke skulle dele denne Lykke med ham. De bestandig igientagne Efterretninger, at Diegos Kone endnu var frisk, betog hende alt Haab, og bragte hende paa de fromme Tanker at gaae i et Kloster. Den Gien- vordighed, som hun havde udstaaet i Verden, og den Beskyndring, som nagede hendes venstabelige Hjerter, gjorde hende dette Udfald angent og alvorligt. Den Geistlige, hvilken hun havde overdraget Sorgen for hendes Siel, opmuntrede hende endnu mere dertil, og glædede sig, at han skulle tilføre Himmelen et saa helligt Offer, og Klosteret en saa riig Enke. Imidlertid havde Diego erhvervet sig saa megen Rigdom, at han, omendstisint han var Kjøbmand, dog troede han havde nok. Han ønskede sig, at kunne see de samme roelig i sit Fæderneland, og hvem der har Lust at tænke Dødt, den kan troe, at han endogsaa derfor ønskede det, for at ende sine Dage i den usorgemmelige Isabelles Selskab. Han aabenbarede sit Forsæt for hans Kone, og hun modsagde ham ikke; thi i den nye Verden havde man for to hundrede Aar siden adskillige Exempler, at Konerne ikke sagde deres Mænd imod. De begav sig begge til Skibs, og nærmede sig lykkelig de spanske Kyster. Nu vil mine Læsere snart falde paa Udfaldet af denne Tildragelse. Maaſkee de ere besørgede for mig, hvad jeg vil begynde med hans Kone, i hvis Selskab han drog tilbage i sit Fæderneland? Denne Sag er snart afhjælpent. De ere endnu hundrede Mile fra Cadix. Maaſkee kommer en Storm, maaſkee en Søerøver? Men de komme lykkelig Kysten nær; de saae allerede langt fra Havnen i Sigte. Hvad skal jeg begynde med Konen? = = Godt, hun maa døe! = = Diego, som ved at see sit Fæderneland, paa nye blev oplivet, havde i den sidste Nat den usfordøende Ulykke, at hans Kone, hvilken han i Gjerningen mere elskede end en Kone, døde i hans Arme. Dette Udfald nødsagede ham at blive nogle Maaneder i Cadix. Han hørte i adskillige Selskaber en hellig Isabelle berømme, hvis Overfødsdighed af timeligt Guds ikke kunde holde hende fra at bestemme sine øvrige Aar til Andagt og til Klosteret. Den Nysgierrighed, og maaſkee en ubekjendt Drift, beva-
gede

gede ham, at søge denne fromme Heltindes Bekendskab. Han saae hende, og han troede at han saae Moderen af hans Isabelle, som han havde tilbedet. Hans Hierte slog i ham; han betragtede hende nøyere, og skielvede af Glæde: thi han saae at hun virkelig var hans Isabelle. Han nærmede sig hende med skielvende Skridt, og stammende tiltalte han hende. Isabelle tog Brillerne af hendes ærværdige Ansigt, og i samme Øyeblik sagde baade Hiertet og Dynene hende, at det var hendes Diego. Hun sauk for nei, det var for meget. Forelskede Enker af sex og halvtredsiindstyve Aar falde ikke mere i Besvimelse. Hun blev altsaa staaende. Hun glædede sig at see ham, ligesom en en Søster glæder sig over en elskelig Broders uforventende Ankomst. Hun erkjendte sig om Aarsagen til hans dybe Sorg, og erfarede en Ånshed, hvorved hendes Kynker rødmede. Diego igientog nogle Dage efter hinanden sit Besøg. Han var frie. Isabelle havde endnu ikke gjort det Skridt, som nødsagede hende at holde et Løfte, hvilket sandelig nu ville have været hende lige saa ufødrageligt, som det er et syrligt Barn af femten Aar, hvilket Faderens Gærrighed og en egennyttig Stedmoders Had ofre til Herren. Diego og Isabelle tilstode altsaa hinanden, at de begge endnu elskede hverandre lige saa høyt, som for fyrgetyve Aar. Nu var ingen Hindring mere i Vejen, som kunde fraholde dem, offentlig at tilstaae deres Kierlighed. De reiste til Buentara, og saae lige saa yndigt paa hinanden, som de for fyrgetyve Aar havde kysset sig. Naar Diego ret som Ungdommen vilde fornøye sig, saa sad han sig med sin Cithar under det samme Bieslag, hvorunder han i sin Ungdom havde sukket. Her spillede han sin Isabelle til Ære den lydende Æsterslægt de rørendeſte Viser for, over hvilke deres Bestefædre saa ofte vare bleuene skindsyge. Hans Lykke varede ikke længe; han døde og efterlod Isabelle, som en Enke af en og tredsiindstyve Aar, hvilken over dette Dødsfald var saa utroestelig, at hun, som man vist har villet forpikke mig, efter hans Død aldrig har kundet beslutte at gifte sig igien. Er vel noget Bevnis i den hele Verden sterkere, end dette, at gammel Kierlighed ikke ruste?

Jeg har lovet mine Læsere, til at bevise denne Saks, nok et Exempel. Det er, som jeg haaber, nok saa opbyggeligt, uendstient det ikke er saa merkvaerdigt og vidtløftigt.

Naar den høye Skole i Leyden har jeg været med ved en ærværdig Jomfrues Piigbeigienæelse, hvilken ikke førend i det halvfjerdesindstyvende Aar formædelsi Døden lod sig forsnyre i en Kierlighed, som hun i hendes stortede Aar havde begyndt. I dette Aar var hun, da en ung Baron af et godt Huus lærte hende at kende, som opholdte sig i Leyden formædelsi sine Studeringer. Brigitte-elskede ham saa snart hun saae ham. Denne var hendes første Kierlighed, og en ung Puaes første Kierlighed er sædvanlig saa heftig, at den nesten ikke lader sig stule. Allermindst havde hun i Sinde at holde den hemmelig for Baronem. Disse unge Herrer forstaae ofte paa Universiteterne Dyncnes Sprog bedre end deres Læremestres. Baronem troede, hans ledige Timer, og disse havde han daglig fire og flere, kunne ikke bedre anvendes, end naar han spogede med en smuk Borgerdatter. Det stakkels Barn elskede alvorligere. Hun søcr, evig at elske ham; Baronem var det ikke noget nyt at sværgæ ligesaa. Den lettvende Brigitte var af Kornsnyelse ganske ude af sig selv. Men Tiden kom, at Baronem skulle reise hjem. Han forlod Universitetet, soer ved Afskedstagesen endnu hundrede gange, og forgiemte Brigitte. Denne Ulykkelige havde elsket Baronem alt for fortroelig; Folgerne deraf var hende og hendes Familie besværlig. Kort Tid derefter erfarede hun, at Baronem sirar efter hans Tilbagekomst havde indladt sig i Egetskab. Denne Esterretning fordoblede hendes Taarer; men hun holdt dog ikke op at elske ham, og endda ikke, da hun ganske uden Haab elskede ham. I denne Eensomhed, vare tyve Aar forgangne. En Søn af den Meenedige kom paa samme høye Skole, og fandt Leilighed at blive bekiendt med Brigitte. Der gives Ansigter, som ere saa friske, at de endogsaa i deres fire og tredivte Aar kan indtage et ungt Menneske, der første gang kommer ud i Verden; ja ofte indtage de med bedre Estertryk, naar deres Behageligheder ere forbundne med et konstlet Coquetterie. Brigitte var henrykket, at see Sønem af den for sine Fødder, som hun endnu ikke havde forglemt, og hvilken
hun

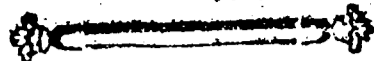

Hun nu troede at elske i hans Søn. Hun elskede den unge Baron, og elskede ham lige saa alvorlig som hans Fader; dog med den Forskiel, at hun lod ham allene sværge, og selv ikke soer. Siden den Tid havde hun lært den Erfaring, at en Universitetsroman ikke varer længere end i det høyeste tre Aar. Udgangen af hendes Roman saae hun nu med Ligegyldighed i Mæde, og benyttede sig af den korte Tid meget forsigtig. Hun slap ham endelig ud af sine Arme, ikke med den vilde Følelse, som en ung Elsterinde, men med en alvorlig Yndighed af en elskværdig Moder, der lader sin Søn tage bort, uden at have det Haab at see ham igien. De Laarer, som hun ved hans Afsted udste, vare Laarer, som vare helligede hans Faders Thukommelse. Den unge Baron gjorde lige som hans Fader. Han sad sig paa sine Godser, giftede sig, og glemte Birgitte, der stedse med Fornøyelse tænkte paa ham, men paa hans Fader ikke uden Suk. Ved en beqvem Nøelighed, som hun ved hendes anseelige Formue kunde skaffe sig, var hun kommet i hendes ni og halvtredstindstyvende Aar, da hun erfarede, at en Sønnesøn af hendes endnu tilbedende Baron, og en Søn af hendes endnu ey forglemte Elsker, var kommen paa den høye Skole. Det gif hende nær, da man tillige gav hende den Efterretning, at denne Familie formedelsi Ulykker var aldeles kommet til agters; dette var en Marsag mere, hvorfor hun ønskede at kiende den unge Baron. Hun vilde for sig selv holde en Kierlighed skjult, som var latterlig for hendes Aar; hun overtalte sig altsaa, det var ikkun af en venstabelig Medlidenhed, som hun var Thukommelsen af hans Fader og Farsfader skyldig. Men hun bedrog sig selv. Det var den ældgamle Kierlighed til hans Farsfader, og den gamle Kierlighed til hans Fader, at hun søgte Sønnesøns Venstskab. Dette uskyldige Barn var i sit syttende Aar. Mangelen nødsagede ham at være indgetogen, ydmyg og flittig. Birgitte gjorde sig denne lykkelige Omstændighed til Nytte. Hun vidste ved hendes Venner saaledes at indrette det, at Baronnen leyede Værelser af hende, og spiste ved hendes Bord. Den daglige Omgang, og Birgittes moderlige Omhu, virkede hos denne uersarne Baron en vis Følelse, som han kaldte Taknemmelighed. Hans Forsorgerinde havde endnu i hendes ni og halvtredstindstyvende

vende Mar nogen Rest af de Behageligheder tilovers, som havde været hans Farfader saa farlige. Med et Ord, forinden de tre Universitetsaar tilfulde vare forløbne, saa beviste Birgitte ved hendes Forhold den sande Sag, at i Almindelighed unge Elskere forøde de første Yndigheder i en gammel Boelerskes Arme. Hun følede i disse augenemme Dyeblik en tredobbelt Fornøjelse, da hun ved denne Søns søns Smigrerier paa eengang kom i Hu de Henrykkelser, som hun i Faderens og Farfaderens Omfavnelser havde nydt. Fordi mine Læsere ikke skal finde det ringeste usandsfærdige i denne Tildragelse; saa maa jeg erindre, at Birgittes Moder ikke var nogen kold Nederlandsk, men fra Caen.

Vil mine Læsere endnu et Dyeblik kunde tvivle, at gammel Kierlighed ikke rustes?

Førend jeg slutter, vil jeg endnu gjøre en Anmerkning. Jeg kiender Folk, som troe, at en ugift Mandspersons Kierlighed til en gift Kone er den sømmeste og vedvarende. De Marsager, hvilke man derom vil anføre, ere bekjendte; man veed endogsaa ved adskillige Exempler at ophøje dem, siden en saadan Kierlighed først efter nogle Aar har endet sig med Døden. Det kan være, og dog er jeg af en ganske anden Mening. Den Provinds Grenada havde i forrige Tider adskillige besynderlige Skikke, som havde deres Oprindelse maaskee endnu fra de barbariske Mure. Iblandt samme var en forskrekkelig Lov, som bestraffede sliig Kierlighed paa denne Maade: Blev en Kone eller Mand overbevist saadan Omgang, saa ophævede man først Ægteskabet, tvang den Utroe, strax at ægte den Person, hvilken den imod Loven havde elsket; og et saadant Ægteskab kunde aldrig blive ophævet. Jeg negter det ikke, denne Retfærdighed er forskrekkelig. Imod denne ere alle andre Straffer, saa unaturlige de og synes, dog kun Spil. Man forestille sig engang en ulykkelig Mandsperson, som paa denne Maade bliver nødsaget, at ægte en Kone paa evig, som han kun formedelst hendes Laster har elsket. Har denne Omgang allerede vedværet nogen Tid, saa er den første Bæmmelse den naturlige Følge; og nu skal han blive tvungen, at begynde sit Ægteskab med samme Modbydelighed, som andre beslutte det. Han kiender allerede hans nu værende Kones Utroeskab: Har han vel den ringeste Grund til at tænke, at hun vil blive ham mere troe?

troe? Han har lært hende alle Fordele, at bebrage hendes første Mand; nu vil hun anvende disse imod ham. Han veed det, og tør ikke engang gjøre hende Bebreidelse derover, uden at fordomme sig selv. En Skindsyge af denne Art maa være et Helvede, og for ham des mere forskreffelia, thi han føler at han har fortient samme. Ethvert Øyeblik af sine Bekjendtere er for ham en Forhaanelse. Man seer hans Omgang, som Omgangen med en Ulykkelig, der formedelsi sine Forbrydere er smedet paa Galejerne. Maaskee hans Straf var ham ikkun halv saa empfindlig, naar hans utroe Kone lige saa meget derved blev tugtet; men han føler samme ganske allene, saasom hun uden ringeste Sorg tør overlade sig sine Udskye ser; thi nu er hun sikker derved, nogensinde formedelsi Utroeskab at blive skildet ved sin Mand, hvilken Loven lader være uden Hielp, saasom han har været den første, der har gjort hende utroe imod hendes første Mand.

Jeg vil ikke ønske, at denne Lov ogsaa iblandt os tydske Christine blev indført; hvilken jammerlig Odeleggelse ville dette forarsage blandt vores galante Ungdom! hvilke Forskyrrelser ville flyde deraf i de anseeligste Familier! hvilke unaturlige Egteskaber ville deraf komme, naar Hans Excellence maatte ægte Forvalterens Datter, og Kundskens den naadige Frue? Tydskland ville blive Helvede, og den halve Deel Huse Engthuse. De bedroveligste Prøver deraf har jeg seet ved adskillige Egteskaber, hvor Mandspersonen, uden mindste Evang af Lovene, har begaaet denne fordoovne Overilelse, at ægte den Kone, hvilken han i den første Mand's Levetid havde forført til Utroeskab. Ikke et eneste har været fornyet. Den Mand var iblandt dem den lykkeligste, som døde først. *)

Jeg har anseet det nødvendigt, herved at opholde mig noget længere, saasom denne Efterretning kunde tiene til et nyt Beviis, at Kierlighed fornemmelig hos ugifte Personer ikke rustes, men ved Egteskabstvang meget let forrustes.

*) Man seer vel, at Hr. Anton Pansa har skrevet dette i Westphalen. Havde han været i Sachsen, saa ville han med mere Indskrænkelse have paastaet det; thi i Sachsen, hvor man veed at leve, gives endnu hist og her flige lykkelige Egteskabsbrydere.

Et Huus, hvor ingen kunde logere for Spøgelse.

En gammel Soldat, som ved sit tappere Mod, eller snarere formedelsi sin Laalmodighed, var bleven Sergeant ved sit Compagnie, kom til Madrid for at hverve Recruter. Denne begierer Logement udi et Herbergeer-Huus, hvor man svarede ham, at der vare vel nogle Kammere ledige, men man kunde ikke overlade ham noget af de samme, efterdi der kom hver Nat i Huset en Geist, som handlede meget ilde med de Fremmede, naar de vare saa daarlige at ville ligge der.

Denne Tidende afviseede ikke Sergeanten; men han sagde: Wiis mig ifkun ind i hvilket Kammer, man vil, og lad mig der faae Lys, Wiin, en Pipe og Tobak, og og bekyrder Eder saa ikke videre om Resten; thi Geisterne have Respect for Krigsfolk, som ere blevne graahærdede under Harnisket.

Man førte Sergeanten ind udi et Kammer, efterdi han viste sig saa resolveret, og skaffede ham alt, hvad han forlangede, og gav sig til at drikke og smøge Tobak.

Det var allerede over Midnat, da ingen Geist havde endnu forstyrret den Stiltienhed, som regierede i Huset. Man maatte have sagt, at Spøgelse virkelig havde Respect for denne nye Giest; men imellem et og to Slet horte Sergeanten uformodentligen en skrækkelig Al-larm, som af Lænker, og strax derpaa saae et forkræffelig Spøgelse komme ind i hans Kammer.

Dette Spøgelse var klædt udi en sort Klædes Riortel, og indviklet udi Jern-Lænker. Vor Tobaksmøger blev ved dette Syn ikke anderledes bevæget, end at han

trakte sit Kaarde, gif imod Geisten, og gav den med Fla-
den af Kaarden et vældig Slag over Hovedet.

Spøgelse, som ikke var vandt til at finde slige dri-
stige Siæster, gav et Skrig fra sig, og, som han for-
nam, at Soldaten lovede sig til at begynde paa en frisk;
kastede sig ydmygeligen ned for ham, og sagde: Kiære Hr.
Sergeant! flaae mig ikke mere! Hav Medlidenhed med
en arm Dievel, som kaster sig ned for Eders Fødder, for
at bede om Eders Naade. Jeg besværer Eder ved
Sancte Jacob, som var, ligesom J, en stor Helt; men
Soldaten svarede: Dersom du vil frelse dit Liv, da maa
du sige mig, hvo du er, og ikke dølgge noget for mig, eller
jeg skal hugge dig i to Parter, ligesom Ridderne fordem
fløvede Kiemperne, som de mødte.

Med disse Ord fattede Geisten, som fornam, hvem
han havde med at gjøre, den Resolution, at bekiende den
gandske Sag.

Jeg er, sagde han til Sergeanten: Mestersvend udi
dette Herberg, og heder Wilhelm. Jeg elsker Ju-
anilla, som er eneste Datter her i Huset, og hun synes
og vel om mig. Men som hendes Fader og Moder have
i Sinde at give hende til en fornemmere Person, end jeg
er, da, for at forbinde dem til at udvælge mig til Svi-
gersøn, haver jeg og den lille Tomfrue overlagt, at jeg
hver Nat skal agere den Person, som jeg nu agerer. Jeg
svøber mig ind udi en lang sort Kappe, og hænger om
min Hals en Kiæde af en Stegevender, med hvilken jeg
løber over gandske Huset fra Kielderens af lige op paa Loft-
tet, og gjør al den Allarm, som J haver hørt.

Naar jeg er ved Dørren af min Husbondes og Mad-
moders Kammer, standser jeg der, og raaber: Tænk
ikke, at jeg skal lade Eder have Roe, førend J ha-
ver ægtet Juanilla med Eders Mestersvend. Naar
jeg nu haver udtalt disse Ord med en grov og huul Røst,
continuerer jeg min Allarm, og endeligen gaaer ind igien-
nem et Vindue udi det kammer, hvor Juanilla ligger
allene, og gjør hende Regnskab for, hvad jeg haver
gjort.

Nu kan J, min kiære Hr. Sergeant! vel slutte,
at jeg siger Sandhed. Jeg veed, at J efter denne Un-
derret,

Underretning kan bringe mig om en Hals, ved at aabne bare for min Husbonde det, som har tildraget sig. Men dersom J vil tiene mig, i Steden for at føre mig i Ulykke, da sværger jeg Eder til, at min Erkiendtlighed = = =

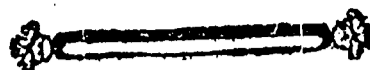
En, hvad Tjeneste kan du vente af mig; saldt Soldaten ham ind i Taler? J haver ikkun, svarede det unge Menneske, at sige i Morgen: at J haver seet Spøgelsset, og at det forarsagede Eder een saa stor Frygt, at = = = hvorledes? En, hvilken stor Frygt: saldt Soldaten ham endnu ind i Taler; vil J, at Serganten skulle sige: at han haver været bange. Jeg vilde heller, at hundrede Tusinds Djevle skulle = = = Det er ikke aldeles fornøden, saldt igien Wilhelm ham ind i Taler.

Det er overalt mig ligemeget, hvad J siger, naar J ikkun søyer mit Anslaag, og naar jeg faaer Juanilla til Ægte, og kommer i Stand, da lover jeg at tractere eder og eders Venner hver Dag.

J er forsvorist, Monsieur Wilhelm, raabte Soldaten: J forestiller for mig, at jeg skal bestyrke et Bedragerie. Sagen lader ikke at være alvorlig; men J opfører Eder derudi paa en Maade, som forarsager, at jeg ikke agter om, hvad som kan følge paa. Gaae J ikkun hen for at continuere Allarmen, og gjøre Regnskab derfor til Juanilla; jeg skal sørge for Resten.

Morgenen derpaa, sagde Serganten til Berten og Bertinden: Jeg har seet Spøgelsset; jeg har talt med det. Det er meget raisonable. Jeg er, sagde det, til mig: Olde-Fader til Berten udi dette Herberg. Jeg havde en Datter, som jeg lovede hans Svends Olde-Fader. Men jeg brød mit Løfte, og gav hende en anden til Ægte, og kort derefter døde jeg. Siden den Tid haver jeg lidt meget, og lider endnu Smerte for min Meen-Ed; jeg skal og ikke komme i Rolighed, seend een af min Familie ægter een af Wilhelms Familie; Derfor er det, at jeg hver Nat gaaer igien i dette Hus.

Imidlertid havde jeg forgieves sagt, at man skulle gifte Juanilla og Mester-Svennensammen. Min Søns-Sønns-Søn haver dertil havt døve Øren, saa vel som og hans Kone. Men sig dem, min kiere Herr Sergant, om J behager; at dersom de ikke strax gjøre det, jeg forlanger,

langer, skal jeg vise dem en anden Vey. Jeg skal plage dem begge paa en fremmed Maade.

Berten var en noksom simpel Mand; han blev bestyrret ved denne Tale, og Bertinden, som var endnu skrøbeligere end hendes Mand, syntes allerede at see Spørgsmaal med Forsølgelserne, og samtykkede udi dette Egteskab, som gik for sig Dagen derefter; Wilhelm blev kort derefter sat i Stand, i et andet Quarteer af Byen.

Serganten Ovebrantador fejlede ikke i at besøge ham ideligen, og den nye Bertshuusmand af Erfiendtlighed gav ham i Begyndelsen Biin for intet; Dette syntes Soldaten meget vel om, og førte til dette Bertshuus alle sine gode Venner. Han anrettede der sin Hverving, og tracterede Recruterne. Men tilsidst holdt Berten op med at fylde saa mange tørstige Slughalse; han sagde Soldaten sine Tanker derom. Men denne, uden at betænke, at han virkelig overskreed Accorten, var noksom ubillig i at tractere Berten noget utafnemmelig.

De kom derpaa i nogle Ord sammen, og Disputen blev sluttet ved nogle Drag af Kaarde-Klingen, som Berten fik. Mange, som gik forbi, vilde tage Borgerens Partie.

Ane Signe-Kielling.

M. Hør Kirsten! spring mig hen til den skriftlærde Ane, Som læser over Af! du veed nok, hvem jeg meen. Beed hende komme strax. Hun har den stemme Bane At nøle længe. Siig: jeg vreed mit ene Been.

K. Ja, Mutter! Kirsten løb, af! af! god Dag Molille! Af søde Ane kom! vor Mutter snart er død.

A. Er død? **K.** o ja! hvad har ei Fanden at bestille?

A. Gaf hiem! jeg kommer strax. Det har vel ingen Nød.

Strax Ane fik sin Kiep. Hun gammel var og hinked,

Sin Galla, ulden Traad og Sax hun glemte ey.

Hun gik og mumlede, dog noget blev forsinket,

Ved det en Ludsse sprang just paa den samme Vey.

Her

Her studsed Ane strax, og trende Gange spyttet,
 Skrev Kors med hendes Kiep, og mumled nogle saa
 Men syndig Ord. Hun bort med Kieppen ogsaa fløttet
 Hver Vind og Stikke, som for hendes Fodder laae.

Omfider kom hun dog hen til den syge Mette,
 Hun spyttet ved hvert Trin, hun op ad Trappen gik.
 Det Ane vel forstod; thi hun just kunde giette,
 At der om Morgenens sin Skade Mette fik.

Hun lukte Døren op, og nikked; thi tænkt ikke,
 Hun sigte maa god Dag; saa var det jo omforst.
 Hun slog med Haanden, og den Syge maatte nikke.
 Det var et artig Sprog! hun ret forstod sin Konst.

Den ulden Traad maa frem, og Mette Benet drager
 Af Sengen ud, imens hun signer, maaler det,
 Og mumler nogle Ord. Dernæst hun Sallen tager,
 Men hendes tre Gang Tvi det ikke blev forgiøt.

Nu maa de tale høyt. Strax spurgte gamle Ane
 Hvor hun sku Skade fik? M. Ak! udi vor Port.
 Da jeg den seyede i Morges efter Bane.
 Ak! ak! jeg sikkert troer, jeg gandske blev forgiøt.

Jeg ned ad Trappen gik, og vilde til at fene,
 Paa sidste Trin der laae en Vind, hvorpaa jeg treen,
 Den vist forheret var, og lagt ser mig i Beye,
 Thi over den jeg faldt, og vreed mit ene Been.

A. Der har vi Sagen; men var der ey Skjærrer skaaret
 I samme Vind? M. Ak! ak! det veed jeg ikke; thi
 Jeg raabte pinefuld, blev næsten død indbaaret : : :
 Jo, jo, var Anes Ord, der var nok Skjærrer i.

En anden Gang da skal du spytte trende Gange,
 For over dit Dørtrin du agter at vil gaae.
 Den Kunst dig frelse skal. Den haver frelset mange,
 Og hvad der ligger, som det ikkun var et Straae,

Det skal du seye bort; du ey derpaa maa træde.
 Men hør! har du i Gaar Fortred ey nogen giort?
 M. Fortred? o ney! derpaa begyndte hun at græde,
 Men skal jeg sige sandt, og være noget fort:

J Gaar en Kierling kom, og bad om en Almisse,
 Hun runken, skrumpen var, og henved hundred Aar.
 Hun var fra Finland, men jeg aldrig troer disse.
 De kan i Sandhed meer end deres Sader Vor.

Jeg tog ey heller Fejl; thi det var en Spaaqvinde,
 Hun vilde ventelig mig udi Haanden spaae;
 Men ingenlunde jeg, da just min Mand var inde,
 Tilstæde vilde det; men hende bød at gaae.

Spaakierlingen blev vred, og mig i Døren spaaede,
 At en Ulykke mig i Morgen forestod.
 Jeg sagde: gaf J Pak! det vil jeg eder raade,
 Men af! hun spaaede sandt. J Dag jeg vred min Fod.

A. Der har vi det. Man ey maa sige Folk saa svare.
 Man dennem give skal, alt hvad de have vil.
 Thi de den sorte Kunst forstaaer. Gud os bevare!
 Man ikke skiemte maa med deres Koglespil.

Du vil jeg sige dig min kiære Søster Mette,
 Hvordan herefter du det Pak skal blive qvit:
 Udi Dørtærskelen du skal en Syenaal sette,
 Saa standser Heren strax, og kan ey komme vidt.

Du skal og Høefrøe frøe i alle dine Stuer
 Og Kamre, ja end meer, og uden for din Dør.
 Det er det Gæste, hvorføre Heren gruer,
 Der deres sorte Kunst ey nogen Virkning gjør.

Men kiære Mette! hvor staaer det til med det Lille?
 M. Tak, søde Ane! tak det er kun meget slet.
 Det er saa bange, og det ligger aldrig stille;
 Men springer, ligesom at nogen borttog det.

A. Du skal lidt christen Jord kun udi Buggen legge,
Dg udi Barnets Svøb du binde skal en Sar.
Det underjordisk Kræe er det, som Barnet skræffe;
Saasnart de lugter det, saa pakker de sig strax.

A. Af søle Drømme jeg i sær er ilde plaget;
Tænk Ane! tænk engang! om Æg og Skillinger!
Jeg drømte sidste Nat, at jeg blev vaad opdraget
Af et moradsigt og et meget dyndet Kiær.

Jo, Mette! vist nok der er meget udi Drømme:
Om Jld at drømme, det betyder, at man faaer
En hastig Tidende, og drømme, at man svømmer,
Betyder, at en stor Ulykke forestaaer.

Det endnu farligst er om Haar og lange Regle
At drømme; thi det vist betyder Hæx-Pak,
Dg Hæns Sladrer, som vil Gotsfolk giennembegle.
Ney, troe mig, Drømme er dog meer end bare Snak.

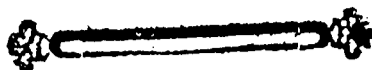
M. Af Ane! jeg en veed, hvad dette skal betyde
At Faarekyllinger er kommet i vort Huus.
Dg Hunden tuder saa, som nogen kunde bryde
Dens Hals i tu. Ja meer, her er saa mange Muus.

I nogle Aftener har og en Ugle skreget
Saa fælt og ynkeligt paa vores Huus og Tag!

A. Af! fiere Mette tie. Alt dette spaaer os meget:
Af! alle disse Ting spaaer en bedrøvet Dag.

De er Forvarseler, de er Ulykkens Fugle.
Vi Faarekyllinger maa lade have Roe.
Der kom paa vores Huus engang saadan en Ugle
Dg skreeg saa fælt, at man det neppe kunde troe.

Pasop i Lænken ogsaa tudede og giøde,
Dg Faarekyllinger var i hvert Hul og Krog;
Men see! min Moder kort derefter ogsaa døde.
Hun vidste det forud af sin Planete-Bog.

M. Hvor er den Bog? A. Den har jeg lagt udi min Kiste,
 Naar jeg kun haver den, saa har jeg Bøger nok.
 Min salig Moder den berømmede og priste.
 I den hver Aften jeg og læser ved min Kof.

M. Af! Ane vil du da ey denne Bog mig laane?
 A. Nej Mette, Mette, nej, den er min Helligdom.
 Derfor jeg beder dig, du mig derfor vil skaane.
 Just midt i denne Snaaf Bud efter Ane kom.

Her var en Styver nu for Ane at fortjene,
 Hun skulde hen at see til Giertulds hielmet Koe,
 Som trolleredet var; thi Ane just var ene
 Som Docteriade for hver Kielling, Koe og Soe.

See! Ane sagde strax, den hielmet Koe var malket
 Af Hexer, hvorfor hun maa hen at frelse den.
 Hun Kors for Sengen skrev, og ud af Døren stakket,
 Og Mette hende bad: kom, Ane! snart igien.

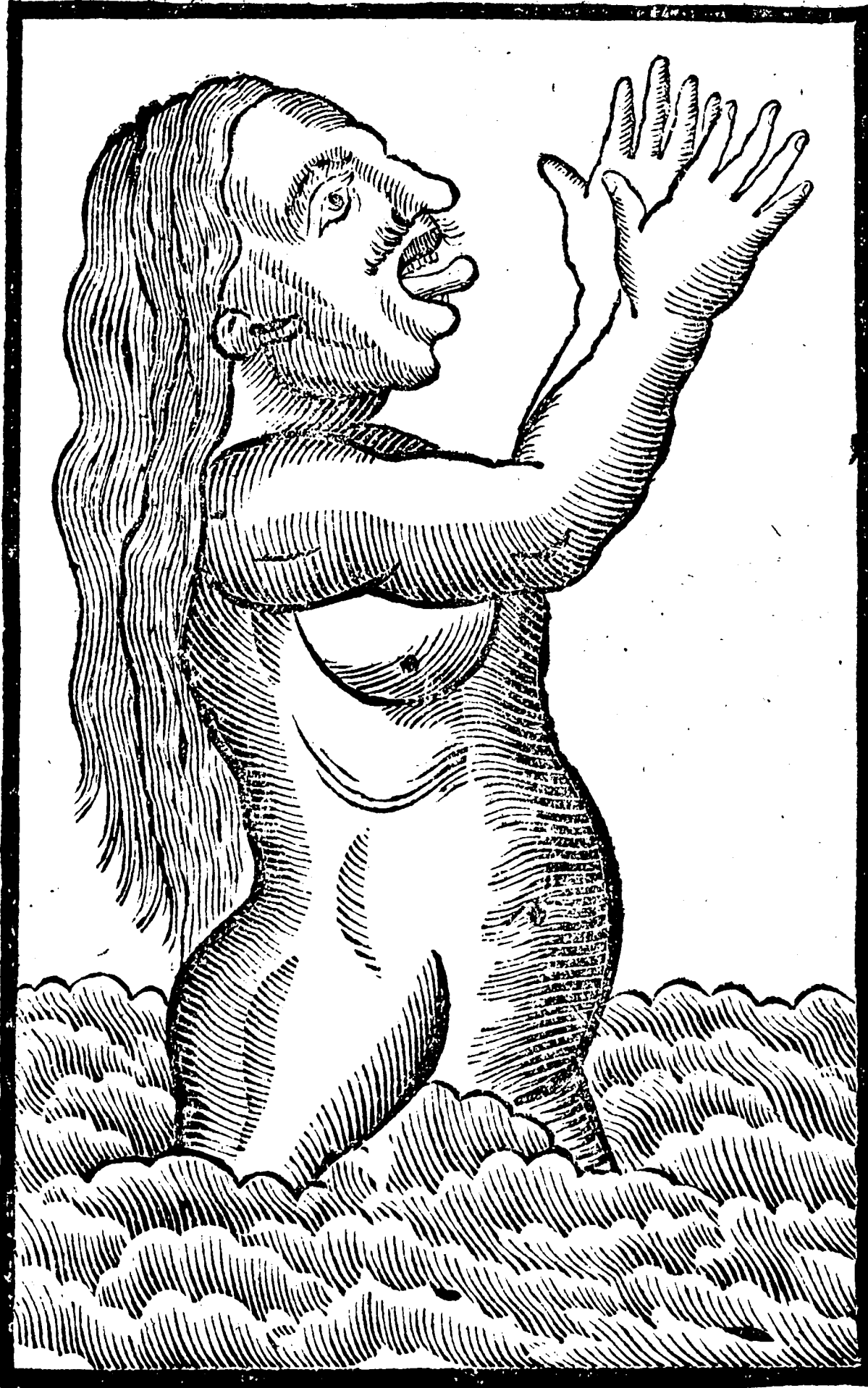

Man skulde neppe troe, at saadan Overtroe
 I Christenheden og iblant de Christne sees.
 Men af! desverre! see! her findes meer end to.
 Hvad mere Vidnesbyrd i denne Sag behøves.
 Dog skal jeg sige Dem, hvoraf at Mette fik
 Sin Skade: Mette paa høyhæled Tøfler gik.

Jndfald.

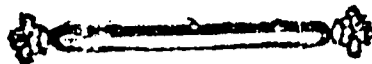
En Bonde var anklaget af sin Nabo, som beskyldte ham
 for at have stiaalet hans Sviin, men som Beviserne
 ikke vare tilstrækkelige, blev der dømt, at den Anklagede
 skulle befrie sig med sin Eed. Da han nu skulle sværge,
 glemte Anklageren ikke noget for at gjøre ham bange, og
 sagde med en forfærdende Røst: Du Ulyksalige! du vil
 miste din Siel. Tyven svarede gandske koldsindigen: og
 du dit Sviin.

S i b e = B i s e
No. 32.
1774.

S i

Ester

Efterretning om dette Søemonstrum.

Solv Mile fra Ragusa lod sig 1716 see et forfærdeligt Søemonstrum. Det kom ud af Havet ved Middagstider, og gik i Land op og ned ved Strandbredden. Dets Skikkelse var fuldkommen som et Menneskes; undertiden løstede det Hænderne mod Himmelen, og verebviis kyskede dem; imellemstunder gav det et umaneerlig stærkt Skrig, saa at denne Hulen og Skrigen kunde høres langt op i Landet. Dets Størrelse var næsten det størsteligste, thi saa vidt der kunde skønnes, var det 12 til 15 Fod høyt, ellers ganske vel proportioneret. Naar det lod sig see blev det akkurat 3 Timer over Vandet, deels i Vandet og deels ved Strandbredden gaaende. Paa 3 forskjellige Steder, 2 a 3 Mile imellem hvert, har det ladet sig see 3 Dage i Rad paa hvert Sted, og ordentlig 3 Timer hver Dag. Der leve endnu Folk i Ragusa, som paastaae at have seet det, men de tale derom med megen Skrek. Denne Efterretning er ellers i den hele Egn meget bekendt, saa og Hayes der Afbildninger paa dette Monstrum. Overstaaende Figur er Kopie af dem, der Hayes i Ragusa. De Lærde maa disputere om Sandhedens Rigtighed.

Historie om Grev Belfors og Leonore de Cespides Kierlighed.

Grev Belfor, en af de største Herrer ved det spanske Hof, var bleven heftig forliebt ndi den unge Leonora de Cespides. Han havde ikke i Sinde at ægte hende; thi som hun var en simpel Adelsmands Datter, syntes dette Partie ikke anseeligt nok for ham, hvorfor han satte sig for, alene at gjøre hende til sin Maitresse. Udi denne Hensigt forfulgte han hende, og lod ingen Leilighed gaar forbie, i at give hende ved sit Syn sin Kierlighed tilkiende. Men han kunde aldrig komme til, enten at tale med hende, fordi hun var idelig under Opsigt under en alvorlig og aarvaagen Hofmesterinde ved Navn Madame Marcelle. Han var derfor nær ved at mistvibe; Men som hans Begierligheder, blevs alt mere oppakte ved Vanskelighederne, lod han

han ikke af at optænke Maader, hvorved han kunde bedrage denne Mars, som saa rove uvagtede sin Jø.

Hvad paa den anden Side angik Leonora, da, som hun havde merket den Kierlighed og Attention, som Greven havde for hende, saa havde hun og ikke kundet bare sig for, at have igien samme Kierlighed for ham, og blev der i hendes Hierte usformet formeret en Passion, som blev til sidst meget sterk.

Saaledes vare Sagerne beskafte, da Leonora og hendes evige Hofmesterinde, i det de en Morgen gik til Kirken, mødte en gammel Kvinde, som bar udi Haanden et af de første Paternosterbaand, som Hyklerie nogensinde havde fabrikeret og gjort; hun talde dem til med en venlig og latterlig Mine, og indrettede sin Tale til Hofmesterinden, sigende: Himmelen bevare eder! den hellige Fred vare med eder! Tillad mig at spørge eder, om I ikke er Madame Marcelle, Cal. Hr. Martin Rosettes Tydske Enke. Hofmesterinden svarede: Ja.

Jeg træffer eder da meget beqvemmeligen, sagde den gamle Kierling, for at give eder tilkiende, at jeg har udi mit Huus en gammel Mand, som er mig paarørende, og vilde gierne tale med eder; han er for kort Tid siden kommen fra Flanderen, og har havt et stort, ja særdeles stort Bekjendskab med eders Mand; hvorfor han har meget magtvaaliggende Ting at sige eder. Han skulle have havt den Ære selv at besøge eder, for at sige eder det, dersom han ikke var bleven sya; men den Stakket ligger saa godt som for Døden. Jeg boer nest herved; Tag eder den Umag, om I behager, at følge med mig.

Hofmesterinden, som havde baade Esprit og Forstand, frygtede for at gaae derhen forgieves og blive narret. Hun stod derfor i Beraad, hvad hun skulle resolve sig til. Men den gamle Kvinde sluttede Marsagen til hendes Seendragtighed, og sagde: Min kiere Madame Marcelle! I kan sikkert forlade eder paa mig, jeg hedder Chichona; Licentiaten Marcus de Figueroa og Baccalaureus Mira de Mesqua skal svare eder for mig, som for deres Grand-Mama. Naar jeg proponerer eder at komme udi mit Huus, er det ifkun for eders Beste; min Slægt vil betale eder en vis Sum Penge, som eders Mand forðum har laant ham.

Det

Det Ord Betalning indtog Madame Marcelle, hvorfor hun saade til Leonora: Lader os gaae derhen min Datter, lader os see denne gode Dames Slægt; Det er en Kierlighedsgierning at besøge de Søgne.

De kom derpaa strax til Chichonæ Huus. Hun lukkede dem ind udi en stor Stue, hvor de fandt et Menneske liggende til Sengs, som havde et hvidt Skæm; Denne, omendstisat han ikke var overmaade meget syg, syntes han dog i det mindste at være det. See Hr. Fetter! sagde den gamle Kierling til ham, i det hun præsenterede Hofmesterinden for ham: Her er den forstandige Dame Marcelle, som J ønsker at tale med, Salig Hr. Martin Kofsette, eders Bens Enke.

Ved disse Ord lettede den Gamle Hovedet lidet, og hilfede Hofmesterinden, bad hende og tillige at komme nærmere til Sengen. Men da hun var kommen til Sengen, sagde han med en svag Røst: Mia kiere Madame Marcelle, jeg takker Himmelen, at den har ladet mig leve til denne Tid; Det var den eneste Ting som jeg ønskede, og jeg frygtede for at døe førend jeg havde den Fornøjelse at see eder, og levere eder udi eagen Haand hundrede Dukater, som eders Salig Mand, min inderlige Ven, laante mig, for at frie mig ud af en betydelig Affaire, som jeg havde til Brygge*). Har J aldrig hørt af denne Hændelse?

Ik ney, svarede Madame Marcelle, han har aldrig talt noget derom for mig. Gud glæde hans Siel! Han var saa genereux, at han forglemte de Tienester, som han havde gjort sine Venner; og langt fra at ligne Storprælere, som rose sig af det Gode, som de aldrig have gjort, saa har han aldrig sagt mig, at han havde nogen, som var ham forbunden. Han havde sandelig en nobel Siel, svarede den Gamle, om hvilket jeg er mere overbevist end nogen anden; Og for at give eder Prøve derpaa, maa jeg fortælle eder den Affaire, hvorfra jeg var saa lykkelig at undkomme ved hans Hielp; Men som jeg har Ting at sige eder af største Betydning, i Henseende til den Af-døde, saa vil jeg ikke fortælle dem uden alene for hans forstandige Enke.

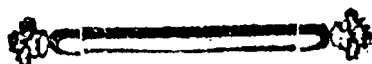
(*) En fornemme Stad i Flanderem.

Vel an! sagde strax Chichona: J have ikkun at
 fortælle det for hende udl Centrum; Imidlertid vil denne
 unge Dame og jeg gaae ind i mit Kammer; Og da hun
 dette havde sagt, forlod hun Hofmesterinden hos den Syge,
 og førte Leonora ind i et andet Kammer, hvor, da de vare
 indkomne, hun strax uden at bruge nogen Umsvøb sagde
 til hende: Skionne Leonora! disse Minuter ere alt for
 dyrebare til at anvendes ilde. J kiende vel af Anseende
 Greve Belflor. Han har i lang Tid elsket eder, og har
 næsten maattet døe af Begierlighed efter at tale med eder;
 Men eders Hofmesterindes Narvaagenhed og Strengthed,
 har hidindtil ikke tilladt ham at have den Fornøjelse.

Udi denne hans Desperation har han taget sin Til-
 flugt til mig, og begiert min Hielp. Jeg har derpaa sat
 dette i Verk. Den gamle Mand, som J nyligen saae,
 er en ung Person, og Grevens Kammertjener, og alt det
 som jeg har gjort, er ikkun et listigt Puds, som vi have
 opspundet, for at bedrage eders Hofmesterinde, og saae
 eder hid til os.

Som hun nu havde sagt disse Ord, kom Greven
 frem, der var skjult bag ved et Tapetierie, løb til, og
 kastede sig ned for Leonora's Fødder, sigende: Madame!
 Pardonere dette Puds, som er opspunden af en Elsker,
 der ikke kunde leve uden at saae eder i Tale; dersom den
 gode Dame ikke havde funden en Maade til at forskaffe
 mig denne Fordeel, saa maatte jeg have overgivet mig for
 min Desperation.

Disse Ord, som bleve udtalte med giennemtrængende
 Gebærder af en Mandsperson, som ikke var uangenem,
 gjorde Leonora forvirret; Hun stod derfor nogen Tid i
 Betænkning, hvad Svar hun burde give. Endeligen kom
 hun sig, saae til Greven med et hoffærdigt Syn, og sagde:
 J tænker maastee, at være denne tiensagtige Dame meget
 forbunden, fordi hun har gjort eder saa herlig en Tjeneste;
 Men viid, at J skal ikkun høste liden Frukt af den Tie-
 neste, som hun har gjort eder. Og i det hun saa talde,
 gjorde hun nogle Skrit, for at gaae tilbage ind i den store
 Stue. Men Greven holdt hende tilbage, sigende: Løb
 lidt, elskværdige Dame, værdiges dog at høre mig eet Minut.

Min Kierlighed er saa reen, at den ikke bør allarmere eder. Jeg tilstaaer, at J har Marsag til at sette eder op imod os, og den Kunst, hvorefter jeg har betient mig, for at komme eder i Tale. Men har jeg ikke indtil denne Dag forgieves tragtet efter at komme eder i Tale? Jeg har jo nu i sex Maaneder fulgt eder, naar J gik til Kirken, eller ud, for at spatsere, og paa Komedier; Jeg har jo aldrig forgieres søgt Keilighed til at sige eder, at J har indtaget mit Hierte. Eders strenge og ubarmhiertige Hofmesterinde har altid gjort min Forlængsel til intet. Ak! i Steden for at legge mig til Last et Puds, som jeg had været tvungen til at gjøre, da beklag mig, allerstjønneste Leonora! at jeg har udstaaet saa mange Pinseler formedelst et saa langt Haab, og dem af eders egen indtagende Deilighed de dødelige Pinseler, som hun har maattet forarsage mig.

Beslør forglemte ikke at gjøre sin Tale kraftig med alle de bevægeliæge Gebærder, som forliebte Mennesker saa lykkeligen vide at sette i Værk; Han led og falde nogle Taarer. Leonora blev herved bevæget, saa at Kierlighed og Medynk begyndte at reise sig i hendes Hierte imod sin Willie. Men langt fra at overgive sig til sin Skrøbelighed; jo mere hun fornåm at blive bevæget, jo kraftigere gav hun tilkiende, at hun vilde gaae bort.

Min kiere Greve! raabte hun, af eders Tale er forgieves, jeg vil ikke høre eder, hold mig ikke længer op, lad mig gaae ud af dette Hus, hvor man frister min Dyd; eller jeg skal strax ved mit Skrig trække det ganske Naboe-lav hid, og gjøre eders Driftighed bekjendt for alle; Dette sagde hun med en saadan driftig Stemme, at Chichona, som havde Raison til at frygte for Metien, had Greven ikke at gaae videre, hvorfor han holdt op at sette sig imod Leonores Forsæt. Hun reev sig da af deres Hænder, og, hvilket endnu aldrig havde hendet nogen Jomfrue, gik ud af dette Kammer lige saa god, som hun var kommen derind.

Hun forsøede sig da strax til sin Hofmesterinde, og sagde: Forlad denne liderlige Samtale, man bedrager os, lader os gaae ud af dette farlige Hus. Hvad er det? Min Datter! svarede Madame Marcelle. Hvad Marsag forbindet eder til-saa pludseligen at gaae bort? Jeg skal nok sige eder det, sagde Leonora; Men lader os gaae bort, hvert

Hvert Minut, som jeg opholder mig her, forarsager mig en ny Smerte.

J hvor meget end Hofmesteren var begierlig efter at faae at vide Marsjagen til en saa pludselig Bortgang, ku de hun dog ikke strax faae det at vide. Hun maatte da soie Leonora. De gif derpaa i største Hast bort, og efterlod Chichona, Grevnen og hans Kammerdiener, alle tre saa nedslagne som Komediantspillere, der nyeligen have forestillet et Stykke, som har mishaget Tilskuerne.

Da nu Leonora var kommen ud paa Gaden, gav hun sig til at fortælle med megen Hestighed for sin Hofmesterinde, hvad som var passeret udi Chichonæ Kabinet. Madame Marcelle anhørte dette med megen Andagt; og da de vare komne hjem, sagde hun: Jeg kan sige eder, min Datter, at jeg er bleven ganske yderligen forbittet over det, som J nyeligen fortalte mig. Hvorledes har jeg fundet lade mig saa bedrage af den gamle Kierling? Jeg stod i Brændelsen udi Trivl, om jeg skulde følge hende eller ikke? Men hvorfor blev jeg ikke ved? Jeg burde jo ikke have sat nogen Tillid til hendes søde og smigrende Gebærder.

Jeg har begaaet en Daarlighed, som er upardonabel for en Person, der har den Erfarenhed, som jeg. Ak! at J havde aabenbaret mig dette Bedragerie, da vi vare hos hende. Jeg skulde sandeligen skammelig have tilreed og overstieldet Grev Belflor, og raget Skæget paa den falske Skielm, som fortalte mig Fabler. Men jeg maa strax gaae tilbage, og levere de Penge, som man gav mig ligesom en tilgodehavende Giæld, og dersom jeg finder dem tilsammen, da skal de sandeligen intet misse, fordi de have biet; og da hun dette havde sagt, tog hun sin Kaabe, som hun allerede havde lagt fra sig, og gif hen til Chichona.

Grevnen var der endnu, og gif som desperat over det flette Udfald, som hans listige Puds havde havt; En anden, som havde været i hans Sted, maatte ganske have slaaet dette Partie af sit Hoved. Men han kunde ikke overtale sig dertil; Iblant tusende gode Qualiteter, som han havde, var og den lidet rosværdige, at han lod sig for meget indtage af Kierlighed. Naar han elskede en Dame, var han alt for meget hidsig i at søge hendes Favours,

veurs, og, omendstjønt han ellers var af Naturen en meget hønet Kral, saa var han dog god for at krænke de allerhelligste Love, for at faae sine Begierligheder opfyldte.

Han sluttede da, at det vilde blive ham umueligt at naae sit Øyemeed, med mindre Madame Marcelle hjalp ham, hvorfor han besluttede, intet at spare for at faae hende paa sin Side. Han tænkte ogsaa, hvo veed om ikke denne Hofmesterinde, hvor alvorlig og streng hun end syntes at være, skulle kunde lade sig overtale ved en anselig Foræring? Og tog han heller ikke Feil udi denne sin Tanke; Thi ere der troe Hofmestere til, da er det, fordi Veilere ere ikke noksom rige eller gavmiide nok.

Da nu Madame Marcelle kom, og fandt alle de trende Personer sammien, som hun vilde tale med, tog hun haardt til Ords, udøste utallige Skiltsord mod Greven og Chichoua, og kastede Kammertieneren sin Betaling i Hovedet. Men Greven tog med Laalmodighed imod denne Spar'agens Prædiken, kastede sig ned for Hofmesterindens Fødder, for at gjøre Scenen desto mere bevægelig, og bad hende tage imod den Guldbørse, som hun havde kast bort; Offererede hende desuden 1000 Pistolletter, i det han besvør hende til at have Medynk med ham.

Thi hun havde dog aldrig seet nogen tilførn saa kraftig supplicere om hendes Medlidenhed, hvorfor skulde hun da være saa haard og uovertalelig? Hun holdt derfor strax op at skielde, lignede denne hende tilbudne store Sum mod den maadelige Løn hun ventede af Don Louis de Cespides, og fandt, at der var større Profit ved at lokke Leonora fra sin Skyldighed, end at holde hende dertil. Dette var Marsagen, hvorfor hun, efter nogle foregaaende Ceremonier, tog imod Guldbørsen og de 1000 Pistolletter, og lovede at være Greven behjælpelig udi sin Kierlighed; gif derpaa strax tilbage for at fuldbyrde sit Løfte.

Som hun nu kiendte Leonora for en dydig Jomfrue, tog hun sig vel vare for at give hende Anledning til at fatte Mistanke til hendes gode Forstaaelse med Greven; frygtende for, at hun derom skulde advare Don Louis sin Fader; Men, som hun derfor paa en hønet Maade vilde forsøre hende, da merk, hvorledes hun talte til hende ved sin Tilbagekomst.

(Fortsættelsen følger.)

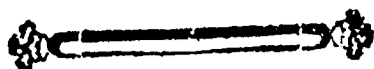
S I D E = B L A D
No. 33.
I 7 7 4.

Fortsettelsen af Historien om Grev Belflor og
Leonore de Espides Kierlighed.

(See No. 32.)

Leonora! sagde hun: nu haver jeg stillet min Brede, jeg fandt vore tre Bedragerer, de vare der endnu alle gandske forvirrede over vores modige Fortgang. Jeg truede Chichona med vor Faders Brede og med Rettens Streng-
hed, og jeg gav Grev Belflor alle de Skældsord, som min Brede kunde ophitte og bære paa ham. Jeg haaber, at denne Herre ikke skal forsøge saadant oftere, og at hans Practiquer skal lade af at bedrage min Narvaagenhed her-
efter. Jeg takker Himmelen, at I haver ved eders Fermete undgaaet de Strikker, som han havde sat for Eder. Jeg græder derover af Glæde, jeg er ret inderlig fornøyet over, at han ikke haver havt nogen Fordeel ved hans listige Puds; thi store Herrer gjøre sig Fornøjelse og Plaisir af at for-
føre unge Jomfruer.

Den største Deel, endog af dem, som vil være de Aller-
fornemste, gjøre sig derover ikke den mindste Betænkning, ligesom det ikke var en slem Sierning at vanære Familier; jeg siger just ikke, at Greven er af den Character, og at han skulle have i Sinde at bedrage Eder. Man maa ikke altid dømme ilde om sin Næste. Maa skee hans Hensigt kan være reedelig: Omendstønt han er af den Rana, at han kan gjøre det fornemste Partie ved Hoffet, saa kan Eders Skionhed maa skee have bragt ham til det Forsæt, at ægte Eder. Thi jeg erindrer mig ogsaa, at det Svar, som han gav mig paa mine Skældsord, gav mig Anledning til at fatte den Tanke om ham.

Hvad siger J, Kiære! kaldt Leonora hende ind udi Salen; dersom han havde havt det Forsæt, havde han allerede begieret mig af min Fader, som ikke skulle have refuseret et saa anseeligt Partie. J haver Ret, sagde Hofmesterinden: Jeg er af samme Tanker. Grevens Omgang er mistænkelig, eller snarere, at hans Hensigter ikke maa være gode, jeg er snart færdig til endnu engang at gaae tilbage, for at skjælde paa ham. Ney, min Kiære! svarede Leonora, man maa heller lorglemme, hvad som er passeret, og hegne os ved at foragte ham. Det er sandt, sagde Madame Marcelle, jeg troer, at det er best, J er mere forstandig end jeg.

Men paa den anden Side maa vi ikke dømme ilde om Grevens Tanker; hvo veed, om han ikke af Artighed ogsaa haver sat dette i Verk? og førend han erholdt Eders Faders Samtykke, vil maaskee gjøre Eder nogle lange Opvartninger, for at gjøre sig værd Eders Kiærlighed, og forsikre sig om Eders Hierte, paa det at Eders Forcening kan blive desmere behagelig. Hvis saa var, min Datter! skulle det da være en Last at høre ham? Siig mig Eders Tanker, J kiender jo min inderlige Kiærlighed til Eder. Haver J aldeles ingen Inclination for Greven, eller skulle J vel have Afstøye for at ægte ham?

Med dette malicieuse Spørgsmaal slog den alt for oprigtige Leonora sine Dyne ned, og blev gandske rød, sigende: at hun aldeles ingen Afstøye havde for ham. Men som hendes Blufærdighed hindrede hende at aabne sig videre, bad Hofmesterinden, at hun intet vilde dølge for hende; Og fik hende tilsidst til at overgive sig for hendes bevægelige Forestillinger. Leonora sagde derfor til hende: Min Kiære! efterdi J vil, at jeg skal tale fortroligen, da maa J vide, at Grev Helsing forekommer mig værd at blive elsket; jeg haver fundet ham saa smukt, og jeg haver hørt tale om ham saa fordelagtig, at jeg ikke haver fundet undslaae mig for at lade hans Galanterier gaae mig til Hierte.

Den utrettelige Omsorg, som J haver havt for at afvende dem, haver ofte forarsaget mig megen Smerte; og jeg vil tilstaae for Eder, at jeg hemmeligen nogle
Gange

Gange haver beklaget, og ved mine Sutte erstattet det Onde, som Eders Narvaagenhed haver forarsaget ham. Jeg vil og sige Eder, at paa nærværende Tid, i Steden for at hade ham efter saadan daarlig Gierning, saa undskylder mit Hierte ham imod min Villie, og kaster hans Forseelse paa eders Strengthed.

Min Datter! svarede Hofmesterinden: efterdi I giver mig Nuledning at troe, at hans Ansøgning ikke er Eder ubehagelig, vil jeg forsynne Eder med denne Betylere.

Jeg er Eder derfor meget forbunden, svarede Leonora med en bevægelig Stemme, for den Tjeneste, som I vil gjøre mig; Derjom Greven ikke var een af de fornemste Personer ved Hove, men ifkun en simpel Cavalier, vilde jeg præferere ham for alle Mennester i Verden; Men vi maa ikke flattere os; Helsing er en stor Herre, uden Tvivl bestykket til en af de rigeste Arvinger i Riget; thi kan vi ikke vente, at han vil binde sig til min Datter af Don Luis, som ifkun haver en maadelig Brude-Skient at offerere ham. Ney, ney, sagde hun fremdeles: Han har ikke favorable Tanker om mig. Han anseer mig ikke foe en Person, der er værd at bære hans Navn, jeg søger ifkun at skade mig selv.

Ev! hvoraf, sagde Hofmesterinden, kan I just vide, at han ikke elsker Eder nok, for at tage Eder til Ægte? Kærlighed gjør jo dagligen store Mirakler. Man maatte slutte af det, I siger, at Himmelen havde gjort en uendelig Distance imellem Greven og Eder. Men gjør Eder billigere Tanker om Eder selv, min kære Leonora! han skal ikke forringe sig, ved at forene sin Skiebne med Eders. I er af en gammel adelig Familie, saa at han ikke haver fornøden at skamme sig ved at tage Eder til Ægte.

Efterdi I haver Godhed for ham, soer hun videre fort, skal jeg tale med ham; jeg vil udlede hans Hensigter, og dersom de ere saadanne, som de bør at være, vil jeg flattere ham med noget Haab.

Tag Eder vel vare herudi, raabte Leonora: jeg raader Eder ikke til at søge, at faae ham i Tale. Thi dersom han skulde mistænke mig at have nogen Deel udi saadant, maatte han tabe al den Æstime, som han bær for mig

mig. Alt! jeg er mere forsigtig, end J tænker, svarede Madame Marcelle, jeg skal gjøre Begyndelse med at laste ham, fordi han havde i Sinde at forføre Eder, da han ikke skal mangle i at retfærdiggjøre sig, jeg skal høre ham jeg skal besøge ham. Endelig lad mig raade, min Datter! jeg skal drage Omsorg for Eders Ære, som for min egen.

Hovmesterinden gik derpaa ud imod Matten, og fandt Belflor ved Don Luis Huus; hvor hun gjorde ham Regnskab for den Samtale, hun havde haft med Leonora; foraleme og ikke at rose for ham, med hvilken Politesse og Forsig ihed hun havde udlokket af Leonora, at hun elskede ham. Intet kunde være Greven kiere end dette at høre. Hvorfor han og takkede Madame Marcelle paa den allerkræftigste Maade, det er at sige, han lovede at ville skienke hende Dagen derefter 1000 Pistolletter; og lovede sig selv at nyde god Fremgang udi sit Foretagende, efterdi han vidste, at en forliebt Jomfrue er halv forført. Derefter skildtes de begge ad meget fornøyet, og Hovmesterinden forsøvede sig hjem.

Leonora, som ventede paa hende med Længsel, spurte, hvad hun havde at forkynde hende? Det bedste Nytt, som J kan høre, svarede Hovmesterinden: Jeg har seet Greven. Jeg sagde Eder det vel, min Datter, at hans Intentioner vare ikke lastværdige, han havde ingen anden Hensigt, end at ægte Eder. Det haver han svoret mig til ved alt det, som er helligt blandt Menneskene. Jeg haver ikke deraf ladet mig overvinde, som J kan tænke. Dersom J er af den Tanke, sagde jeg til ham: hvorfor adresserer J Eder da ikke først til Don Luis paa den ordinaire Maade?

Alt! min kære Marcelle! svarede han mig, uden at synes forbluffet ved dette Spørsmaal. Skulde J vel samtykke, at jeg, uden at vide med hvad Dye Leonora anfaae mig, og allene ved at følge min blinde Kierligheds Tilskyndelser, skulle søge paa en tyrannisk Maade at erholde hende af hendes Kader? Nej, hendes Kiolighed er mig kiere end mine Begierligheder, jeg er alt for hønet til, at jeg skulle agte at gjøre hende ulykkelig.

Imidlertid, som han saa taledede, blev Hovmesterinden ved at fortælle, observerede jeg nøye, og anvendte al min Erfarenhed i at see af hans Dyne, om han og virkelig bar saa stor Kiærlighed til Eder, som han med Ord udtrykkede for mig. Hvad skal jeg sige Eder, han syntes for mig at være indtagen af en sand Passion. Jeg haver deraf fornummet en Glæde, som jeg haver havt stor Umage at dølge for ham. Ikke desto mindre, da jeg var bleven forsikkert om hans Oprigtighed, da, for at forvise Eder om en saa anseelig Beylere, sandt jeg det for godt at lade ham vide Eders Meening, sigende: Min Herre! Leonora haver ingen Afsky for Eder, jeg veed, at hun bær Æsteme for Eder, og saavidt som jeg kan domme, da skal hendes Hierte ikke sukke over Eders Ansøgning.

Store Gud! raabte han da gandske indtagen af Glæde, hvad hører jeg? Er det vel mueligt, at den elskværdige Leonora skulle bære nogen Godhed for mig? O hvad er jeg Eder ikke forbunden, min fiære Marcelle! fordi J haver trækket mig af en saa lang Uvished. Jeg er saa meget mere fornøyet over denne Tidende, saasom det er Eder, som forkynder mig den. J, som altid haver sat Eder imod min Kiærlighed, og ladet mig lide saa meget Ondt. Men gjør min Lykke suldkommen, min fiære Marcelle! lad mig faae at tale med min himmelske Leonora, jeg vil give hende min Troe, og i hendes Paa-hør sværge hende til, at jeg vil aldrig blive nogens, uden hendes.

Til denne Tale, sagde Hovmesterinden fremdeles: føyede han andre endnu mere bevægelige, og til sidst, min fiære Jomfrue, bad mig paa en saa igiennemtrængende Maade, at forskaffe ham en hemmelig Samtale med Eder, at jeg ikke kunde undslaae mig for at love ham den.

Ach! hvorfor haver J gjort dette Løfte, raabte Leonora: med en slags Banghed? Fornuftige Jomfruer, haver J jo ofte sagt mig, bør at flye saadanne Ungiengelser, som de vide ere farlige. Jeg bliver ved de Ord, som jeg haver sagt eder, svarede Hovmesterinden, og det er en meget god Lærdom; men det er eder ikke tilladt at følge den udi denne Tilfælde, efterdi J kan ansee Breven, som eders Mand. Han er det ikke endnu, svarede Leonora;

og

og jeg bør ikke see ham, forinden min Fader haver samtykket hans Besøgelse.

Madame Marcelle fortrod da strax, at hun saa vel havde opdraget en Jomfrue, at hun nu maatte have saa stor Umage for at overvinde og forsøre hende. Men som hun vilde naae sit Forsæt, i hvad det end skulde koste, sagde hun: Min kære Leonora! jeg glæder mig ret at see Eder saa eftertænksum og forsigtig. O en lykkelig Gruat af mine Betyrninger. I haver troligen ført Eder til Nytte alle de Lærdomme, som jeg haver givet Eder; Men I haver gjort for vidtløftig Fortlaring over det, som jeg haver lært Eder. I fortolker mit Morale alt for nøye, jeg finder Eders Dyd noget for meget streng.

I hvor alvorlig jeg end paastaer at være, saa befalder jeg dog ikke en upoleret Kloghed, som sætter sig imod Laster og Uskyldighed uden Forskiel. En Jomfrue lader ikke af at være dydig, fordi hun hører en Beylere, naar hun kiender hans Begierlighedens Reenhed, og da er hun heller ikke at laste, om hun svarer til den Passion, som hun føler. Forlad Eder til mig, min kære Leonora! jeg haver alt for stor Erfarenhed, jeg er alt for meget paa Eders Beste, at jeg skulde tillave det Ringeste, som kunde skade Eder.

Ak! paa hvilket Sted vil I da, at jeg skal tale med Greven? sagde Leonora: Iudi Eders Kammer, svarede Hovmesterinden. Det er det sikkerste Sted; jeg skal i Nat lukke ham der ind. Tænker I da ikke paa min kære ~~svarede~~ Leonora. Hvad! skal jeg taale, at en Mandsperson kommer paa mit Kammer? Ja, I skal taale det, svarede Hovmesterinden. Det er ikke en saa extraordinaire Ting, som I indbilder Eder. Det hændes dagligen, og Himmelen give, at alle Jomfruer, som tage imod saadanne Besøgeiser, havde saa god og reen Tattention. I det øvrige hvad haver I at frygte for? Er jeg ikke hos Eder?

Men hvad, om min Fader kommer over os? sagde Leonora. Vær kun ikke bange derfor, svarede Madame Marcelle, han stoler paa Eders Conduite, han kiender min Trost, og forlader sin fuldkommen paa mig. Leonora, der var saa traftig igiendreven ved Hovmesterinden,

og

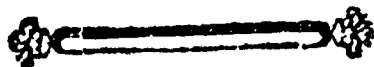
og hemmeligen indtagen af sin Passion, kunde ikke længer imodstaae det, som Hovmesterinden forestillede hende, men samtykkede det.

Greven blev herom strax underrettet, og blev herover saa glad, at han strax gav sin Commissionair 500 Missioletter, og en Ring af lige stor Verdie; Madame Marceller, som fornam at Greven holdt saa vel sit Løfte, vilde og ikke være mindre accurat i at holde sit, hvorfor hun Natten derpaa, da hun sluttede, at alle havde lagt sig, hang ned fra en Altan en Silke-Stie, som Greven havde givet hende, og derved forhjalp Greven til at komme ind udi sin Kærestes Kammer.

Som nu imidlertid denne unge Jomfrue havde overgivet sig til de Tanker, som kraftig drev hende, da, naagtet den Kærlighed, hun bar for Helse, og alt det, Hovmesterinden kunde sige hende, lastede hun sig dog selv, fordi hun havde været saa hastig i at samtykke en Besøgelst, som krænkede hendes Skyldighed. Hendes rene Intentioner kunde ikke sætte Mod i hende at tage om Natten en Mand's Person ind udi sit Kammer, som ikke havde begiæret hende af hendes Fader, og hvis sande Tanker hun ikke vidste, forekom hende som en Gierning, der ey allene var lastværdig, men endog fortiente hendes Bøvelers Foragt. Denne hendes Tanke chagrinerede hende meest, og var hun dermed meget occuperet, da Greven kom ind.

Han kastede sig strax for hendes Fødder, for at betakke den Godhed, hun havde bevist ham, han syntes gandske indtaget af Kærlighed, og forsikrede, at han havde det Forsæt at ægte hende; ikke desto mindre, saasom han ikke udlod sig saa vidtløstig udi denne sidste Materie, som Leonora havde ønsket, sagde hun til ham: Greve! jeg kan vel troe, at I haver ikke andre Hensigter; men de Forsikringer, som I maatte kunde give mig derpaa, skal altid være mig mistænkelige, indtil de ere blevene autoriserede af min Fader.

(Fortsættelsen følger.)

Et græseligt Mord.

En Præst udi Frankrig logerede paa de øverste Værelser, hvortil Opgangen faldt ligesaa forstuen af, der altid stod aaben. Præsten havde den Maade, som mange andre, at aflegge sin Præstedragt paa det yderste eller forreste Kammer, naar han kom hjem, deels for at have den ved Haanden i hastig paakommende Tilfælde, deels for at befrie den for Tobaks Røg, som han var en Liebhaber af.

En Karl, som opvartede Præsten, staaer en Dag i Døren, og seer en Person at gaae der forbi, som han havde nogen Udstand med, og som han kunde slutte sig til, at Personen snart vilde passere samme Vey tilbage, saaer han det fordommelige Tidsfald, at gaae op paa Salen og iføre sig Præstens yderste Dragt, saasom han vidste, at det var Præstens Studeredag, og at han havde lukt sig inde i det inderste Kammer for at have Roe til at studere. I denne Dragt lurer han da paa Mennesket ved Siden af Døren, indtil han kom tilbage, springer derpaa iilings ud paa Gaden, og stikker ham en Dolk i Brystet, saa han strax faldt om og døde paa Stedet, retirerede sig derpaa ind i Huset igien, lagde Præstens Dragt igien af paa Stolen, hvor den laae tilforn, og viklede den blodige Dolk derudi, og gik saa sin Vey bag ud. Det var skeet om høyllys Dag paa den offentlige Gade, Folk havde seet een i Præsteklæder komme ud af Huset, og gaae derind igien, efterat han saadan Gierning havde øvet. Criminal Lieutenanten kom til og inquirerede i Huset; han fandt Præstekiortelen med den blodige Dolk udi, den blev passet til Saaret, og derved befunden at være det rigtige Redskab, hvormed Drabet var skeet. Præsten maatte sige til sin Undskyldning hvad han vilde, ingen vilde, ingen kunde, troe hans blotte Benægtelse imod saa tydelige Beviser. Kort sagt, den Uskyldige maatte lide for den Skyldige. Det var længe efter, at det blev først opdaget, da Morderen omstøder blev greben, og dømt for andre Misgierninger, og da bekiendte tillige Sammenhængen med dette.

Fortsettelse af Historien om Grev Belfors
og Leonore de Cespides Kierlighed.

(See No. 32 og 33.)

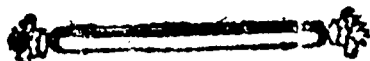
Madame! svarede Belfor: Jeg havde for længe siden begiært eder, dersom jeg ikke havde frygtet for at forstyrre eders Roelighed derved. Jeg vil derfor heller ikke laste eder, svarede Leonora, fordi J endnu ikke har giort det; jeg approberer eders Forsigtighed derudi; men da nu intet videre hindrer eder, maa J strax tale med Don Luis, eller resoluere eder til, aldrig mere at komme til mig.

Af! hvorfor, svarede han, maa jeg ikke mere see eder? Skionne Leonora! hvor har J liden Smag paa Kierligheds Sødhed. Dersom J vidste saa vel at elske, som jeg, skulde J finde Fornøvelse i, at tage imod mine Opvartninger hemmeligen, og i det mindste endnu for nogen Tid, skulde vor Bekjendtskab for Eders Fader. Hvor er ikke en hemmelig Umgængelse fornøvelig for tvende Hjerter, der ere haardt bundne til hinanden!

Den kan vel saa være for Eder, svarede Leonora; men for mig er den ikke uden fortrædelig; saadan lystig Kierlighed sømmer ikke en dydig Jomfrue, J maa ikke mere rose for mig de Fornøvelser, J haver udi denne lastværdige Umgængelse. Dersom J har Estime for mig, da maatte J ikke proponere slikt for mig, og dersom Eders Tanker ere saadanne, som J vil faae mig at troe, bør J af Hjertens Grund laste mig, fordi jeg ikke haver hindret denne Sammenkomst; men af! lagde hun til, i det hun lod nogle Taare falde; det er allene min Skrøbelig-

K f

hed,

hed, som jeg bør laste. Jeg haver gjort mig værd dertil, ved det jeg haver gjort det, som jeg haver gjort for Eder.

Elfværdige Leonora! raabte Greven: I gjør mig Uret. Eders altformeget scrupuleuse Dyd forskrækkes og allarmeres forgieves; hvad er dog dette? Efterat jeg haver været saa lykkelig at faae Eder til at biesalde min Kiærlighed, frygter I for, at jeg skulde lade af at estimere Eder. Hvilken Uret! Men Madame, jeg veed at skønne paa Eders Godhed; den kan ikke betage Eder den Estime, som jeg bør for Eder, og jeg er færdig at gjøre, hvad I fordrer af mig. Jeg skal i Morgen tale med Hr. Don Luis, jeg skal gjøre mig al Umage for, at han skal samtykke ndi min Lykke, men jeg vil ikke dølge det for Eder, at jeg seer liden Apparance dertil.

Hvad siger I? sagde Leonora med en yderlig For-
skrækkelse: Skulde min Fader vel kunde nægte en Person, der haver den Rang ved Hove, som I, sin Ansøgning? Ak! det er just den Rang, som gjør, at jeg frygter for Afslag, svarede Belskor. Denne Tale gjør Eder forandret, men jeg skal strax betage Eder Eders For-
undring.

Det er nogle Dage siden, blev han ved at tale, at Kongen declarerede, at han vilde gifte mig; Han haver ikke nævnet den Dame, som han haver beskicket mig; men han har allene ladet mig vide, at det er et af de fornemste Partier ved Hove, og at han er meget importeret for samme Mariage. Som jeg nu ikke vidste Eders Hiertelig mod mig; (thi I veed vel selv, at Eders Streng-
hed haver hindret mig fra at faae det at vide, førend nu) lod jeg ikke see nogen Afstye for at antage Hans Majestæts Forslag. Deraf kan I da demme Madame! om Don Luis skulde vilde sætte sig i Fare for at paadrage sig Kongens Vrede, ved at antage mig til Eviser-Søn.

Men! uden Tvivl, sagde Leonora: jeg kiender min Fader; hvad Fordeel som end maatte kunde være for ham ved saadan Alliance, saa skal han heller vilde forka-
ste den, end sætte sig i Fare for at komme i Kongens Misgunst. Men om min Fader end ikke sætte sig imod vor Forening, saa vare vi dog lige ulykkelige; thi hvorledes

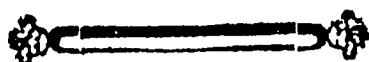
des kunde I tilsidst give mig en Haand, som Kongen vilde, at I ulde give en anden.

Madame! svarede Belflor, jeg vil paa god Troe og Lore underrette Eder, at jeg er endnu udi noksom stor Forvirrelse paa den Side. Ikke desto mindre haaber jeg ved en delicat Opførsel hos Hans Majestæt saaledes at skulle disponere den Godhed og Naade, Hans Majestæt har for mig, at jeg skal finde Lejlighed til at undsøge den Ulykke, hvormed jeg trues. I kan ogsaa, skionne Leonora! hjælpe mig herudi, dersom I agter mig værdig til at forenes med Eder.

Ne! paa hvilken Naade, sagde han: kan jeg gjøre noget til at brække det Egtteskab, som Hans Majestæt haver proponeret? Ne! Madame! svarede han, med en passioneret Mine: Dersom I vil tage imod min Troe, da skal jeg nok vide at conservere mig for Eder, uden at Kongen derfor skulle fatte nogen ond Villie til mig.

Tillad, allerkjæreste Leonora! sagde han fremdeles: i det han kastede sig ned for hendes Fødder, at jeg ægter Eder udi Overværelse af Madame Marcelle. Dette er et Vidnesbyrd, som skal svare til vor hellige Forening. Derved skal jeg uden Møye hemmeligen frie mig fra de Baand, hvormed man vil binde mig. Thi dersom Kongen herefter byder, at jeg skal tage den Dame, som han har befuldmægtiget mig, vil jeg kaste mig ned for denne Monarkes Fødder, og sige, at jeg haver elsket Eder i lang Tid, og at jeg haver hemmeligen giftet mig med Eder, og naar Hans Majestæt faaer det at vide, da, i hvad Lyst han end kunde have deraf, at han kunde gifte mig med en anden, er han alt for naadig til, at han skulde tvinge mig fra den, jeg elsker, og alt for retfærdig til, at han skulle saaledes beskjemme Eders Familie.

Hyad synes I nu herom? forstandige Marcelle! sagde han fremdeles: vendende sig til Hovmesterinden, hvordan behager Eder dette Project, som Kiærlighed har inspireret i mig? Jeg er gandske forliebt derudi, sagde Madame Marcelle: man maa tilstaae, at Kiærlighed er suur i at opsette, hvad det skal være. Men I min elskværdige Leonora! sagde Greven, hvad siger I? samtykker I ikke dette Forslag? Jeg samtykker det, svarede Leonora: Naar I ik-

J ikkun underretter min Fader derom. Jeg tvivler ikke paa, at han jo samtykker det, saasnart som han saeer Eders Tanker at vide.

O! man maa vogte sig for at giøre Eders Fader denne Fortrolighed bekiendt, raabte den vederstyggelige Hovmesterinde. J kiender ikke Hr. Don Luis, han er alt for meget delicat udi saadanne Sager, som angaaer hans Honeur, at han skulde beqvemme sig til at samtykke saadant hemmeligt Egtteskab. Han skulle strax støde sig over, at man foreslog et hemmelig Egtteskab for ham. Hans Skarpsindighed skulle forestille ham strax de Sviter og Følger, som kunde fynde af saadan Forening hvorved Hans Majestæts Forsæt syntes at blive giort til intet. Ved denne uforsigtige Forestilling skulle man give ham Mistanke og Anledning til stedse at have et vaagen Dye over alle vore Gierninger, og han skulle betage Eder alle Leyligheder til at komme sammen.

Jeg maa døe af Sorg, raabte Greven: Madame Marcelle! sagde han fremdeles med en fortrydelig Mine: Troer J virkeligen, at Don Luis skulle forkaste Forestillingen om et hemmelig Egtteskab. Det maa J ikke tvivle paa, svarede Hovmesterinden. Men jeg sætter, at han antager det, da er han alt for ordentlig og scrupuleux til, at han skulde samtykke, at Kirkens Ceremonier bleve forsumte, og dersom man bruger dem udi Eders Egtteskab, bliver Sagen strax bekiendt.

Åh! min fiære Leonora! sagde Greven da, i det han fiærligen trykkede hendes Hænder til sine; maa vi da, for at opfylde denne forsængelige Omstændighed, sætte os i Fare for at blive skildte fra hinanden evindeligt. J haver ikkun fornøden ved Eder selv at give Eder til mig. En Faders Samtykke maatte maastec spare Eder nogle Bekymringer.

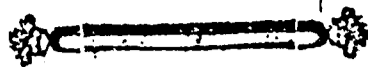
Men efterdi Madame Marcelle haver beviist for os Umueligheden i at erholde den, saa giv Eder over til min uskyldige Begiering. Tag imod mit Hierte og min Haand, og da skal der vel blive Tid til at underrette Don Luis om vor Forening. Vi skal nok forklare ham Marsagerne, hvorfor vi have holdt det dulgt for ham.

Godt, Greve! sagde Leonora: jeg samtykker da, at I ikke saa strax taler med min Fader. Erfar først Kongens Tante, førend jeg i Hemmelighed tager imod Eders Haand, da tael med Hans Majestæt; sig ham: at I hemmeligen haver ægtet mig, og forsøg ved denne falske Fortrolighed. = = = Ney Madame! svarede Belsfor, jeg er alt for stor Hadere af Ujandførdighed, for turde understaae mig at digte saadan, jeg kan ikke overtale mig dertil. Desuden er Kongens Karakter saadan, at dersom han kom i Erfaring om, at jeg havde bedraget ham, skulde han aldrig tilgive mig det.

Da nu Hovmesterinden tænkte, at det vilde formindste hendes Ære, eller rettere sagt, hendes Profit, ifald Greven ikke naaede sit Forsæt, sagde hun Dagen derefter til Don Luis Datter: Jeg veed ikke mere, hvad Tale jeg skal holde for Eder. Jeg seer, at I setter Eder op mod Grevens Kiærlighed, ligesom hans Forsæt var ikkun et simpelt Galanterie. Mærkede I vel udi hans Person noget, som I kunde mishage? Ney, Kiære! svarede Leonora: han har aldrig forekommet mig elskværdigere, og hans Umgængelse haver ladet mig fornemme udi ham ligesom en nye Kiærlighed. Er det saa, svarede Hovmesterinden, da begriber jeg Eder ikke. I er forekommet af en heftig Kiærlighed til ham, og dog undslaaer I Eder for at samtykke i en Ting, hvis Fornødenhed man forestiller Eder.

Men Kiære! svarede Don Luis Datter, I haver større Forstand og Erfarenhed end jeg; men haver I vel betragtet det, som kan følge paa et Ægteskab, som er indgaaet uden min Faders Samtykke? Ja, ja, svarede Hovmesterinden, jeg haver derover gjort alle fornødne Reflexioner, og jeg er meget vred over, at I saa haardnakken sætter Eder imod et saa høyt og anseeligt Partie, som Lykken præsenterer Eder. Seer til, at Eders Haardnakkenhed ikke trætter, og tilsidst afviser Eders Beyler.

I maa jo frygte for, at han skal aabne Dørene, og see hen til sin Stands Interesse, som hans heftige Kiærlighed nu ikke tillader ham. Efterdi han vil give Eder sin Troe, saa tag imod den uden nogen Betænkning. Hans Løfte binder ham, intet er helligere for et ærefiært Menne-

Me neste. Desuden er jeg Bidne til, at han har kiendt Eder for sin Hustru. Ved I ikke, at et saadant Bidne som mit, er nok til at lade ved Retten fordomme en Beyler, som maatte tørde forsværge sig.

Ved saadanne Discourser overtalte den troeløse Marcelle omfider Leonora, saa at hun, uagtet den Fare, hvormed hun truedes, nogle Dage derefter paa Trøe og Love overgav sig til Grevens onde Forsæt. Høymesterinden lukkede hver Nat Greven ind igiennem Altanen udi sin Kiærestes Kammer, og lod ham gaae igien hen imod Dag. En Nat, som hun havde advaret ham noget sildigere end ellers ordinair, og Morgenrøden begyndte allerede at stikke ud igiennem Skyerne, skyndede han sig hovedfulds, (som han burde) at komme ned paa Gaden; men til Ulykke tog han saa galne Spring, at han faldt temmelig haardt paa Jorden.

Don Luis, som laae i et Kammer, der var under hans Datters, var samme Morgen meget tidlig opstaaet for at forrette nogle magtpaaliggende Ting. Som han nu derfor hørte den Alarm, som dette Fald forarsagede, lukkede han Vinduet op, for at see, hvad det var, men blev i det samme vaer en Mandsperson, der med megen Besværlighed reyste sig op, og Madame Marceille, paa Altanen, beskæftiget med at trække op den Silke Stie, hvoraf Greven ikke saa vel havde betient sig for at stige ned, som for at stige op.

Han guiede sine Dyne, og tænkte i Begyndelsen, at det ikkun var en Phantasie. Men da han vel havde betragtet det, dømmede han, at intet var vissere end dette, som han der saae, og at Dagens Skin, i hvor svagt det endnu var, dog alt for meget aabenbarede hans Skam. Thi blev han over dette fatale Syn bedrøvet, desuden hidsig og optendt af en retfærdig Vrede, gik op paa Leovoræ Kammer i sin Sloprof, med sin Kaarde i den ene Haand, og et Lys i den anden, og der søgte efter hende og Høymesterinden, for at opofre dem i sin Vrede. Han bankede paa deres Kammer-Dor, og befalede dem at lukke op. De kiendte hans Røst, og maatte i Forstrækkelse ad yde. Han kom ind udi en forstrækkelig Positur, viste sin blotte Kaarde for deres forstrækkede Dyne, og sagde:
Jeg

Jeg kommer herind, for ved en liderlig Datters Blod at astoe den Skam, som hun har gjort sin Fader, og tillige at straffe en liderlig Hovmesterinde, som haver krænket den Fortrolighed, jeg haver haft til hende.

De kastede sig begge ned for hans Fødder, og Hovmesterinden tog saaledes til Ords. Herre! sagde hun: førend vi bekomme den Straf, som I haver besluttet over os, da værdiges dog at høre mig et Øyeblik. Siig da frem, du Ulyksalige! svarede den Gamle, jeg vil opsætte min Hevn en liden Tid. Tal, fortæl mig alle mine Ulykfers Omstændigheder, jeg veed dem alle, undtagen een, nemlig hvad den liderlige Person hedder, som har beskæmmet min Familie.

Herre! sagde Madame Marcelle: Grev Belflor er den Cavalier, hvorom der handles. Grev Belflor, raabte Don Luis; hvor har han faaet min Datter at see? Udi hvad Hensigt har han forført hende? Ikiul intet for mig. Herre! svarede Hovmesterinden, jeg skal fortælle alle Ting udi al Oprigtighed. Efterat hun havde fortalt ham med en uendelig Kunst alle de Discurser, som hun tilforn havde faaet Leonora til at troe, at Greven havde holdt med hende, afmaalede hun Greven med de aller smukkeste Farver, at han var en elskværdig, delicat, og oprigtig Veylere.

Som hun nu ikke kunde fare vild fra Sandheden udi Forklaringen, maatte hun og siige den; men hun forklarede vidtløftig Marsagerne, hvorfor man ikke havde holdt det raadeligt at aabenbare ham dette hemmelige Egteskab, og gav dem en saa god Tone, at hun stillede Don Luis Græmhed. Hvilket, der hun fornam, da, paa det hun desto mere kunde formilde den Gamle, sagde hun: Herre! dette er da det, som I vil vide, straf os nu, og siik Leonora ihiel med Eders Raarde.

Men hvad er det, jeg siger? Leonora er uskyldig, hun haver ifkun fulgt den Persons Raad, som I haver betroet hendes Opdragelse. Det er mig allene, som Eders dødelige Stød bør at adressere sig til. Det er jeg, som haver ført Greven ind i Eders Datters Kammer. Det er jeg, som haver knyttet de Baand, hvormed de ere bundne. Jeg haver lukket Dynene til over det, som var uordent-

uordentlig udi et Ægteskab, som J ikke maatte have autoriseret, for at forviſſe Eder en Sviger-Søn, hvis Næſt, J veed, er en Canal, hvor igiennem nu omſtunder flyder al Naade ved Hoffet. Jeg haver ſeet hen til den Lykke, ſom Leonora kunde nyde, og den Fordeel, ſom Eders Familie kunde have af en ſaa dæylig Alliance. Min overmaade Midtkierhed haver kommet mig til at krænke min Skyldighed.

Jmedens den liſtige Marcelle talde ſaaledes, manøvrerede Leonora ikke i at græde, og viſe en ſaa heftig Sorg, at den gode gamle Mand ikke kunde ſtaae ſig imod hendes Taarer. Han blev derover ſaa bevæget, at hans Brede blev forvandlet til Medynk; han lod ſin Kaarde falde, og med et mildt Anſigt og Taarene i Øynene ſagde:

Åh! min Datter! hvad er Kierlighed en gruelig Paſſion! J veed ikke alle de Marſager, J haver til at forge. Den Skam allene, ſom for nærværende Tiid foraarſages Eder af en Faders Nærværelſe, ſom har grebet Eder, oprækker Eders Graad. J haver endnu ikke ſeet alle de Marſager til Bedrøvelſe, ſom Eders Beyler maaſkee haver tillavet Eder.

Og J uforſigtige Marcelle, hvad haver J gjort? J hvilken Fare haver J ikke, af en uforſigtig Midtkierhed imod min Familie, ført os. Jeg tilſtaaer, at Alliance med en ſaadan Perſon, ſom Greven er, haver kundt forblinde Eder, og det er det, ſom i mine Tanker frelſer Eder. Men J Ulykſalige! burde J vel ſætte nogen Troe til en Beylere af en Caracteer? Jo ſtørre Credit og Faueur han har, jo mere burde J tage Eder vare for ham.

(Fortsættelſen følger.)

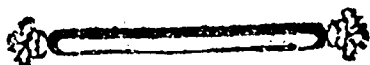
Fortsettelse af Historien om Grev Belflors
og Leonore de Cespides Kierlighed.

(See No. 32 33 og 34.)

Skvad Messurer meener I vel, jeg skal tage, om han ikke tager i Betænkning at svige Leonora; skal jeg da føre Proces med ham? en Person af hans Rang veed vel at kunde befrie sig for Lovens Strengbed; jeg ønskede vel, at han vilde holde de Eder og det Løfte, som han har gjort min Datter; men dersom Kongen, som I haver sagt, haver udi Sinde at gifte ham med en anden Dame, er det at befrygte, at Hans Majestæt skulle forpligte ham ved sin Myndighed at tage samme.

Ak! derover, min Herre, faldt Leonora ham ind i Tælen, maa han ikke gjøre sig allarmet; thi Greven haver forsikret os, at Hans Majestæt ikke betiener sig af sin store Magt imod hans Billie; og jeg er forsikret paa, sagde Madame Marcelle, at foruden det, at denne Monark elsker alt for meget sin Favorit dertil, at han skulde øve saadan Strengbed imod ham, saa er og Hans Majestæt alt for generøs til at ville joraarsage den tapre Don Luis, som haver anvendt alle sine unge Dage paa at tiene Staten, saadan dødelig Sorg.

Himlen give, svarede den Gam'le, sukkende, at min Frygt maa være uden Grund. Jeg skal gaae til Greven, og begiere hans tadeligere Erklæring herudi. En Faders Dyne ere meere klarende, jeg skal snart see ham lige ind i Stælen. Finder jeg ham da i den Omstændighed, som jeg ønsker, vil jeg tilgive Eder, hvad som er passeret.

Men af! lagde han til med en alvorlig Stemme, dersom jeg udi hans Tale finder et trolos Hierte, skal I begge gaae i Kloster, for der at begræde Eders Daarlighed den øvrige Tid af Eders Liv. Derpaa stak han sin Kaarde igien i Skeeden, og paa det at de kunde komme sig igien efter denne Frygt, som han havde forarsaget dem, gik han tilbage til sit Kammer for at klæde sig paa.

Da det nu var noget ud paa Dagen, forsøede Don Luis sig til Greven, som ikke tænkte, at han var bleven fiendt, og derfor forundrede sig over denne Visite. Han gik strax imod den Gamle, og efterat han havde omfavnet ham, sagde: Skal jeg have den Glæde at see min Hr. Don Luis her? kommer han for at give mig Leylighed til at tiene sig?

Min Herre! svarede Don Luis, jeg beder, at vi maa være eene. Belsfor gjorde, som han bad, og da de havde sat sig ned begge, tog den gamle saaledes til Ords. Min Herre! sagde han: min Lykke og min Nølighed er begierlig efter at faae noget at vide, som jeg vil spørge Eder, om jeg saae Eder i Morges gaae ud af min Datters Leonoræ Kammer? hun haver underrettet mig om den gandske Sag, hun har sagt mig = = =

Hun har maastee sagt Eder, at jeg elsker hende, saldt Greven ham ind udi Taler, for at faae ham fra en Disfours, som han ikke vilde høre, men hun haver vel ikkun løseligen fortalt Eder al den Gødhed, jeg bær for hende; Jeg er ret forliebt udi hende, det er en gandske elskværdig Jomfrue, hun fattes intet, hverken Forstand, Dyd eller Skionhed; Man haver sagt mig, at min Herre ogsaa har en Søn, som fortsætter sine Studeringer i Alcala, ligner han sin Søster? Er han saa smuk, og i det øvrige slægter Eder paa, da maa han være en fuldkommen Cavalier; jeg længes inderlig efter at see ham, og jeg offerer ham Eder al min Credit for ham.

Jeg takker Eder for dette Tilbud, sagde Don Luis med en alvorlig Mine. Men later os komme til det = = = Man maa strax sette ham i en Tieneste, saldt Greven ham atter ind i Taler, jeg skal tage mig an hans Forglemmelse; Han skal ikke blive gammel blant Subalterne Officeers, derom kan jeg forviise Eder.

Svar

Svar mig, Greve! sagde den Gamle i Ivrighed: og lad af at falde mig ind udi Tølen, haver J i Sinde at holde Eders Løfte? Ja, uden Tvivl, faldt Greven ham endnu den tredje gang ind i Tølen, jeg skal holde det Løfte, som jeg gjør Eder, i at gjøre alt mit Beste for Eders Son, forlad Eder til mig, jeg er en reel Person.

Det gaaer for vidt, raabte Don Luis, i det han rensede sig op. Først haver J forført min Datter, og siden understaaer J Eder at spille Giet med mig. Men jeg er en Adelsmand, og den Tort, som J gjør mig, skal ikke blive ustraffet, og da han dette havde sagt, gif han hjem. Hans Hierte var fuld af Brede, og udi hans Hoved speculerede han paa 1000 Projecter til at hevne sig.

Efterat han var kommen hjem, sagde han udi sin Ivrighed til Leonora og Madame Marcelle: Det var ikke uden Marsag, at jeg mistænkte Greven; det er en Forræder, hvorpaa jeg vil hevne mig. Hvad Eder angaaer, da skal J begge i Morgen indsluttes udi et Kloster; J have allene at berede Eder dertil, og tak Himmelen, at min Brede ikke er gaaet videre end til denne Straf. Da han dette havde sagt, lukkede han sig ind udi sit Cabinet, for at overveie, hvad han skulde gjøre udi een saa delicat Sag.

(Fortsættelsen følger.)

Om Spøgesser.

Intet er saa vanskeligt, som at gaae Middelveyen i alle Ting; og ingen Ting er der, som man kan ikke gjøre for meget eller for lidt af. Man kunde her undtage Guds-Dyrkelsen, og man maa tilstaae, at ingen kan gjøre for meget deraf, naar man ved Guds-Dyrkelse forstaaer alle de Pligters opriktige Uøvelse, som i det aabenbare Guds Ord ere anbefalede. Men vilde man forstaae ved Guds-Dyrkelse ikkun Bøden og Syngen, og man for at udøve dette, satte andre sine Pligter til Side; saa var det at gaae forvidt. Gemeenlig er det Almuen, som beskyldes for Fejltagelse af Middelveyen, og at gjøre for meget af
de

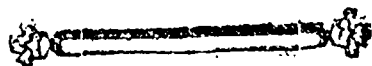

de Ting, som den falder paa. Det er noksom bekiendt, hvor sterk Troe og Indbildning den gamle Mand har havt om Spøgelse tilforn, og har til deels endnu, saa at alt det, som man ikke vidste strax nogen naturlig Marsag til, saa blev det strax tilskrevet nogen overnaturlig Virkning, og som oftest skrevet paa Gandens Regning. Men saa vidt som denne Almuens Overtroe har gaaet, saa vidt synes og paa den anden Side nogle Lærdes Vantroe at have gaaet; som med en saducæisk Frelshed have nægtet og nægte al Hexerie og Spøgelse. Og ligesom Almuen holder det alt for overnaturligt, som den ikke indseer Marsagen til, saa paa den anden Side de Lærde, holde alt det for Løgn eller Indbildning, som de ikke kan finde naturlig Marsag til. Marsagen til Bildfarelsen hos begge er derfor den samme, denne nemlig, at de ikke indsee Marsagen. Men saasom det er latterligt at holde alt det for overnaturligt, som man ikke veed at udlede af naturlige Marsager, saa er det ikke mindre latterligt at holde en Ting derfor at være Løgn og Indbildning. Thi paa den Maade skulde disse Høylærde holde alle Legemers Lyngde at være bare Indbildning, dens Virkning de dog hvert Øyeblik føle; thi de Marsager, som dertil ere angivne ere og Indbildning, og den store Magnet i Jordens Centro kan gierne regnes hen til Spøgelse. Da man nu er saa ukyndig i den legemlige Verden, hvorledes tør man da give sig ud for at forstaae alting i den aandelige, eller at uægte de Tings Virkelighed, som man ikke kan henlede af naturlige Marsager? En gammel og en nye Tildragelse udi * * * * Syffel har givet Anledning til denne Tanke. For nogle Aar siden boede en fornemme lærd Mand der en stæds nær ved et Fiskevær. Manden var forstandig, passede got paa sin Huusholdning og drev sterk paa Arbejde. Men som han var nykommen fra Kiøbenhavn, og vant til at staae tidlig op til sine Bøger, saa beholdt han her den samme Vane og vækkede sit Folk op til Arbejde ligesaa tidlig, som han selv stod op. Dette var Folket ikke vant til, og knurrede imellem sig over denne Marvaagenhed og tidlige Opstaaen; i sær var en af dem, som de klagede dette for, der havde et flygtigt Hoved og snogste Indfald.

Deune

Denne lover, at han vil venne Husbonden af med at vekke dem saa tidlig op. De andre holdte det for umueligt, med mindre han ved Hererie kunde udrette, at Husbonden sov derefter længer ud paa Dagen end han pleyede. Men Manden vidste Raad og lovede at udføre dette; om han derfor har betinget sig noget af de andre er ubekendt. Engang om Vinteren fanges der i Fiskeværret megen Kollie. Hovederne af den kaster denne Mand hen tilsammen, og lader dem ligge til anden eller tredie Dag. Da stierer han deraf nogle Stykker i ulige Former og bringer hjem med sig. Om Natten naar Husbonden tilige med alt Folket er gaaen til Sengs, staaer denne Mand op, og tager Stykker af Kollie-Hovederne og hænger dem hiit og her paa Søm og Kroge uden for Stuedøren hvor Husbonden sov, og gaaer siden bort. Om Morgenen tidlig staaer Husbonden op medens det endnu var mørkt og efter Sædvane vil gaae udaf Stuen, for at vekke sine Lunde op. Men saa snart han lukker Døren op, seer han i Mørket noget dunkel lysende omtrent ligesom Almuen fortæller om Spøgelse. Forskrekket staaer han Døren i Laas. Naar han nu er lidt kommen sig af den Forvirrelse, som dette uventede Syn havde sat hans Sind i, begynder han at estertænke dette. At lade Folket sove for længe var imod hans Fordeel, og at lade sig merke med dette var imod hans store Mod og stolte Hierte. Her maatte derfor gøres nyt Forsøg. Muelig tænkte han ogsaa, at disse Spøgelse vare nu borte og havde gaaet af Bøynen. Han lukker derfor Døren op og seer nu intet. Behiørtet gaaer han derhen hvor Folkene sov. Men naar han kommer derhen staae disse Spøgelse der for Døren. Her vender han da tilbage i en Hast. Thi om han end efter sit Forsæt havde vovet at gaae til Side for disse Spøgelse, saa var det alt for betænkeligt at trænge sig igiennem dem. Saaledes fik hans Tjenestefolk at sove rolig til den lyse Dag. Den flygtige Knegt, som saaledes havde narret Husbonden med Stykkerne af Kollie-Hovederne, som give noget Glimt af Lys i Mørke, i sær naar de ere lidt ankomne, som paa Islandsk kaldes Maurilde eller Marilde, gav nu ud, at han ikke kunde sove den

bele

hele Nat for Spøgelse, og forestillede sig saa bange, at han ikke i Mørket torde gaae ene. Dette var for ham desto lettere at faae andre til at troe, som de havde om ham de Tauter, at han ikke var aldeles fremmet i Heretic. Alle troede derfor, at Fanden her spillede sin Kulle. Men Læseren seer hvor stor Uret ham er skeet i dette Fald. Nok var det, at Kuegten naaede sit Sigte og Husbonden vekkede ikke siden Folkene saa tidlig op. I Begyndelsen af Vinteren 1773 blev fortalt, at Fanden spogede endnu paa dette samme Stæd, efter at en Baad med nogle Mænd blev forulykket der i Fiskeværret, dertil har man ingen naturlig Marsag endnu hørt. Har Fanden Skyld i det, saa er det billigt at det bliver ham tilskrevet, og er han uskyldig, saa er han dog bleven vant til slige gale Regninger; hvilket er et Beviis paa, at han undertiden maa virkelig have Skyld; thi ellers havde ingen faldet paa at tilskrive ham slige Virkninger.

I Paris var engang megen Allarm over et Spøgelse, hvilket havde ladet sig see i et Huus i Gaden St. Victor. Historien er denne: Pigen i Huset var engang gaaet ned i Kielderen, men kom i største Hast og Forstrækkelse løbende der op fra, raabte og streeg, at hun derneden havde seet et Spøgelse imellem to Tønder. Folkene i Huset lo af hendes Frygt; nogle af dem, som havde meest Moed, gik ned i Kielderen, men kom meget hastigere tilbage igien og meere forstrækkede end Pigen, bekræftede, hvad hun havde sagt. Det kom strax omkring i det gandske Raboelaug, og siden over hele Paris, at i det Huus var et Spøgelse, saaledes udseendes, staaende imellem to Tønder, og dette blev bekræftet af meere end 20 Vidner, hvilke alle havde seet det. Her var nu ingen Tvivl, den største Hob troede det.

Men at det ifkun var en blot Indbildning og Frygt, blev kort Tiid derefter saaledes oplyst.

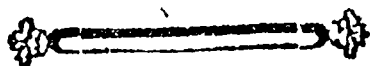
Uden for dette Huus, i hvilket Spøgelse eller Dævelen skulle være, var Ligvognen fra de fattiges Hospital veltet, og dette var skeet Natten, førend Pigen havde seet Spøgelse; da Ligene nu faldt ud paa Gaden, var

er

et af dem styrtet ned igiennem ommeidte Huses Kioldervindue, og b'even staaende paa Fødderne imellem de tvende Lønder; og det var Spøgelsket, som maaskee i levende Live har været mindre bekendt og seet, end da det som død stod der, og indjog hele Nabolaugget Skrak.

Historier.

De italienske Efterretninger anføre nu først en Historie om et overordentlig Dvindmenneske i Rom, hvilken man for lang Tiid siden have havt derfra, dersom den virkelig havde tildraget sig. Man troer derfor, at den, da de offentlige Blade blive saa mavre, snarere har tient til at opfylde dem, end at Sagen forholder sig saa! Historien er denne: Denne Kone, som er en Enke, og hedder Therese Sensari, sagde med stor Tillid og uden forsilte Miner, at Kongen af Sardinien skulde den =, Kongen af Frankrig den =, og Paven den = Dag døe. I Forsningen lod Folk ad hendes Spaadom; men da Kongen af Sardinien døde paa den bestemte Dag, begyndte man at blive opmærksom. Cardinal Albani fortalte Sagen for Paven, og meente, at Spaadommen om Kongens af Frankrig Død vilde vel ikke saa just trefse ind; imidlertid skede det dog til hver Mand's Forundring, og Therese Sensari blev derved, at Paven skulde ligeledes døe paa den bestemte Dag. Cardinal Albani skilte derpaa sin Karet til Konen, og lod hende bede at komme til sig; men hun lod Bognen fiøre tilbage igien, og kom til Goeds efter. Cardinalen spurgte hende, om hun havde forud sagt disse tvende Dødsfald? hvortil hun svarede ja. Men Madame, blev Cardinalen ved, hvoraf kan hun sige saadant forud, det er jo ubegribeligt? Aldeles ikke, svarede hun; thi Gud veed alle Ting, og han har sagt mig bet. Cardinalen snakkede frem og tilbage med hende; men han fik intet andet Svar. Cardinalen begav sig da strax til Paven, og fortalte ham alting, hvorpaa Paven forlangte at tale med hende. Hun kom strax, og
Paven

Paven tog hende høflig ved Haanden, og sagde! Gud vel-
 signe dig, hierte Kone! man har sagt mig, at du veed
 Tilkommende Ting forud, og har spaaet Kongens af Sar-
 dinien, Kongens af Frankrig, og min Død; begge de
 forstes Død har du giøttet. Ikke giøttet, svarede hun,
 jeg vidste det tilbisse; thi Gud har sagt mig det paa den
 Dag. Fromme Kone! sagde Paven, og holdt hende im-
 mer ved Haanden, du maa ikke affpise mig med saadan
 Snak; jeg erklærer her for mine Venner, at jeg ikke vil
 gjøre dig noget Ondt, jeg vil meget mere belønne dig,
 om du vil sige mig Sandheden. Derpaa svarede hun:
 Jeg har ikke sagt Eders Hellighed andet end Sandhed,
 saa sandt hielp mig Gud! Har du da altsaa intet andet
 at sige mig, før Paven fort, og slap hendes Haand?
 Intet andet, og Eders Hellighed kan forlade sig derpaa,
 at det vil blive, som Gud haver sagt mig. God da, sag-
 de Paven, saa skal du gaae i Arrest, og besøel at bringe
 hende paa Enaelsborg, hvor hun endnu er. Hun blev
 aldeles ikke besyrtset over denne Befaling, men sagde kun,
 da hun kom ind i Arrestkammeret: Guds Billie.
 Hun har i hendes heele Fængsel ikke ladet see ringeste Tegn
 til Uvillie. Paven døde derefter paa den bestemte Dag.
 Der besøge hende mange Folk, og de spørge hende, om
 hun ikke kan sige dem deres Død forud: men hun svarer
 nej, Gud har ikke sagt mig det. Hun er omtrent 60 Aar
 gammel, og eyer en liden Formue, hvoraf hun tilligemed
 hendes Wige lever ganske stille. Folk i Rom, som have
 kiendt hende fra Ungdommen op, bekræfte alle, at hun fra
 den Tid af har været bekiendt for et fromt, retsindigt og
 gudfrygtigt Fruentimmer.

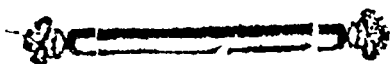
Fortsættelse af Historien om Grev Belfors
 og Leonore de Cespides Kierlighed.

(See No. 32. 33. 34 og 35.)

Hvor stor Eleonoræ Sorg blev, da hun fik at høre, at Belfors var utro, kan jeg ikke noksom fortælle; hun blev nogen Stund gandske ubevægelig; hun blev saa bleeg i sit Ansigt som et Liig, og samme Blegghed udbredte sig over hendes Ansigt, hendes Aande forlod hende, og hun faldt hen uden Bevægelse udi hendes Hovmesterindes Arme, der troede, at hun var død. Denne Hovmesterinde gjorde sig al Umage for, at faae hende til Live af sin Besvimelse. Hvorudi hun og naaede sit Forsæt; thi Leonora kom igien til sine Sandser, aabnede sine Øyne, og saae hendes Hovmesterinde beskæftiget med at komme hende til Hielp; hvorfor hun sagde til hende med et dybt Suf:

Hvor er J dog barbarisk? Hvorfor haver J ikke ladet mig blive udi den lykkelige Stand, hvorudi jeg nu var? jeg følede ikke meere min forfærdelige Skæbne. Hvorfor lod J mig ikke døe? J som veed al den Bedrøvelse, som skal hindre mit Livs Kuelighed, hvorfor vilde J conservere mit Liv?

Madame Marcelle gjorde sig Umage for at vilde trøste hende, men hun forsøgede ikkun hendes Sorg. Al Eders Tale, sagde Leonora: er forgieves, jeg vil ikke høre den, spild ikke Tiden med at stride mod min Desperation? J burde heller irritere og forsøge den. J som selv haver sat mig udi den elendige Tilstand, hvorudi jeg nu befin-

der mig. Det er Eder, som haver sagt mig, at J vilde svare for Grævens Oprigtighed. Uden Eder havde jeg ikke overgivet mig til den Tilbøielighed, som jeg havde for ham, jeg havde følesløs triumpheret derover, han skulle aldrig have faaet end den mindste Fordeel over mig.

Men jeg vil ikke, før hun videre fort, tilregne Eder min Ulykke, jeg anklager allene mig selv derfor, jeg burde ikke have fulgt Eders Raad, i at tage imod en Mandspersons Troe, uden at lade min Fader vide det. Hvor prægtig end Græv Belfors Tilbud havde været for mig, maatte jeg dog heller have foragtet ham, end søgt hans Gunst med min Hres Forliis. Endeligen, jeg burde ikke have forladt mig hverken paa ham, Eder, eller mig selv.

Efter at jeg nu haver været noksom skrøbelig i at overgive mig til hans troelose Eder; haver forarsaget den ulukfsalige Don Luis Sorg og Bedrøvelse, og gjort min Familie Skam og Vanære, haver jeg Bedersyggelighed for mig selv, og er det saa langt fra at jeg frygter for det Fængsel, hvormed jeg trues; at jeg vilde heller gaae selv hen i det heelligste og grusomste Mørke, for at skiule den Skam.

J det hun saaledes talede, lod hun sig ikke nøye med bitterligen at græde over sin uretsfærdige Beylere, men hun fleed og sine Klæder i Stykker og rev sit Haar af sig. Hovmesterinden, for at lempe sig efter sin bedrøvede Frue, sparede og heller ikke at gisre Grumaser. Hun tvang sig til at udgyde nogle Taarer, og udøste tusinde onde Baa-der over Mand-Folket i Almindelighed, og i Særdeleshed over Belfor. Er det vel mueligt? raabte hun: at Græven, som forekom mig saa ærlig og from, skulle være saa skielmsk, at han skulle have bedraget os begge to; jeg kan ikke noksom forundre mig derover, ja jeg kan ikke endnu komme mig til at troe det.

Sandeligen, sagde Leonora: naar jeg forestiller mig ham liggende paa sine Knæ for mig; hvilken Jomfrue maatte da vel ikke forlade sig paa hans kierlige Geberder; hans Eder, hvorved han var saa dristig, at kræve Himmielen til Vidne, og de bevægelige Talemaader, som han stedse brugte. Hans Dyne viisede mig endnu større Kierlighed,

lighed, end hans Mund kunde udføre. Med et Ord, han forekommer mig gandske indtagen af mit Syn.

Key! han bedrager mig ikke, jeg kan ikke troe det, min Fader maae maaskee ikke have talt noksom moderat med ham, de ere stude beage to, og Græven kan maaskee have svaret ikke som en Beiler, men som en stor Herre. Men jeg kan og maaskee flattere mig, jeg maae ud af denne Uvished, jeg vil skrive Belsfor til, og begiere, at han vill komme til mig i Nat, jeg vil at han skal læge mit saarede Hierte, eller og bekræfte for mig selv sit Forræderie.

Madame Marcelle samtykkede dette Forsæt, hun satte ogsaa noget Haab, og tænkte, at i hvor stolt end Græven var, saa kunde maaskee Leonora Laare, som hun udi denne Sammenkomst vilde udøse, bevæge ham til at fatte det Forsæt at ægte hende.

Imidlertid dette skeede, da betragtede Belsfor udi sit Kammer, efter at han var bleven skilt ved den gode Mand, Don Luis, de Switter, som kunde flyde af det, at han nyelig saa slet havde taget imod ham. Han sluttede vel, at den gandske Cespedske Familie vilde opvækkes ved denne Uret imod ham, og søge at hevne sig. Men dette foruroeligede ham ikkun lidet. Men hans Kierligheds Interesse indtog ham langt meere. Han tænkte paa, at Leonora kunde blive sat i et Kloster, eller i det mindste skjult for hans Dyne herefter, saa at han efter al Anseende ikke vilde faae hende meere at see. Denne Tanke plagede ham, og stod han just og pønsede paa, hvorledes han kunde forekomme denne Ulykke, da hans Kammer-Tiener bragte ham et Brev, som Madame Marcelle nyeligen havde leveret i hans Hænder. Det var en Skrivelse fra Leonora, af denne Indhold:

Jeg maae i Morgen forlade Verden, lade mig nedgrave udi et Fængsel, og see mig vanæret og forhadet af min Familie, og mig selv. Dette er den begrædelige Tilstand, som jeg er bragt udi, fordi jeg haver adlydet Eder. Jeg venter endnu paa Eder udi denne Nat i min Despera-

spetation, jeg søger efter nye Piinseler. Kom, for at give mig tilkiende, at Eders Hierte ikke haver havt nogen Deel udi de Eder, som Eders Mund haver giort mig, eller kom, for at retfærdiggjøre dem ved en Opførsel, som alene kunde forsukke min haarde Skæbne. Og da der kan være nogen Fare ved denne vor Samling, formedelst det, som er passeret imellem Eder og min Fader; saa lad en god Ven gjøre Eder Compagnie. Omendskjønt J behager at forarsage mit Liv al Ulykke; saa føler jeg dog, at jeg endnu tager Deel udi Eders.

Eleonora.

Græven læste dette Brev 2 eller 3 Gange igiennem; og som han forestillede sig Don Luis Dotter udi den Situation, hvorudi hun beskrev sig at være, blev han bevæget derover; han gif ind i sig selv. Hans Passion havde faaet ham til at krænke alle Love; men nu begyndte hans Fornuft, Fromhed og Høneur at faae Herredømme over ham; Han fornam det Mørke, som han havde travet udi, paa engang forsvunden. Da, som et Menneske, der er kommen op af en heftig Feber, bluedes ved de extravagante Ord og Gierninger, som vare sluppen ud fra ham, og Kammede sig ved alle de løsagtige Kunstier, hvoraf han havde betient sig, for at føye sine Begierligheder.

Hvad har jeg giort? sagde han: Jeg Ulyksalige! Hvilken ond Mand haver besat mig? jeg har lovet at ægte Leonora. Jeg haver kaldet Himmelen til Vidne; jeg har opdigtet, at Kongen havde proponeret mig et Egteskab; Løgn, Utroeskab, Meened og alle Laster haver jeg betient mig af, for at krænke et uskyldigt Menneske. Ach! hvilken Grumhed! maatte jeg dog ikke bedre have anvendt mine Kræfter paa at underkue min Skierlighed, end at fornøye den ved saa skammelige Hensigter.

Imidlertid er en fornemme Jomfrue forført; jeg overgiver hende til hendes Slægtninges Brede, som jeg

var

vanærer tillige med hende; og jeg gjør hende ulykkelig, just fordi hun haver gjort mig lykkelig. Ach! hvilken Utaknimmelighed! bør jeg ikke heller erstatte den Skade, som jeg haver gjort? ja, jeg bør og jeg vil, i det jeg ægter hende, opfylde det Løfte, som jeg haver givet hende.

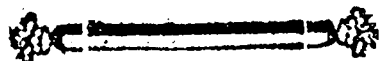
Hvo kan sette sig imod et saa billigt Dessein? burde hendes Godhed bevæbne mig mod hendes Dyd? Men, jeg veed vel hvad det haver kostet mig til at overvinde hendes Modstand; hun haver overgivet sig til mig ikke saa meget formedelst mine bevægelige Ord, som formedelst den Troeskab, jeg haver svoret hende til.

Men paa den anden Side, dersom jeg gjør dette Ball, gjør jeg mig en anseelig Tort, jeg som kunde haabe at gjøre det fornemste og rigste Partie udi Riget, skal jeg lade mig nøye med en simpel Adelsmands Dotter, som desuden ifkun haver maadelige Midler. Hvad skal man tænke om mig ved Hoffet? Man vil sige, at jeg haver gjort en latterlig Mariage.

Belflor, saaledes stridende med Kierlighed og Eer-gierrighed, vidste ikke hvad han skulle resolve sig til. Men endskjønt han endnu stod i Beraad, hvad enten han skulle ægte Leonora eller ikke; besluttede han dog den paafølgende Nat at besøge hende, og befalede sin Kammer-Tiener at underrette Madame Marcelle derom.

Don Lu's paa sin Side anvendte den gandske Dag paa at tænke, hvorledes han kunde retablere sin Honeur, og syntes det ham meget besværlig til at sette i Verk; at løbe til de borgerlige Love, det var at gjøre sin Skam publicke. Saa havde han og desuden billig Marsag at frygte, at Retten skulle være paa den eene Side, og Dommeren paa den anden. Han turde og ikke gjøre Knæfald for Kongen, efterdi han troede, at Hans Majestæt havde i Sindet selv at gjøre Belflors Mariage, og at derfor een saadan Gierning var forgieves. Der var da intet andet for ham tilbage, end at søge Revange ved Kaarden, og dette var den Resolution, som han fattede.

Udi sin Brede's Hidsigthed, blev han og fristet af den Tanke, at fordre Græven ud. Men som han betragtede,
at

at han var alt for gammel og svag til at turde forlade sig paa sine Arme; vilde han hellere adressere sig til sin Søn, hvis Stød han holdt vissere end sine egne; Han sendte derpaa een af sine Domestiquer til Alcalá med et Brev, udi hvilket han befalede sin Søn strax at forsøge sig til Madrid, for at hegne en Tort, som var vedersfaren den Gespediste Familie.

Denne Søn, ved Navn Don Pedro; er en Cavalier af 18 Aar, suldkommen vel Ribt, og saa dygtig, at han passerer for den beste og tapperste Student ved Universitetet til Alcalá.

Denne unge Person, var ikke paa den Tid til Alcalá, som hans Fader bildte sig ind. Hans Længsel efter at besøge en Dame, som han elskede, havde ført ham til Madrid. Den sidste Gang, som han besøgte sin Familie, havde han forhvervet sig dette Bytte til Madrid. Han vidste endnu ikke hendes Navn. Man havde befalet ham, at han ikke maatte gjøre noget Spørgsmaal derom, og han var lydlig, endskjønt med megen Bekymring over denne haarde Fornødenhed. Det var en Jomfrue af Stand, som havde fattet Kierlighed for ham. Og som hun troede, at hun ikke burde forlade sig paa Studentens Bestændighed, holdt hun det raadeligt, at sette Prøve paa ham, forinden hun gav sig tilkiende.

Han var meere indtagen udi sin Ubekiendte, end udi den Aristoteliske Philosophie. Og det korte Stykke Vej, som var did hen fra Alcalá, forarsagede, at han ofte gjorde sig en Lyst-Tur sammesteds hen. Paa det nu ikke hans Fader Don Luis skulle faae at vide hans amoureuse Reiser, pleyede han at logere ved Enden af Byen, hvor han stræbte at skjule sig under et opdigtet Navn; han gik ikke ud, uden om Morgenen paa et vis Klokke-Slet, da han maatte spatsere til et Hus, hvor Damen, som lod ham fortsætte sine Studeringer, havde den Godhed for ham, at indfinde sig geleidet af sin Kammer-Frosken. Han var ellers indesluttet paa sit Kammer, den øvrige Deel af Dagen; men i den Sted spatserede han om Aftenen over alt i Byen.

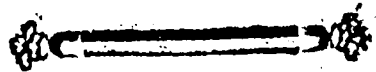
Det hændedes en Nat, som han spatserede tvers igiennem en affide liggende Gade, at han hørde en Musique af Sang og Instrumenter, som han holdt værd sin Attention; thi forsøvede han sig did hen for at anhøre samme. Det var en Serenade, og den Cavalier, som holdte den, var drucken og af Naturen brutal.

Denne blev ikke saa snart vor Student vaer, seend han løb til ham i en Hast, og uden at giøre nogen anden Compliment, sagde med en brutal Stemme: Min Ven! gaae Eders Bey, thi nysgierrige Folk blive her meget ilde modtagne. Don Pedro, som blev stødt over disse Ord, svarede: Jeg maatte vel have fundet gaae bort, om I med Høflighed derom havde bedet mig. Men nu vil jeg blive her for at lære Eder at tale.

Lader os da see, hvø af os to der skal vige for hinanden, svarede Mesteren for Serenaden, i det han trakke sin Kaarde. Don Pedro fik og sin Kaarde ud, og de begyndte at slaes; men omendstiont Mesteren for Serenaden opførte sig nok saa hurtig, saa kunde han dog ikke afparere et dødeligt Stød fra Don Pedro, som fastede ham i Marken. Alle de, som vare med i Concerten, for ode deres Instrumenter, trækkede Kaarden, for at komme ham til Hielp, og avangere ind paa Don Pedro, for at hævne deres Kammerats Død.

Saaledes fik da Don Pedro dem alle samtlig paa Halsen, og ved denne Lejlighed maatte han vise, hvad han formaade at giøre. Hvorfor han ey allene med en forunderlig Hurtighed afvarerede alle de Stød, som man agtede ham, men gav ogsaa saa furieuse Stød fra sig, at alle hans Modstandere havde nok at bestille med ham; imidlertid vare de saa haardnakkede, og af et saa stort Tal, at i hvor dygtig og habil en Fegter han var, havde han dog aldrig fundet undgaae Døden, dersom ikke Græv Belflor, som just paa samme Tiid passerede igiennem samme Gade, havde paataget sig hans Forsvar.

Græven, som baade havde Hierte og Generositet, funde ikke taale at see saadan Mængde Folk attaqvare een eneste Karl, uden at tage hans Partie; thi trakke han sin Kaarde, løb til, og posterede sig bag Don Pedros Ryg; Hug-

Suggede og saa hurtig om blant disse Musicantere, at de alle maatte flye, deels fordi de vare saarede, og deels af Frygt for ikke at blive paa Stedet nedfalede.

Efter at disse nu havde taget Flugten, vilde Studenten takke Græven for den Hielp, som han havde gjort ham; men Belflor faldt ham ind udi Taler, sigende: Lad den Tale fare, er J ikke blesset? Men, svarede Don Pedro. Saa lader os da gaae bort her fra, sagde Græven: jeg seer at J haver stukket et Menneske ihjel; thi er det farligt for Eder, at opholde Eder længe udi denne Gade; Politiet kunde let gribe Eder.

Don Pedro, rørt af en særdeles og billig Erkiendtlighed imod Græven, bad ham ikke at ville skjule den Cavaliers Navn, som han var saa høylig forbunden; Belflor gjorde ingen Hemmeligheder deraf, men gav ham det tilkiende, begierede ogsaa at vide hans. Men Studenten, som ikke vilde give sig tilkiende, svarede: at han hedte Don Juan de Matos, og forsikkrede ham, at han vilde være ham ævig forbunden, for det han havde gjort for hans Skyld.

Jeg vil, sagde Græven: give Eder Leylighed denne Nat til at qvitte med mig. Jeg har en Besøgelse at gjøre, som ikke er uden ald Fare; thi leder jeg efter en Ven, som kan give mig Følge. Jeg kiender Eders Tapperhed, maae jeg derfor, min kiære Don Juan! bede Eder at følge mig. Det gjør mig ondt, svarede Studenten, at J twifler derpaa. Jeg kan jo aldrig employere det Liv, som J haver frelst, bedre, end at vove det for Eder. Lader os gaae, jeg er sær- dig at følge Eder. Hvorpaa Grev Belflor ledsagede den samme Don Pedro til Don Luis Huus, og ginge begge to op ad Altanen ind udi Leonoræ Kammer.

Don Pedro troede ikke, at han var i sin Faders Huus. Ja han mærkede end ikke, at den Person, som lukkede dem ind, var Madame Marcelle, efterdi hun tog imod dem uden Lys i Forgemakket, hvor Belflor bad sin Compagnon fortøve, imedens han var inde udi sin Dames Kammer.

(Fortsættelsen følger.)

S l u b e = B l a d e
No. 37.
I 7 7 4.

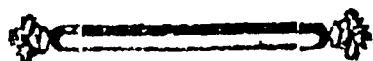
Fortsettelse af Historien om Grev Belfors
og Leonore de Cespides Kierlighed.

(See No. 32. 33. 34. 35 og 36.)

Studenten samtykkede derudi, og satte sig ned paa en Stoel med sin blotte Kaaarde i Haanden, af Frygt for at blive overfaldet; han gav sig til at betragte de Faveurs, som Kierlighed saa overflodig havde forundt Græven, og ønskede at blive saa lykkelig, som han; thi uendstikøst han ikke var bleven ilde medhandlet af sin ubekjendte Dame, saa havde hun dog endnu ikke haft den Godhed for ham, som Leonora for Græven.

Imidlertid han gjorde alle de Reflexioner, som en forliebt Beylere kunde gjøre, hørte han, at man stræbte saa sagte at lukke en Dør op, som ikke var til det Kammer, hvorudi de Forliebte vare, og saae han strax derpaa Skinnets af et Lys igiennem Røgle-Hullet. Han sprang derfor op i en Hast, forsøgede sig til Dørren, som blev opluft, og præsenterede Spidsen af sin Kaaarde for sin Fader; thi det var ham, som vilde ind udi Leonoræ Kammer, for at see om Græven var der.

Den gode Mand troede ikke, at hans Daatter og Marcelle, efter det, som var passeret, skulde endnu have turdt indlade Græven; for den Marsags Skyld havde han ladet dem blive paa samme Kammer, hvor de pleiede at holde til, og ikke forflyttede dem udi et andet. Dog faldt han omstøder paa de Tanker. Hvo ved, om de ikke maa skee i denne Nat vil tale med ham den sidste Gang, efterdi

de i Morgen skal ind udi et Kloster, og dette var Aarsagen til denne hans usformodentlige Komme.

Hvofomhelst du er, sagde Studenten: saa kom ikke ind, eller det skal koste dit Liv; Ved disse Ord saae Don Luis til Don Pedro, som i lige Maade med Andagt betragtede ham, og kiendte de hinanden. Ach, min Søn! raabte den Gamle, hvor har jeg med Utaalmodighed ventet paa Eder, hvorfor haver I ikke givet mig Eders Komme tilkiende? Frygtede I for at forstyrre min Rolighed? Ach! jeg kan ikke fortælle Eder, udi hvilken gruel Situation jeg befinder mig.

O! min Fader! sagde Don Pedro gandske fortabt: Er det Eder, som jeg seer, eller tager jeg fejl? Hvoraf kommer denne Bestyrtelse? svarede Don Luis, er I ikke i Eders Faders Hus? haver jeg ikke ladet Eder vide, at jeg var kommen udi dette Hus, at boe for 8 Dage siden? O Himmel! svarede Studenten, hvad er det jeg hører? saa er jeg da udi min Søsters Kammer.

Som han dette sagde, kom Græven, som havde hørt Alarmen, og frygtede for at man havde attaqueret hans Følge-Kammerat, udgaaende af Leonora's Kammer, med Kaarden i Haanden. Hvilken da den Gamle saae, blev han gandske forbitret, visede sin Søn ham, og raabte: Det er det dumdriftige Menneske, som haver forstyrret min Roe, og givet vor Honeur et dødeligt Saar. Lader os nu hævne os, lader os haie med at straffe den Forræder. Og i det han det sagde: trakke han sin Kaarde, som han havde under sin Sloprok, og vilde anfælde Belsfor. Men Don Pedro holdt ham tilbage, sigende: Holdt inde, min Fader! og stil Eders heftige Vrede. Hvad er Eders Forsæt, min Søn! svarede den Gamle? Hvorfor holder I min Arm tilbage? I tænker maastee, at den mangler Kræfter til at hævne os.

Godt, søg da selv Revange for den Tort, man har gjort os, thi det er just det, hvorfor jeg haver befalet Eder at komme hid til Madrid; Dersom I omkommer, vil jeg gaae i Eders Sted. Græven maae falde under vore Stød, eller tage Livet af os begge, efter at han haver borttaget vor Honeur og Ære.

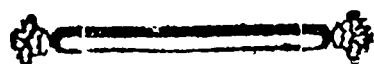
Min

Min Fader! svarede Don Pedro, jeg kan ikke accordere Eders Utaalmodighed det, som den fordrer af mig; thi i Steden for at tragte Græven efter Livet, er jeg tvært imod hidkommen, for at forsvare ham. Jeg haver derpaa givet ham mit Løfte; min Honour befaler det.

Lader os gaae, Græve! sagde han fremdeles i det han vendte sig til Belflor: Ach liderlige Menneſke! sagde Don Luis, secunde til Don Pedro med et vredt Aasyn. Du setter dig imod dig selv udi en Havn, som burde gaae dig gandske nær til Hjerter. Min Søn, min egen Søn staaer i Fortroelighed med den Troeløse, som har frænket min Daatter; men min Vrede skal dog ikke være forgiæves, jeg skal kalde alle mine Domestiquer op, og befale dem at hævne mig paa hans Forræderie og din Lætsindighed.

Herre! svarede Don Pedro, gjør Eders Søn meere Ret, og kald ham ikke lætsindig, thi han fortjener ikke det odieuse Navn. Græven haver udi denne Nat frelst mit Liv; han har proponeret for mig, uden at kiende mig, at jeg vilde gjøre ham Følgeskab til denne Besøgelse. Jeg har tilbudet mig at tage Deel med ham udi den Fare, som han der kunde komme udi, uden at vide, at min Erkentlighed skulde uforstigt forbinde min Arm imod min Families Ære. Mit Løfte forbinder mig derfor til at forsvare hans Liv her, paa det jeg kan qvitte med ham. Men jeg føler ikke med mindre Empfindelighed, end J, den Uret, som han har gjort os, og herester skal J see mig at søge at udgyde hans Blod med lige saa stor Hidsighed, som J nu haver seet mig, at gjøre mig Umage for, at frelse hans Liv.

Græven, som hidindtil ikke havde fundet faact eet Ord frem førmedelst den Forundring, som han var falden udi over denne Hændelse; tog da saaledes til Ords. J maatte kunde, sagde han til Studenten, noksom ilde hevne denne Uret med Vaaben. Men jeg vil tilbyde en Maade, hvor paa Eders Ære langt vissere kan retableres. Jeg vil lade Eder vide, at jeg til denne Dag ikke haver haft udi Sinde at ægte Leonora; men i Morges bekom jeg et Brev fra hende, som rørte mig, og hendes Graad haver
nyeli-

nyeligen fuldkommet Verket. Den Lykke at være hendes Ægte-Husbonde er for nærværende Tid min største Længsel.

Hvordan kan J resolve der til? sagde Don Luis: Naar Kongen haver beskicket Eder en anden Ægtefælle. Hans Majestæt haver intet Partie proponeret for mig, svarede Belstor, og blev derover noget skamfuld; pardo- neer denne Opdigt af en Mand's-Person, hvis Fornuft var forstyrret af Kierlighed. Det er en Last, som min heftige Kierlighed kom mig til at begaae, og jeg afbeder den, i det jeg bekiender den for Eder.

Min Herre! svarede den Gamle, efter denne Bekiendelse, som kommer saa reent ud af et stort Hierte, tvivler jeg ikke meere paa Eders Oprigtighed; Jeg seer at J virkeligen vil erstatte den Vanære, som er skeet. Min Brede viger for de Forsikringer, som J giver mig. Tillad derfor, at jeg forglemmer min Brede udi Eders Arme; og i det han sagde disse Ord, nærmede han sig til Græven, som forekom ham ved at gaae imod ham. De omfavnede hinanden mange Gange; Derefter vendte Belstor sig til Don Pedro, sigende: Og J falske Don Juan! J som haver tilbunden Eder min Æstime ved Eders Incomparable Styrke, og generøse Gemyt. Kom hid, at jeg kan vise Eder en Brøders Kierlighed. Og i det han det sagde, omfavnede han Don Pedro, som tog mod hans Omfavnelse med Underdanighed og Respect, og svarede: Min Herre! ved at love mig et saa dyrebar Venstabs, fortieuer J mit. Agt mig for et Menneske, som skal være Eder opofret indtil det sidste Dyeblik af mit Liv.

Imedens disse Cavalierer holdte saadan Tale med hinanden, tabte Leonora, som stod ved sin Kammer's-Dør, ikke et Ord af alt det, som blev sagt. Hun havde udi Begyndelsen i Sinde at ville lade sig see, og kaste sig imellem Kaarderne, uden at vide hvorfor; men Marcelle forhindrede hende derudi. Men da denne hurtige Hofmesterinde saae, at Sagerne finge et saa godt og kierligt Udsald, tænkte hun, at hendes Frues og hendes egen Nær-værelse ikke kunde skade. Hvorfor de fremkomme begge to med et Tørklæde udi Haanden, løge hen til Don Luis græbende og kastede sig ned for hans Fodder.

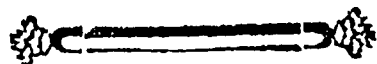
De frygtede, som de og havde Marsag til; at, efterdi de den sidste Nat havde bedraget ham, han da kunde have nogen ond Villie til dem for denne deres nye Dristighed. Men han lod Leonora staae op igien, og sagde til hende: Min Daatter, lad nu af at græde! jeg vil ikke meere skielde paa Eder, efterdi Eders Beiler vil holde Troe og Love, som han haver soret Eder, jeg vil forglemme alt hvad som er passeret.

Ja, Herr Don Luis, sagde Græven: Jeg vil ægte Leonora, og for endnu bedre at erstatte den Fortørnelse, som jeg haver giort Eder, da, for at give Eder een endnu fuldkommere Satisfaction, og Eders Søn et Pant paa det Vensteb, som jeg haver lovet ham, saa offererer jeg ham da min Søster Eugenia. Ach! Herr Græve! raabte Don Luis, gandske indtagen af Glæde. Hvor føler jeg den Ære, som I gjør min Søn? Hvilken Fader var nogenstunde meere fornøjet? I glæder mig nu ligesaa meget, som I tilforn haver bedrøvet mig.

Men dersom den Gamle var glad over dette Tilbud, saa var Don Pedro ikke; thi han var saa heftig indtagen udi sin ubekjendte Dame, at han blev over dette Grævens Tilbud saa bedrøvet og stum, at han ikke kunde tale et Ord. Men Belflor, uden at give Ngt paa hans Bestyrelse, gik bort, sigende: at han vilde gjøre Anstaltet til denne dobbelte Forening, og at han længtes efter at blive bunden til dem ved saa stærke Lænker.

Efterat han var bortgaaet, forlod Don Luis Leonora udi hendes Kammer, og gik need med Don Pedro udi sit eget, hvor Don Pedro sagde til ham med en Studenter-Frihed: Min Herre! dispensere mig for at ægte Grævens Søster, det er nok at han ægter Leonora. Dette Ægteskab er tilstrækkelig nok at oprette vor Families Ære.

En, hvad min Søn! svarede den Gamle, haver I Afstne for at gifte Eder med Grævens Søster? Ja, min Fader, svarede Don Pedro: jeg vil sige Eder det, at denne Forening skal blive mig en haard Straf, og jeg vil ikke dølge Marsagen for Eder. Jeg er for 6 Maaneder siden

viden bleven dødelig forliebt udi en elskværdig Dame, jeg hører hende til, og er hun den allene, som kan giøre mit Liv lykkelig.

Hvor er en Fader dog ikke ulykkelig, sagde da Don Luis: Han finder næsten aldrig sine Børn lydige til at giøre hans Villie. Men hvo er da den Person, som saa hæftig haver indtaget Eder? Det veed jeg ikke endnu, sagde Don Pedro: Hun haver lovet at give mig det tilkiende, naar hun haver forsøgt min Bestandighed og Opførsel. Men jeg tvivler ingenlunde paa, at jo hendes Huns er eet af de Adeligste udi Spanien. Og I troer, sagde den Gamle, i det han forandrede Røsten, at jeg skulde have den Complaisance at give mit Samtykke til Eders Romanske Kierlighed. Skal jeg vel taale, at I forkynder den allerprægtigste Forening, som Lykken kan tilbyde Eder, for at blive en Person troe, hvis Navn I ikke engang veed? Vent ikke den Godhed af mig. Lad hellere de Tanker fare, som I haver for en Person, som maaskee ikke er værd Eders Kierlighed, og stræb allene at giøre Eders Værd meriteret, som Græven vil giøre Eder.

Al den Tale er unyttig, min Fader, svarede Studenten, jeg finder hos mig, at jeg aldrig kan forglemme min ubekiendte Dame, og at jeg ikke er god for at forlade hende, om man end tilbød mig en Princesse.

Holdt op med saadan Snak: raabte Don Luis med en vred Stemme: det er alt for meget stolt at rose sig af en Bestandighed, som opvekker min Vrede. Gaae bort, og kom aldrig for mine Døne, førend I er bereed til at giøre min Villie. Don Pedro turde ikke svare til disse Ord, for ikke ydermeere at opegge sin Fader. Han retirerede sig derfor udi et Kammer, hvor han fordrev den øvrige Tid af Natten ved at giøre saavel bedrøvelige, som fornøylige Reflexioner. Han betragtede med Smerte, at han maatte legge sig ud med al sin Familie, ved at afslaae Væstskabet med Grævens Søster, men han blev igien troestet, naar han forestillede sig, at hans ubekiendte Dame vilde tage det op af ham som et stort Offer. Han flatterede sig ogsaa dermed, at hun efter en saa god Prøve paa hans Troeskab, ikke skulde mangle i at give

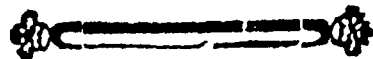
gtve sin Stand tilkiende, som han meente skulle i det mindste hamle op mod Eugeniës.

(Slutningen følger.)

Berømmelse paa Middelstanden imellem Rigdom og Fattigdom.

Et Menneske bliver ikke holdt for riig, med mindre han har Tusinde oversflødige Ting i Forraad, hvorover han ingen Regning holder, og ikke kan blive det vaer, naar Lyve fravende ham nogle deraf. Imidlertid er den ey heller fattig, som har nok, om han endskiont ingen Oversflødighed haver. Thi det er ligesaa sundt, og ligesaa angenemt af en Dyrge af Ti Stiepper at æde sig mæt, som af en anden af Hundrede Stiepper, og man kan lige saavel af en Bæk stille sin Tørst, som af en Flod. Det er en Middelstand imellem at være riig og fattig, hvor Rigdom og Armod adskille sig; man lider deri ikke den Trængendes Glændighed, og man nyder den Riges Fordeele, uden at være i Fare for de Sorger, hvori Rigdommen ellers styrter. Lyksalige ere de, som besidde denne Stands Fordeele, og vide at bruge dem.

Polymnis vidste dette fuldkommen. Han var en Borger af Theba, som havde større Jndtægter af Vre og Dyd, end af Guld og Sølv. Det hændte sig at ham en Dag blev bragt en Foræring af nogle Talenter. Ved denne usædvarlige Rigdoms Beskuelse begyndtes i hans Huus en meget smuk Ordverling. Epaminondas spurgte sin Broder med en smilende Mine: Hvad skulle vi gjøre Caphisias, skulle vi give vor Armod Afsskeed, og i dens Sted antaage Rigdommen i vort Huus? For alle Ting ikke, svarede Caphisias, Armod har i en lang Tid været vor gode Veninde, og hun er en god Hofmesterinde for unge Folk: Vi ville for ingen Deel stilles fra hende. Tag du, min Broder, dig hende ikkun slittig an, jeg anbefaler dig hende paa det beste. Jeg bekiender, tog nu deres Fader Ordet, at jeg i nogen Tid har baaret paa en Frygt, at mit Huus formede!st Venge skulde blive erobret, og det fra den Tid af, at Caphisias fik en
Kion

skion Klædning fornøden, paa det han vel udpyntet for sine
 Kierester, hvoraf han har ikke saa, kunde lade sig see, om-
 endstønt jeg dette uagtet, aldrig haver hørt ham, over de-
 res Ubarmhiertighed at beklage sig. Da nu denne, som jeg
 i dette Fald, meest frygtede for, ikke skjøtter om, at frasi-
 ge sig Armod, hans Faders Arvegods, og tænker ikke, at hans
 gamle Kiortel gjør ham uskikkeligere, saa ved jeg i Sand-
 hed ikke, hvortil vi skulle bruge saa mange Penge. Vi skulle
 jo ikke ville overtrække vore Skjolde med Purpur, eller lade
 vore Kaarder og Sverd forgylde. Epaminondas sagde
 derpaa: Det var vel ikke for meget, min Fader! om vi for
 ham tilkiøbte os en Babylonisk Skarlagen's Kappe, og for
 vor Moder et Damaskes Slæb; i det ringeste ville vi ikke
 bruge denne Rigdom til at gjøre vore Buge mere til gode,
 end de hidindtil have været vante til; vi ville derfor ikke la-
 de os nogle fede Lækkerbidstener steege, fordi Rigdom, en
 kostbar Giest, er kommen ind til os. Guderne bevare mig
 derfra, svarede Polymnis, at jeg skulde see en Babylonisk
 Kappe, eller et Damaskes Slæb i mit Huus. Imidlertid
 sagde Caphisias, ville vi ikke heller sidde her hjemme og
 for at bevogte vore Skatte: siden de tilbragte os ikkun li-
 den Fornøelse, og endnu mindre Ære. Hvad skal vi da
 begynde dermed? Vi ville sende dem tilbage, hvor de kom
 fra, blev Faderens Beslutning; han vendte sig derpaa til
 den Person, som havde overbragt denne Foræring, sigende
 til hende: Hun vil give Folk Medicamenter ind, som ikke
 ere syge, og hun vil forsyne os med Forraad og Penge,
 for at fordrive Armod, da vi dog med hende leve i god
 Forsaaelse. Lag derfor ikkun Eders Skat igien tilbage,
 og brug den hvor den meere tragtes efter, og bedre anven-
 des. Men naar I bortskienke saa rundelig, saa erindrer
 Eder undertiden, at I har Benner, hvilke, end ikke af
 Mangel seiv, lade sig Modet betage.

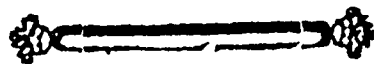
Slutningen af Historien om Grev Belflors
og Leonore de Cespides Kierlighed.

(See No. 32. 33. 34. 35. 36 og 37.)

Udi dette Haab gik han ud, da det blev Dag, for at spadserere til Prado, og til den bestemte Tiid at indfinde sig i Donna Juana's Huus, saaledes hedte denne Dame, udi hvis Huus han hver Morgen talede med sin Kierreste. Han ventede med megen Utaalmodighed paa det Øieblik, og da det kom, forføyede han sig udi største Hast did hen. Han fandt og der sin ubekiendte Dame, som var did henkommen tidligere end ellers. Men han fandt hende udi en bitter Graad tillige med Donna Juana. Ach! hvilket Syn var dog ikke dette for en Beilere; han nærmede sig til hende gandske bedrovet, kastede sig ned for hendes Fødder, og sagde: Madame! hvad skal jeg tænke om den Tilstand, hvorudi jeg finder Eder? Hvad Ulykke forkyn-der mig Eders Taarer, som giennemstinger mit Hierte? J venter Eder ikke, sagde hun: den store Sorg, som jeg har at forkynde Eder.

Den tyranniske Lykke vil skille os ad ævindeligt, vi skal aldrig see hinanden meere. Med disse Ord fulgte saa mange Sukke, at jeg ikke veed, om Don Pedro meere blev rørt af de Ting, hun sagde: end af den Sorg hun viiste, i det hun udtalte dem.

O! Himmel! raabte han med en Brede, som han ikke kunde tæmme. Kan du taale, at man til intet gjør en Forcening, som du veed er saa uskyldig? Men Madame! lagde han til, J er vel falskeligen maaskee bleven

allarmet. Er det sandt at man vil tage Eder fra den troestafesteste Heilere i Verden? Er jeg dog ikke virkeligen den Ulykkeligste af alle Mennesker? Eders Ulykke er alt for vis, svarede den Ubekjendte. Min Broder, hvoraf jeg dependerer, vil gifte mig i Dag, han forkyndte det nyelig for mig selv.

Ach! hvor er denne ulykkelige Frier! svarede Don Pedro i Forbighed? Siig mig hans Navn, Madame. Jeg vil udi min Desperation gaae hen = = = = Jeg veed endnu ikke hans Navn, svarede den Ubekjendte. Min Broder har ikke vildet sagt mig det, han sagde mig allene, at han haabede, at jeg havde set den Cavalier tilforn.

Men Madame! sagde Don Pedro, vil I da uden Modstand underkaste Eder en Broders Villie? Vil I da lade Eder drage til Alteret, uden at beklage Eder over et tyrannisk Offer? Vil I intet giøre i Faveur af mig? Ach jeg har ikke frygtet for at exponere mig min Faders Brede, for at conservere mig for Eder.

Hans Trudseler haver ikke kundet skrække mig fra min Troeskab; og hvor haard han end maatte tractere mig, skal jeg dog ikke ægte den Dame, som man proponerer mig, omendstisont det er et meget anseeligt Partie.

Hvo er denne Dame? sagde den Ubekjendte: det er Græv Belfors Søster, svarede Studenten; Ach Don Pedro! svarede den Ubekjendte, i det hun syntes at blive gandske forskrækket. I bedrager mig uden Tvivl; I meener ikke det, som I siger. Er det virkelig Eugenia, Græv Belfors Søster? som man har proponeret Eder. Ja Madame, svarede Studenten, Græv Belfors har selv i Dag givet mig sin Haand derpaa.

Ey hvad, raabte hun: kan det være mueligt, at I haver været den Cavalier, som min Broder haver tiltænkt mig? Hvad hører jeg, raabte Studenten igien paa sin Side: Er min ubekjendte Dame Græv Belfors Søster? Ja, Don Pedro, svarede Eugenia; men det feiler lidet, at jeg næsten ikke meere troer, at jeg er det udi dette Øyeblik. Saa stoer Umage har jeg for at overtale mig, at troe den Lykke, hvorom I forvisser mig.

Ved disse Ord omfavnede Don Pedro hendes Knæ, og strax derpaa tog een af hendes Hænder og kyskede med saadan heftig Kierlighed, som nogen Beiler kunde finde udi sig, der udi en Hast kommer af en extrem Sorg til en overmaade stor Glæde.

Imidlertid, som han overgav sig til sin Kierligheds Bevægelser, gjorde Eugenia paa sin Side ham Tusinde Caresser, som vare accompagnerede med Tusinde søde og kierlige Ord. Hvor havde, saade hun, min Broder sparet mig for megen Sorg, hvis han havde nævnet ved Navn den Vætsælde, som han havde bestemt mig, hvor havde jeg allerede funden Afstøje for dette Egtteskab.

Ach! min kiere Don Pedro, hvor haver jeg ikke hadet Eder! Skjønt Eugenia, svarede han. Dette Had kom af den Kierlighed, som hun havde for mig, jeg vil søge at gjøre mig den meriteret, ved at tilbede Eder min gandske Livs-Tiid.

Efterat disse tvende forelskede Personer, havde givet hinanden alle endog de bevægeligste Kiendetegn paa en indbyrdes Kierlighed, vilde Eugenia vide, hvorledes Studenten havde vundet hendes Broders Kierlighed, hvorpaa Don Luis ikke skulde for hende hendes Broders og hans Søsters Amours, og fortaalte hende alt hvad, som var passeret den sidste Nat.

Dette forøgede hendes Glæde, at hun fik at høre, at hendes Broder skulde have hendes Kierestes Søster. Donna Juana tog alt for meget Deel udi sin Venindes Lykke, at hun ikke skulde føle dette lykkelige Udfald. Hun viiste sin Glæde derover, saavel for hende som for Don Pedro, som endeligen forlod Eugenia, efterat de havde overlagt med hinanden, at de begge skulde lade som de ikke kiendte hinanden, naar de kom for Græven.

Don Pedro forsøede sig derpaa hiem til sin Fader, og sagde, at han nu var beredvillig til at adlyde ham. Hvorved han blev saa meget meere glad, som han tilskrev hans Lydighed den ferme Maade, hvorpaa han om Natten havde talt med ham.

De ventede paa den Tidende fra Belflor. Da de bekomme et Brev fra ham, hvorudi han berettede dem, at han nyelig havde erhholdet Kongens Tilladelse baade til sit eget og til hans Søsters Ægteskab, tillige med en anseelig Charge for Don Pedro; at man Dagen derefter kunde hoide begge Bryllupper. Efterdi de Ordre han des angaaende havde udgivet, bleve efterkomne med saa stor Gliid, at man allerede var temmelig vidt avangeret med Tilberedelserne, og at han om Eftermiddagen vilde komme til dem, for at bekræfte det, han havde skrevet, og præsentere dem Eugenia.

Don Luis gjorde for denne Dame alle optænkelige Careffer, og Leonora forglemte heller ikke at omfavne hende. Hvad Don Pedro angik, da skulde han det beste han kunde, sin Kierlighed og Glæde, for ikke at give Græven den mindste Mistanke om deres forrige Bekiendskab.

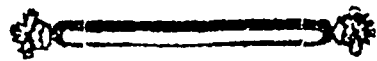
Som nu Belflor nye gav Ngt paa sin Søster, mærkede han af hende, uagtet huu tvang sig det beste hun kunde, at Don Pedro ikke mishagede hende. Men for at være desto meere forbisset derom, tog han hende et Øyeblik for sig selv, og gav hende tilkiende, at hun sandt Cavalleren gandske efter sin Willie. Han sagde hende derpaa hans Navn og Byrd, som han ikke havde vildet sige hende tilforn, af Frygt, at huu ikke ved at høre deres Stands Ulighed, skulde være ham imod, og hørte hun derpaa, ligesom det skulde have været hende gandske ubekiendt tilforn.

Endeligen efter mange Complimenter paa begge Sider, blev det besluttet, at Bryllupperne skulde staae hos Don Luis. De ere blevne holdne denne Aften, og er endnu ikke til Ende, og det er Marsagen, hvorfor man glæder sig udi dette Bryllups-Huus. Alle holde sig lyfste, allene Madame Marcelle haver ingen Deel udi denne Glæde. Huu sidder i dette Øyeblik og græder, imedens de andre leer.

Ehi Græven, efterat han var bleven viet til Leonora, underrettede Don Luis om alle Ting, hvorpaa han lod sette denne Hovmesterinde udi et Kloster, hvor de Tusinde Pistoletter, som hun fik for at forføre Leonora, skal tiene hende til Poenitence den øvrige Deel af hendes Livs-Tiid.

En ubarmhertig giærrig Mand's Exempel.

Kapax havde 4 Landgodser og meer end 6 Kornhuuse i Staden opfyldte med Korn. Ikke desmindre maatte Dyrigheden dog i sidste haarde Vinter 1755. med Magt tvinge ham til at aabne disse sine Magaziner, og overlade et Selskab af ædle Christne, 50 Tønder Ruug, til at uddeele mellem forhungrede Fattige, skjønt han sadte dem Priisen i det høyeste Kiøb. Hans Skrifte-Fader, tvungen af de Fattiges daglige Overløb, tog sig den Frighed, paa det bevægeligste at forestille ham denne almindelige Nød. Men i stæden, for at blive glædet med en christelig Understyttelse maatte han med en inderlig Gremmelse, opholde sig 2 Timer i hans Kammer, i den strengeste Kuld, og høre paa hans fortrædelige Klager over den dyre Tiid paa Brændet og Levnets Mødler. Eusebius forlod ham med en ubeskribelig Beemodighed. Da han kom hjem, saae han sine Trapper skjulte, med udhungrede Mennesker, som ved deres ynkelige Klagemaal rørte hans Hierte paa det smmeste Sted. Omendskjønt han nu selv kun havde maadelige Indkomster og mange Børn, saa besluttede han dog strax at deele sit lidet Forraad imellem de Hungrige og sine Børn. Imedens han sad til Bords med dette Selskab, sukkede han til ham, som fordm havde spist et langt større Folk i Orken med Fem Brød, og foresadte sig, at vove alt, det maatte koste hvad det vilde, for at erobre sin Ubarmhertiges forskandsede Hierte. Hans retskafne Iver indgav ham en hellig Krigs List. Han befalede de Hungrige med deres Børn den følgende Dag at indfinde sig i Nærheden af Kapax Hus. Selv indfandt han sig til bestemte Tiid, og førte sin jammerfulde Hær op paa Sahlen. Tre nægne og af Kuld nesten forkomne Børn, traade først frem og faldt i Knæ for Kapax: Ach! Fader! Brød! raabte de klynkende. Kapax blev rørt, og greb hastig med Haanden i Lommen, og gav enhver en Penge, men jog dem derpaa paa Døren. Præsten takkede ham; strax derpaa sendte han 3 fattige Enker paa deres Krykker til Kapax Dør, han saae dem for udfomne, og slog sin Dør med Magt i. Forbarne dem over os for Jesu Saars Skyld, raabte de, vi forgaac. Kapax foer hastig op, aabnede Døren,

ren, og uden Bevægelse ansaae disse Hungriges sørgelige Billeder og aftærende Febre Kræftesløse Stakler. Ingen Medlidenhed fulte han, men derimod haarherttet nok, stødte dem fra Døren, da Præsten fremtraadte, og i en ydmyg og bedende Tone tiltalte Kapax saaledes: "Hør
 " dog et Øyeblik paa disse nødlidende Christnes Raab, at
 " den forbarmende Gud igien maae høre dem i deres Døds
 " Time; han har sendt dem til Eder, paa det J af hans
 " Godhed, skulle meddeele dem noget." Disse Ord gjorde nogen Virkning paa hans Hierte. Hans Samvittighed blev vel noget rørt, men ikke giennemtrængt. Han foldede sin Pande, drejede paa Narykken, slog med Hænderne, og løb fuld af Uro og Forvirring, snart til sit Chatol, og klamrede med Laasen, snart til Vinduet, og snart igien til Døren. Eusebius betiente sig af dette Øyeblik og sagde: Saa aabne da gandske deres Hierte, og viis i Dag en Christen Gierning, viis hvad De vilde gjøre for Jesu Skyld, han staaer her for Eders Dør, i den Fattiges Person, og lader sig anmelde ved mig hans Tiener. Kapax blev endnu uroeligere. Christo! sagde han; ney min Frelseres Besøg vil jeg ikke afslaae. Men er det ogsaa Christne? Man maae ikke ødsel omgaaes med Guds Gaver. Jeg indestaaer derfor sagde Eusebius, det er gode Mennesker, og om de end ikke var det, saa ere de dog Mennesker, hvilke man ikke bør lade døe af Hunger. Men blive de ikke snart hinlyne, maae de forgaae. De har Kapax ligesom paa Regning, faaed Penge af Gud til dem. Vel svarede Kapax, men jeg holder mig til Guds Ord: Hvo som ikke arbejde, skal heller ikke æde. Og jeg vil ikke forsøge Antallet af flette Folk i Staaten, med de Penge, som jeg efter min Død, har testamenteret til en gudelig Stiftelse, om mig noget i disse flette Tider skulle blive tilovers. Jeg maae i det mindste først udspørge dem. Herpaa gik Examen an; og uagtet disse Elendige vare næsten halvdøde af Kuld, Hunger og Røghed, saa holt han dem dog over halvanden Time op i den kolde Sahl, med disse og andre fine ubetydelige Spørsmåale: Kan J her for Gud og Eders Præst forsikre mig, at J intet har at leve af, og intet kan erhverve Eder? Præsten svarede: De seer jo, min Herre! at det er Kvener mellem 70 og 80
 Mar,

Mar, og disse, deres Børne-Børn, 3 til 4 Mar. Vel, blev
 Rapax ved, men de har dog i de forrige Aaringer fundet
 erhverve noget. Gud er en retfærdig Dommer, han straf-
 fer Dovenskab i Alderdommen med Mangel, og Gud for-
 byde, at jeg skulle falde ham ind i hans Kevsel, og hin-
 dre deres Forbedring, ved at afværge Straffen. Jeg er
 alt for ofte af fattige Folk bleven bedragen. I sig selv
 stikke de alle ikke i nogen Godhed. Imedens han holdt den-
 ne Straffe-Prædiken, sank een af de fattige Enker need af
 Afmagt, og maatte bortbæres af de andre. Rapax til-
 talede derpaa Præsten med den største Rasenhed paa føl-
 gende Maade: En anden Gang, lade de slikt Paf være af
 mit Huus. Jeg ærer Gud og hans Tienere; men saale-
 des at anfalle en ærlig Mand's Huus, og ligesom give
 Lyve Anviisning paa Døren, er ikke tilladeligt. Gud har
 øyensynlig straffet denne Kvinde. Jeg giver heller heref-
 ter meere i de Fattiges Bøsse, end jeg vil have med sli-
 g Bettel-Kram at bestille. Jeg elsker de hemmelige Almisser,
 og er ingen Phariseer. Som jeg har sagt dem, efter min
 Død vil jeg give noget til Hospitalet. Saa længe jeg
 lever, kan jeg bruge alting selv.

Moraliske Tanker.

Uden Haab var alle Menneskers Liv meget elændig:
 Haabet er Trøst i al Fare, en Støtte i al Ulykke,
 og en Tillid i Døden selv.

Tiden er et sikkert Bidne paa, enten man haver hand-
 let viiselig eller daarlig.

Vil Du være lykkelig, saa lad dig nøye med Mid-
 delstanden.

Hos den Uviise og Høymodige er ingen Raad: For-
 medelst Daarlighed og Ubetænksomhed skeer det mest On-
 de i Verden. Den Viise beraadslaaer sig om Ratten,
 og, naar han opstaaer, er han fornøyet, eftersom han har
 fundet en Udgang fra Faren.

Vær ikke misundelig over den Uretfærdiges og Laste-
 fuldes Velstand; thi Du seer ikkun hans udvortes, men hans
 Hierte seer Du ikke, som er urene Lysters og Begierligheds,
 Hads, Avinds, Angestes og Forstreffelses Boelig.

Skye

Skne Mennesker, som elske Forskillelse; thi disse have mange Bøye til den Uskyldiges Fordervelse; den Forskilte lurar paa sin Vens Liv, og i hans Selskab er en forborgten Ulykke.

Amyntas, en Hyrde-Digt.

Seel tidlig om Morgenen, kom den arme Amyntas af den tykke Skov, med Oxen i hans høyre Haand; han havde skaaret sig Staver til et Gierde, og bar denne Hyrde paa hans nedbøenede Skuldre. Da saae han et ungt Gege-Træ, som stod tæt ved en stærk flydende Aae, som havde bortskyllet Jorden fra dets Rodder, og Træet stod sorrhigfuld, og var nær ved at synke. Skade var det, sagde han, om du Træ skulde falde i den vilde Flod; Men, din Top skal ikke gives den hen at spille med. Nu tog han Staverne af sine Skuldre. Jeg kan hugge mig andre igien, sagde han, byggede en stærk Dæmning, og grov frisk Jord, hvormed han bedækkede de blottede Rodder. Da han nu var færdig, smilede han og var selv med sit Arbeide fornøyet under Skyggen af det reddede Træ, og vilde derefter gaae i Skoven, for at hente andre Staver; men en Dryas (*) raabte med en venlig Stemme af Eegen til ham: Skulde jeg lade dig gaae ubelønnet bort? Du medlidende Hyrde! Siig mig, hvad Du ønsker dig til Belønning, jeg veed, at Du er fattig, og har ver ikkun 5 Faar, at bringe paa Græs. O Nymphe! svarede den arme Hyrde, siden Du tillader mig at bede, saa lad min Naboe, Palemon, som siden Høsten har været syg, faae sin Sundhed igien! Saaledes bad den redelige Hyrde, og Palemon blev frisk; men Amyntas saae Dag fra Dag stor Velsignelse i sin Hiord, paa sine Træer og Frugter, og blev en riiig og formuende Hyrde; thi Guderne lade ikke de Redelige blive uvelsignede.

(*) Dryader vare Eegenes Skyts-Gudinder, som bleve til, og døde ogsaa tillige med Træet.

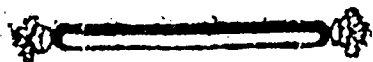

Uma og Lemosoff en Fortælling.

Da Elisabeth, Peter den Stores Datter havde bestaaet sine Forfædres Throne; var det hende ikke nok, at Petersborgs Tjudbyggere glædedes ved at see det Russiske Scepter i dydige Hænder: Hun vilde og, at denne Ruslands Glæde skulle saavel bekendtgjøres ved fremmede Hoffer, som deeltiggjøre Hendes længstfraliggende Underjaatter i samme. Til den Ende udvalgte Hun blandt de fornemste af Hoffet dem Hun havde meest Fortroelighed til, og hvis Redelighed Hun var forsikred, nogle at reise til fremmede Hoffer, og andre til sine vidtstrækkende Riger og Lande.

Lemosoff blev bestemt til Casan: Denne Cavalier var tilforn ved en jaloux, herskesyg og hevngierig Ministers uindskrænkede Magt berøved sin Frihed, og sølgelig den Glæde at kunne være til Nytte for sit Fædreland. Nu derimod var han elsket af Elisabeth; i sig selv var han frie, ædelmodig og en nyttig Undersaat, kort: han var Ruslands Tre.

Hastig gav han sig paa Reisen, for at udføre Keiserindens Befaling, og med samme Hurtighed fortsatte han den. Da han var kommen forbie Jaraslav, og foer langs med Wolga-Floden, blev han med et vaer et brændende Skin, som kastede mange Gnister fra sig, og som han kom det usget nærmere, og saae, at det var et Slot, som brændte, blev han bevæget til, af Medlidenhed, Menneskerierlighed, eller maaskee af en ham ubekendt Drift, at forlade sin Bey og begive sig derhen, for om mulig at være

disse Ulykkelige til nogen Hielp. Da han kom i Gaarden, saae han der en bedrøvelig Forsamling af Fruentimmer svømmende i Graad, nøgne Børn, andre som halvdøde laae i Sneen, skælvende og besyrkede Slaver, og en graaehaaret Mand, som taledes til dem, hvilket ikke var forstaaelige Ord, men et afbrudt Skrig, der tilkiendegav Smerte og Fortvivlelse — mine Venner sagde han — mine Børn — frelser, frelser Eders Moder — Eders Beskermere — Ach! — red mit Liv, red min Datters — thi uden hende døer jeg. De omkringløbende Slaver skreg og hylede, men ingen havde Mod at give sig i Faren.

Imidlertid greb Ilden om sig i alle Huusets Deele. Lemosoff sprang ud af sin Stæde, — Eders Datter er her i Livs-Fare! raabte han, og i det vendte sig til den gamle Mand; maaskee hun dette Øyeblik omkommer i Røg og Flamme, da disse frygtaagtige Slaver ikke vover at rive hende der udaf! Jaz vil redde hende, vils mig allene hvad Vey jeg maae tage for at komme til hende, jeg skal komme igiennem, om den end er nok saa farlig.

Et blot Tegn var alt hvad den Gamle kunde give, men nok for Lemosoff. Han trænger sig igiennem de fortærende Luer, Lynild farer ikke hastigere frem. De brændende Bieller syntes at falde ned under hans Fødder. Endelig kom han til en Sahl, hvor det halve Gulv allerede stod i Brand, der blev han vaer tvende Fruentimmer i en Krog staaende. Han staaedsede ikke ved Luen, men uforsærdet løb han midt i den, alt rakte han sine Hænder imod disse Ulykkelige, da det brændende Loft i det samme faldt ned imellem dem og ham. Lemosoff havde Moed, han overvandt alle Hindringer, sprang over Ilden, greb den yngste og ilede alt med hende samme farlige Vey tilbage. Men hun raabte, Ach ney! min Herre, det er ikke mig, frels min Frøken, og lad hendes Slavinde omkomme. — Ach! frels de hende — løb, frels hende, begyndte det andet Fruentimmer med lige stor Hestighed, jeg vil derved takke dem meere end for mit eget Liv.

Et kiæft Moed fordoblede Lemosoffs Kræfter, og maaskee nye opstode hos ham, da han var i Begreb med en ædel Gierning. Lemosoff tog begge Fruentimmerne i sine

sine Arme, og føy igiennem Virvler af Luer og Røa, kom lykkelig ned i Gaarden, og overgav denne elskede Datter i den af Bekymring og Frygt halvdede Faders Arme. Den Blanding af Glæde, Bekymring og Taknemmelighed, hvilken saaes baade hos Fader og Datter kan ikke beskrives, men lettelig begrives af enhver, som haver en følende Siel.

Da denne nu lykkelige Gamle, efter den første Forvirring var kommen noget til sig selv, tog han Lemosoff ved Haanden, og fremstillede ham for sin Datter; See hen Ema! sagde han, lad din Taknemmelighed tale, den er næst Himmelen din Befriere, min Velgjører og Ven, og i det samme trykte han Lemosoff op til sit Bryst.

Ema fastede Dynene paa ham, vilde tale — men taug; Hun betragtede ham derpaa nøyere, saae ham stivt i Dynene og blev meget forskrækket; Blodet standsede hos hende af Angest — neppe fik hun udraabt; min Gud, — Lemosoff! — Ach! Ulyksalige! — førend hun faldt i Afmagt ned for hendes Faders Fødder.

Lemosoff blev ikke mindre forskrækket ved at høre det Navn Ema, han kiende hende igjen, og hendes sidste Ord havde ligesom jaget ham en Dolk i Hjertet.

Man bragte den ulykkelige Ema, som endnu var i samme Besvimelse, i en Hovedbygning, hvilken formødelst dens Afsliggenhed fra, blev befriet fra Ilden. Lemosoff fulgte med Matheoff (saaledes var den Gamles Navn) som begreb endnu ingen anden Marsag til sin Datters Besvimelse, end at det maatte være en Følge af hendes forhen havde Angest.

Solen havde alt længe været oppe, og Ema var endnu ikke kommen til sig selv; Stepanine, den unge Slavinde, vilde ikke forlade Ema, hun stirrede bestandig paa hende, og nogle Guf, hun udstotte imod sin Willie, forraadte hendes Hjertes Tilstand. Matheoff, som nylig var bleven ung igjen, ved at see sin Datter reddet, syntes nu allene, at vente paa Emas Død, for selv at høre op at leve. Lemosoff med Hovedet støttet paa Hænderne, sad som han var slagen af Lynild. En dyb Stiltienhed herskede

skede overalt i Kammeret, siden man forgæves havde anvendt alt mueligt for at bringe Ema til Live igien.

Endelig vaagnede hun, men svag, bleeg, sig selv ulig, og med døende Dyene. Hun fandt Stepanines Haand, og vilde trykke den — Ach! sagde hun, min Kiereste — her taug hun igien. Det loed som hendes Faders Nærværelse afbrød hendes Tale, i det hun blev ham daer. Nu min Datter, sagde Matheoff, i det han kastede sig over hendes Seng, min kiære Datter — Eders Datter! igien-tog hun noget muntreere, Ach! min Fader, hvorledes har jeg kundet? Ja Døden — og i det hun blev Lemosoff vaer, lagde hun til — O! Barbar, umenneskelige Velgjører, du vil at den Fordeel — meere sagde hun ikke. Lemosoff kastede sig pludselig ned for hendes Fødder, og i en fortvivlende Tone udraabte — da du har kiendt mig igien, har du billig ikke kunde see mig uden Bestyrting. Jeg er i dine Dyne et Uhyr, men mig selv en saadan Ufskylighed, at du ikke burde hade mig meere. I samme Dyeblik faldt Ema i en nye Asmagt, og alle meente hun virkelig var død. Da hun nyelig begyndte at tale igien, fik alle nyt Liv, nu saaes idel Befymring. Man løb til Ema, man ilede for at komme den afmægtige Matheoff til Hielp, og alle saae paa Lemosoff, men ingen kunde forstaae, hvad hans sidste Ord skulle betyde. En Fremmed! hvilken Hemmelighed?

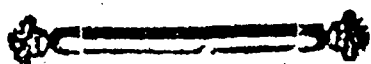
Otte Dage forløb saaledes, uden at enten Matheoffs eller hans Datters Tilstand tillod dem at komme sammen. Lemosoff saae nu og da til dem begge. Han lod sine Folk reise, og overdrog en Ven at fuldføre Kænsferindens Befaling. Da Lemosoff en Dag kom til Matheoff, sagde denne Gamle til ham: De har reddet min Datters Liv, jeg har dem at takke for min største Kiigdom; min Erkiendtlighed har ingen Grændser uden den hiin Kiigdom og min Alder sætter; men — ved hvilken besynderlig Hændelse, er — spørg ey om meere, faldt Lemosoff ham ind i Talen, Ema maae selv aabenbare dem en Hemmelighed, hvilken — her taug han; lad os blive her ved, lad os rive Eders Datter ud af Dødens Arme, jeg haaber, — ja, jeg haaber — om Himmelen — med et holdt han igien op at tale.

tale. Matheoff kunde neppe komme til sig selv igjen af Forfrækkelse; han lod sig føre i sin Datters Kammer, endnu levede hun, og hendes Smerter vare vel taaleligere, men villig til at døe, ventede hun Døden taalmodig og uden Skræk. Snart skal jeg forlade Verden, min Fader! sagde hun, i det hun blev ham nær, jeg skulle for have ladet mit Liv; men, min Dmhed, min Kierlighed til dem — disse stærke Bænd befalede mig at elske mit Liv — Himmelen mager det undertiden anderledes — jeg ærer dens Beslutninger — lykkelig — Hvorledes! min Datter! Du døer, raabte den Gamle og græd, Du døer! — Nei, der maae endnu være Hielp, være Haab, din Ungdom — Dødens Piiil har giennemboret mit Hierte, sagde Ema — min Fortrydelse og dets Nag skal gjøre Resten. Men, jeg maae opløse den Forvirring, i hvilken de alle ved det Foregaaende er kommen udi, jeg maae forklare min forrige mørke Tale, endnu er det Tiid, dette vil blive min Straf, en haard men en retsærdig og vel fortient Straf. Er Lemosoff her? — eller befael at han kommer — Ach! min Gud hvad vil jeg nu foretage mig?

Disse Ord formeerede Matheoffs Uroelighed, men underrettede Lemosoff, at Ema vilde tale med ham. Han kom som en Misdædere, neppe kunde han gaae, og med nedslagne Dyne nærmede han sig til Emas Seng. Man lod alle Slaverne gaae bort, og ingen blev uden Stepanine.

Den eene saae paa den anden, ingen taelte, endelig vendte Ema sig til Lemosoff. Da Skiebuen sagde hun, forunderlig har ført dem herhid, for at ende mine Dage, i det de søgte at redde mit Liv, saa har Himlen ikke ville lade mig undgaae den Skam, som er en Følge af min Feyl. Hvorledes? Ema — Fald mig ikke ind i min Tale Lemosoff, Tiden er kostbar, jeg har ikke meget meere tilbage.

Ema lod Stepanine bringe et lidet Skrin, aabnede det og tog derudaf nogle Papiere. Her sagde hun til Lemosoff i det hun overgav ham det, de skal selv læse det; Svag og Skamfuld ville det ikke blive mig muelig, selv at læse det til Ende, hvert Ord ville befordre min Død, dersom jeg tydelig skulle udtale det. Læs Lemosoff; dette Skrin var bestemt til min Fader, og da først at komme ham

ham i Hænder, naar mine Døne for evig vare lukkede, hvilket nu vil snart ske. Har de endnu ringeste Følelse tilbage Lemosoff, da skænk en uhykkelig Familie, hvilken de selv har gjort dertil, nogle Mednyts Lærere, men for alting, forstil dem ikke; ved at læse det, maae de en tvinge dem hverken til Bedrøvelse eller Fortrydelse, og dette er alt hvad jeg fordrer af dem; — og de min Fader! forlod deres døende Datter.

Aldrig saae man nogen i den Tilstand i hvilken Lemosoff var; Matheoff ville vel deele den med ham, men dog vare Følelserne forskiellige. Forlegenhed, Uro, Angest og Kierlighed vare hverviis malede i den Gamles Ansigt. Stepanine flød i Graad, Lina syntes roelig, og Lemosoff tog med bævende Haand Papirerne og læste:

Til min Fader.

Jeg skal en meere være til, o min Fader! naar J kommer til at see denne min oprigtige Tilsiiaelse, som indeholder mine Forseeiser. Jeg tager den Glæde med mig i Graven, at jeg har fundet forskaane Eder til nu for de Smertter J vil føle ved at læse dette. Aldrig havde jeg fundet udstaae Eders Bebreidelser, og evig skulle denne Hemmelighed være bleven begravet med mig, dersom jeg ikke af en mig meget magtpaaliggende Marsag havde holdt det for nødnet, og ligesom er tvungen til at jeg aabenbarer den.

Dersom Børne Opdragelserne befæster Familiens Lyksalighed, saa er den tillige en Grund til Statens almindelige Belfært. En god Opdragelse dannet dydige Mennesker og gode Borgere, til Ære og Lykke for Fædrelandet, en slet Opdragelse beforder derimod slette Borgere og Misfostere af det menneskelige Køn, til Vanære for Fædrelandet, og til at befordre dets Undergang, i sær dersom Hændelser eller Lykken ophøyer samme til vigtige Embeder. Denne Betragtning i det Store kan en retfærdiggøre hvad jeg vil fortælle, men min Bekymring opvækker den, og den lærer i det ringeste hvor forsigtig man bør vælge de Personer af begge Køn, til hvilke man betroer Opsigten over unge Mennesker; visselig fortjener den Sag meere Opmærksomhed og Estertanke, end derved i Almindelighed bruges.

Jeg

Jeg gif i mit 15de Aar, og var riig paa alt hvad man kalder Naturens Gaver. Man ophøvede mig ved Lovtaler, dem jeg uden Tvivl ikke fortiente, heller ikke gjorde mig Umage for at fortiene. Hidindtil var min Opdragelse temmelig bleven forsonit. Nogle Mestere i forskellige Kunster havde lært mig at indtage, at føre et utvunget Væsen, og hvad som kaldes Belangstændighed, men ingen tænkte paa at danne mit Hierte, at dæmpe mine hæftige Tilbøneligheder. Ach jeg havde ingen Moder, hun var alt død.

Fyrsten M. var nesti Keyserinden den mægtigste i Riget, han var tillige en Ven af min Fader, som af denne Minister blev paalagt at udføre en vigtig Stats Affaire. Hans Reise var ligesaa hastig som hans Tilbagekomst ubestemt. Min Fader var ikke ligegyldig ved at forlade mig, han anbettede mig under en Fransk Hofmesterindes Opfugt, denne var nyelig ankommen her til Riget, endnu lidet kiendt, men dog fik hun Fuldmagt at raade over mig efter eget Lykke: Burde man vel have betroet mig til, hendes Selvraadighed uden at kiende hendes Egenskaber og Sæder. Forlad mig min Fader — min Smerte forleder mig paa Afveje dem jeg burde søge at undvige. Julie (saa var denne Hofmesterindes Navn,) havde med nogle gode Recommendations Breve forskaffet sig Adgang til nogle fornemme Huuse. Hendes Person kunde indtage, hun viiste megen Sagtmodighed i Omgang, og en stor Kundskab om Verden, talte Dydens Sprog, og dette forskaffede hende den Høyaagtelse, hun havde erhvervet sig. En lang Romanmessig Fortælling om hendes Skiebne, vidste hun meget særdis at blande med mange, uden Tvivl opdigtede, ullykkelige Tildragelser, for dermed at røre Hierte i Henseende til hendes flette Skiebne. Saaledes har hun og rørt Deres min Fader, og fra den skinnbare gode Side har de allene kiendt hende. De troede at Himlen havde sendt dem dette Fruentimmer, for at lindre den Kummer, vores Skilsmisse vilde forarsage dem. De reiste, og Himlen give at det Dyeblik havde været det sidste af min Leve-Tid.

(Fortsættelsen følger.)

Et

Et Mord som blev opdaget ved et andet.

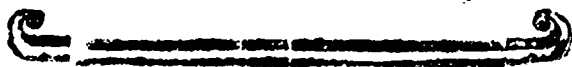
Der gaaer neppe nogen Nat forbi i Paris, denne folkerige Stad, at der jo begaaes et eller andet Mord. En Aften blev en død Mand funden paa Gaden, hvorudover en stor Mængde Mennesker stimledes omkring hans døde Legem. Iblant Resten trængede et Menneske sig ind i Flokken, af Nysgierrighed, for at vide hvad her var at besille. De, som vare omkring ham, merkede, at hans Klæder vare bestænkede med Blod, hvilket han selv ikke vidste, hvorfor de antastede ham, som Morder. Hans forvildede Øyesyn forøgede deres Mistænke, og de usammenhængede Ord, ved hvilke han stræbte at undskylde sig, gjorde ham i Pobelens Øyne skyldig. De bragte ham for Øvrigheden, som paa det skarpeste forhørte ham, men han nægtede Gjerningen med stor Fripostighed, og intet Vidnesbyrd kunde anbringes imod ham uden hans med Blod bestænkte Klæder. Det er Sædvane her at lægge saadanne Personer paa Pinebænken, som for en Halsløs Gjerning blive mistænkte, for at tvinge dem til at bekiende Sandheden. Dette gjorde de ved denne Stumper, og i den yderste Pine bekiendte han, at han samme Aften havde myrdet sin Hustrue, men at han var i denne Mands Død uskyldig. Alle de Painseler, de tilføiede ham, vare ikke i Stand til at presse nogen anden Bekiendelse af ham, uden den, som hans virkelige Forbrydelse tilskyndte ham at gjøre, hvorfor han efter Loven blev dømt fra Livet.

Moraliske Tanker.

Vogt dig for dem, som altid ere veltalende, dem, som altid leer venlig, og dem, som føre søde Ord paa deres Tunge; thi hos saadanne er der Falskhed i Hjertet, og Galde under Tungen.

Ved god Optugtelse bliver et Land opholdt, en Stad bygget, Faderen æret, og Moderen glædet, og Sønnen bliver et Huses Støtte; men en Fader, som forsømmer at opdrage sin Søn til Arbejde og Videnskaber, vil med Graad og Armod fare i Graven.

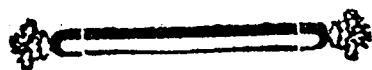
Tre Ting ere hos alle Mennesker lige, Fødselen, Elenigheden, eller Lykkens Ubestandighed, og Døden.

Fortsettelse af Lina og Lemosoff
 en Fortælling. (See No. 39.)

Jde første Dage overlod hun mig gandske til min Beskyrnring, men tillige søgte hun at udforske min Character. Och det var hende let at udforske den, min Siæl kiendte ingen Kunstgrecb, den frygtede ey for at viise sig som den var, den vidste ey hvor nødvendig det er at forstille sig, den overgav sig villig til den Dannelsse hun ville give den. Julie erholdt da min fuldkomne Fortroelighed. Jeg var munter, og min Egenkiærlighed som blev næred af Berømmelse, kom mig selv til at troe at jeg var deilig. Min Hofmest. rinde gjorde sig Umage for at bestyrke mig derudi, tillige at viise sig fortroelig, og som hun igien erholdte fuldkommen min Fortroelighed, fik hun det som hun ville. Nu begyndte hun at indprende mig al muelig Forsængelighed, Stolthed og Bekyft, hun forestillede mig hvor behagelig det var at være tilbedet, og at Fruentimmeret havde Ret til at herske over det andet Køn, og for at handthæve vor Ret, burde man gjøre Slaver.

Vores fornemste Beskiæftigelser bleve derpaa ved Matsbordet, at forhøye mine Indigheder, og at forskaffe mig en indtagende Wine, og saaledes tilbragte vi heele Dage. Jeg bebreidede vel ofte Julie paa det kiærligste, at mange Kundskaber fattedes mig, som bleve forsømt, og hvilke syntes mig at være nyttigere. Men Julie svarde mig en gang, Læsning, min kiære Lina, er allene til at fordrive den Riædsommelighed, som oppvækkes ved iidelig Dands, Musik, Tægning og andre saadanne tørre Videnskaber, langt fra os være alle disse, langt fra os med den latterlige Sædelære,

Lære, den er en Gift for indtagende Personer. Jeg forstod temmelig got Italiensk, vi læste nu og da nogle Kiærligheds Historier, saadanne som meere fordærve Smagen end forædle Tænkraften, jeg vil ey tale om hvad for Digtere vi læste, nok de vare matte i Poesie, men stærke i Beskrivelser paa vellystig Kiærlighed. Da Julie merkede at jeg blev fied deraf, gav hun mig nogle Romaner, jeg læste dem, og de efterlod en Gift hos mig, som siden har giordt en ulykkelig Virkning, hertil kom Julies Hoved-Lærdom, at elskes, at behage og herske skulle være mit Dyemeed, og jo flere af det andet Kign jeg kunde gjøre til mine Slaver, jo større blev min Lykke.

Af Naturen løsagtig, af Tilbøielighed og Rødvedighed egennyttig, og af egen Drift vellystig var Julies Caracteer, hun søgte at grunde sin Lykke og Fornøjelse paa min Skam, og agtede at bestyre de Kiærligheds Handlinger jeg blev indvikled udi. Hun lærte mig at være listig, og paa en umenneskelig Maade førte mig til Bredden af den Afgrund, i hvilken jeg snart skulle falde.

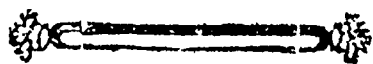
Jeg kom som oftest til Kæyserindens unge Hof-Damer, og undertiden til Fyrsten af M. Iblandt Hoffets Cavalierer, hvilke indfandt sig paa disse Stæder var Lemosoff, hvis Opmerksomhed jeg havde den Vanheld at drage til mig. Denne Cavalier, hvis høye Byrd forbunden med en yndig Person, hvis udviiste Forstand, tilligemed hans smigrende men forfælske Bæsen gjorde at han ey var mig ligegyldig. Beständig vare mine Øyen henvendte til ham, og jeg føelte noget, jeg vidste ey selv hvad. Min forrige Omhyggelighed at behage alle Mandfolk, hvilken Julie havde indpræntet mig, forsvandt i et Øyeblik, jeg forglemte den gandske Verden allene ved at see Lemosoff, og ønskede jeg at være elskværdig, da var det allene, for at kunne behage ham. (Her blev Lemosoff inderlig rørt ved at læse dette, hans skielvende Haand sank, han holdt op at læse, og vilde have talt til Emma, men hun befalede ham ved et Bink at blive ved, han saae paa hende, sukede og adlydte). Maa skee Lemosoff blev min Forvirring vaer, han nærmede sig meere til mig, tiltalte mig med de indtagende Artigheder, glemte de andre Damer i Selskabet, og vagede ikke meere fra min Side saa længe vi vare samlede.

Da

Da jeg kom hjem, aabnede jeg mit Hierte for Julie, jeg skivlede ikke den Uroe jeg følede, men det var intet nyt for hende, hun havde læst mit Hiertes Tilstand i mine Dyrne, og svarede med en kold Mine; det de føler er Kiærlighed, og den er forliebt i høyeste Grad, men vogt dem, at den ikke fæster sig for fast i deres Hierte; Lemosoff elsker dem, i Morgen vil han tilbede dem, og inden 3 Dage maae denne Fange ligge for deres Fodder. Skivl den Seyer han har over dem, det var uforsigtig om han for snart skulle merke sin Lykke; saaledes ere Mandfolkene beskafne, at jo vanskeligere vi gjøre dem det for at erlange vores Kiærlighed, des høyere Priis setter de paa den. Da jeg igien kom i Selskab med Lemosoff, gif det som Julie havde sagt, han viste sig meget hengivende, og inden vi gif af Selskabet, aabenbarede han mig sin Kiærlighed. Nogle Maaneder gif saaledes hen, uden at jeg ville tilstaae ham min Gienkiærlighed, mit Hierte var dertil villigt, men min Hofmesterindes Lærdom besøel mig at tie, og saaledes triumpherede Julie med sin Lærdom, og jeg pintes under en forsængelig og tvungen Herskelyst, i det jeg tillige sølede den ømmeste Kiærlighed. Lemosoff henvente sig til Julie, tilbød hende anseelige Foræringer, hun tog dem uden Betænkning, og fra den Tiid tillod hun mig at handle efter mit Hiertes Tilbøyelighed.

Vi levede de lykkeligste Dage, og naar vi vare allene, taledede vi om vores Lykke, som intet kunde forstyrre: Begge af lige Stand, hvad kunde da vel gjøre Hindring i vores Foreening, da vore Hierter ved Kiærligheds Baand vare samlede, min Faders Tilbagekomst var den Tiid vi bestemte til at krone vores Lykke, saaledes taledede jeg, og det bekræftede han.

Lemosoff kunde nu frit og ubehindret komme til mig, ofte tilbragte han hele Dage i mit Kammer, og undertiden samlede vi i Selskaber, i Besynderlighed hos M. Vores fælles Kiærlighed blev snart bekiendt, og man undrede over at finde det virkelig saa, man fattede Mistanke, og endelig maatte baade Sandhed og Sandsynlighed ligge under Formodningers Magt. Denne formeente Opdagelse forarsagede vel at alle vendte Dyrnene efter mig, men med Banære bagtalet, levede jeg endnu lykkelig, jeg ansaae
de

de unge Frøkners offentlige Foragt for Misundelse, og det Fortrin Lemosoff havde givet mig, som Marsjagen til samme. Hidindti havde jeg ikkun seet Kærligheds indtagende Side, men nu skulde jeg begynde at kende de uhykkelige Tildragelser som dermed ere forbundne. Man dømte mig efter udvortes Afseelse, efter den Omgang jeg havde med Lemosoff, og jeg blev udseet til at spille en vigtigere Rolle. M. havde vendt sit Dyekast til mig, ophøved fra den nedrigste Stand til øverste Ære og Bærdighed, troede han at a't maatte forekomme hans Ønsker, han havde maaskee neppe faaet den uhykkelige Tanke, førend han strax viiste sig som en Herre imod sin Slave, og hans uanstændige Udtryk tillige med hans tøyllose Passjoner forraadte hans Hierte, og kunne et saadant vel være i Stand til at forføre mig?

Min fornærmede Stolthed laante min Dyd det Mod, hvormed jeg forrørnet tilbage drev hans Angreb. Han forekastede mig Lemosoff, jeg blev rød og forvrrret, og dette bestyrkede ham i hans Fornødning. Saaledes er den Svages ukyldige Frygt og Undseelse meere end nok for en mægtig Herre til Overbeviisning om Forbrydelsen?

Med Angest og Graad aabenbarede jeg min Bekymring for Julie, men hun ansaae dette som en lykkelige Erobring, som jeg ikke maatte lade mig gaae af Hænder, dog burde Lemosoff være den første og eeneste jeg gandske skulde hengive mig til, tilligemed skulde jeg ikke nægre M. noget, da jeg ved ham kunde erhverve baade Ære og Rigdom, og i tilkommende Tid gjøre Lemosoff lykkelig med og ved mig. Med største Foragt hørte jeg denne lastværdige Tale, og beredtede Lemosoff saa paa det usmagtigste hvad han kunde have at befrygte ved sin Medbeyleres Efterstræbelser. Han blev meget forstrækket: vi ere forlorne, sagde han, jeg kender M. han taalder ingen Modstand, og finder han den, saa bliver han paa det Øverste opbragt, han vil betiue sig af sin mindstrænkede Magt, og jeg bliver et Slagtoffer for hans Brede. — Lemosoff! — Ah hvad skal jeg gjøre? — De skal forstille dem min kæreste Lina, sagde Lemosoff. Matheoffs Tilbagekomst vil redde os fra den Fare hvormed vi nu trues. — Jeg forstille mig, Lemosoff! hvorledes kan jeg smigre for den, hvis lumste Haand vil

vil giennemføre mit Hierte? — jo kjæreste Emma, sagde han, de maae gjøre det for den Kiærlighed de har til mig, jeg forsiktrer dem, at han ellers sætter mig i den yderste Elendighed. — De forsiktrer mig Lemosoff! men om jeg bliver dem utro? — Det vilde koste mit Liv, og min Død vilde da blive gruesommere, men jeg er forvissset om deres Hierte, og jeg forlanger allene af dem denne nødvendige Kjønelighed, paa det jeg ikke ævig skal blive skildt fra dem, ævig undrages af deres Dyne, kjære Emma gjør det, og Tiden vil bestemme det øvrige.

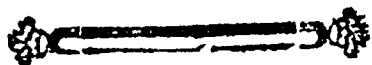
Det forekom mig, som dette Raad af Lemosoff var gandske overeenskommende med Julies Grundsatning, jeg havde Afsky for at fuldføre det, men ikke Forstand til at skønne paa Klogskabs Regler, eller vogte mig for Løbsagtheds Rænker, jeg fulgte min Tilbøielighed, at gjøre alt for min Elskere, misbrugte min Yndigheder, blev strafværdig i min Opførsel, men dog var mit Hierte dydigt; ja jeg handlede imod mig selv, allene for at frelse Lemosoff, allene af Kiærlighed til ham.

Lemosoff fulgte nu ikke meere offentlig med mig; M. anstillede sig som han ikke mærkede, at jeg nu nærmede mig hans Abjigter, og hans Yndlinger anstillede sig ligesaa koldfærdige. Jeg var nu forladt og foragtet, hvorved min Stoltshed udstod meget, men min ringe Fadsigt kunde ikke blive de Snarer væc, som vare lagte for mig, da dog den heele Opførsel maatte have faldet mig i Dynene som udsuderet og overlagt; men hvad skal jeg sige, min troeløse Hofmesterinde har vist været paa M. Side, og da kunde ikke mine Dyne ey saa lettelig aabnes. Da Julie var stedse hos mig, min Fortroelige, min Raadgivere, og alt.

(Fortsættelsen følger.)

En Drøm.

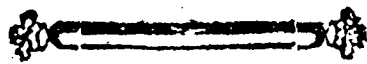
Man har tilførne troet, at Sielene, efter deres Frastillelse fra Legemet, sandt Fornøelse i de samme Ting, de havde haft Lust til i Livet; mueligt ere der kun saa, som endnu troe det. Jeg for min Part vil vedblive at troe det, eller lade, som jeg troer det. Denne Tanke
er

er jeg saa indtaget af, som en henrykt Poet af den Ode, eller Madrigal, han nyelig har gjort til sin Phyllis. Jeg for-
 nøyer mig heele Timer med at betragte den paa alle Sider.
 Mine Tanker reyse om, og giennemvanke uendelige Stræk-
 ninger. Et drukent eller sovende Menneske henrives ikke
 meere af sin uordentlige Indbildnings Kraft, end jeg paa
 disse Sider. Den Samling af usammenhængende Ideer,
 som jeg har haft paa een af de Sider, dette fortryllende Ka-
 serie har været over mig, har jeg givet Navn af en Drøm.
 Skjønt jeg vel veed, hvad der hører til en regelmæssig
 Drøm, mærker jeg dog nok, at jeg ikke aldeles har bundet
 mig dertil. Først overveier og pønses man stærk, siden so-
 ver man ind under sine Betragtninger; man siger i sin
 Drøm saadanne Ting, som man ofte ikke havde sagt, naar
 man var vaagen og Herre over sine Gandser; Endelig
 vaagner man med eet op i Bestyrtselse. Men af alt dette
 har jeg intet gjort. Først har jeg, for at rette mig efter
 vor Tids Forfatteres Methode, ikke overveiet; Langt fra
 at sove ind, har min Drøm spildt mig nogle Qvarterers
 Søvn, men hvad der kan hendes mine Læsere, kan jeg ey
 være ansvarlig for. Da jeg nu ikke har sovet, er det klart,
 at det, jeg har kunnet tænke eller sige, er ikke nogen Drøm,
 hvis man tager dette Ord efter Bogstaven; da jeg ikke
 har sovet ind, er jeg ikke heller vaagnet op. Men i en
 allegorisk Forstand har jeg sovet, jeg har drømt efter mit
 Behag, og er ikke opvaagnet, for min Drøm ret var til
 Ende, som enhver kan overbevise sig om, der vil læse den
 heel igiennem. Endnu har jeg et Ord at sige, angaaende
 nogle Friheder, jeg har taget mig i min Drøm. Jeg la-
 der aldrig mine Sieler komme frem paa Skuepladsen uden
 Klæder og andet slikt Tilbehør, og dertil har jeg meget
 vigtige Marsager. Hvor mange blant dem vilde jeg ikke
 gjøre ulykkelige, hvis jeg fratog dem deres prægtige Drag-
 ter? Og hvis jeg var grum nok til at confisquere alle prægt-
 tige Bester og alle gallonerede Hatte, vilde vel mange
 store og fornemme Sieler, der i deres Livs Tiid har gjort
 store Figurer i Selskaber og paa offentlige Steder, ikke
 kunne skilles fra den ringeste Pobel. Fratog jeg min
 Naboe-Kone, det vittigste Fruentimmer i Byen, hendes
 Baand, Kniplinger, Skionpletter, og andre væsentlige
 Styk-

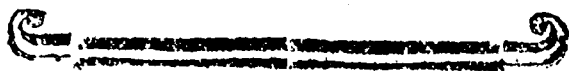
Stykker af hendes Forstand, maatte hun forgaae af Ried-
 somhed i en philosophisk Evighed, og Selinde vilde have
 en meget haardere Døds Kamp at udstaae, naar hun maatte
 frygte for i den anden Verden at savne Snørliv og Biste.
 Hvad bedrøvelig Figur vilde vore Smaaeherrer giøre, der-
 som jeg ikke tillod dem at synge og fløite. Ney langt fra!
 De maae synge, de maae fløite, og Selinde kan gierne
 døe med Glæde; Hun skal bringe alting med sig, endog
 sin lille Hund. Efter denne Underretning troer jeg at kun-
 ne skride til Sagen selv. Jeg drømte, at jeg var død;
 Jeg saae det Legeme, min Siel nyelig havde forladt, ud-
 strakt paa min Seng, med den samme Ligegyldighed, som
 man seer en Maske man ved Hjemkomsten fra et Bal læg-
 ger fra sig, eller som en Akteur betragter sin Theater-
 Dragt, i hvilken han, efter Omstændighederne, enten har
 befalet som Herre, eller adlydet som Tiener. Man har
 maaskee ont ved at troe, at det er mueligt, at være saa
 ligegyldig i Henseende til sit Legeme. Men man skal finde,
 at, hvad mig angaaer, er Tingen ikke usandsynlig. Jeg
 er fød og opdragen i en liden Bye, hvor der ingen Smaa-
 Herrer var; derover har min Siel ikke ved Exempler kun-
 net vænne sig til at beskæftige sig med sit Legeme meere
 end med andet. Man lægge hertil, for at giøre Sagen
 desmeere troeværdig, at mit Legem ikke var bygt saaledes,
 at jeg havde Marsaa til at fatte stov Egenkierlighed for
 det; Endog min afdøde Kone saae ikke i hendes levende
 Live, troer jeg, eet Legeme, der jo stod hende bedre an,
 end mit. I de Ting, der angaae Forstanden, maae man
 nok fordre fornuftige Beviser, men i det, der vedkommer
 Legemet, kan man gierne forlade sig paa saa erfarne Fru-
 entimmers Domme, som min Kones. Denne Udsvævelse
 har været saa meget meere nødvendig, som det er vigtigt
 for en Historie-Skriver, at hans Troeværdighed ikke er
 mistænkt.

Aldrig saasnart mærkede jeg mit Legeme at være
 dødt, før jeg begav mig til min Skriver-Pult. Det tvivler
 jeg paa, raaber Choris; disse miltsyge Forfattere bebrei-
 de os immer vort Nat-Bord, og ofte begaae de dog ved
 deres Skriver-Bord langt større Skrøbelighed, end vi ved
 vort Nat-Bord. Brug de ikke Pen og Blesk til slettere
 Brug,

Brug, end vi vor Sminke? Beundre de ikke ofte deres ypperlige Forstand i deres Verker? Men altid med mindre Bished, end vi beundre vort Ansigts Skønhed i Spejlet. Deres Egenkierlighed, deres Stoltthed, deres Lyst til at behage, deres Misundelse. — Alt dette er sandt, Ehloris, men De ville for nærværende Tiid tillade mig at fortsætte min Fortælling. Jeg havde paa min Skriver-Pult efterladt Planen til et Verk, jeg havde opjat Astenen for min Død, og jeg vilde da tage fat paa min Pen med den Hidsighed, der er naturlig hos mig, saavel som hos mange andre Skribentere, for at fuldføre dette vigtige Arbeide. Men hvor stær blev min Forundring, da jeg mærkede, at min Siel nu, som Vand, ikke var i Stand til at løfte Pennen, mindre skrive. Jeg har ikke Ord til at udtrykke den Skræk, der bemægtigede sig mig, og der kan ikke være nogen Angest at ligne ved den, jeg udfød, uden det skulde være den, en Poet maae udholde, naar han jager efter eet Niim, der flyer for ham. Jeg prøvede mange Gange at skrive, men immer forgieves. Jeg vilde opslaae en Artikel i en Ord-Bog, der ofte havde gjort mig god Tieneste ved mine lærde Arbeider, men det vilde ey heller lykkes. Jeg sukede da, beklagede min Bogtrykker, mit Fædreland, og Efterlægten over det ubodelige Tab af mit Verk; alt hvad jeg kunde give for at trøste mig, var at gaae til min Bog-Samling, hvor jeg med en ret Faderlig Omhed, betragtede alle de Bøger, der havde mine utrættelige Hænder at takke for deres Tilværelse. Min Henrykkelse var liig en Faders, der, naar han er over den Alder at kunne være Fader til flere Børn, fornøyer sig med at beundre hos dem, der har ham at takke for Livet, den Forstand og de Egenstaber, ingen anden kan see.

(Slutningen følger.)

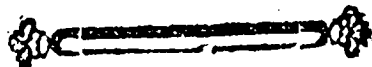
Slutningen af Drømmen.

(See No. 40.)

Jeg havde maaskee endnu lang Tiid blevet staaende i samme Stilling, hvis jeg ikke havde mærket den urolige Glæde, der var over mine utaalmodige Arvinger; De foer med saadan Begierlighed til min Seng, som Ravne til et Bytte. Er det tilforladeligt, raabte de, at han er død? Ja steendsd, Gud ske Lov! Gaae strax hen og bestil en Liig-Kiste, sagde een af mine Broder-Døttre, som gjorde Regning paa at arve efter mig de Vndigheder og Gaver, Naturen havde nægtet hende, og haabede at finde ved Hielp af Arveparten Smukhed, Fortienester og Beilere. Denne kiere Pige brast i Graad; Ach! raabte hun sukfende, og opløstede Hænderne heel bevæget: Ach min gode Far-Broder! Gud glæde hans Siel! han er nu vel faren; det er Synd at misunde ham hans Lykke. Dette var Signalet til Plyndringen. Min beslaagne Koffert maatte udstaae det første Angreb. Derpaa falt man an paa mine Klæder og Huusgeraad. Man pakkede det altsammen ind i et Kammer, hvilket mine Arvinger, som jeg hørte, vilde lade forseile ved en Mand, hvis Navn jeg har glemt, men for hvis Redelighed et stort Seil og to Vidner skulde være Borgen.

Hidindtil havde jeg med stor Ligegyldighed anseet mine Arvingers Handlinger; men da jeg saae, at man begyndte paa mine Papiirer, tog jeg til at skielve. Alting blev stittig giennemsegt, man beviste mig en dyb Verbsdighed,

R r

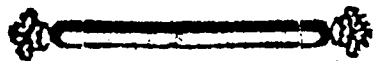

dighed, og samlede omhyggeligen alle de Breve, hvor der fandtes skrevet: Herved tilstaaer jeg at være skyldig til N. N. den og den Summe. Men hver en Optegnelse paa noget, jeg var bortskyldig, kom dem græsselig til at ryste med Hovederne. Radden kom derpaa til mine Haandskrifter. Da blev jeg næsten rasende; fuld af Forbittrelse fløy jeg til for at redde dem, men jeg havde uden Tvivl været alt for svag til at forsvare dem, hvis ikke min Broder-Søn, saa lærd han ellers var, til god Lykke ikke havde forstaaet sig paa dem, og havde ladet dem faste under Bordet, forsikkrende, at det var intet, uden unyttigt Makulatur. Der blev hastet overmaade med min Begravelse.

Saa snart Skræderen havde faaet Sørge-Klæderne færdige, der give Arvingerne et meget bedrovet Udseende, gav man Penge over Penge, for at faae mig ud af Huset, hvilket skeede med et talrigt Folgeskab. Da mit Legeme var kommet til Kirken, saae jeg en Taler stige paa Prædike-Stolen, hvilken mine Arvinger havde givet Idee om alle mine Dyder. Skjønt jeg i min Livs Tiid havde været temmelig vel fornøjet med mig selv, vidste jeg dog ikke tilvise, om jeg var den Person Liig-Prædikenen angik; Jeg saae rundt omkring i Kirken, om der ikke var noget andet Liig, disse Berømmelser kunde tilkomme, men da jeg intet mærkede, maatte jeg endelig troe, det var mig, han talte om; Han kaldte mig den Store, den Belædle, den Lærde, den Dydige, og alt dette havde ikke kostet mine Arvinger meere end 12 Dukater; Han brugte derpaa over 20 Figurer for at afmale den Sorg, min Død foraarsagede mine Arvinger, hvilke af Erkiendtlighed havde haft den Estertanke at skjule sig under Floret, for ikke offentlig at giøre ham til Løgner; Han gav dem nogle gudelige Recepter, meget vel skikkede, i hans Tanker, til at standse deres Graad. Hidindtil havde jeg hørt ham med Taalmodighed, men tilsidst gjorde han det alt for galt; Han bevidnede og bekræftede, at jeg i lærde Sager havde været saa skarpsende, som en Orn, at jeg endog havde været Lærdoms Beskytter; Han kaldte mig de Svages Understøttelse,

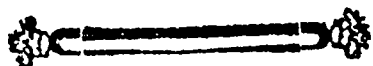
skøttelse, de Fattiges Fader, de Undertryktes Forsvar; Han lagde til, at den Lykke, jeg havde nydt med min afdøde Kone, var en synsynlig Belønning for disse rare Dyder. Kom frem, raabte han, af Din Grav, Du ærværdige Aske af den afdøde Dame, en Dame — Ach Himmel! hvilket Tordenflag for mig at høre min Kone kaldes frem; Jeg tog Flugten uden at vove at see mig tilbage, af Frygt for at denne ærværdige Aske skulde komme frem og forfølge mig, opsvingede jeg mig i den underste Luft, hvor jeg blev vaer et skrækkeligt Antal af afdødes Sieler. Dette ufremodentlige Syn gjorde mig bestyrtset. Alle disse Sielers Bestæftigelser syntes mig besynderlige og usædvanlige. Men, uagtet min Nysgierighed, blev jeg staaende stille, uden at kunne beslutte, hvem af dem jeg først vilde vende mig til. En meget munter Siel var den første, der mærkede min Forundring, og uden at kiende mig, havde den den Artighed at flyve lige imod mig, at omfavne mig Tusinde Gange paa den venligste Maade, og sige: Deres ærbødige Tiener, min Herre! Jeg er henrykt over at have den Lykke at finde Dem her. Skulde jeg være saa lykkelig at kunde tiene Dem i noget? De har ved alle Leyligheder at befale over mig. Intet i Verden skal foruøse mig saa meget, som at see mig i Stand til at tiene Dem. De kan forlade sig paa min Hengivenhed. Tag ikke det, jeg siger, an for en blot Kompliment. Paa min Værelse, det er af Hiertet. Jeg skal altid adlyde Deres Befalinger.

Efter disse Ord omfavnede denne Siel mig paa nye, og i samme Øyeblik, som jeg vilde takke den for sine forbindtlige Tilbud, snoede den sig om, skøytede, og foer med eet bort fra mig. Jeg saae derpaa, at den nogle Skridt fra mig gjorde de samme Forsikringer for en anden Siel, som den, efter al Formodning, kiendte ikke meere til, end mig. I det mindste forlod den denne sidste ligesaa hovedfulds, hvilket lod mig slutte, at den ikke havde anden Forsretning, end at gjøre Venskabs Tilbud. Dette Møde havde endnu gjort mig meere uvis, en tilforn; Jeg frygtede nu for at falde i ligesaa tjenstagtige Hænder.

Medens jeg stod i denne Uvished, blev jeg en stor Forsamling af Mennesker vaer; Begierlig efter at vide, hvad der var at forrette, nærmede jeg mig til dem, og da jeg med Nøye havde trængt mig igiennem Mængden, saae jeg i Midten et høyt Skafot opreyst, og derpaa en Siel i sædvanlig Markstriger-Dragt. Jeg havde anseet ham for en, der solgte Modgift, hvis jeg ikke af de omstaaende var bleven underrettet om, at det var en skøn Mand, der her forestillede en Markstriger. Hans Skafot var bygt paa et Sted, hvorfra han kunde see alting, og sees af alle. Bygningen var Gorbist og meget latterlig; Der var ikke mindste Overeensstemmelse imellem de derpaa anbragte Zirater, af hvilke nogle vare Stykker af det prægtigste Billedhugger-Arbeyde. En sindig og alvorlig Mand, der og stod hos, men syntes ikke saa forgabet i denne Markstriger, som Mængden forsikrede mig, at han havde stiaalet alle disse Zirater i Templerne, hvor man havde giemt dem, som kostbare Levninger af de Grækers og Romeres Kunst; at nogle viffe Folk, han til den Ende underholdt i London og Paris, havde sendt ham andre Stykker fra Engelland og Italien, og at han for nærværende Tid gav dem alle frit ud for sine egne Hænders Arbeyde, uagtet man meere end eengang havde overbeviist ham om sit Tyverie, og nævnet ham Stederne, hvor de vare stiaalne. Jeg havde ingen Nøye med at troe det, thi jeg saae, at disse stiaalne Prydelser udgjorde neppe Fierdedeelen af hans Theater, og at de tre Deele vare ikke sammenfattede af andet end grove Klodser, og udgjorde med Dukketsøy. Det var tilhobe naglet sammen med ligesaa liden Fasthed, som Orden, saa det syntes hvert Dieblif, som Skafottet vilde falde ned, hvilket og vilde skeet, hvis det ikke omhyggeligen havde blevet understøttet af nogle Folk, der bar hans Liberie. Ikke desmindre spadserede han meget dristig om paa dette Theater, og naar han roste sine Sager, gjorde han det med saa høy Røst, at heele Skafottet rystede. Skönt han havde et meget grimt Ansigt, skulde man endnu fundet ham langt meere rnyket, hvis ikke et tykt Lag Sminke havde bedækket heele Ansigtet. Forsynet med denne Maske var han

han forsængelig nok til at troe, at han var den smukkeste
 Markskriger i dette Aarhundrede. Den ommelte Mand
 fortalte mig, at man adskillige Gange havde søgt at føre
 ham af denne Wildfarelse, ved at holde et Speyl for ham,
 men enten havde han tilluft Dynene, eller gjort sig ras-
 sende og slaaet Speylet i stykker. Hans Klædedragt lig-
 nede fuldkommen de omløbende Komedianteres, der føre
 deres heele Monarchie med sig paa en Hiulbør. Klæderne
 vare saa forrevne, at de neppe kunde skiule de Deeles, An-
 stændigheden vil have bedækkede. Men han raadede Bod
 herpaa ved at klistre de Epigrammer og Oder over Hul-
 lerne, som hans Tilhængere tilskrev ham. I Stædet
 for de Placater og Privilegier, hvormed andre Markskri-
 gere beklæde deres Theatrer, havde denne rundt om paa
 sit opslaget lutter Fortaler og Tilskrifter, og paa de Ste-
 der, der meest saldt i Dynene, saae man hans Portrait
 i adskillig Stilling og Størrelse, dog overalt ziret med en
 en Laurbær-Krands. Hans Forretning var her at uddele
 Recepter paa den gode Smag, hvorved han uden Ophør
 broutede af de Mirakler, hans Lægemedler havde gjort paa
 adskillige Syge. Hans største Hemmelighed besiod i et
 Slags Piller, af hvilke han indsvøbte hver Dosis i eet af
 de Skrifter, der vare skrevne ham til Ære, saa han paa
 denne Maade udsprede paa eengang baade sine Piller og sin
 Berømmelse blant Folk. Disse Piller viiste ellers forun-
 derlige Virkninger. Den Syge havde aldrig saasnart ned-
 slugt dem, førend han strax følede hæftig Stikæren i Hier-
 nen, som holdt ved, indtil Naturen brød igiennem og af-
 førte de fordervede Bædsker, dog skeede dette ikke igien-
 nem de sædvanlige Beye, men heele Sygdommen gif ud
 igiennem Fingrene. Det selsomste var, at den største Deel
 af de Syge optoge disse Uhumskheder paa Papiir, som de
 helligede deres Doktor, og med dyb Ærbødighed nedlagde
 for hans Fødder. De, som vare blevne helbredte af vor
 Markskriger, fik af ham en Seddel, for dermed igien at
 kunne helbrede andre, og jeg saae, at de ofte vare hæftigere
 i deres Kurer, end deres Mester. Iblant andet blev jeg
 vaer, at een af disse slog en heel Haansuld i Manden paa
 een af Tilskuerne, for at helbrede ham, endog med hans
 Billie,

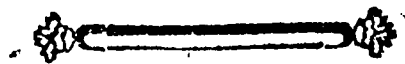
Willie, for den flette Smag. Men just da jeg saae dette, og kunde ikke bare mig for at smile, mærkede een af Smagens Adepter det; Han trængte sig igiennem Mængden, for at komme til mig, raabende: Tag fat paa ham! Tag fat paa ham! Jeg listede mig ind blandt Haaben, men han opdagede mig snart, og da han havde faaet mig fat, sagde han: Min Herre! lad mig helbrede Dem, De har en farlig Stær, De skal ikke slippe af mine Hænder, før jeg faaer befriet Dem fra den. Begynde Dem derfor godvillig til Kuren, eller jeg bruger Magt. Hverken Bønner eller Trusler nyttede mig noget; Han greb fat paa mig, kastede mig ned paa Jorden, og jeg havde vist kommet til at udstaae de haardeste Kurer, hvis ikke en anden Siel strax havde lobet til, og revet mig ud af hans Hænder.

Aldrig saasnart slap min barbariske Velgjører mig, førend den anden raabte: Protesteer imod Vold, Min Herre! Begynd med at give en Klage ind. Jeg seer, De har at betale med. De har den retfærdigste Sag i Verden. Jeg skal tiene Dem med Fornøjelse, og De skal see, jeg ikke skal forlange formeget af Dem. Vi skal trette vor Kontrapart, indtil han selv begierer Forlig. Det skal kun koste Dem lidt at faae saa mange Vidner, som De vil. Fattes Dem Beviser; jeg veed Udveye til at skaffe dem. Forlad Dem kun paa mig. Vi skal trække ham fra een Ret til en anden, og jeg forstod kun lidt af Rettergang, hvis Sagen ikke om 10 Aar skulde være mere forvirret end nu. Jeg er fød til at være de Undertryktes Forsvar. Himlen ske Tak! Intet kan skrække mig, og saa længe jeg har en Pen og Fingre, skal jeg skrive Indlæg. Giv mig kun alene et Udtog af deres Sag, det allermindste Udtog, thi jeg er ikke for Vidtløftigheder.

Jeg studsede over denne sladdervorne Siels Hæftighed, som en Kappe med store Folder gjorde kienkelig, og som Længsel efter at faae fat paa en Sag, saa retfærdig som min, kom til at springe omkring mig, dog uden

uden at vende Dynene fra min Lomme. Jeg begyndte allerede at tvivle om at kunne uden Proces slippe af min Lovfyndiges chicanerende Hænder, da jeg benyttede mig af at sige ham, at hans Tilbud fornøvede mig, at jeg bad ham hjælpe mig i en Sag, hvorpaa min Ære og Belfærd beroede, men tillige, at han ville udvirke mig beneficium paupertatis. Beneficium paupertatis! svarede han med en nedslagen Stemme; Jeg vilde tiene Dem af ganske Hierte, hvis jeg ikke gjorde mig Samvittighed over at antage en Sag, som jeg ved første Øyeblik finder uretsfærdig; Jeg vil raade Dem ikke at begynde nogen Proces: De har Uret; De gjør allerbest i at forlige Sagen i Mindelighed. Jeg skal i det mindste vogte mig for at tage Deel i Deres ondskabsfulde Abfigter. De maatte skamme sig ved at have giort slikt Forslag for en Advocat, der har Gudsfrøgt og Samvittighed. Farvel. Jeg var fornøyet over at have fundet dette Middel til at komme ud af min Forlegenhed, men min Glæde varede ikke længe.

Der kom en Siel springende frem af en Buss, med en stor tom Pung i Haanden. Den løb lige ind paa mig, og da jeg ikke kunde spaae mig meget got af denne Overrumpling, søgte jeg at undløbe, men i det samme greb denne Siel mig ved Haarene og holdt mig fast; Jeg drejede Hovedet for at sige min Forsølger, at jeg ingen Penge havde, men hvor bestyrstet blev jeg, da han, dog uden at slippe mit Haar, bukkede ærbødigt for mig, og sagde: De maae ikke henregne min Driftighed til andet, end min Ærbødighed for dem, min store Belynder! Dreven af den ivrigste Hengivenhed vover jeg underdanigst at fremlegge et Ønske. Jeg har ikke en Dansk Skilling, svarede jeg. Dette gjorde, at han slap mig med en foragtelig Mine, og jeg saae, at, i det han forlod mig, gik han hen til en heel Trop af smaae Mander, som løb efter en meget stor Siel, hvis prægtige Klæder beviduede hans Fortienester. Disse Sieler gjorde en saa uordentlig Al-larm, at jeg i Forseningen ikke kunde giette, hvad der var at bestille. Endelig vovede jeg at trænge mig igiennem, og hørte da en Blanding af Altere, Sædrenelandets
Ziir

Ziir, Aarhundredes Under, Efterlæggt, Udødelighed, og en stor Mængde andre skisne Sager, som, overhovedet at regne, maatte vel være i Rdlr. værd Stykket. Blaat andet mærkede jeg en høy Stemme, som, for dessto bedre at udtrykke sine Ønsker, sagde ikke tre Ord i Rad uden Udraab. Det var et løyerligt Syn at see den Hæftighed, med hvilken disse smaae Mander forfulgte deres Helt, som syensynlig var opblæst af den Røgelse de bragte ham, og viste, at han følede sig at fortjene deres Lovtaler. Endelig forbarmede han sig over sine Klienter og blev staaende. Allarmen blev da stærkere, og disse smaae Sieler tumlede den eene over den anden, da enhver vilde være nærmest ved Helten. De udstrakte alle deres Hænder, og stirrede begierligen paa deres Patrons Lomme. Der kom da og virkelig en Guld-Regn ud deraf, hvilken disse smaae forhungrede Mander meget graadigen opsamlede.

Jeg vendte mig til den iblandt dem, jeg havde seet rose den store Siel overflødigst; Giør mig den Fornøvelse, sagde jeg, at underrette mig om, hvo denne store og ædelmodige Siel er. Jeg kiender ham ikke, svarede han, men det veed jeg, at det er i Dag hans Fødselsdag. Over dette Svar brast jeg i Latter, saa jeg vaagnede.

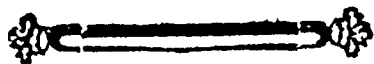
Dog, da jeg tilforn har sagt, at jeg ikke har sovet, gaer det vel ikke heller an at vaagne; Følgelig vil det siige saameget, som at jeg skjøtter ikke om at drømme længere.

Fatme og Salem.
En Indiansk Fortælling.

Du elsker mig, denlige Fatme? — ”Om jeg elsker dig, dyrebare Salem? Ach Grumme! derpaa skulde du ikke tvivle! Hvad forlanger du endnu for Beviser paa en kierlig Omhed, som først skal ophøre med mit Liv, der er min Siel selv?” — ”Ja! jeg er den lykkeligste iblant Mennesker, dersom jeg har fortient et Dyekast, et eneste Dyekast af den guddommelige Fatme; men, o mit Hiertes Hersterinde! forlad mig mine Betænkeligheder; har du ogsaa ret spurgt dit eget Hierte til raads? Er jeg virkelig den, du elsker; er det min Jeg, adskildt fra alle de Svagheder, som omgiver mig? Verden taler meget fordeclagtigt om den, du elsker; jeg havde den daarlige Forsængelighed, den Ulykke, at Fruentimmer gave mig Gehør efter Moden; mine Venner tilegner mig megen Vittighed; Lykken har værdiget mig sin Gunst; jeg har temmelig Anseelse ved Hoffet. Forlad mig, elskværdigste Fatme; jeg befrygter, at disse Smaating, dette Intet, skulde oprøre den Kierligheds Kilde, som forener os; blot Hiertets Følelse, maa underholde den.” — ”Du forstaaer ikke at elske, Salem; jeg har allerede længe klaget derover; din Mistanke er mig ufordragelig; kan du troe, at jeg elsker dig ikke for din egen Skyld? hvad gaaer mig Hoffet, Staden og heele Verden an? Jeg seer ingen uden dig i hele Verden; skulde der vel ellers være nogen Ting for Fatme?”

Disse sidste Ord ledsagede Fatme med sine Taare, som forøgede hendes Denlighed. Salem kaster sig for hendes Fødder, og beder hende stedse paa nye om Forladelse,

delse, falder paa nye paa hin ulykkelige Kierligheds Betænkelighed, som forqister hans Fornøvelse, staaer op og gaaer hen i sin Eensomhed, for at overlade sig til nye Tanker, der ere gandske stridige imod hans Lykke.

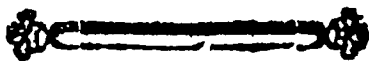
Salem havde virkelig megen Bittighed, og denne qvæler gierne Emfindtligheden. Man kunde kalde den Hjerterets Tyran. Den Indiske Historie siger, at Salem har været noget Philosoph, og hvor kan man være lykkelig med Philosophien? Man maa ikkun betragte Menneskerne i Profil, naar man vil nyde Selskabs-Glæde; Vil man see dem lige i Ansigtet, saa søger man at skaffe Luskeriet af Bøyn, og dette Luskerie er dog artig nok. Salem havde vel det Kaserie, at han gjorde sig Estertanke om alle Ting; men han var dog alligevel elskværdig. Han havde faaet den behageligste Skabning, og den emfindtligste Siel af Brama. Han var rig, og dog ikke stolt; han var en af de Fornemste i Riget, og havde dog ingen Forsængelighed, intet Træk af Storagtighed ved sig; han var overalt elsket og i Anseelse. I Indien taledes man om Intet, undtagen om hans Toffelighed og gode Egenskaber; det var intet Under, at han ved saadanne Fortrin kunde erholde Fatmes Gunst, som var en af de mest indtagende Skionheder i Agra. Hendes Hierte, opfyldt af medfødt Omhed, havde hendes Forstand i sin Magt: Hun troede saa meget paa Kierligheden, som de nidkiere Fromme i hendes Land troer Siclevandringen; hun var sytten Aar gammel, og ærede hendes Kiereste, ligesom Brama.

Ungdommen, og det Rusende, som er uadskilleligt fra denne Alder, afholdt ikke Salem fra at søge de Bises Selskab; de lærdeste Braminer elskede ham høyt. En af de Fornemste, saavel i Rang, som i gymnosophistiske Kundskaber, Mirsa, elskede Salem meget. Han havde i visse Maader givet ham et andet Liv; han havde udredet fra de Forvirringer, til hvilke hans første Skridt trueede at forlede ham. Salem elskede ham, og som en søn om Ven, som sin Fader.

Han kom til denne Unge, og fandt ham begravet i en dyb Estertanke. — ”Hvad fattes dig, Salem? Du forekommer mig meget takfuld; skulde du have fordybet dig i at lære Philosophien? Men saadanne Skyer
pleye

plene ikke at formørke Ungdommens skønne Dage. Ach Salem! tael med din Ven; aabne din Siel for ham; du plages af en Lidenſkab, og i en Alder af to og tyve Aar kan det ikke være nogen anden end Kierlighed. — ” Ja, ærværdige Mirſa, jeg ſkulde fornærme dig, Venſkab, og vor Fortrolighed, om jeg ſkiulte den mindſte Fuld i mit Hierte for dig; det er din Gierning. Mirſa, jeg elsker; og du veed ikke, hvad der i dette Øyeblik foruroliger mig; jeg ønſkede for min egen Skyld at være elſket; man ſiger mig, at jeg er det, ſoyede Salem til med en en ſagte Røſt, og ſaae paa Braminen. — ” Hvad? min Søn, er du endnu ikke kommen videre i vort Væſens Kundſkab? Min kiere Salem, der findes ſlet ingen reen, ingen uegennyttig Kierlighed, ſom ſammenſtyder i ſig ſelv, ſom nærer ſig af deus egne væſentlige Dele. Det er Chimærer, glimrende Drømme, ſom ikke maa bedrage dig; for alt ikke dig, ſom jeg har aabnet Dynene paa, at ſee den menneſkelige Forſtands Svagheder. Jeg ſiger endnu mere, man elſker ikkun for andres Skyld; det gjør mig ondt for Menneſkelighedens Vres Skyld, for Fornøjelſens Luſkerie, at det er ſaaledes; men det er en alt for beviist og vis Sandhed; den lader ſig tage og føle paa. — ” O, du gjør mig gandske troſteløs; ja, min Forſtand fatter og begriber det alt, hvad du ſiger, og det er min Ulykke; men mit Hierte, Mirſa, mit Hierte ſetter ſig op imod dig; Det taler for Fatme; hun er ſaa deylig! — ” Ja dog, det er hendes Deylighed, du troer, men Deyligheden, min Ven, er bedragerſk, den bedrager ſig ſelv. Jeg kunde herom indlade mig i de meſt overtydende Beviſer; du ſkulde høre paa mig, Sandheden ſkulde trænge ind i din Siel, og du ſkulde dog ikke ville lade din Kierlighed fare. Et Øyekaaſt af Fatme, jeg tilſtaaer det, er mere overtydende, er mægtigere, end alle vore Taler; men, min kiere Salem, vil du give Erfaring Ret? Man pleyer dog ikke at imodſige denne Lærerinde. — ” Hvad ſiger du, min Ven, min Ven, min Lærer? — ” Hvor let vil jeg bevife for dig, at Fatme ikke elſker for din Skyld ſelv. Hvad ſiger jeg? Hun elſker dig for andres Skyld. Jeg falder immer igien paa denne ulykelige Sandhed; døm ſelv, har du Styrke og Mod nok til

til

til at ønske, at du herudi maa blive underviist? Du maa være oprigtig.

Salem var ved disse Ord kommen i en forfækkelig Forlegenhed; Han ønskede med Utaalmødighed gandske at blive overbevist om Sandheden, den han dog med saa stor Forlængsel stødte fra sig. "Ja, raabte han, jeg er overbevist, at Fatme ikke elsker mig saaledes, som jeg ønskede det." Og et Øyeblik derefter, sagde han af inderste Hierte: Hun elsker mig saa smt! — "Kom, sagde Mirsa, fat en Beslutning, min Søn, jeg vil overbevise dig."

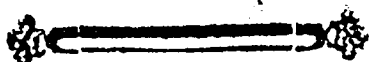
Hvilken forfækkelig Situation for en Elsker! Hvilke Storme i Salems Siel! Endelig falder han ned for Braminens Fodder, ligesom et Menneske, der er uden for sig selv. "Belan, Grusomme, saa riv mig da ud fra min Bildfarelse, som jeg forbander, og som jeg tilbeder; gjør mig til den Allerulykkeligste iblant Mennesker! Jeg vil gjøre dig til den Bifeste, sagde Mirsa, og strax vandt Salem nye Yndigheder ved den lærde Bramins Magt, som havde de alementariske Geister paa sin Side. En vissere Kunst at befalde, en endnu mere forførist Tone skulde forene al Yndighed og alt indtagende Væsen i Fatmes Dyne; men ved denne samme Fortrydelse, thi det var en af de forunderligste, skulde Salem i alle andres Dyne være heslig, ubehagelig, uden Wittighed og uden Anseelse. Salem skulde nu i visse Maader ikkun blot være til for hans Elskelige, og det var ham forbudet, at opdage denne Hemmelighed, førend i det Øyeblik, naar han skulde see Mirsa igien.

Salem, drevet af kæmpende Ønsker, iler til sin Fatme: "Du elsker mig altsaa, Fatme, med en Kierlighed, som udholder enhver Prøve?" — "O, der er du endnu igien, ligesaa latterlig som i Morges! I Sandhed, jeg maatte døe af Bedrøvelse, og — Salem, hvad skal jeg gjøre, for at overbevise dig derom? tael!" — Og Salem sagde i sin Siel: Hvilken Glæde, hvilken Triumph, for mig, om Mirsa har faret vild!

Aldrig havde Fatme elsket hendes Salem saa høyt, aldrig havde han ladet see mere Tæffelighed og Yndighed. De gaar i Selskaber, Fatme hører allevegne, at Salem er utaalmodig og kiedsommelig; han er saa heslig, at
man

man løber for ham. Naar han aabner Munden, saae man paa hinanden og sagde ved sig selv: Det er dog sært, hvor grov, hvor modbydelig, og hvor dum, han er bleven. — Og dog havde Salem aldrig havt en skønnere Tone, aldrig mere Bittighed, mere Ild og Indbildningskraft, og Fatme havde fundet alle rørende Virkninger deraf. Salems Klæder syntes intet Behageligt, intet Fiint, at have; de vare gjorde paa den forunderligste Façon, og havde den viderligste Farve. Hans Elephanter, hans Bærestoel, hans Juveler, bleve ikke mere anførte som Mønstere, og naar man talte derom, gjorde man dem latterlige. Ved Hoffet gav man aldeles ikke Agt paa ham; neppe blev man ham vaer i Selskaber, saa pægte og nikkede man ad hinanden paa ham, som paa den seltsomste Skabning, der var berøgtet for sin udvortes Ansæelse, og for alt, hvad der var ved og omkring ham. Derfor, Madame, sagde de unge Gieffe i Algra til Fatme, begribe vi ikke, hvorledes saadant et Fruentimmer, som hun er, har fundet lade sig indtage af et saa usfordrageligt Menneske. Seer hun da ikke, hvor afskyelig hekelig han er? Han har ikke den mindste Gnist af Forstand; Han er Riedsommeligheden selv. Man kalder ham Uben ved Hoffet; han er ret en Bedersyngaelighed.

Fatme føler alle disse Pile; de trænge alle ind i hendes Hierte, og saare det meget. Salem gif, saa at sige, med hans Dyne efter hendes Hiertes hemmeligste Bevægelser; Han sandt derudi Lune, Egenfindighed, og noget Koldt. Dette tiltog Tid efter anden; hun var ikke mere saa ligefrem, ikke mere saa hiertelig i hendes Omheds Udtrykke; ikke mere saa omhyggelig for at befalde ham. Han overraster hende, da hun er nedsynken i en dyb Tungsindighed; det gysr i ham. "Hvad fattes dig, deylige Fatme?" — "Intet, intet." — "Men der er saadan mørk Skye over dit Ansigt?" Hun lader en Taar trille ned paa sit Bryst. — "Du græder, min allerdeyligste Fatme; hvad kan vel tvinge disse Taare ud af dine deylige Dyne? Ach! du elsker mig ikke mere." — "Hvad? endnu immer kommer du med dine sælsomme Indfald? Kan man ikke være bedrøvet, uden at man derfor ophæver at elske dig?" — "Hvorledes? du er bedrøvet; og
vil

vil misunde mig den Sødhed, at dele din Bedrøvelse med dig?" — "Gak bort fra mig, Salem, du krænker mig endnu mere; du er det grusomste Menneske, jeg kiender; mig tykkes, du udspender alle mit Hiertes Hemmeligheder." — "Men dersom du elsker mig, maa du da have Hemmeligheder for den sømteste, den trofasteste, Elsker? Nok engang, forraader ikke dine Taare dig? Fatme græder, og jeg veed ikke Aarsagen til hendes Graad!" — "Hvad vil du have af mig, Salem? Verden er mig utaalelig, — forhadet." — "Ach! hvad gaaer dig Verden an? Du elsker mig; jeg tilbeder dig: du er min Guddom." — "Hvordan? bliver Fatme ved, og tørrer Taarene af, hvorved hun endnu blev smukkere, endnu mere intagende; jeg skal være omgivet af Folk, som søge deres Fornøjelse i, at de kan quæle mig, mig — O du veed, hvor meget jeg elsker dig; jeg kan ikke udstaae, at man gjør sig Umage for at fornede dig; at fornede mig." — "Ach! hvad bryder jeg mig om alle Folkes Snak, om hele Verden, naar jeg ikkun har den Lykke at befalde min deylige Fatme." — "I mine Dyne har du gandske vist alle de Gaver, som kan befalde; men — det fortryder mig, at andre Folkes Dyne ikke see lige saadant som mine." — "Og du har immer sagt mig, at du elskede mig ikkun for din egen Skyld," sagde Salem med Taarene i Dynnene. — "Og hvem siger da andet? Hør, Salem, du bliver nu forfærdelig underlig; din Omgang bliver ufordragelig, man kan ikke mere forliges med dig; jeg er meget ulykkelig. — Fatme taler ikke ud; hun græder endnu, hun hulker, støder hendes Elsker tilbage, som kysser kiønt paa hendes Haand; hun gaaer bort, lukker sig inde i sit Kammer, og vil ikke anhøre Salem. — Ach Mirsa, Mirsa, jeg er bange, at du har Ret!

Man bringer Fatme paa nye igjen meget Fortredeligt for Dren; og dog var aldrig Salem forekommen hende saa elskværdig; men han blev det immer Lid efter anden mindre for andre. Fatme maatte udstaae nogle Spotterier for hendes Smags Skyld; det Dyeblik nærmede sig nu, i hvilket hendes Smag skulde opofres Forsængeligheden; Seyeren over Egentierligheden er ikke let at erholde.

Vi forbigaae en Mænge smaa Omstændigheder, og hvorledes den Modbydelighed gradewis forøgedes, som Fatme lod see. Vi ville ikkun sige, at Salem, som virkelig endnu var sømmere, ibrigere i sin Kierlighed, og mere indtagende end tilførn, var udsat for hans Elskeliges Haardhed, Brede, Spot og Forhaanelse selv. Han kom endelig saa vidt, at han ikke mere kunde tvivle om Virkningen af Mirsas Trusel, i det han fik følgende Seddel:

” Det behøves ikke, at vi længer skal martrø og kvæle hinanden; forlang ikke Regnskab af mig for mit Sindslav og mine Tanker, jeg skulde selv vanskelig kunde udvikle mig dem. Jeg holder dig altid for elskværdig; men jeg fornemmer, at jeg ikke elsker dig mere. Ingen Betyndelser! jeg beder dig, forskaan mig derfor. Jeg har stridet med mig selv, for at forskaane dig for denne Tilstaaelse; den er mig afsvungen. Jeg venter en ligesaadan Opførsel af dig; vi skulle nu ikke mere faae hinanden at see; men vær imidlertid forsikret om min Høvyagtelse.”

Satme.

Salem havde endnu ikke læst denne bedrøvelige Skrivelse til Ende, førend han allerede laae for den Troelses Føder: ” Utaknemmelige, raabte han, og græd af gandske Siel, der er altsaa Enden paa en Kierlighed, som skulde vare æoig! Hvad har jeg gjort dig imod? Hvad er min Forbrydelse? Har jeg ikke mere hint behagelige Væsen?” — ” O du har det altsammen, jeg har jo skrevet det dig til; men Salem er det nok, at være elskværdig, for at blive elsket? hvor grusomt er det, uophørlig at høre sit Val og sin Smag at imodstaaes!” — ” Jeg forstaaer dig; du taler tydelig nok; jeg mishager mine Medbetylere; Ondskabfulde Mennesker.” — ” O, alle Folk.” — ” Og dog, hvad ere alle Folk for to Elskende?” — ” Men man maa dog og leve lidet for dem.” — ” Ach Utroe! du har affagt min Dødsdom; ney, du elsker mig ikke for min Skyld. Skiulet falder bort; triumpherer, grusomme Mirsa! Ach Fatme, dersom du vidste . . .

Salem vilde tale, uagtet Braminen havde forbudt ham det, og aabenbare den ulykkelige Fortryllelse for
Fatme,

Fatme! da den gamle Mand med sit hvide Haar lod sig see. "Nu min kiere Salem, vil du endnu fremdeles være et Spil for de jordiske Drømme? Erkiender du din Bildfarelse? — Fatme, I vare begge to forblindede; du, da du lovede ham en Kierlighed, i hvilken Forsængelighed ikke skulde have nogen Deel; og han, da han fæstede Troe til denne din Dumbhed, som overstiger det menneskelige Hiertes Kræfter. Lader eder ikke forstyrre ved dette lidet Ophold i eders Kierlighed; forener eder ved et nyt Baand, uden videre Følger; jeg er tilfreds og fornøjet, naar jeg har lært eder begge at kiende Sandhed. Jeg ophæver den Fortryllelse, formedelsst hvilken Salem var saa meget forskiellig fra sig selv; Enhver vil herefter see med Fatmes Dync."

Fatme elskede nu Salem med større Henrykkelse, end nogen Tid tilforn; hun begik endog Daarligheder for at behage ham; men hun lovede ikke mere, at sige ham, at hun elskede ham blot allene for hans egen Skyld. De drak endnu immer af Kierlighedens Bæger; Rusen deraf forrykte vel ikke Salem mere saaledes, at han forglemte den Prøve, paa hvilken Braminen havde sat ham. Historien legger til, at Fatme tilsidst skulde være bleven Salem utroe, og at hun elskede et Menneske, som var uden Bittighed, uden smuk Skabning, af ingen anseelig Fødsel, uden Talenter, uden Dyd og uden Fortieneste; men han var efter Moden. Man vil ogsaa paastaae, at Salem har troestet sig selv derover; han syntes at være omvendt. Imidlertid foer dog engang det Spørsmaal ham ud af Munden til Nirsa: "Er det ogsaa gandske vist, at Fatme ikkun elskede mig for andres Skyld?"

Fortsettelse af Lma og Lemosoff.
 En Fortælling. (See No. 40.)

Saaledes havde jeg tilbragt en Maaned, da M. sædelig, venlig, og med en ærbødig Mine kom til mig; jeg tilstaaer, hans Opvartning glædede mig, den gav min Stolthed nyt Liv. Fyrsten berømmede min Skønhed, og med største Vaersomhed forsikrede mig om sin Kiærlighed, og han var en snarere gaaet bort, førend den heele Hof-Sværms besøgte mig paa ny; med en stolt Mine triumferede jeg nu over min Seyer. Men i det min Stolthed blev tilfredsfillet, opstode nye Smerter for mig. Lemosoff, som selv havde tilskyndet mig til denne Opførsel, blev jalour; han tilskod reent ud, at han satte Mistillid til min Troeskab, da jeg derimod forsikrede ham det jeg oprigtig føelte, at al den Forsængelighed, uagtet jeg fandt Behag i den, aldrig kunde formindste den Vellyst, stedse at elske ham og stedse at blive ham troe.

M. fordoblede sin Hestighed, og Lemosoff svævede imellem Kiærlighed og Jaloufie, imellem Haab og Frygt. I Centrum kom vi sammen, og vores smaae Stridigheder endtes stedse med at tilsiige hverandre en evigvarende Kiærlighed. En Aften da jeg ventede Lemosoff, lod Fyrsten sig melde, jeg forvændtede ikke hans Komme, jeg blev forskrækket. I det han kom ind, var han meget venlig, taledede meget, men gandske ligegyldige Ting; men da min Hofmesterinde under et Paaskud gik ud, og jeg blev allene med ham, viiste han sig tydelig som han var, han søgte først med Venlighed at overtale mig til at belønne hans hæftige Kiærlighed, dernæst ville han forblinde mig med al den Ære og Rigdom, han

Han efter sin Magt og Ansæelse kunde forskaffe mig, og da intet kunde overtale mig, prøvede han paa at indjage mig Stræk. Men Julies Lærdom havde ikke aldeles dæmpet al Følelse hos mig. Var det end ikke Dyden, saa paa-lagde Weru mig dog at viise Afsky for M. Forslag og Tillokkelser, jeg vovede derfor at sige: jeg foragtede ham og alle hans Tilbud, som ikke kunde erstatte mig den Fornedrelse, i hvilken han ville styrte mig, jeg udstødte de haardeste Bebrejdelser imod ham, foreholdt ham hans nedrige Opførsel, og som jeg meere og meere blev opbragt imod ham, lod jeg ham føle alt hvad jeg kunde tænke, og med Munden tale, i Haad han skulle opgive sit Forhavende. Men han kastede sig for mine Fødder, søgte paa nye med de kærligste Udtryk at overtale mig, og da intet kunde hjælpe, sprang han op, og svoer min Faders og Lemosoffs Undergang, dersom jeg ikke strax overgav mig til hans Willie, han taug, saae paa mig og ventede mit Svar.

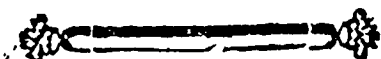
Jeg svarede ham skielvende: At jeg Elendige! jeg maa da ved at tale, afsige Dom over Fader og Elskere; jeg bifalder aldrig deres Forlangende, min Herre; — men, sagde jeg med noget meere Moed, jeg er forvissat, at ingen af dem tager imod en Lykke, jeg ved min Wres Tab kunde forskaffe dem, og, at de begge meget heller vilde miste Livet, end overleve min Vancere.

Hvad jeg sagde var forgieves, min Modstand var for svag, han blev alt meere og meere heftig, og hans Udsærd havde bleven Bold, om ikke Lemosoff i det samme var kommen til Døren, og i det han kom ind, sagde Fyrsten: Frøken! intet ligner min Brede, dølge derfor denne fordømte Hemmelighed; thi ellers skal det være ude med deres Kærester. Hans Dyne gaisrede af Forbittrelse, og med en haanlig Mine vendte sig først til mig, og sagde: Farvel Frøken, jeg forlader dem, og til Lemosoff: Kom de siden i mit Cabinet, Keyserindens Tjeneste udfordrer, at jeg taler med dem; og derpaa gik han.

Lemosoff blev stiv af Angest, jeg stod uden Bevægelse, ingen af os kunde tale et Ord. Endelig brød Lemosoff ud: Nu naadige Frøken, nu er det dog alt for vist, nu er det besluttet, M. er lykkelig; endelig maatte Kærlighed-vige hos dem for at mætte Vergierighed, og
min

min oprigtigste Gienkierlighed ligge under for Magten af
 en skammelig Tilbøielighed. — De gjør mig største
 Uret, Lemosoff, dersom de vidste, hvor idt jeg fortjener
 disse Rebreydelse, og derpaa forta'te jeg ham, hvad der
 var passeret. Jeg er forloren, raakte Lemosoff, uden
 al Redning, M. venter mig, han vil vist forbyde mig,
 eller maaskee gjøre det umueligt for mig, nogenstade at see
 dem meere; Ak jeg Ulykkelige! deres nederdrægtige Julie
 er vist Marsag i vores Ulykke; forlad mig, kæreste Ema,
 at jeg kunde have dem mistænkt, mit Hierte havde ingen
 Deel deri; thi det er opfyldt med Kierlighed og Hønsag-
 telse for dem. Herpaa bleve vi eenige om, at han skulde
 komme til mig igien, naar han kom fra Ministerens Cabi-
 net, for at fortælle mig deres Samtale. Lemosoff gif,
 og med største Urolighed ventede jeg paa hans Tilbage-
 komst: Endelig kom han, men faldt asmagtig ned for
 mine Fødder; M. har svoret min Undergang, sagde han
 med afbrudte Ord, Hoffets Gist, Magtens Misbrug og
 Lasters Kilde, har udseet mig, ja besluttet, at jeg skal
 være et Slagtoffer; — kæreste Ema! jeg er forloren.
 Underkastet en mægtig Medbeylers fri Billie og en onde-
 skabsfuld Qvindes listige Rænker, vil de nu snart komme
 til at forglemme mig. Hoffets Bøllyst, dets fortryllende
 Forblindelser og tillokkende Qere, disse Blomster, som
 skine Lasterstorne, vil snart forføre dem, og berøve dem
 deres Uskyldighed. Jeg reyser, kæreste Ema, jeg maae;
 ak! hvem skal da erindre dem om Lemosoffs Navn? —
 De reyse? — Ja! en Umerne skelig befaler mig det, den
 grusomme Minister har paalagt mig i vor Monarkindes
 Navn at reyse til Riga i Morgen. — Hvad? — reyse
 i Morgen? — Forfærdelige Skilsmisse! — umenneskelige
 Pligt! — Hvorledes Lemosoff har de ey kundet undskylde
 dem derfor? — Nej! det er umueligt; — jeg maae reyse,
 jeg seer forud, at jeg mister dem, og min visse Død er
 besluttet, om jeg bliver; grusomme Forvirring saaledes at
 svæve imellem Kierlighed og Pligt! — De fortørner mig,
 Lemosoff, da de troer, at deres Fraværelse skulde befor-
 dre Ms. Lykke, jeg vil døe eller være deres, jeg vil enten
 evig evig tage Deel i deres Skiebne, eller aldrig høre no-
 gen anden til, og derpaa vil jeg give dem min Haand. —

Ema!

gen til min Fortvivlelse, jeg bebrejdede hende, at hun ved hendes forsørskte Lærdom, og formedelt hendes nederdrægtige Egennytte, havde ledet mig til den Afgrund, hvori jeg nu var falden, og hvori jeg fortvilet maatte omkomme. Hun blev forskrækket, søgte at undskylde sin Opsørsel, og var meget færdig med at give gode Raad, hvoriblant et var, som den Ugudeligste maae skielve ved at udføre, og som ikke er mig mueligt at nævne. Julie! raabte jeg, de er det uværdigste og ugudeligste Kreatur paa Jorden — tør de endnu give mig et saadant Raad — gaae bort, og kom aldrig meer for mine Dyne.

Allene i mit Kammer begræd jeg daglig min Tilstand, søgte at tilfredsstille mig ved at tænke paa Lemosoff, og med umueligste Rolighed ventede den Skæbne, som ville made; men da fik jeg den skrækkeligste Efterretning, at Lemosoff, fæd af sit Fængsel, overtalt af sine Venner, og maaskee forført ved det falske Røgte om min Utroskab, havde giordt et fordeclagtigt Giftermaal i Riga, brudt sin Sed, og evig forglemt Emma, og nesten i samme Øjeblik fik jeg Brev fra min Fader, som forkyndte mig hans Tilbagekomst. Det er mig umueligt at beskrive den Angest, den Uroe, den Frygt, den Selvbebrejdelse, den Fortvivlelse, og alt det, mit Hierte piintes af. Jeg havde ikke seet Julie i nogle Dage, ikke siden jeg forbød hende at komme til mig; nu da min Angest blev for stor, lod jeg hende kalde, men fik den Efterretning, at hun var ingensteds at finde; men man bragte mig et Brev, som havde lagt i hendes Kammer. Deri tilkiendegav hun mig, at hun var rømt for at undgaae den Straf, hun ved min Faders Tilbagekomst maatte befrygte.

Jeg vovede at betro mig til en Slavinde, som nyelig havde været i Barselsens, jeg aabenbarede hende min Tilstand og Frygt; hun foreslog mig at sende sit Barn andensteds hen, og at tage mit for sit eget. Tiden kom, Nattens Mørke var mig behjælpelig, Slavinden var troe, og da jeg i lang Tid ey havde ladet mig see, foregav jeg at være syg, men var igien bleven fuldkommen vel, just som min Fader kom tilbage fra sin Rejse, saa at alle Ting søvede sig saa lykkelig for mig, at denne Hemmelighed blev skjult.

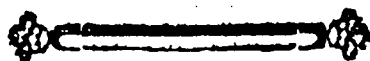
Kjæreste

Kiæreste Fader! deres Kiærlighed mod mig var mig smertelig, og jo mere de viste den, jo meere bebrydede jeg mig selv, at jeg ikke fortiente den; ofte har jeg vildet tilstaae mingandske Forbrydelse. Nu kom det dertil, at min Fader maatte aflægge Keanskab for Personer, som var besukne af den hevngierrige M., og det slette Udsald paa hans Gesandtskab blev da anseet som Utroskab. Af kiæreste Fader! de blev dømt, som Forræder; grusomme Straf (*)! haardere end Døden. Men hvilken Standhaftighed udviste de! Med Skræk erindrer jeg mig den ulykkelige Dag, da dette skulde fuldbyrdes, og med Forundring tænker jeg paa deres høye Mod, og føler endnu den samme Glæde, som da, da Fyrstens Grumhed lod sig tilfredsstille med at forvise dem til dette Landgods, hvor vi siden have boet.

Af! min Fader! denne min oprigtige Tilstaaelse, mine Føl, min Lastværdighed, vil forbitte deres øvrige Dage; men jeg igientager, at de evig skulde være blevne skult for dem, dersom jeg ikke af en anden Aarsag var dreven til at bekiende alt for dem, og maaskee naar de erfarer, hvad som har bevæget mig dertil, de da forglemmer Emas Forbrydelse. De vil finde en Forbedere for mig, en Datter, som vel er ulykkelig, men som vist ikke skal formere hendes Moders Skændsel, og denne er Stepanine. — Stepaneni? raabte Lemosoff og Mastroff paa engang. — Ja! hende er det, sagde Ema, see hende her i mine Arme, hun fortjener en bedre Skæbne. Kiæreste Fader, lad deres Kiærlighed, som stedse har været mig dyrebar, men hvortil jeg ved min Forbrydelse har tabt min Ret, lad den tilhøre Stepanine; gid hun maa leve for mere og mere at gjøre sig værdig til deres Godhed; gid de min Fader maae finde Trost og Glæde i hende og da vil jeg gierne døe.

Det er umueligt at beskrive Stepanines blandede Glæde og Sorg, den Skræk, som afveklede Medlidenhed
hos

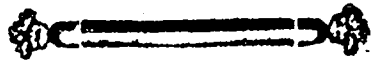
(*) Forræderes Straf var paa den Tid, at Næsen og Øren bleve dem affkaarne, og derpaa hensejndte til Siberien.

hos Matheoff, og Lemosoffs Skam og Forvirring. Lev, min kiære Ema, sagde den ærværdige Fader, og dine Taare udslætte dine Tønl, og din inderlige Fortrydelse forsikre dig om Forladelse. Men du grusomme Lemosoff, betragt dit Slagtoffer, glæd dig over hendes Kummer, det er din Gierning; see hende døde, og triumpher. — Ak! min Fader, sagde Lemosoff, — og i det faldt han som død i Stepanines Arme.

Ema kunde en taale at see Lemosoff i den Tilstand, han blev derfor bragt i et andet Kammer, og da han var kommen til sig selv igjen, bad han om at maatte tale med Ema. Han kom ind, og kastede sig ned for hendes Fødder; Ælsværdigste Ema! sagde han, tillad mig at tale, jeg er straffskyldig, jeg har høyligen fortrønet den dydige Ema, i det jeg har brudt Æres- og Trokabsbaand; men mit Hierte havde aldrig nogen Deel i mine Forbrydelse, hvilke jeg vist ikke havde begaaet, dersom man ikke ved Underfundighed og Legn havde opvaft Mistanke hos mig, og siden underholdt den ved idel falske Efterretninger, og deri bestaaer min heele Forsælse, at jeg har troet, hvad mig er bleven sagt. Da jeg kom til Riga, blev jeg strax i Fæstningen arresteret, kastet i et mørkt Hul, og saaledes tilbragte jeg nogle Dage i qvælende Kummer. Arrestforvareren, vort over min Tilstand, og da han tillige troede, at min Forbrydelse ikke maatte være stor, tillod mig nogen Frihed, uagtet den strænge Befaling, han havde at holde mig paa det noyagtigste indelukket, og jeg fik Tilladelse at have min Kammerdiener Volkof hos mig. Denne Føvelighed satte Mod i mig, jeg bad Statholderen tillade mig at sende Volkof til Petersborg i et Erinde, som angik min Familie; han tillod det, og jeg affendte ham med fornødne Breve og Anviisninger allene for at faae nogen Efterretning fra dem, for at blive forvissnet om deres uforanderlige Kiærlighed. Guld af Urve og Frygt medens han var borte, syntes mig den Tid grusom lang, jeg oppebiede ikke hans Tilbagekomst, men fortroede mig til Opvarteren i Fængselet, som var den, der bragte dem Brevet. (Slutningen følger.)

Hun mærkede den snart, foreholdt mig den, bad mig idelig og indstændig at aabenbare hende hvad som kunde være Aarsag til denne Forandring, jeg tilstod endelig den hele Hemmelighed, jeg sagde hende at jeg bar en Afstkye for mig selv, og vilde blive det for den gandske Verden, og da min Kone uagtet hendes kiærlige Omgang blev mig til Last, forlod jeg hende, og dette Tab kostede hende Livet; tillad mig at bortjage denne Erindring!

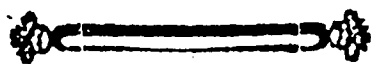
Jeg haver overvældet dem Ema med Bedrøvelse, var mit Blod tilstrækkeligt, dermed at giengielde for al deres Sorg og Tab, da skulle de i dette Øyeblik see det rinde for deres Fodder ud af mit angerfulde Legeme, men det er for ringe Straf imod den Skam, hvorudi en saa anstet Familie ved min Ubefindighed er indhyllet. Overlad mig Samvittighedens Nag, lad den straffe mig her, grueligere kan jeg ikke piines, og da vil det komme an paa hvortlænge Fortvivlelsens ydersie Magt vil tillade denne langsom Død, og aldrig kan de faae en tilstrækkeligere Hævn over den strafskyldige Lemosoff. Her holdt han inde at tale. — Den sagde Ema, hestia, de skal ikke døe. Hun vendte sig til Matheoff, Al! min Fader sagde hun, vær en solesløs ved hans Fortrydelse, jeg troer den er oprigtig, jeg troer han er dydig, og jeg troer han elsker mig endnu. Stepanine græd og Lemosoff kunde ikke tale et Ord. Efter en kort Tausshed reiste Matheoff sig fra Stoelen, jeg er tilfreds saade han, ja Lemosoff du skal være min Søn, og du min Datter tag denne Egtefælle af min Haand, uskyldige Stepanine omfavn din Fader. Ema og Lemosoff gav hinanden Hænderne, og med Henrykkeise lovede en evig Troeskab; Matheoff lagde selv sin Haand paa dem, og bekræftede deres Forening.

Emas Helbred tog daglig til, hun glædede sig ved at kunne leve for en om Fader, en kiærlig Egtefælle og en dydig Datter, hvis tilkommende Lykke hun nu saae sig i Stand til at befordre. Kenserinden blev underrettet om alt dette, længt fra at tage Lemosoffs forsamte Commission unaadig op, blev hun rørt over disse forelste Skiebne, og som hun fandt Behag i Lemosoffs Udemodighed, lod hun denne forurettede Familie falde tilbage, ophøjede Lemosoff til anselige Embeder, indsatte Matheoff sin forrige Ære, For

Formue og Værdighed. Lemosoff glædede sig ved at have erstattet den Kummer og Elendighed, som Mathoff med sin Familie var kommen udi for hans Skyld, i Besynderlighed glædede han sig over at kunde leve med Emma og see hende tilfredskillet. Kiærlighed og Erkiendtlighed var altid i deres Munde, og de bleve anseete i det heele Rige for den lykkeligste Familie.

Om Hedningernes Mode, at Konerne skal brændes med deres døde Mænd.

En vis Reifende som giennemvandrede den Mogolske Stat, fortæller at være kommen igiennem et Land, hvor Konerne maae brændes naar Mændene ere døde. Hans Fortælling derom er denne: Jeg havde aldrig seet slige Catastrofer, siger han, og jeg maae tilstaae, at jeg naaget den Gysen man finder over at see sin Egtfælle døe, dog var saa nysgierrig, at jeg maatte overgive mig denne Lidenskab, og være et Vidne til dette Opsyn. Saasom den store Mogul, Vice-Kongerne og Gouverneurerne i Indien bekiende sig til den Mahometanske Religion, saa bemøye de sig saa meget desmeere for at aflegge og udrydde denne hedske og barbariske Skik, men den er grundet i en saa dybt roedsæstet Fordom paa nogle visse Districter, saa at man endnu seer alt for ofte Exempler derpaa. Mange Koner reise, for at undgaae at giøre dette bedrøvelige Offer, ud i et andet Land hvor Hedningenes Religion har meer Frihed; thi dersom de bliver, men følge ikke denne fæle Praxis, saa ere de sat i Fare for tusinde Voldsomheder. De maae skære sig Haaret af Hovedet, hvilket der er den skammeligste Straf de kunne udstaae; de maae lade sig bruge til de ringeste og foragteligste Forretninger, og bære et Slags rød Klædedragt, som Forringelse og Nedrighed fører med sig; man holder for, at denne grumme Mode har sin Oprindelse fra et Land, hvor Konerne, naar de ikke kunde lide deres Mænd længer, gjorde sig ikke noget af at give dem Forgift. Det at de skulde brændes levende efter Mændenes Død, blev anseet som det virksomste Middel mod denne Forseelse. Man har endogsaa
bildt

bildt dem ind, at de som ville døe med Mændene, skulde komme i et behageligt Liv med dem. En Kone som vilde erholde denne Lyksalighed, fik for Penge Tilladelse af Gouverneuren til at vorde brændt tillige med sin afdøde Mand's Legeme. Jeg gik en Gang en halv Mil uden for Byen ned ved Brædden af Ganges, paa et Stæd, hvor Indianerne pleje at brænde deres Dødes Legemer. Jeg fik der at see et dødt Menneske, som laae med Fodderne ud i Floden; tæt ved ham, tre Skrit fra Floden var der en lille Hytte som var sex Fod i en firkant, og var bygget af Træ og Straae, hvorinden i var opreist et Baal. Imedens jeg stoed og betragtede dette bedrøvelige Syn, kom den Af-dødes Kone gaacende, med et Klæde over sig, og med en stor Mængde Folk bag efter, samt en Musik af Hautbois og Trommer for sig. Piger og Koner sang og dandsede foran Enken, som var pyntet med sine smukkeste Klæder, og havde Kinge, Armbaand og andre kostbare Prydelser paa Fingre, Arme og Been. Da hun var kommen hundrede Skrit nær, gik hun i Vandet, tillige med mange andre Fruentimmer af hendes Slægt og Venner, som vare fulgt med hende. Da hun kom til hendes Mand's Liig, toog man det op, og bragte det hen til Baalet, og imidlertid gik hun tre gange ud i Vandet. Den tredie gang blev hun noget længere deri end de to første; og gik siden hen mod den lille Hytte, hvilken hun gik tre gange omkring. Hendes Naarørende og hendes Venner kom derpaa og omfavnede hende, samt gratulerede og sagde hende det sidste Farvel, hvorved hun viiste dem sin største Fornøjelse. Derpaa kom der et ungt Menneske frem paa sexten Alar omtrænt, og kastede sig ned for hendes Fodder, viisende ved sine Sukke og Taare, hvor føleligt det var ham at misse disse to Personer som han havde at tilskrive sit Liv, og som vare ham de kæreste han havde. Men Moderen var stedse bestandig, og gav ikke det mindste Tegn fra sig til Bevægelse, men gik ind i Hytten, satte sig paa Baalet, og lagde sin Mand's Liig paa sine Knæe. Derpaa gav man hende en Fakkell at hun selv skulde stikke Ild paa Brændet, man stoopede tillige Gabet paa Hytten til med Brænde og Halm; hvorefter otte eller ti Personer som var gandske nøgne, og saae fælere ud end vore Smedde elle

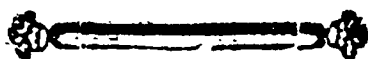
Stor,

Storsteensfeyere, satte Ild paa alle Kanter udvendigen; siden kastede de tillige Olie paa Ilden, og gave sig til at tude forkræffeligen, uden Tvivl paa det at de Omstaaende ikke skulde høre Konens Skrig.

Tænker over Fødsels-Dage,
tilligemed
et Fruentimmers Betragtninger paa hendes
Fødsels-Dag.

Saa meget som man har Marsag at glæde sig over, at formedelst Videnskaberne's lykkelige Igienbringelse, og den igien oprettede Frihed til at tænke, saa mangen Overtroe er bleven udryddet, som havde tiert Barbariet til en Formuur, og været Fornuften og den gode Smag i saa lang en Tiid hinderlig: Saa megen Marsag haver man derimod at bejamre Sandhedens og Dydens Skæbne, naar de i deres uforsigtige Venners Hænder blive til Martyrer, og see sig alt for ofte brugte til at forstyrre deres eget Rige. Dette skeer altid, saa snart en Sandhed, uden for dens Sammenhæng, med Hukommelsen bliver begreben, og en Dyd, forenet med en, om ikke vildfarende, dog utilstreffelig Kundskab, med Levenhed, bliver sat i Dvæls. Paa disse Beye er det gandske let at overbryde disse lykkelige Rigers evige Fred; at føre Sandhed imod Sandhed, og Dyd imod Dyd i Feldten. Der er herved i Besynderlighed en farlig Omstændighed, at man har merket, hvorledes Vildfarelse gemeenlig med større Hestighed griber Sagen an, end en tydelig Kundskab nogen Tiid pleyer at gjøre; thi som denne frembringer ifkun mandlige og betænksomme Besluttelser, saa bliver hiin, som oftest, med en Storm af Lidenskaber, ledsaget. Vore Sieler ere ligesom i Striid med sig selv, eftersom de ved en utilstreffelig Kundskab dog aldrig kan blive roelige og visse paa deres Sag; de maae altsaa ligesom ved en Storm kaste sig selv over Ende, naar de ville gjøre eller lade noget; og denne er da gemeenlig uden Maadelighed, ligesom en Mands Løb, der af en høy Bakke reder ned i en Dal. Det skulde ey være saa let en Sag at afgjøre, fra hvilken Side Sandhed og

Ret

Retfæffenhed meest Skade bliver tilføjet, enten af deres Venner, eller af dem, som forkynde dem offentlig Krig. En god Absigt uden behørig Lys har en sielden foranlediget saa heftige Forsøgeiser, som et Eedsvoren Had imod Dyd og Gudsfrugt neppe har kundet tilveie bringe. En blind Forsægter er en uforsønligere Tyran, end en bitter og aabenbar Fiende. Af denne Grund kan man allerede gjøre Sandheden en Tieneste, naar man søger at styre en Misbrug deri, som i vore Medborgeres Dyd og Lyksalighed, maaskee, kunde have en skadelig Indflydelse.

Til denne Betragtning er os givet Anledning af et Fruentimmer, som over hendes Fødsels-Dag har meddeelt os saa artige Tanker, at vi gjøre os en Ære af, til almindelig Opbyggelse, samme her at indrykke. Er det skönt i det øvrige en Materie, som lover lidet af Dybsindighed; saa er den dog vigtig, naar den til Tænkelighed og Nidmyghed imod vor Bønsens milde Skaber, til denne ubeskrivelig skønne Fornemmelse, kan give nogen Anledning.

At fødes, og at døe ere vel iblant os saa bekiendte Forandringer, at de for deres Nyheds Skyld synes ikke meere at fortiene vor Opmerksomhed; men vi de saa ofte har været i vore Tanker, som de for vore udvortes Sandser have forestillet sig, og om følgerig vore Betragtninger derover ere saa jævnlige, som vor Erfaring; dette er et Spørsmål, hvis Besvarelse vor Afhandlings Vigtighed vil bestemme. Det bliver engang vist, at iblant alle de Dage, som vi her tilbringe, er ingen Dag vigtigere end den, der aabner Indgangen for os til denne Skueplads, og den, som Jiden befaler os at træde af, og vil fordre vor gandske Liv og Lednet af vore Hænder. Ligesaa lidet er det et Indfald, som for Partieskhed kan bestyldes, at en alvorlig Betragtning over disse tvende ærværdige Dage kan hellige vort hele Livets Løb. Man er vant til at tilstaae Døds Betragtningerne dette Eftertryk; men hvad sig vor Fødsels-Dag er angaaende, da har man, siden den Tid, om jeg ikke tager feyl, begyndt med mindre Agtsomhed at begegne den, da ey allene Cometer, men ogsaa de øvrige Stjerner have tabt deres Ansæelse iblant os. Da man endnu adspurgte Himmelen om sin tilkommende Skiæbne, og, formedelst Tegns Udleggere, allerede i Buggen blev til en lykkelig eller

ler ulykkelig Mand; saa vidste man af Hiertet at takke Fødsels-Dagen, naar den havde befriet os fra tvende stridige Planeters Sammenkomst, og sat os under et lykkeligere Tegn ind i Verden. Man forevigede Erindringer om saa uskatterlig en Belgierning, formedelsi de igientagne Fester, og den frydefulde Fader overleverede til hans Børnderes Fødsels-Dage, som de sikkerste Forskrivninger paa deres tilkommende Belgaacnde. Bayle vilde have forskaffet sig en nye Fortieneste, dersom han tillige med Cometerne havde kuldkastet Fødsels-Dagenes Tyrannie. Thi denne piinlige Andagt var uskyldig en Overtroe. Men det har vel, maaskee, været imod hans Absigt, at man nu omstunder udstriger Cometerne for Pralere, og ey giorre andet af dem, end ligesom de kom ikkun frem, for at blive foragtede. Sandstee det vilde ogsaa lige saa lidet behage denne Overtroens Fiende, at man nu omstunder ey med Opmerksomhed vil betragte nogen Dag af sit Liv, eftersom man ellers, med Overtroe, havde betragtet den. Hverken Cometerne eller Fødsels-Dagene ere skyld deri, at Wildfarelse og Eensfoldighed have mishandlet dem.

Men vi handlede meget urettelig, dersom vi nu just af den Marsag ville gjøre Spot af dem, eftersom vi tilforn havde udviist en overdreven og daarlig Hovagtelse for dem; men denne er Menneskenes sædvanligste Uretfærdighed og Overilelse: De tragte efter at undgaae en Wildfarelse, og styrte sig i en anden. De lære at kiende en Sandhed, og bruge den, formedelsi en ulykkelig Misforstand, at bestide ti andre dermed. De sætte sig for at udøve en Dy, og overdrive den saa længe indtil den bliver farlig for ti andre. Stierne ere ikke opsullede, for at forraave Forlynets evige Raadslutninger, som det til vort eget Beste vil have skiult for os; men de skal tiene os til Beviss paa den allersuldfømmenste Verkmesters Almagt, Wiisdom og Størhed, som kan skabe Verden og igien legge dem øde. Saaledes er vor Fødsels-Dag ey heller bestemt til at give vor Overtroe Næring og Materie: Men den skal tiene os til en bestandig Aaledning, med Taknemmelighed og Ydmyghed at erindre os alle de Belgierninger, som vi paa den samme bleve deelagtige udi, da Faderen, Verdens Fader kalde os ud af Støvet, og gjorde os til Borgere i hans lykkelige

lige Stat. Efter denne foreløbende Retfærdiggørelse, hvorved vi formode at have forebygget alle vor lærde Correspondentindens Betænkeligheder, ville vi nu uden vigtige Forandringer lade hende selv tale.

(Slutningen følger.)

Moraliske Tanker.

De Vilde ere lykkelige, ved det at de ikke kiende Lasterne. Ere vi lykkeligere ved at kiende Dyden?

Vide vi hvorfor en Mand, som veed intet, troer sig at være en duelig Person? Det kommer deraf, at han ey veed, at han veed intet.

Det kan siges, at vi have enten solgt eller bortlaant vore Belgierninger, dersom vi ey sinde os selv betalte derfor, ved den blotte Fornøielse, at have gjort dem. Saa have Mod at gjøre utaknemmelige.

En Mand, som kunde behage alle, forstaaer ey sin Fordeel, naar han udvælger, allene at behage dem, som behage ham selv.

Det har været troet fra utænkkelige Tider, at en Understiæl iblant Menneskene var nødvendig; men i stedet for at tage sin Tilflugt til Dyden, for at gjøre denne Forstæel, har man antaget Udelstæb. Den er og den mageligste, da den gives ved Fødselen, og koster intet at erlange.

Det er ey mueligt for en Konge, at tilveiebringe et almindeligt Gode, uden at forarsage private Uleiligheder, og sølgelig, uden at stille sig blot for ubillige Fortolkninger. Men det kan være ham en Trostegrund, at Retfærdighed sielden anfaldes, at den jo snart bliver en Gienstand for deres Forundring, som fordømte den.

S i d e = B r e v
No. 45.
I 7 7 4.

Slutningen af Tanker over Fødsels-Dage,
tilligemed
et Fruentimmers Betragtninger paa hendes
Fødsels-Dag.

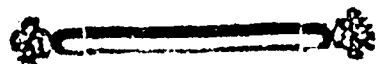
(See No. 44.)

m. 3.

Siden de engang have tilladt mig at meddele dem Betragtninger, saa benytter jeg mig nu af denne Frihed, med Forsikring, at i det ringeste min Aabenhiertighed vil understille mig fra Deres øvrige Correspondenter. Jeg vil med stor Dristighed ikkun tale om mig selv, og De vil udvise en uimodsigelig Prøve paa Deres Langmodighed, naar De uden Riedsommelighed vil høre mig. For det første vil jeg ikke berette Dem andet om mig, end det, hvori jeg kommer overeens med alle andre Mennesker, nemlig, at jeg haver en Fødselsdag, som engang var Begyndelsen af min Tilværelse her paa Jorden. Der er intet vissere, end at denne Nyhed vil komme dem meget uventelig for; thi den er i sig selv ikke noget Nyt; men om De vil tillade mig at sige Dem, at jeg i Dag helligholder min sex og tivende Fødselsdag, og er til denne Time endnu ugift, vil De formodentlig være tilfreds med min Aabenbarelse, i det De deraf seer, at et ledigt Fruentimmer paa nogle og tive Aar, imod Belansthændighed, virkelig haver en Fødselsdag. Men, min Herre! jeg haver ikke en Fødselsdag, men mine følgende Betragtninger skal ogsaa overbevise Dem, at jeg kan paa den samme være fornøjet, endskjønt den ikke for en eneste ung Herre, saa vidt jeg veed, er en Festsdag. Imidlertid tilstaaer jeg, at jeg skriver dette Brev allene for Dem, som ikke just

Æ r

holde

holde det for en gammeldags Overtroe, at fornye Erindringer af deres Fødselstune, og i hvis Dyne man ikke strax bliver til en gammel Kone, naar man velsigner den første Dag af sit Liv. De kiende Verdens frie Domme, og besidde Edelmødighed nok til, ey at underkaste mig denne. Her have De de Betragtninger, hvormed jeg haver tilbragt denne Dag:

Jeg vaagnede i Dag, uden dertil at give mindste Anledning, tidligere end ellers, nemlig strax efter Klokkeren Fire om Morgen, ret ligesom jeg skulde helligholde den Time, som indbefattede de første Dyeblis, da jeg blev til. Aldrig hørte jeg efter mine Tanker Klokkeren slaae saa tydelig, som den femte Time af denne for mig mærkværdige Morgen. Det kom mig ikke anderledes for, end som det virkelig havde været den første Time, jeg tællede paa Jorden; thi min Siæl var allerede til alvorlige Fornemmelser forberedet.

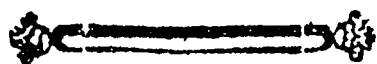
Denne var min Tilstand, for fem og tive Aar siden, sagde jeg, jeg sov uden Tanker og at vide af mig selv, langt fra den Dages Lys, hvilken jeg nu indtræder. En langt forfærdeligere Nat, end den, jeg nu har overvundet, bandt min Aands Kræfter, og sammenlænkede mit Legems Ledemod. I vare da langt borte fra mig, I søde Fornemmelser af Kierlighed, Rettskaffenhed og Ydmyghed, som nu vandle igiennem alle Braaer i mit Hierte; og i sær vidste jeg intet af dig, henrykkende Haab! at jeg iler til en lykkelig Udsædelighed. Jeg kiendte dig ikke, du alle Skønheders Indhold, mit Lives evige Fader! Men nu kiender jeg dig, og er salig, og lærer at kiende min Skabelses Værdie, i det jeg ikke med Ord kan beskrive din Umgangs Sødhed. Jeg ydmyger mig for dig, alle Væsners Væsen, og jo mere jeg ydmyger mig, jo mere bliver min Siæl henrykt og herlig i sine Dyne.

Nu takker jeg dig, at du haver beskikket mig til at leve, og at jeg lever: Du gjør mig lykkelig, uden at spørge mig ad; men nu vilde jeg med tusinde Hierte stadfæste dine Raadslutninger over mig, dersom jeg med saa mange Hierte kunde ære og elske dig.

Hvad for en Utaknemmelighed, dersom jeg med din Billie var misfornøyet, og vilde spørge dig: Hvorfor haver

ver du skabt mig? Men du skabte mig ey allene, som alle mine Medmennesker; men du bestemmede mig ogsaa Tiden og Omstændighederne, naar og hvorledes jeg, efter din evige Visdoms Udkaft, skulde betræde Jorden, under lutter Aabenbarelsen af din Kierlighed. Hvad Fordele tilvendte du mig, da du bestemmede Timen, Dagen og Aaret til min Fødsel, som skulde begynde Raden af mine Forandringer paa Jorden. Jeg lever, og seer Verden i en Skikkelse, som den for saa Aar siden ikke havde. Jeg undgik, førend jeg blev fød, de forfærdelige Tider, da man ikke kiendte dig, og det syntes forgiæves at søge Dyd og Sandhed. Var jeg da bedre, end mine nlykkelige Forfædre, som faldt ned for deres Hænders Sierninger, og for den første Deel gik den sande Religions ubeskrivelig søde Fornemmelser qvit? Ogsaa Stedet, hvor jeg først hilste Verden, er riig paa lykkelige Følger for mig. Hundrede Leyligheder, til at forbedre min Siæl, vilde kanske have bleven mig ubekiendte, dersom dette ey var mit Fædreneland. Mig oversalder en hellig Skrek, naar jeg forestiller mig, at du kunde lige saavel have sat mig i Mattens Lande, hvor Blindhed og Barbarie endnu have Boelig. Fast mere end alt dette rører mig det Fortrin, at jeg er kommen af dydige og Christelige Forældre. O min Gud! Hvad for Belgierninger udbreder du derved over mit gandske Liv. Du udvalgte mig, en Fader, hvilken jeg endnu hvert Dyeblik vælger, naar jeg kalder mig hans Dotter; og du gav mig hende til Moder, som en hundrede gange værdigere Dotter, vilde blive til Ere. Her overlader sig mit Hierte til en ubeskrivelig Omhed, og opofrer dig enhver Taare med Taksigelse og Ydmyghed, som hemmelig med Glæde trilde af mine Dyne. Alle Bequemmeligheder, jeg nyder, tog jeg af din Haand; fødte Venner, Leyligheder til at faae Sandheds Kundskab, og at lære de elskværdigste Dyrer; disse ere alle Belgierninger, du lovede mig, da du bestemmede mig til det Kiøn, til hvilket jeg nu henhører. Jeg betragter mig selv, og finder min Trang, hvilken du daglig opfylder, og nu i fem og tive Aar allerede haver opfyldt, og lover herefter at opfylde. Mig qvæler ingen smertefuld Syg-

dom,

dom, mig er ingen Gebreklighed paa Legemet til Last, eller andre til Væmmelse. Disse Tanker udøse mit Hierte for dig: Herre, jeg takker dig derfor, at jeg forunderlig er dannet og opholdt; forunderlige ere dine Gierninger, dette erkjender min Siel.

Nu er dette ikkun tilbage, at du bestemmer mig ogsaa den sidste Dag af mit Liv, ligesaa viis, saa gunstig og herlig, som du har bestemt den første af mine Dage. Men her foreskriver jeg dig intet. Du har skrevet mine Dage i din Bog, da ingen af dem vare; da haver du ogsaa bestemt den sidste af alle de Dage, jeg skal leve. Med Glæde overlader jeg den i din Haand; dine Raadslutninger ere usforbedrelige, albise og gode; mit Hierte elsker dine Beye. O hvilken Henrykkelse! Bar den Dag med saa mange forunderlige Kierigheds Beviser ledsaget, som var mig en Begyndelse af et sorgængeligt Liv; hvor meget mere vil den Dag forklare din Viisdom og Naade, som skal være den første til en lykkelig Udødelighed! Jeg velsigner allerede i Aanden min Fødselsdag, og dør.

Jeg er, M. S. r.

Børne-Bennen.

I min Barndom levede der en vis Amtmand i min Fødebye i sin Rolighed, som havde tilkiøbt sig Titel af Børneven paa en ganske besynderlig Naade. Saa tidt han vilde gaas ud, fyldte han sine Lommer med Mandler, Rosiner og andre søde Vare, og uddeelte sine Godheder i alle Gader. Neppe havde han gaact en halv Gade igiennem, førend han allerede var omringet med en heel Hær af Børn. En Hob fulgte efter Belynderen med Fryderaab og Gædespring, nogle af Taknemmelighed, og de fleste, for ved deres Smigrerier og Munterhed at trekke hans gunstige Øyekast til sig, og at fortiene hans Godheder. Nogle af de muntreste Børn løbe foran, og i de nærmeste Gader forkyndte Veldæderens Ankomst.

Da

Da stimeede alle de unge Mennesker til, som havde Frihed at komme ud paa Gaden, og indhentede Belynderen ligesom i Triumph. Den Gang skulde den vist have gjort halve Staden, og i sær Børnene oprørsk, som havde vildet disputere denne Gamle den Titel af Borneven.

Pantulus hører intet heller, end naar man i et heelt Selskab siger om ham, at han er en ret Borneven. Ja; han smiler en og med en særdeles fornøjet Mine, naar hans Kone i hans Nærværelse siger til alle Damer: Min Mand er en ret Borneven; thi hvor han kommer i Besøgelse i et Huus, saa løber han strax til Barne-
stuen, tager Barnet fra Ammens Bryst, og hopper omkring med det i Stuen med saa selvomme Spring, at alle de øvrige Børn leer af fuld Hals. Han bliver vel ti Gange faldet ind til Kaffebordet; men han kan ikke overvinde sig til at forlade Børnene. Det ene trekker i ham paa den Side, og det andet holder fast i ham paa den anden.

Dispulla gjør ligeledes Paastand paa denne Character. Hvor ofte har hun ikke sagt til hendes Veninder, at hun kunde leve i det fornøveligste Egteskab med hendes Mand, dersom han ikkun kunde lide Børn saa vel, og var saa god imod dem som hun. De torde neppe (ved disse Ord kommer hun i en sær Affect) forlange noget med nogen Haardnakkenhed; thi saa anser han det strax som den strafværdigste Forbrydelse, og bliver saa hidsig, som om jeg vilde forlange et gandske nyt Antog af ham. Han veed dog alligevel, at det stierer mig ind til Marv og Been, og at jeg er færdig at døe af Stref, naar en af disse smaa uskyldige Creature ikkun faaer en liden Nap.

Er disse vel egentlig Bornevenner? De, som skaffer disse elskværdige Skabninger blot en Fornøvelse, der ikke varer lenger, end Barndommens flygtige Dage varer, hvorudi vi bedøves ved lutter sterke Forlystelser for de spæde Sandser; ingen finere eller Mennesket mere væsentlig Lyksalighed kan forestille os; De korte og første Foraarets Dage,
hvor

hvorudi de endnu ligger i ret jammerlig Sorgløshed i Henseende til deres sande Belfærd, en Folesløshed, som man endnu derved formerer, at man endnu mere dyffer den i Søvn, endnu mere bedøver den ved hundrede fortryllende Forlystelser for deres Sandser. Men jeg vil ved dette samme Sted tage mig i Agt, at jeg ikke setter mig i Mistanke hos Fruentimmerne, at jeg skulde ville reformere noget i den almindelige Methode at varte Børn paa. Jeg skulde da gandske vist forfalde i uundgaaelige Wildfarelser. Og, naar jeg endog skal tale aabenhjertig: saa fortæner en Moder, som for al den utallige sure Tieneste, hun hvert Dyeblik maa bevise et Barn, som faaer ikke andet til Bederlag, end i det høieste undertiden en liden Smil af Barnet, intet mindre end saadanne ilde anbragte Censurer af en Mandsperson. Dette kan meget mere kaldes ret inderlig at elske et Barn, naar man auspænder sin Vittighed, og tænker paa Opfindelser, for at gjøre den nødvendigste Tieneste imod en svag og med saa mange Mangler besværet Skabning ret angennem og fornøvelig. Men nu vil jeg paa cengang forandre mit Sprog.

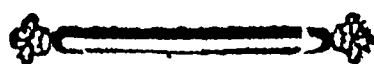
Saa snart just dette Barn gaaer fra det allernederste Trin af Mennekkeligheden, gaaer ud fra sin blot dyriske Tilstand, og tilkiendegiver de første Spøer til Mennekkeligheden, saa maa man begynde at elske det noget alvorligere; jeg vil sige: man maa tænke paa, hvorledes man nu, uden videre Opfættelse, kan legge Grund til dets hele tilkommende Belfærd, og i det bløde Hjerte indprente den første Mennekedens Grundtegnung. Barnet er nu kommet ind i Verden. Det skal blive lykkelig ved samme sin Jndkomst udi den, ja endog gøres beqvem for Ævigheden til bestandige Fornøvelser; og dog alligevel veed det hverken Bey eller Stie, hvorpaa det skal komme til dette vigtige Maal. Vi maae altsaa være dets Beyvisere, og al den Godhed, som vi viser det, maa ikkun alene skee i den Hensigt, for at vinde dets Tilbøveligheder og bevæge det til, at det af Kierlighed og Tillid til os, endog adlyder os da, hvor enten vore Forskrifter ere imod dets Tilbøveligheder; eller det overhovedet endnu ey kan indsee de Fordeele, som det først i Fremtiden skal opnaae paa den-

ne

ne det endnu ubekjendte Ven, og for hvis Skyld Barnet endog ofte maa fornægte og lade nærværende Forlystelser fare.

De Personer, der nu lader sig være magtpaaliggende, at indrette deres hele Opførsel imod Børn saaledes, at de kan berede dem til en bestandig vedvarende Lykkelig-
hed, kalder jeg Børne-Venner, og ikke dem, der føyer dem i alle Ting, saa længe deres Uskionksomheds og Ufor-
standigheds Nar vare, hvilke de siden, naar de komme til bedre Skionksomhed, ingen Tak skulle være skyldige. Dette Slags Folk fortjener ligesaa lidet Navn af Børne-Ven-
ner, som vi kan kalde dem vore sande Venner, der forsøde os nogle Dyeblikke ved et Giestebud; men gjøre os siden desto flere bittere Timer ved deres Bagtalelser.

De Gamle indsaae fuldkommen, hvad en sand og fornuftig Kierlighed til unge Folk var værd. De have givet samme en Plads i de største Mænds Levnetsbeskrivelser midt iblant deres meest skinnende Bedrifter og beundringsværdigste Dyder. Den unge Plinius skriver til sin Ven Salkon: "De maa nødvendig gjøre sig fordeelagtige Begreber om den unge Augurii Character, naar jeg melder dem, at han bestandig er om Spurmia og Antonin, to af vore ærværdigste Gamle". Cicero lader den gamle Cato fortælle os med en glad Erindring, hvorledes han Fordum som en Dreng hængte om Halsen paa den gamle Cl. Maximus, og suede de viseste Lærdomme af hans Mund. Plutarch holder dette for et Meisterstykke af den Spartanske Regieringsform, at de unge Lacedæmonier immer har maattet være under de gamle Borgeres Opsigt. Disse Gamle, siger han, forekommer mig ligesom de Pæle og Stænger, omkring hvilke de unge og endnu svage Vinranke slynger sig. Og vor Plato, bliver han ved, har gandske ret, naar han troer, at ved disse Bekjendtskaber bliver den høye Alders Kuld lykkelig blandet og formildet ved Ungdommens Fld, ligesom de Unges alt for muntre Væsen ligeledes ved de Gamles Alvorlighed.

Maaskee de dog nu tør blive noget opmærksomme, som skulde ærgre sig ihjel, ifald nogen vilde udsprede om dem, at man havde seet dem, ligesom Kong Ageslaus, at ride paa en Stok iblant deres Børn, eller, ligesom Kæmper Leopold, at lege med dem. Jeg taler med hine Mødre, som ere alt for bekymrede for et langt Liv, og som for Betaling lejer og kiber andre til at passe paa deres Børn, for selv at slippe derfor. Jeg sigter til de uværdige Fædre, som mene at have gjort alt, hvad de bør, naar de holde en Skræder at sye smukke Klæder til den unge Juss, og en Informator, der pynter saa got paa hans Siæl, som den rige Arving kan taale det. Jeg taler med alle dem, man saa ofte hører at si: "Hvad mig angaaer, saa kan jeg ikke dølge, at jeg ikke saa syndelig kan lide Børn; jeg veed ikke, hvor visse Folk, i sær Lærde, kan være saa forgabede i dem, at de kan dandse hele Timer med dem. Det er mig ikke mueligt, at høre eller gjøre barnagtige Spørsmåale, derfor vil jeg heller give en Student Kost og Løn; det er ikke min Sag, at forderve min Tid og beste Dage med saadanne Smaating.

Et Barns Kingeagtelse drager endnu en anden meget verre Følge efter sig. Man taler og gjør uden Undseelse onde og uanstændige Ting, blot fordi det ligger os lidet Magt paa deres Dom, deres Gunst og deres Kierlighed. Disse Folk maatte man føre de Marsager til Gemyt, som skal gjøre os agtede, ærede og elskede af unge Folk; og dette skulde tillige være en Lovtale paa Børnevenskab; en Dyd, som visselig er meget rar, men desto ædlere, efterdi vi ingen anden Belønning kan vente af Børn, imod hvilke vi udøve den, end den Fornøjelse, ved vor Underviisning og vort Exempel at gjøre dem elskværdigere og lykkeligere; en Dyd endelig, som medbringer ingen anden Værd, end at vore Børn rose os iblant Børn.

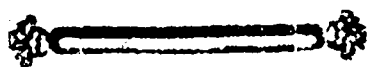

Iblandt andre Uleyligheder i dette Liv er Lustens Umildhed ikke den mindste, men den kan overvindes ved Kunst og Arbeide, den kan og give Leilighed til denne philosophiske Betragtning. En, som er fød her i Landet, og besræres af den Kuld, Winter- og Foraars-Maanederne her fører med sig, maa tabe meget af sin Kiærlighed til sit Fædreland, dersom han lader sin Indbildning flyve over til Asien, og spatsere der i Skove og Marke, som altid ere grønne, ved Strømme, som altid rinde; Men dersom han vender sine Tanker til de nordligste Lande, og betraater de Folk, for hvilke den største Deel af Aaret er Mørkhed, som ere dømte til at leve Uger og Maaneder iblant Is- og Sneebjerge, da vil han snart faae sit Sindskolighed igien, og naar han lægger i sin Skakelovn, eller slaaer sin Kappe om sig, da vil han overveie, hvor stor Marsag han har at takke Guds Forsyn, som ikke har sat ham i Grønland eller Siberien.

Jordens Ufrugtbarhed og Himmels Strenghed i disse fæle Lande er saa stor, at man maatte formode, at Indvaanernes Sind skulde være gandske indskrænket til at betragte deres Trang og Glændighed; og at deres Omjorg, for ikke at døe af Kuld eller Hunger, skulde udelukke alle de Passioner, som i Overflodigheds Lande have saa stor Magt over Menneskens Opførsel, og bestemme deres adskillige Charakterer; Man maatte tænke, at de skulde fordrive Sommeren allenesie med at samle Forraad til Vinteren, og Vinteren med at længes efter Sommeren.

Dog er det bekiendt, at Begierlighed efter Lærdom har og fundet Vey til disse Fattigdoms og Mørkheds Boliger; Lapland og Island have deres Lærde, deres Historie-Skrivere og deres Poeter; og Kiærlighed, som udstræk-

fer sit Herredom hvorsomhelst der findes Mennesker, udviser maaskee den samme Magt i Grønlandernes Hytter, som i de Østerlandske Monarkers Palatser.

I een af de store Huler, til hvilke de Grønlandske Familier begive sig for at leve tilsammen i de kolde Maaneder, og hvilke man maatte kalde deres Byer eller Stæder, var en ung Karl og en Pige, vare komne fra forskjellige Kanter af Landet, saa anseelige formedelsi deres Skønhed, at de andre Indvaanerne kaldte dem Anningait og Njut, saasom der holdtes for, at de lignede tvende af deres ældgamle Forfædre af samme Navn, som i fordum Tid vare blevne forvandlede til Solen og Maanen.

Anningait hørte i nogen Tid Njuts Berømmelse, uden at det rørte ham noget, men omsider ved jævnlig Omgængelse blev han indtaget af hendes Yndigheder, og aabenbarede først sin Kiærlighed, i det han bad hende med Forældre til et Gæstebud, hvor han satte for Njut Rumpen af en Hvalfis. Njut syntes vel ikke at finde stor Behag i denne Artighed, dog mærkte man fra den Tid, at hunielden lod sig see uden i en Krone af hvide Dyreskind: hun fornyede ofte den sorte Farve paa hendes Hænder og Ansigt: hun prydede hendes Ermer med Coraller og Muskel-Skaller, og flettede sit Haar med stor Flid.

Hendes rette Dragt og den Skønhed, hvormed hun prydede sig, havde saadan en Virkning hos Anningait, at han kunde ikke længer tvinge sig, men besluttede nu at tilstaae hende sin Kiærlighed. Han forfattede derfor en Sang til hendes Berømmelse, i hvilken han iblant andre heroiske og kiærlige Tanker erklærede, at "hun var deylig som en Foraars Vidie-Busk, og vellugtende som Thimnien paa Biergene; at hendes Fingre vare hvide som Halv-Kalvens Tænder, og hendes Smil behagelig som Isens Opøsning; at han vilde forfølge hende, omendskiont hun skulde gaae over de indenlandske Sneebierge, eller søge Skiul i de Øslelige Canibalers Huler; at han vilde rive hende ud af Bierge-Troldens Arme, drage hende af Amavochs Kloer, og redde hende ud af Kasgutas Strube". Han sluttede med et Ønske, at hvosomhelst der skulde fordrisfe sig til at hindre hans Forening med Njut, maatte ey døe uden ved hans Bue, " og

” og at i Siælens Land hans Hovedpande maatte ikke blive
” brugt til andet, end at fange Draaberne op, som dryp-
” pede ned af de skinnende Lamper ”.

Saa som denne Dde blev almindeligen berømt, saa ventede man, at Njut vilde snarligen lade sig overvinde af saadan en inderlig Kiærlighed og fortræffelige Sindets Gaver; men Njut med Skionheds naturlige Stolthed, ventede de sædvanlige Frier Formaliteter; og førend hun vilde erklære sig overvundet, kom Solen igien, Isen brød op, og Arbejds-Tiden kaldte alle til deres Forretninger.

Anningait og Njut droge i nogen Tid stedse ud i samme Baad, og deelte alt hvad de fangede. Anningait forsømte ingen Lejlighed at udvise sit Mod og Tapperhed i hans Kiærestes Paasyn; han angreb Hav-Hesten paa Isen; forfulgte Sæl-Hunden ud i Vandet; og sprang op paa Hval-Fiskens Ryg imedens han endnu havde Liv i sig. Han udviste ikke mindre Flid i at samle Forraad af alt, hvad der kunde gjøre Vinteren fornøvelig; han tørrede Fiske-Ravn og Sælhunde-Kiød; han fangede Dyr og Ræve, og beredte deres Skind til at smykke sin Brud med; han tracterede hende med Væg, som han samlede af Klipperne, og bestrøede hendes Telte med Blomsier.

Det hendte sig, at en Storm drev Fisken til en anden Kant af Landet, førend Anningait havde faaet den fornødne Vinter-Forraad; han bad derfor Njut meget indstændigen, at hun vilde dog endelig give ham hendes Haand, og følge ham til den Kant af Landet, hvor han nu var nødt til at drage hen. Njut meente, at han endnu ey var berettiget til at nyde denne Fornøvelse, men foreslog ham, som en Prøve paa hans Bestandighed, at han mod Enden af Sommeren skulde komme tilbage igien til den Hytte, hvor de vare først bleve kiendte med hinanden, og der vendte Belønning for hans Flid og utrættede Kiærlighed.

” O deylige Møe, ” sagde Anningait, ” deylig, som
” Solen, der skinner paa Vandet, betænk, hvad du har
” begiert. Hvor letteligen maa min Tilbagekomst blive
” forhindret ved en pludselig Frost eller uventet Sneefog
” og Taage; og da maa jeg fordrive Nætterne uden min
” Njut. Vi leve ikke, min Smukke, i de fabelagtige
” Lande!

” Lande, som den løgnaftige Fremmede beskriver saa over-
 ” maadig herlige; hvor det hele Aar er deelt i korte Dage
 ” og Nætter; hvor de boe i de samme Huse baade Vin-
 ” ter og Sommer; hvor de bygge Huse i Kader oven paa
 ” Jorden; hvor de boe hos hinanden fra Aar til Aar; hvor
 ” Flokke af tamme Dyr gaae paa Græs i Markerne om-
 ” fring dem; hvor de kan reyse paa alle Sider af Aaret
 ” fra et Stæd til et andet paa Beye, som ere indflettede
 ” med Træer, eller over Mure, som ere opførte paa de
 ” indenlandske Bænde, og kan indrette deres Gang igien-
 ” nem vide og store Lande ved Synet af grønne Høye eller
 ” adspredte Bygninger. Endog om Sommeren kan vi
 ” ikke reyse over Biergerne, hvor Sneen aldrig tøer op;
 ” ey heller kan vi komme til noget fraliggende Stæd, uden
 ” i vore Baade langs ved Landet. Betænk Njut nogle
 ” saa Sommer-Dage, og nogle saa Vinter-Nætter, og
 ” saa har Menneskets Liv Ende. Natten er Roligheds,
 ” Glædskabs og Gæstebuds Tid; men hvad vil den bluf-
 ” sende Lampe, den lækkre Sæl-Hund eller den nydelige
 ” Tran være for mig, uden Njuts Smil”?

Anningaits Beltaalighed var forgæves; Njuten blev
 uovertalelig; og de skiltes ad med de inderligste Løfter at
 mødes igjen, førend Vinter-Nætterne skulle komme.

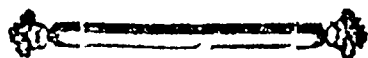
Endskjønt Anningait blev noget forvirret over Njuts
 forhalende Koldsjindighed, saa besluttede han dog, at han
 vilde ikke forsømme at give hende alle muelige Prøver paa
 hans ærbødige Kierlighed, og derfor skienkte hende, for
 han renste bort, Skind af syv hvide Dyr-Kalve, af fem
 Svaner og elleve Sæl-Hunde; han forærede hende tre
 Steen-Lamper, ti Krukker med Sæl-Tran og en stor Kob-
 berkiedel, han havde kjøbt paa et Skib for en halv Hval-
 Fisk og tvende Horn af Sæe-Enbjørninger.

Njut blev saa meget bevæget ved hendes Beylers
 Kierlighed, eller saa meget overvundet ved hans prægtige
 Gævmildhed, at hun fulgte ham til Hav-Bredden, og,
 da hun saae ham træde i Baaden, ønskede ham lydeligen,
 at han maatte komme tilbage med Overflodighed af Skind
 og Tran; at hverken Hav-Fruerne maatte snappe ham
 bort ned i Dybet, ey heller Bierge-Troldene indslutte ham
 i deres Huler.

Hun

Hun stod en Tid lang og saae efter Baaden, hvori
 han gik bort, og derpaa vendte tilbage til hendes Hütte,
 taus og forsaat; fra den Tid af laade hun sin hvide Dy-
 re-Skinds-Trøje bort, hun lod sit Haar uflettet henge
 over Skuldrene, og kom ikke i Daads med de andre Piger.
 Hun stræbte at forslaae sine Tanker dermed, at hun ideli-
 gen havde noget Fruentimmer-Arbejde for; hun samlede
 Møcs til Winter-Lamperne, og tørrede Græs til at beklæde
 Anningaits Baade. Af de Skind, som han havde foræ-
 ret hende, gjorde hun en Fisker-Klædning, en lille Baad
 og en Tælt, altsammen af meget rart Arbejde, og me-
 dens hun havde dermed at bestille, opmuntrede hun sig
 med en Sang, i hvilken hun bad, " at hendes Kiereste maatte
 " have Hænder stærkere end Bjørnens Kløer, og Fødder stær-
 " kere end Keendhyrets Fødder; at hans Pile maatte aldrig
 " feyle, og hans Baad maatte aldrig blive læk; at han
 " maatte aldrig snuble paa Isen, eller blive afmægtig i Van-
 " det, at Sæl-Hunden maatte løbe paa hans Harpun, og
 " den saarede Hval-Fisk maatte forgiæves slaae Bølgerne ".

De store Baade, i hvilke Grønlænderne føre deres Fa-
 milier fra et Stæd til et andet, blive altid roede af Dvindfolk,
 thi en Mand vil ikke fornedre sig ved saadant Arbejde, som
 udkræver hverken Dygtighed eller Tapperhed. Saasom
 derfor Anningait havde intet at gjøre, saa blev han des mere
 plaget af hans Kierligheds-Tanker. Han gik tre gange bag
 i Baaden, i det Forsæt at springe i Vandet; men da han
 overvejede, hvilken Elændighed de maa udstaae om Win-
 teren, naar de have ingen Tran i deres Lamper, eller Skind
 til deres Senge, saa besluttede han at anvende disse Uger,
 i hvilke han skulle være fraværende fra hende, paa at samle
 Forraad til en overflødig Lyksalighed om Winteren. Han
 stillede derfor sit Sind tilfreds saa godt som han kunde, og
 udtrykte sit Haab, sin Sorrig og sin Frygt i afbrudte Suk
 og udpyntede Betragtninger. " O skrøbelige og ustadige
 " Liv ", sagde han, " hvor skal det ulyksalige Menneske finde
 " din Lige uden i Isen paa Havet? den skyder sig op i høye
 " Taarne, den glimrer langt fra, imedens Stormen driver
 " den, og Bølgerne slaae paa den, Solen smelter den oven
 " til, og Klipperne knuse den neden til. Hvad er du, bedra-
 " gelige Fornøyselse, andet end et pludseligt Nord-Lys, som
 " i. st

” i et Øyeblik spiller i Dyneene, narrer den Rejsfende
 ” med Haab om Lys, og derefter ævigen forsvinder?
 ” Hvad er da Kiærlighed andet end et Havsvælg, som vi
 ” nærme os til uden at kiende vor Fare, og drages ufor-
 ” mærkt nærmere og nærmere dertil, indtil vi ikke mere
 ” have Magt til at staae imod eller undflye? Førend jeg
 ” havde fæstet mine Dyne paa Ujuts Indligheder, da jeg end-
 ” nu ikke havde indbudet hende til mit Gæstebud, da var jeg
 ” rolig og ubekymret som den sovende Havfalk, jeg var lystig
 ” som Sangerne i Stierne. Ak Ujut! hvorfor betrag-
 ” tede jeg saa nøye dine Skindheder? hvorfor, min Smykke,
 ” bed jeg dig til Gæst? dog, vær troe, min Allerkiæreste,
 ” kom Anningait ihu, og mød mig ved min Tilbagekomst med
 ” jomfruelig Smil. Jeg vil jage efter Dyrene, jeg vil un-
 ” dertvinge Hvalfisken, jeg vil være uimodstaaelig, som Mørk-
 ” hedens Frost, og utrættelig som Sommerens Soel. In-
 ” den saa Uger skal jeg komme tilbage riig og lykkelig; da skal
 ” jeg giøre dine Slægtninger Gæstebuder af Fiskeravn og
 ” Marsvin; Ræven og Haren skal bedække din Seng,
 ” Sælhundens stærke Huud skal beskytte dig for Kulden, og
 ” Hvalfiskens Fedme skal oplyse din Boelig”.

Imedens Anningait med disse Tanker lindrede sin
 Sorg og opmuntrede sin Gliid, fandt han, at de vare nu
 komne omkring Forbierget af Landet, og saae Hvalfiskene
 sprudende langt borte. Han satte sig derfor selv i sin Fi-
 sker-Baad, kaldte sine Staldbrodre til deres adskillige For-
 retninger, brugte sin Aare og Haryun med utrolig Moed
 og Hurtighed, og i det han deelte sin Tiid imellem Jagt
 og Fiskerie, saa glemte han en Tiid lang den Glendighed,
 som hans Fraværelse, Frygt og Mistanke kunde foraar-
 sage ham.

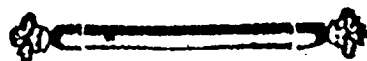
Imidlertid hendte det sig, at Ujut gif engang og
 tørrede nogle Skind i Soelen, og, uagtet hendes skides-
 løse Dragt, blev særdeles betragtet af Mørngsuk, da han
 kom fra Jagten. Mørngsuk var virkeligen af en anseelig
 Byrd. Hans Moder var død i Barselseng, og hans Fa-
 der, den meest forfarne Fisker i Grønland, var omkom-
 met, i det han alt for ivrigt forfulgte Hvalfisken. Hans
 Rigdom var ligesaa stor, som hans Værdighed; han var
 Herre af fire Mænd- og to Kone-Baade, havde 90 Fade
 Tran

Er an i hans Winter-Boelig, og 25 Sælhundede begravne i Sneen, til Forraad mod den mørke Winter. Da han saae Njuts Skønhed, kastede han strax over hende Skindet af et Dyr, som han havde taget, og strax efter forærede hende en Coral-Green. Njut vægrede sig ved at tage imod hans Gaver, og besluttede, at hun vilde ikke tage imod nogen Beyler i Steden for Anningait.

Da Morningsuk saae sig saaledes afviist, tog han sin Tilflugt til Lisi, han vidste, at Njut vilde raadsføre sig med en Angektof eller Spaamand angaaende hendes Kiæreskes Skiebne, og hendes tilfjundne Levnets Lyksalighed. Han vendte sig derfor til den berømmeligste Angektof paa den Kant af Landet, og, ved en Foræring af to Sælhundede og en Steenkiedel, fik det Løfte af ham, at naar Njut skulde komme og spørge ham, da vilde han sige, at hendes Kiæreste var i Siælens Land. Kort derefter bragte Njut ham en Klædning, som hun selv havde syet, og spurgte, hvad Hændelse der skulde møde hende, med Forfiktring om meget større Belønning ved Anningais Tilbagekomst, dersom hans Spaadom traf ind med hendes Duster. Angektoffen forstod, paa hvad Maade man skulde blive riig, og forkyndte hende, at Anningait havde allerede fanget to Hvalfiske, og vilde snart komme hjem med stort Forraad.

Denne Spaadom befalede han, at hun skulde holde hos sig selv, og Morningsuk, forladende sig til sit listige Anslag, begyndte igien at frie til hende med stor Fortrosthed; men da han fandt, at hans Ansøgning blev endnu afviist, vendte han sig til hendes Forældre med Gaver og Løfter. Den grønlandiske Kiigdom er alt for mægtig for en Grønlænders Dyd, de forglemte Anningaits Fortienester og Foræringer, og bestemte Njut til at blive Morningsuks Brud; hun bad, hun forestillede, hun græd og jamrede sig; men da hun fandt, at Kiigdom var uimodstaaelig, saa undvigte hun op i Landet, og levede i en Hule af de Bær hun kunde sanke, og de Fugle eller Harer, som hun kunde fange; imidlertid forsømte hun ikke paa saadan en Tiid, naar hun formodede, at ingen skulde blive hende vaer, at gaae hen hver Dag og see ud over Søen, paa det hendes Kiæreste ikke skulde savne hende ved hans Tilbagekomst.

Ende.

Endeligen saae hun den store Baad, i hvilken Anningait var gaaen bort, drivende langsom og tung beladt langs under Landet.

Hun løb med al den Længsel og Utaalmodighed, som Kiærlighed opvekker, ned til Stranden, for at omfavne sin Kiæreste, og at fortælle ham hendes Bestandighed og Lidelser. Da Selskabet kom til Landet, fortalte de hende, at Anningait, da Fiskeriet var endt, kunde ikke taale at blive i den store Baad, fordi den gik saa meget langsomt; han var derfor sejlet forud i hans Fisker-Baad, og de ventede ved deres Ankomst at have fundet ham paa Landet.

Ajut blev saa forstyrret over denne Efterretning, at hun vilde igien flye op i Landet paa Biergene, uden at vide hvorfor, saasom hun var nu i hendes Forældres Hænder, som tvang hende til at gaae tilbage til deres egen Hytte, og stræbte at trøste hende; men da de omsider lagde sig til Hvile, gik Ajut ned til Strandbredden, hvor hun saad en liden Fisker-Baad, i hvilken hun satte sig uden nogen Betænkning, og da nogle forundrede sig over hendes ubesindige Hastighed, sagde hun til dem, at hun vilde drage ud for at opsoge Anningait; hvorpaa hun roede bort med stor Hurtighed, og man saae hende aldrig mere.

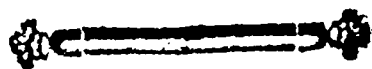
Disse elskende Personers Skiebne gav Anledning til adskillige Gisninger og Digt. Nogle er af den Meening, at de bleve forvandlede til Stierne; andre bilde sig ind, at Anningait blev paa hans Rejse bortsnappet af en Bierg-Trol, og at Ajut var omskabt til en Havfrue, og holder endnu ved at lede efter sin Kiæreste i den vilde Sø. Men den almindelige Meening er, at de ere i den Part af Siælens Land, hvor Soelen aldrig gaaer ned, hvor deres Tran altid er frisk og deres Forraad altid varm. Jomfruerne kaste undertiden et Fingerballe og en Syenaal ud i Fiorden, hvorfra den ulysalige Nøe drog bort; og naar en Grønlænder vil prise et Par Ægtefolk for en dydig Kiærlighed, da forsikkrer han, at de elske ligesom Anningait og Ajut.

Historie om Melissa.

Melissas Fader var den yngste Søn af en Herremand paa Landet, som havde i aarlig Indkomst næsten 500 Pd. Sterl. Men da hans ældre Broder skulde arve samme, og da der var desuden tre Søstre, som skulde forføres, saa blev han tagen af Skolen i sit fextende Aar, og sat i Lære hos en anseelig Kiøbmand i Bristol. Det unge Menneske, hvis Indbildnings-Kraft var ophidset af Helte-Bedrifter og Seyervindinger, som vare vundne ved en ædel Dristighed, og med de Under, en vovende Nygierighed havde opdaget, var ikke skicket til at betragte Forhvervelsen af Gods og Midler som Grændsen for hans Vergierighed, eller en lovlig Flid som hans gandske Berømmelse. Han ansaae sin Tilstand som slavisk og skammelig, som en Fornedrelse for hans Forstand, og som en Skade for hans Haab. Da han længtes og lystede efter Avanturer, saa forjømte han sine Forretninger, efterdi han holdt dem ikke for at være hans Opmærksomhed værd. Han hørte paa sin Herres Formanelse med en Slags murrende Koragt, og efter to Aars lovmæssige Slaverie, tog han Flugten, og lod sig i den næste Stad antage som So. dat; thi han tvivlede ikke paa, at han jo ved hans militairiske Fortienester og ved Krigens Lykke skulde blive General, til deres Forundring, som havde vildet begrave ham i en Kiøbmands Lades Dunkelhed. Han fandt virkelig Middel til at gjøre sine Venners Efterforskelse til intet, og det var ham af høyeste Vigtighed, at tilintetgjøre deres pligtmæssige Omhu, at forstyrre hans Forhavende.

Han blev med andre Recruter skicket til London, og Compagniet blev strax derefter indquarteret i en Kant af Landet,

Landet, der var saa langt borte fra alle, med hvilke han stod i nogen Forbindelse, saa at han nu ikke længer frygtede for at blive opdaget.

En Dag gik han af en Hændelse med en af hans Camerater til en Herregaard der i Nærværelsen, hvor Kammerpigen af Kierlighed havde forundt hans Camerat Udgang i Kioffenet. Herremanden, som var noget over 60 Aar gammel, havde for to Aar siden faaet sin anden Kone, et ungt Fruentimmer, som havde havt en god Opdragelse, og som havde levet i den fornemme Verden, men var fattig. Af hans første Kone, som allerede var død for ti Aar siden, havde han adskillige Børn, af hvilke den yngste var en Datter, som havde traadt ind i hendes 17 Aar. Efter hendes Alder var hun velboren, havde en smuk Farve, saae got ud af Ansigt, og havde en skøn Taille; men hendes Fader, hvis Kierlighed til hende var et blot Instinkt ligesom et ufornuftig Dyr, forsomte gandske hendes Opdragelse. Det var ham umueligt, som han sagde, at leve uden hende; og da han ikke kunde lade hende opdrage ved en Hovmesterinde og duedige Læremestere paa et Sted, der var saa langt fra London, saa maatte det taales, at hun blev uvidende og uden Sæder. Hun vidste ingen større Fornøjelse af, end at lege Blindebuk og To tager den Tre die med Tjenestefolkene; hun var deres Fortrolige, og for dem aabenbarede hun og sit Hierte og sine Tanker; hun meente, at hun ingen andensheds var lykkelig, end i Kioffenet.

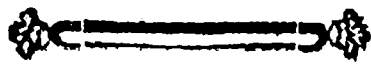
Da hendes Faders egenfindige Kierlighed aldrig havde vundet hendes, saa saae hun uden Bedrøvelse samme afstige ved hans nye Giftermaal. Hun leed ingen nye Indskrænkninger af hendes Stifmoder, som med en hemmelig Fornøjelse mærkede, at Mis havde Affkye og var bange for Fremmede, da hun ikke vidste, hvorledes hun skulde opføre sig i deres Selskab, og hun udvalgte heller, at skule hendes Føyn derved, at hun udelukte hende fra Selskaber, end at forbedre hende, ved at skikke hende i Skolen.

Mis, som havde hørt af Betty, at hun ventede sin Skat, og at de vilde holde sig lystige, sneeg sig ned af Trappen, og legte Blindebuk med. Soldaten a la bonne fortune blev indtagen af hendes Person, eller troede, at
opdage

opdage nogle Undigheder i Naturens Erfoldighed, hvilke kunde blive forfinede ved Kunstens Arbejde. Imidlertid kunde intet være ham ligelydigt, som ikkun havde Anseelse af en Avanture, og Haabet smigrede hans Forsængelighed, at bortføre en ung Lady under Forstillelse af en ringe Soldat, uden at aabenbare hans Fødsel, eller at prale med hans Forventelser. Han fortsatte ivrig sin Bestræbelse, og den lykkedes ham. Compagniet fik Ordre, at marschere til et andet Sted; og om Morgenens tidlig gik Betty bort derfra tilligemed hendes unge Herkud med deres Kierester, og lode sig vie i et privilegeret Cappelle i den næste Bye.

Saa snart Faderen fik at vide, at hans Dotter blev savnet, anstillede han saa flittige Efterforskninger, at han fik at vide, med hvem hun var flygtet bort, og hvad for en Bey de havde taget. Han satte sig til Hest, og forfulgte dem, ikke uden Bander og onde Ønsker, da Harm og Forbittrelse meer end faderlig Kierlighed var blevet opvakt hos ham, han ansaa hendes Forbrydelser snarere som en slavisk Opsettsighed end som et Barns Ulydighed. Imidlertid naaede han dem ikke, førend Brylluppet allerede var forbi. Da han havde faaet dette at vide af den nye Egtemand, saa gik han bandende fra dem, og svor, at han aldrig vilde tilgive en Fejl, som han dog ingen Omhye havde gjort sig for at afverge.

Uagtet den Mangel, der ofte fordobbede sig ved deres Forening, elskede dog det unge Par hinanden lige høyt. Mod til Foretagender og Haab vare endnu ikke udslukkede hos den unge Soldat. Han fik Befaling, at følge med Kong Wilhelm, da han vilde belejre Namur. Dette var ham en uudsigelig Glæde, efterdi han nu betragtede sin Ophøvelse ligesaa vist, som at han var paa Beyen, til at tage en stor Vrespost og Formue i Besiddelse. Hans Kone, som i nogle Maaneder havde besundet sig frugtsommelig, saa intet Middel til at underholde sig med i hans Fraværelse, og gik med ham. Da hun kom iblant den Hob, som fulgte Armeen, luttet Ulykkelige, hvilke uden Frygt vader i menneskeligt Blod, for at plyndre Døende og Døde, hvilke Skrek er almindelig, og Medlidenhed umuelig, saa blev hun forfærdet. I hvor
upole-

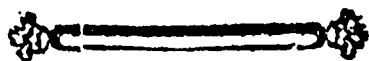
upoleret og uopdragen hun end ~~er~~, saa blev hun dog besyrtet over Skønernes Tale, og Mændenes grove Omgang opfy'dte hende med Modbydelighed og Ekkelhed. Hendes Pige Betty, som og havde fulgt med sin Mand, var den eneste Person, med hvilken hun kunde omgaaes, og af hvem hun kunde vente den Bistand, hun inden kort Tid saa høyt behøvede.

Imidlertid fandt hun det tunat at underholde sig; men af en Hændelse hørte hun Navnet paa en Officier, om hvilken hun erindrede sig, at han havde besøgt hendes Moder strax efter hendes B. yllup. Hun gik til ham, aabenbarrede for ham, hvem hun var, og bad ham om hans Beskyttelse, samt at hun maatte faae Tilladelse at besørge hans Lintøys Bastning. Capitainen samtykte i hendes Begiering, hendes Mangel tog af, og hendes Gemyt blev roligere; men en nye Ulykke overrumpede hende. En Morgen saae hun hendes Mans marschere i Trefning, og om Aftenen blev han braat tilbage igen, dødelig saaret. Den næste Morgen blev han tilligemed mange andre, som vare i lige Omstændigheder, ført til et sikkert Sted, som var 3 Mile derfra, og hvor man kunde drage bedre Omforg for hans Saareller. Hun bad Capitainen om Tilladelse at fare med hendes Mand, men dette maatte han afslaae hende, efterdi Vognene allerede vare besatte med Saarede. Han lovede hende imidlertid, at han vilde skaffe hende en Vogn, naar hun vilde vie til næste Dag. Men hun vilde heller følge Vognen til Foeds, end være fra hendes Mand. Hun kunde ikke følge Vognen hastig nok, og kom ifkun til Hospitalet, for at knæle ned paa lidet Straae hos hendes Mand, og at høre hans sidste Mandedrag. Hendes Udmattelse og Sinds Urolighed gjorde, at hun strax kom i Barns Rød, og hun levede ifkun saa længe, at hun kunde blive forlost med Melissa, som nu var i den hielpeløseste Tilstand, og uden Fader, Moder eller Ven, og i et fremmet Land, i saadanne Omstændigheder, som intet Haab kunde opvekke i Henseende for Belønning at faae nogen til at drage Omforg for hendes Liv, og iblant følesløse Personer, som i lang Tid vare vante til, uden Rørelse, at see paa ethvert Slags Ulykke.

Det traf sig, at iblant dem, som enten af en Hændelse eller Ulykke vare komne sammen ved Melisses Fødsel, var en ung Kone, hvis Mand var bleven i sidste Trefning, og som nog'e Dage tilforn havde mistet en liden Dreng, der pattede hende. Hun lagde Melissa til hendes Bryst, maastee ikke saa meget af Medlidenhed, som for selv at skille sig af med Patten. Men hvad der endog maatte have bevæget hende dertil, saa troede hun, for den Bistands Skyld, som hun gjorde Melissa, at have Ret til hendes afdøde Forældres Esterladenskab; men da hun giennemsgatte deres Lommer, saa fandt hun ikke andet derudi end et Fingerballe, et Stykke af et Lommespeyl, en hollandsk Styver og et Egteskabs Beviis. Papiret, som hun ey kunde læse, leverede hun siden til Capitainen, som blev rørt af Medlidenhed ved den Fortælling, som Undersøgelsen om hans Baskerkone forarsagede ham. Han roeste den Kone, som havde taget sig Barnet an, og indsatte hende som dets Moder. Dette opmuntrede hende til at fortsætte hendes Omhu for Melissa, indtil Capitainen reyste tilbage til Engelland, da hun og fulgte med ham, og blev hans Vige.

Denne Mand skikkede Melissa, under hendes Pleyemoders Ledjagelse til hendes Morfader, og i et Brev til ham indsluttede hans Datters Egteskabs Beviis, samt gjorde ham en Fortælling om hendes Død, og om den Maade, paa hvilken Barnet var holdt i Live. Han vidste, at de, som vi eengang har elsket, erindres med megen Omhed, naar de ere døde, i hvor meget de end, og i levende Live har fornærmet os; og at vi, naar de ere døde, og det er umueligt, at de kan forsones med os igien, angrer vor Opførsel som alt for streng, hvilken vi tilforn har anseet som billig og ret. Han haabede altsaa, at den faderlige Kierlighed, som en gammel Mand eengang havde følet og baaret til sin Datter, skulde oplive igien ved at see hans Datter-Datter; at Erindringen om hendes Forseelse skulde blive udsløttet ved Kælelsen af hendes Ulykke, og at han skulde gjøre sig Umage for at conservere et Liv, for hvilket hans Datter havde opofret hendes eget.

I hvor vel grundet denne Formodning end var, saa ledrog han sig dog i dette Haab. Saa snart den gamle
Mand

Mand fik at vide af Overbringeren, at det Barn, som hun havde paa sine Arme, var hans Datterdatter, som hun vilde overlevere ham til hans Beskyttelse, saa vægrede han sig at læse Brevets Indhold, og lod hende gaae bort med Trudsel og Bestemmelse. Enhver usædvanlig Begivenhed bliver snart almindelig bekendt i en Landsbye. En Morbroder af Melissa, som var bleven forskudt af sin Fader, fordi han havde ægtet sin Tienestepige, hørte denne nye Umenneskelighed med Bedrøvelse og Modbydelighed: han lod strax hente Barnet og Brevet, og forsikrede, at hans Niece ikke skulde savne noget af det, som han kunde give hende; thi at give hende meer, stod ikke i hans Formue, efterdi han var bleven gjort arveløs af hans Fader, og han havde ey andet at leve af end en liden Forpagtning. Men da han var en god Huusholder, og havde ingen Børn, saa levede han anstændig. Han var heller ikke misfornøjet derover, at han skulde miste den Overflødighed, som hans Fader havde.

Melissa, som man havde Medlidenhed med for hendes Moders Skyld, om hvem hendes Morbroder var i Særdeleshed underrettet af Betty, som havde været hendes Pige, der, som en Enke, var nu kommen ud paa Landet igien til hendes Venner, blev ligesaa meget elsket for hendes gode Egenstabs Skyld.

Saa snart hun var blevet saa gammel, lærte hun at læse og skrive, og blev underviist i Syestole, og hun blev af enhver holdt for at være den smukkeste Pige paa det Sted; men da hun var 11 Aar gammel, mistede hun hendes Tante; og hendes Morbroder døde, førend hun endnu havde fyldt 13 Aar.

Hun blev nu udstødt i denne vide Verden igien, uden at være i Stand til at hjælpe sig selv, omendskjønt hendes Fornødenheder nu havde formeret sig, og hun var endnu saa meget ulykkeligere, fordi hun havde været lykkelig.

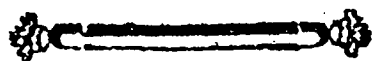
Et Dyekast tilbage opvakte et Suk, og et Dyekast fremad satte hende i Fortvivlelse. En Afsmagt havde forskaffet hende et Dyebliks Kolighed, da Herren, hvis Forpagter hendes Morbroder havde været, lod hende hente hjem til sig. Hendes Morbroder havde fortalt ham hendes Historie, og han vilde ikke overlade hendes Liv til Elendighed,

da det var blevet reddet ved et Mirakel. Han antog hende i sin Familie, for at være hos hans Datter som Sælskaberinde, der var en ung vel opdragen Lady af 16 Aar. Han var rørt af hendes Elendighed, og hans Datter tog imod hende med megen Omhed. Melissa afsøgte hendes Taare, og der blev intet tilbage af hendes Hjertes Angest, undtagen en sm Erindring af hendes Morbroder, hvilken hun havde elsket og æret som en Fader. Hun tog nu Moed til sig at eftersee, hvad der var i det lidet Skrin, som han havde givet hende kort for sin Død; hun fandt derudi hendes Moders Egteskabs-Bevijs tilligemed Capitainens Brev, og en Fortælling om de Begivenheder, som allerede ere fortalte, hvilke hendes Morbroder havde opskrevet, saaledes som han havde faaet dem at vide.

Melissa blev en Yndling i denne Familie, som nogle Uger derefter reyste tilbage til London. Den gode Squire ansaae hende som sit Barn, og Miss, hans Datter, som sin Søster. Hun lærte at dandse, spille, blev indført i de beste Selskaber, godt klædt, og blev givet saa mange Penge, som hun behøvede til hendes smaa Udgifter. Ungdommen sørgerielden for den Dag i Morgen, for at forderve Glæden for i Dag, men anseer meget meer den nærværende Lyksalighed, som et Pant af Naturen. Melissa var rimeligiøis jaa lykkelig, som om hun virkelig havde været Eyer af Midler og Guds, der skulde have givet den Nolighed og Glæds, hvori hun levede, Bestandighed og Uafhængighed.

Hun var nu 18 Aar gammel, da hendes Veldæders Son kom hjem fra Universitetet, for at tilbringe Vinteren med sin Fader i Staden. Han blev indtagen af hendes Person, Opsørsel og Tale, og han tog hver Lejlighed i Aagt at bedømme det hos hende, som han itkun kunde beundre.

Hun merkede snart, at han gav hende besynderlige Prøver paa hans Høragtelse, da han meente, at de ikke skulde merkes af andre, og at han gjorde sig Umag for, ved de allerringest Lejligheder, med en udmærket Svær at befordre alt det, som kunde fornøye hende. Omendstiont Melissa med Fornøyselse saae denne Opsørsel, som
smigre

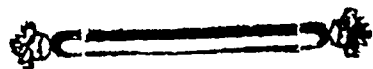
smigrede hendes Forføngelighed, saa opvakte den dog nogen Frygt hos hende. Hun soae forud, at dersom hans Fader eller hans Søster merkede dette, saa skulde Freden i Familien blive forstyrret, og at hun enten maatte lide Skibbrud i Stormen, eller blive kastet over Bord, paa det at Freden kunde blive bragt til Bøye igien. Han anstillede sig derfor, som hun ikke merkede, at hendes Elsker viste hende meer end almindelige Høfligheder; og haabede, at han derved skulde blive afskreckt fra at erklære sig tydelig. Omvendt sion det nu smertede ham dødelig, at hun ikke vilde merke det, som han dog vidste, at hun maatte see, saa besluttede han dog alligevel at erklære sig saaledes for hende, at det ikke længere skulde staae i hendes Magt at være neutral. Han ærede hendes Dyd; men han frygtede sig alt for meget for sin Fader, at han skulde have tænkt paa at ægte hende; og han var alt for meget indtaget af hendes Skønhed, til at lade det Haab fare, at besidde hende som en Kiereste. Han torde ikke ved at bie længe efter en Lejlighed at udføre hans Forehavende. Hun antog hans Kierligheds Erklæring ligesom for Spøg; men da hun hørte, at hans Hensigt var at forføre hende, saa udbrød hun i Taare, og faldt afmægtig og maalloos ned. Han blev strax rørt af Kummer og Anger; hans Omfundighed blev forskreckt over hans nærværende Tilstand, og hans Høvyagtelse tog til ved hendes Dyd. Han tog hende op i sine Arme, og som en Fyldestigelse for den skeete Forærmelse tilbød han hende sin Haand. Da hendes Dyd ikke havde vildet tillade hende at blive hans Maitresse, saa vilde hendes Taknemmelighed heller ikke tillade hende at blive hans Kone; og saasnart hun var kommet til sig selv igien, bad hun ham, aldrig mere at tvinge hende til, at overtræde den Pligt, hun var sig selv, eller hendes Beldæder skyldig. Skulde ikke, sagde hun, en Ulykkelig Nærværelse, de har forført fra Ukyldighed og Rolighed til Urolighed og Laster, gisre dem en bestandig Bebrejndelse? og skulde de ikke stedse maatte frygte for at blive bedragen af en Kone, hvis Trostabs ingen Gudhed kunde forsikre; som havde sønderrenet hint Baand, der holder de Edle og Gode tilbage, og som førmedels den allerstørste Utaknemmelighed opstiger til Lasternes Tinding, som andre opnaae ved umærkelige Trin? (Slutningen følger.)

Slutningen af Historien om Melissa.

Domendskiant han ikke kunde undgaae disse Bebrejdelser, saa vare de dog ikke sterke nok, til at dempe og undertrykke hans Begierlighed: Han elskede med største Delicatsse men med mere Jld, og som han ikke immer kunde høre Bebrejdelser, saa kunde hun heller ikke immer finde Middel, som kunde spare hende sammes Igentagelse. Dette var en Morgen begge de Forliebtes Stilling. Han havde taget hendes Haand imellem sine, og tolede med megen Alvorlighed; hun gav Agt paa ham med en Slags frygtsom Forsynelse, og anhorde ham med en Opmerksomhed, som hendes Hierte fordomte. I dette kielne Dyeblik, i hvilket Fornemmelssens Magt imod hinanden var blevet sterk, kom hans Fader nær nok, for at høre, at hans Søn gjorde et Andrag til Givtermaal.

Da han slet ikke kunde troe, at en Pige i Melisses Omstændigheder skulde afflaae saadant Tilbud, i det han tænkte, at et hvert Fruentimmer holdt hendes Dyd for uforværmet, naar hendes Person ikke blev bestiemmet, saa tog han sine Forholds-Regler derefter. Den Tid var nær for Haanden, paa hvilken denne Familie pleyede at reyse ud paa Landet; han gav aitsaa Befalning, at alle Ting skulde strax tillaves til Reysen, og Bogen vare færdig næste Morgen Klokken Sex, og at der paa samme Tid skulde sendes en i Forvejen til Hest, for at give Efterretning om deres Ankomst. De unge Folk bleve ikke lidet forbausede over dette pludselige Opbrud; men omendskiant Squire var noget venlig, saa spurte de dog ikke, hvorfor han gav saa stærk Befalning, og de kunde ikke see Aarsagen, som havde forværmet ham, og formodede den

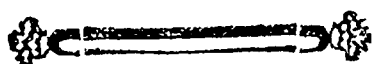
heller ikke. Melissa pakkede sine Sager ind, som sædvanligt; og da Sønnen og hans Søster om Morgen, efter deres Faders Befaling vare stegne i Vognen, saa kaldte han Melissa ind i Kammeret. Her bebrejdede han hende med saa Ord, men med megen Hestighed, at hun havde fattet det Anslag at ægte hans Søn uden hans Samtykke, og sagde, at saadan utaknemmelig Gierning berettigede ham til, at bebrejde hende de Belgierninger, hvormed han havde overvældet hende, og at han havde fattet den Beslutning, at en Bankonote paa 50 Pund Sterling, som han i det samme gav hende i Haanden, skulde være det sidste, med det Tillæg, at han ventede, hun inden en Uge skulde forlade Huset. Paa saa haarde Vilfar var hun ikke i Stand til at svare, og han biede heller ikke for at see, hvorledes hun vilde tage det op, men steg i en Hast i Vognen og kørte bort.

Altsaa var Melissa nu tredie Gang, da hun pludselig og uventet blev forladt, udsat og blottet for Armod og Ulykke, ifkun med den Forsøgelse, at Fornøelse og Overflødighed vare nu blevne hende naturlige, og at hun, omendistønt hun ikke var saa hielpeløs, som ved hendes Morbroders Død, havde desto større Fare at befrygte. Thi saa, som ere vant til at sove i bløde Senge, og at opvaaagne til Forlystelser, kan imodstaae de Opvekkelser og Tilskyndelser til Laster, som Fornøelse og Overflødighed daglig tilbyder, naar Afvevlingen er en Bolig under Taget, slet Spise, grove Klæder, og bestandigt Arbejde.

Saa snart Melissa var kommet til sig selv igien af den Bestyrtelse, som havde bemægtiget sig hende, ved Lykens saa hovedfulds overrumplende og skrekkelige Forandring, saa besluttede hun, ikke at tage imod en Persons Godhed, som holdt hende for at være uværdig til samme, ikke heller at vove noget Skridt til hendes Retfærdiggjørelse, efterdi samme skulde gjøre hendes Dyd mistænkt, og have den Anseelse, at det ifkun blev forarsaget af det Haab, paa nye igien at blive sat i en Stand af prægtig Underkastelse, fra hvilken Skindsyge og Egensindighed engang uden Marsag og Vidende kunde forløde hende. Hun havde og virkelig intet Haab, nogen Tid at kunde forsvare sig imod hendes Anklagere, og hun vidste heller ikke

ikke, hvorledes hun skulde komme ud en eneste Dag, ifald hun skikkede ham hans Banconote tilbage, og havde forladt hans Huus; men dog havde hun saa høy Tænkemaade, at hun strax indsluttede Banconoten i en blank Couvert, adresserede den til ham paa hans Landgods, og lod den levere paa Posten ved den Viqe, som han havde ladet blive tilbage, for at passe paa Huset. Derpaa udbrode Taa-rene, som hendes Gemnts heftige Bevægelse forhen havde holdt tilbage; og da Wigen kom tilbage, saa fortalte hun hende den hele Begivenhed, og spurgte hende til Raads, hvad hun skulde gjøre. Efterat de første Bevægelser af Forundring og Medlidenhed hos Wigen havde lagt sig igien, saa fortalte hun hende, at hun havde en Syster, som boede i et anseeligt Huus, og at hun med Glæde vilde tage imod hende, efterdi hun kunde hie'pe hende i hendes Forretninger, som ofte vare flere, end at hun kunde besvirde dem. Der kunde hun blive saa længe, indtil hun kunde komme i en fordeelagtigere Stilling. Melissa an-hørte hendes Forslag som en Røst fra Himmelen; hendes Gemnt satte sig pludselig af den høystmartrende Forvir-ring; hun blev frie fra den Frygt for en Kæyse uden Penge og Forretninger, hvor hun skulde have været udsat for en Staaderkonges Trusseler, eller for den nedrigste Pøbels Spot og Forhaanelse. Hun hastede, at befæste hendes Lykke, og fornam nogen Lettelse i hendes Gremmelse, i det mindste forglemte hun den ved en alvorlig Syffelsset-telse med hendes nye Tilstand. Hun gif derfor strax med Wigen hen til hendes Syster, og det blev strax aftalt med hende, at Melissa skulde arbejnde for hendes Kost og Logement; thi hun vilde ikke tage imod det som en Foræ-ring, hvilket hun paa nogen Maade kunde fortiene som en Betaling.

Da Melissa var i Arbejnde hos en Person, som nogle Uger tilforn skulde have seet paa hende med skiele Øyne, og gandske forvirret skulde have nærmet sig til hende, saa tildrog det sig, at der blev bragt Lerret til dem, som var indsvøbt i Aviser: Lerredet blev lagt bort, og Papiret, som det var svøbt udi, blev skiodesløs kastet bort; men Melissa tog det tilsidst op og vilde læse det; dog, da hun saae, at disse Aviser vare to Uger gamle, saa var
hun

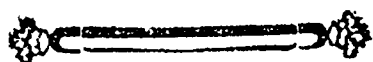
hun i Begreb med at vilde kaste dem i Jlden, da hun i det samme af en Hændelse blev hendes Faders Navn vaer. Dette opvakte strax hendes Opmerksomhed, og med en stor Forvirring læste hun en Efterretning, i hvilken hendes Fader blev anvjist, at henvende sig til en Person i Staples-In, som kunde give ham vigtige Efterretninger til hans Beste. Til denne Person adresserede Melissa sig med den hæftigste Nysgierrighed og sterk urolig Forventelse. Hun fik den Efterretning, at den ældste Broder til den Person, som var ommeldt i Avisen, var nylig død ngjort; at han havde havt femten hundrede Pund Sterling i aarlig Indkomst, af hvilke han havde arvet fem hundrede efter sin Fader, og tusinde efter en Farbroder; men at en Maitresse, som i mange Aar havde levet hos ham, og som Arvingerne havde beegnet med alt for megen Foragt, havde i hendes Harnes Hestighed bekiendtgjort denne Efterretning, da hun havde faaet at vide, at der endnu skulde være en yngre Broder i Familien.

Strid af forskiellige Lidenstaber, som paa eengang med en usædvanlig Hestighed bleve opvakte i Melissas Hierte, berøvede hende i nogen Tid den Evne at gjøre Overlæg; og da hun blev roligere, saa vidste hun ikke, hvorledes hun skulde lovlig gotgiøre hendes Paastand. Hendes Gemyt var gandske uden for sig selv iblant tusinde Mueligheder, og gandske nedslagen af Frygt for, at alting maatte være uvirksomt. Efter megen Estertanke og nogle gjorte Udkaast, erindrede hun sig, at den Capitain, hvis Opvarterste havde bragt hende til Engelland, kunde rimeligviis gjøre hende mere Bistand, end nogen anden Person. Thi da han ofte var viist hende af Squire paa offentlige Steder, hvem hendes Historie var meget vel bekiendt, saa kiendte hun ham af Person, og vidste, at han for saa Maaneder siden endnu var i Live.

Til ham gif hun hen, og fortalte ham med saa megen Geistens Nærværelse, som hende mueligt var, at hun var den Person, hans Medlidenhed havde conserveret som et Barn, og til Bestyrkelse deraf tog hun hans eget Brev frem, og det indsluttede Bryllups-Bevijs, og sagde, at hun ved hendes Faders ældste Broders Død, hvis Familie hun havde aldrig kiendt, kunde komme til en anseelig

lig Formue, men at hun ikke vidste, hvad for Beviser
 hun behøvede, for at legitimere hendes Arveret, ikke heller
 hvem hun skulde betro at føre hendes Sag, der kunde
 forskaffe hende Riadom og Overflødighed. Den gamle
 Officier tog imod hende med Høflighed, som er Folk af
 hans Stand egen, og med en saa inderlig Tilbøielighed,
 som sjelden findes hos nogen; han ønskede hende til Lykke
 med et saa lykkeligt og uventet Udfald; og uden en præ-
 lende Edelmødighed; og uden at axtvinge hende en ud-
 trykkelig Tilstaaelse om hendes Fattigdom, gav han hende
 et Brev til sin Advocat, til hvem hun, som han sagde,
 kunde betro sig med den største Sikkerhed, og for hvem
 hun ifkun blot allene behøvede at fortælle hendes Historie;
 tvivl kun ikke paa, sagde han, at Sagen faaer et lykke-
 ligt Udfald; thi jeg er beredvillig, at vidne alt det, som
 jeg veed om Sagen, naar jeg bliver fordret; og den Kone,
 som var nærværende, da hun blev født, og som har bragt
 hende herover, lever endnu hos mig, og kan ved denne
 Lejlighed bevise hende en betydelig Tjeneste.

Melissa gik bort, gandske opfyldt af Taknemmelig-
 hed og oprettet af Haab. Denne Mand, til hvilken
 Officieren havde medgivet hende et Reommendations-
 Brev, legitimerede hendes Paastrand med saa megen Fær-
 dighed og Flid i saadan Hast, at hun inden saa Maane-
 der kom i Besiddelse af Arven. Hendes første Omsorg
 var, at gaae til den gode Officier, som hun nu havde at
 takke ikke allene for hendes Liv, men endog for hendes
 Lykke. Han optog hendes Erkiendtlighed med saadan en
 Fornøelse, som ifkun de kan fornemme, der fortjener
 den, og sagde, at hun skulde kun forlange saa meget af
 ham, som hun behøvede, indtil hendes Renter indløb.
 Hun flyttede derpaa ind i et got Huus, og besluttede strax,
 at retfærdiggjøre hendes Opsørsel imod den Adelsmand,
 hvis Godhed og Artighed hun endnu taknemmelig erin-
 drede, og hvis Forseelse hun havde tilgivet. I denne
 Hensigt satte hun sig i en Chaise, tog to Tjenere med
 Liberie til Hest med sig, og reyste til hans Landgods,
 hvorfra Familien endnu ikke var kommet tilbage. Hun
 var i en Giestgivergaard et Par Mile fra Stedet. Da
 Chaisen kom for Døren, da det endnu var meget tidlig,
 saa

saar kunde hun høre Tienere og Piger at løbe forvirrede frem og tilbage, og Lady saae, tillige med hendes Broder, ud af Vinduet, for at see, om de kiendte Liveriet. Him gav Agt paa hver Omstændighed, som tilkiendegav hendes Persons Vigtighed, og det med megen Fornøjelse, ja hun glædede sig over den Forvirring, som hendes Nær-værelse vi de forarsage hos dem, af hvis Selskab hun for nylig var udstødt med saa megen Bestiæmmelse.

Hun formerede deres Forundring, da hun sendte en Tiener ind, at melde for den gamle Adelsmand, at en Lady vilde gierne tale med ham, angaaende en magtpaaliggende Sag, som ikke længe vilde opholde ham. Han lod høflig bede, at Lady vilde bære ham med hendes Befalninger, skyndte sig ind i sit beste Kammer, satte sin Pærk paa, og satte sig selv i den beste Forsatning, at imodtage hende. Hun steg ud af Vognen, og søgte at skiule hendes Ansigt, da hun gik op ad Alleen, paa det at hun ikke strax skulde blive kiendt. Hun blev derpaa ført ind til hendes gamle Ben, for hvem hun strax, til hans største Bestyrtelse gav sig tilkiende, og, førend han kunde recolligere sig, sagde: "De seer her, Min Herre, en Fader- og Moderløs, som skylder Deres Godhed de største Forbindtligheder, men som De ligesaa meget har fornærmet ved Deres Mistanke. Da jeg endnu depeuderede af Deres Beldædighed og Gæmildhed, vilde jeg ikke forsvare min Uskyldighed, efterdi jeg ikke vilde være mistænkt for nogen Usandhed; Men nu forsvarer jeg den, da jeg har faaet mit Fæderne-Arvegods, for at legge den Mistanke fra mig, at jeg skulde være utaknemmelig. At Deres Søn har anholdt hos mig, at jeg skulde ægte ham, det er sandt; men det er og ligesaa sandt, at jeg har afslaget ham det, fordi jeg ikke vilde tilintetgøre Deres Forhaabninger, og ey gjøre Deres Efterkommere fattige." Den gamle Adelsmands Forvirring blev immer større for medels den Forundring, som havde bemægtiget sig ham. Han søgte først at undskylde sin Mistanke med en stammende Røst og slet Fremgang; derpaa afbrød han pludselig og taugde gandske stille, fordi han tvivlede om, at denne Undskyldning var sandfærdig eller skulde holde Stik; siden gjorde han sig selv Bebrejdelser, og begyndte at ønske hende

de Lykke, men ophørte dermed igien, førend han havde endt sin Compliment. Melissa saae hans Forvirring og giettede Marsagen; hun var derfor i Begreb med, nøyagtigere at fortælle hendes Omstændigheders pludselige Forandring, da Miss, hvis Pige havde hørt af Tjenerne, at den Lady, som var inde hos hendes Papa, heed Melissa, og at hun for nylig ved hendes Farbroders Død havde arvet en stor Formue, ikke længer kunde imodstaae den Magt, som hendes Affect og hendes Glæde fik over hende. Hun skyndte sig ind i Stuen til dem, faldt om Melissas Hals, og det med en Henrykkelse, som ikkun Venstak kan føle og Taare udtrykke. Da denne omsindige og kielne Stilhed var forbi, saa blev Tvivlsmaalet snart hævet; de forsonede sig oprigtig med hinanden; Faderen fulgte hende ud af Kammeret, og fremstillede hende for sin Søn, med en Undskyldnings og Forsvarstale for sin Opførsel imod dem begge.

Miss havde bestilt Middags-Maaltid for sig i Giestgivergaarden, og vilde tage Afsked for at reyse derhen, men de vilde slet ikke slippe hende, eller lade hende drage fra sig. Inden saa Uger blev hun hendes Vens Datter, som gav hendes Haand til sin Søn, med hvem hun i mange Aar deelte den Lyksalighed, som er en Belønning for Dyden. De havde nogle Børn sammen, men ingen overlevede dem; og da Melissa havde ved Døden mistet hendes Mand, som skede omtrent syv Aar derefter, saa reyste hun med alle bort fra Staden til hendes Landgods, hvor hun blev meget elsket og yndet, og døde i Fred og Glæde.

Den ædelmodige Kiøbmand.

En meget lært Mand, som ved sine Studeringer havde bragt sig en Hypochondrie paa Halsen, skulde ikke have holt det længe ud, om en ædelmodig Kiøbmand, som havde lært at kiende denne behagelige Lærde, ikke havde blevet en Marsag til hans Dages Forlængelse. Denne Kiøbmand raadede ham, at forlade dette Sted, formedelst den tykke og usunde Luft, og begive sig til P = = = hvor han vilde finde en behageligere og for hans Sundhed mere tienlig Opholdssted.

sted. Jeg giver dem dette Raad, sagde han, skönt det er imod min egen Fordeel, da jeg derved maaskee for evig bliver skilt ved en Mand's Omgang, der har været mig den behageligste og tillige opbyggeligste i mit Liv, men deres Person er mere giældende, end at jeg ikke skulde gjøre alt hvad der staaer til mig, for at conservere Verden en Mand, der kan leve andre til saa stor Nytte. Den Lærde anhørte Kiebsmandens Ord med en Undseelse, som gjør den sande Dyd elskværdig. Min Ven, sagde han, eders Raad røber for stor Ædelmodighed og Kierlighed, at jeg i det mindste bør være eder den forbindeligste Taknemmelighed skyldig. Men de veed, at jeg her kan have mit ordentlige Udkomme, men langt fra ikke har den Gvne, engang at bekoste Reysen for. Min Skat, er mine Bøger, og at være dem foruden, er mig umuelig. Hvad jeg derfra har kundet spare, er bleven dem til Deel af mine fattige Standsbrødre, hvis Wilkaar har gjort Fordring paa mit Hierte. Kiebsmanden, som saae nok hans Lyst, men tillige hans Formuenhed at gjøre saadan en Reyse, fandt paa følgende Raad: Han tog et Lod i Lotteriet, og bestemte det som derpaa blev vundet for hans Lærde Ven. Han naaede sit Dnske, og 2500 Rdlr. udkom paa Loddet. Han sendte disse uformærkt til sin Ven i en blank Convolut, og denne, som heel vel indsaae, fra hvis Haand saa uformodentlig en Summa kom, blev lige saa forundret, som opfyldt med Forbindelse. Han gif til sin formeente Belgiorer, og i en oprømt Tone sagde ham: Hvad mener de vel, min Ven! Ved en overordentlig Lykke, som i Dag er mødt mig, er mig og den overordentlige Pligt paalagt, at jeg ikke maae vise mig taknemmelig mod min store Belgiorere. Dog til min største Trøst, er Bonnen mig endnu tilovers, og ligesom Gud maa kiende dette ædle Hierte, saa vil jeg heller ikke affade at bede, at han vil giengielde ham denne Kierlighed, med sin besynderlige Raade, og fordoble sine Belsignelser imod den ædelmodige Giver.

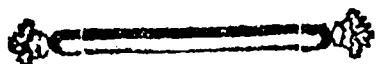
Den belønnede Omsvendelse til Dyden.

(En Engelsk Historie i et Brev fra Baronet Borston til
Ridder Digby.)

De er min Ven, Ridder! vil De høre mig, saa vil jeg aabenbare mit gandske Hierte og Siel for Dem. De skal vaakiende mit Lives Lykke eller Ulykke. Vedtag og raadfor mig, underviis mig; jeg veed ikke, hvad jeg skal gjøre. O min Ven! jeg elsker saa heftig, som jeg aldrig har elsket, saa elsker jeg. Jeg falder selv i Forundring derover. Men De maa ikke fordomme mig, førend jeg har fortalt Dem min Historie. Jeg vil intet dølge for Dem.

De veed, at jeg undertiden foretager smaa Vandrefser med Lord Dorset, for at skaffe vort Sind en Forfriskning og betragte Naturen. De kiende den opmærksomme grandstænde Philosoph, Dorset, og veed altsaa, hvor behagelig vor Samtale er. O hvor henrykkende kan han dog ikke i hele Timer tale om et Blomster, en anden følelseløs træder under Fødder? Hvor fuld af Følelse, hvor rørt, lærer han mig Naturens Skønheder! Og, hvor ofte har jeg ønsket Dem til os!

Engang gif vi at spadserere forbi et Forverk, som laae meget behageligt. Vi bleve ligesom imod vor Villie trakte nærmere derhen til. Den gamle Forpagter, en meget retskaffen Mand, tog imod os paa det venligste, da vi gif derind. Han gav os af sin ærværdige Armod, Melk, friske Æg og Smør, og vi toge erkjendtlige derimod. Dorset bad ham Penge derfor; men vi mærkede, at dette Tilbud syntes at være ydmygende og fornædrende for ham.

Jeg forærede derfor hans liden Datter en glat Ring, jeg just bar paa Fingeren.

Neppe vare vi bortgaagne, førend vi ved en Kilde fik en Gaarchiord at see, som en ung Pige vogtede. Jeg troer, elskeligste Ridder, disse hastigt opstigende Lidenstaber, disse henrivende Henrykkelser, og jeg er vis paa, at de bestemme vore Hjerter's Stiebne. Neppe havde jeg seet Clary, (saaledes heed hun), førend alle mine Fornæmmelser bleve i en Hast forvirrede, saa fuld af Fornøjelse var jeg over det indtagende Syn. Sandelig, der kan aldrig noget Ansigt være mere talende, tiltrækkende og elskværdigere. So store sorte Dyne, den jærnlige Bert, tusinde utvungne Yndigheder i en rosenfarvet Ungdom, et Dyekast fuldt af Kærlighed og sød Melancholie, Kierligheden selv. O Ben! det er den Engel, som har berøvet mig den troløse Miss Jenny, hvis Erindring stedse forfulgte mig. De vil falde i Forundring over, naar jeg fortæller Dem, at Clary læste. Neppe havde hun seet os, førend hun skaf Bogen i Lommen. Jeg talde først til hende, og omendstiont ikkun Høfligheden tvang hende nogle Ord af, saa mærkede jeg dog strax, hvor meget hun var ophøyet over sin Stand. Lord Dorset tænkte ligesaa.

Vi igientogte hendes Berømmelse for hinanden; vi talde den hele Dag ikkun om hende. Jeg elskede, ja jeg elskede hende allerede paa det heftigste; men jeg du'gte min Kierlighed for Dorset. Den følgende Morgen sandt han mig dybsindig; han spurgte mig om Marsagen, og jeg søgte en Forevending; thi jeg mærkede, at Kierlighed har sine Hemmeligheder for Venskab. Efterat vi havde spist, hastede jeg hemmelig hen til det Sted, hvor vi havde truffet Clary.

Hun var atter sysselsat med Læsning, og hendes Hiord sprang og leegte omkring hende i Kløveren. Deyligste Parn, sagde jeg til hende, fald ikke i Forundring over, at hun seer mig igien (hun forekom mig som forlegen). Man maa komme tilbage til hende, saa mange indtagende Yndigheder har hun. Jeg vil ikke nævne noget for hende om hendes Skønhed — men maa jeg vove, at tilfredsstille min Nysgierrighed? Hvad for et Mirakel har ført hende til dette Sted? thi hun kan ikke dølg

des

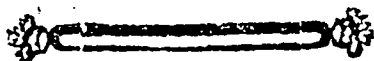
des Stand; og dersom jeg tør troe mit Hierte, saa ere ikkun saa hende værdige.

Clary rødmede over dette Smiggrerie. Min Stand, sagde hun, er den, hvori de træffe mig; Lykken er mig aldeles intet skyldig. Hvor lykkelig var jeg, dersom jeg altid havde levet i disse ubekjendte Sikkerhedens Boliger; det er Dydens Opholdssted, og det skal ogsaa (snydede hun sukkende til) være Lykkens Opholdssted. Ved disse Ord fældede hun nogle Taare, som hun søgte at holde tilbage. — ”Hun græder! jeg maa ikke vide, hvad der forarsager hendes Kummer; men vær hun forsikret, i hvordan hun endog vil optage mine Tanker, hun har rørt et Menneske, som hun ævig skal være værd”. Jeg talte med Clary lige indtil Aften. Her sagde hun mig sit Navn, og her blev al min Tilbøielighed fast henvendt paa hende. Det var den fortreffelige Clarisse, hvori hun havde læst. Endnu havde Clary intet aabenbaret mig om hendes Stand og Fødsel, saa lettelig som hun endog lod mig indse, at hun ikke var skabt til den Fornedrelse, hvori hun levede.

Jeg saae daglig min Elskelige, og daglig blev jeg hende nyere forbunden. Maaſkee De kalde mig en Daare, fordi jeg med saadan stadig Kierligheds Alvorlighed overgav mig til en Hyrdinde. O Ven, De have ikke seet Clary; De have ikke hørt hende tale; ingen Fyrstiinde fortæner saa megén Uerfrygt. Endelig vovede jeg, at aabenbare mine Tanker for det elskværdige Barn. Jeg vil lade hende selv tale; thi alt hvad hun siger, indtrykker sig saa dybt i Hiertet, at man aldrig kan forglemme det.

”Jeg maa tilstaae for dem, at jeg burde være omfindtlig imod deres sømme Artighed, dersom jeg kunde være omfindtlig. Jeg er meget tilbøielig til at troe, at deres Kierlighed til mig er opkommen af Høvyagtelse og Redelighed. Men, min Herre, de maa forglemme mig. O at jeg kunde forglemme dem! Det staaer ikke i min Magt at blive deres. — Overlad de mig til den Smerte, som vil følge mig til Graven; og dersom de agte mig høyt, saa forlang ikke at vide min Stiebne; det skulde fornedre mig alt for dybt i deres Dyne, (blev hun ved med Graad,) dersom de vidste det”.

Forne:

Kornedre hende? elskværdige Clary, raabte jeg; elsker jeg hende da ikke undsigelig? Gjør ikke hver Dag hende uskatteerlig for mig, ja meer og meer uskatteerlig? Lael, og siig mig, paa hvad Vilkor hun kan blive min? Lad mig have den henrykkende Fornøjelse at stille hendes Smerter. — ”Nej, svarede hun muntert, det kan de ikke, de kan ikkun formere dem. Nej, tving mig ingen Tilstaaelse af, det maatte ellers koste mit Liv”.

Jeg forlod hende grædende, og minummer syntes at røre hende. Jeg besøgte hende daglig igien, og lærte hver Dag nyere at kende hendes fine Forstand, hendes ædle Tænkemaade og det fortræffelige følelsesfulde Hjerte. O Ridder! saadan en smædelmodig, saadan en høy Siel maa de nok aldrig have fundet! Jeg undertrykte ærbødigt min Nysgierrighed, og dulgte ogsaa min Tilbøielighed for de retskafne Folk, hos hvilke hun boede. Ofte fastede Clary et Dyekast paa mig, og hendes venlige Øyne stode fulde af Taare.

Den Tvang, jeg maatte gjøre min Siels heftigste Tilbøielighed, kom mig dyrt at staae; jeg faldt i en farlig Sygdom. Jeg gav Clary Efterretning derom: hun kom med hendes Berts Dotter, just den, jeg havde givet Ringen. Hvilket Syn var dette for mig! Aldrig havde jeg seet hende saa smuk, som da hun nu grædende talede til mig. Jeg kunde intet andet si til hende, end dyrebarest Clary, seer hun sin egen Gjerning?

”Deres Tilstand rører mig; svarede hun, og jeg ønskede for alt det, som er til i Verden, at kunde gjøre dem lykkelig; men de maa selv dømme, om jeg kan elske dem. — Jaa vil undertrykke min Forsængelighed, de skal vide min Hemmelighed; i hvor foragtelig det end skal gøre mig i deres Øyne. Men hvad forlanger de af mig?”

Hendes Haand, Clary! gjør hun mig lykkelig! ”Det kan ikke saaledes skee; jeg kan ikke gjøre dem lykkelig, og jeg kan ikke selv blive lykkelig. Vil de høre min ulykkelige Skiebne? — Jaa, de skal staae det altsammen at vide — men staa høyt som jeg elsker dem, staa kan jeg ikke blive deres”.

Sikke qualte hendes Tale; jeg tog hendes Haand: Men ædelste Siel, skulde jeg forarsage hende Smerte? Lad hun mig heller døe! Men, jeg vil ikke vide hendes Hemmelighed. Dersom det endelig maa være saa Clary, saa sige fra mig — men hav dog Medlidenhed med mig!

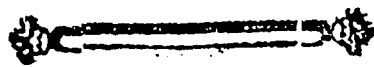
”Medlidenhed? allerbeste Vorston, af hvorfor elsker de mig? — Susanna, (sagde hun med et tielent Dyrkasti til hendes Ledfagerinde) du elsker mig, foren dine Taare med mine. Jeg har ingen Hemmelighed for dit Vensteb

”Jeg er en ringe Bondes Datter i Grevskabet Devonshire. Mine Forældre havde Formue nok, til at give mig en god Opdragelse, og saadan, at den gif over min Stand. Maaſkee denne deres Omhu for mig var min Ulykke. — De vare allerede til Mars, da jeg blev født, og haabede, at jeg skulde blive deres Alderdoms Trøst — o Gud, hvor trofast elskede de mig, hvor syrigt lærte de mig at kiende Dydens og den rene Gensidigheds Værdie, hvori deres Familie stedse havde levet lykkelig og ubekjendt. For alting tilraadte de mig at sige London, og aldrig at give denne pragtfulde forfærriske Stad Fortrinet for det arme Landsbylevnets Uskyldighed; og stedse at have Gud for Dyne”.

”Men — det har jeg ikke gjort; jeg forglemte deres Lærdomme og alle mine Pligter.”

Bed disse Ord slog hun hendes Hoved ned, og fald hen i Taare. Inderligst rørt af hendes angerfulde Smerte, søgte jeg at opmuntre hende. Hun fortalte under Suk og Taare videre.

”Jeg var ikke uden Skionhed, og maaſkee begyndte jeg selv at vide det. Endnu havde jeg alt det Indtagende af en ubesmittet Uskyldighed. Det er sandt, jeg viste allerede en alt for om Følelse, som blev Kilden til min Ulykke. Mit Hierte stod aabent for alle Omheds Indtryk, da min Skiebne førte der elskværdigste — og det afskyeligste Menneske hen til vor Egn. Han havde alt det udvortes Indtagende, han besad den fineste Forlagenhed og al Styrke i den Konst, at stille hemmelige Renker og Garn for vor Dyd. Min Opdragelse og mine Grundfætninger syntes at sætte mig i Sikkerhed nok for hans
Ester

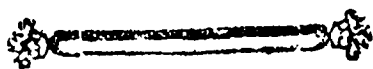

Efterstræbelser og hans indtagende Væsen. Jeg igien-
 tog stedse de Tanker, at jeg var en Bondes Datter, og
 han var Lord Mexil" — Lord Mexil, raabte jeg,
 Clary, har han været Skyld i hendes Ulykke? Jeg har
 kiendt det Skarn; han har endelig faaet Straf for alle
 sine Laster og Ondskaber. — Hvorledes? spurgte Clary
 mig med Angest. — Han er bleven paa sin Rejse i Sydsk-
 land i en Duel! " Er han død? spær Clary fort med op-
 løstede Dyne imod Himmelen; o at Guds Hævn havde
 endt sig med hans Død! Her han gjort Bod og Peni-
 tenze. — Ja, han er Marsagen til min Ulykke. Han
 vidste, jeg veed ikke hvorledes, at indsmigre sig hos mine
 Forældre; men formodentlig havde han allerede henvendt
 sine affkyelige Hensigter paa mig. Han betiente sig af en-
 hver Lejlighed, at tale fortroelig med mig, og han ind-
 gav mig i hans Tale den Gift, som gjorde saa hastig
 Virkning. Han skrev mig til, og for at gjøre min Ulykke
 vis, havde jeg ikke Styrke nok til at kaste det forhadte
 Brev bort; det gav min allerede svage Dyd den sidste
 Strøg. Jeg forglemte min Pligt, og aftalede med den
 troløse Mexil, at jeg vilde samles hemmelig med ham.
 Ved denne Samtale udviklede han alle sine forræderiske
 Konster for mig. Han lovede, at han vilde ægte mig;
 han tvang mig, at følge med ham til London; jeg elskede
 ham, og havde gæret al Dydens Følelse; ikkun Følelser
 af Naturen havde jeg endnu tilbage; jeg vilde ikke saa tro-
 løs forlade mine Forældre. Mexil mærkede denne Kamp;
 han trakke sin Kaarde fuld af Harne, og vilde dræbe
 sig. Jeg afholdt ham detsfra, og blev ved hans Opfor-
 sel sat i den heftigste Bevægelse; Kierlighed og barnlig
 Pligt sridde i mig. Nu vilde jeg paa eengang haste til
 mine Forældre, for at aabenbare alting for dem, da jeg
 i det samme faldt afmægtig ned til Jorden. Da jeg op-
 vaagnede befandt jeg mig ved Siden af Mexil i en Post-
 chaise. Nu var det ude med mig; jeg kunde ikke mere
 vende tilbage til mine Forældre. Min Lidenkab og min
 Forsørers Ansigt, som jeg gandske med Kierligheds for-
 blindede Dyne betragtede, henrev mig aldeles. Saaledes
 kom vi til London. Jeg begræd mine Forældre, men
 overlod mig gandske til min Forsørers Troeløshed, fuld
 af

af Tillid til det tilfagte Ægteskab, hvilket han opsatte fra en Dag til den anden".

"Han overvældede mig med Foræring, med Pragt, med Lyssigheder og de mest indtagende Selskaber. Jeg var omringet af Tilbedere, hvilke vedligeholdte den Dødsighed, hvorved Mexil søgte at daare mig; men hvilket Syn, naar mine Dyne opløstede sig over Blindverket: naar jeg saae ind i mit Hierte! Jeg saae mine ulyksalige Forældre at græde over deres bortførte Dotter. Bludselig hørte jeg min Faders ynkelige Klagemaal og min Moders forskrekkelige Angestskrig. Dette og alle Samvittigheds Bid og Nag, jeg fandt, martrede mig mig grusomt; men den Tummel og Dødsighed, hvori man immer styrkede mig tilbage, forhindrede alle gode Virkninger af min Anger".

"En Dag førte Mexil mig i et stort Selskab til Comoedien. Det var et nyt Stykke, hvis Navn jeg har glemt. I et af Optrinene kommer en gammel Mand ind, hvis Billede forestiller en ærværdig Fattigdom, og siger til et prægtigt klædt Fruentimmer: "O min Dotter, hvor riig seer jeg dig, men hvor er din Dyd"? Paa eensang raabte jeg: "Ak min Fader! og sank asnægtig ned. Da nu mit Skrig gjorde megen Opsyn, saa havde man ført mig tilbage i Mexils Huus, hvor hans Venner bragte mig til mig selv igien. Jeg reev mig ud af deres Arme, og fastede mig, med forrevet Haar, halv død ned for Mexils Fødder. "Mylord, jeg har hørt min Dem i Comoedien; hav Medlidenhed med en Ulykkelig. Giv mig min Ære igien, paa det at jeg kan gaae til mine Forældre, og døe i deres Bøndebytte med Navn af Mylords Gemahlinde. — Iffun Navn af deres Gemahlinde er det jeg forlanger og udbeder mig! Lad mig under dette Navn iffun hengræde een Dag i mine Forældres Arme; siden maa de indspærre mig eller dræbe mig, og jeg vil velsigne dem. Betænk, Mylord! hvad de have lovet mig"! Mexils Venner skyndte sig grædende bort. Da han nu var allene med mig, blottede han al sin Ondskab for mig. "Hvor tør hun vise saadan Dristighed, sagde hun? Har hun lært den deylige Tænkemaade paa Comoedien? Den Præken kom mig temmelig uformodentlig.

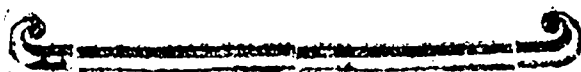

lig. Har hun fundet indbilde sig, at Clary nogen Tid skulde blive Lady Mevil. " Jeg sprang op, og snappede en Kniv fra Kammen, men han reev den af mine Hænder, og jeg sank fuld af Forvirrelse ned paa en Stoel. Jeg foreholdt og bebrydede ham hans nedrige Opførsel, hans Troeløshed og den Elendighed, hvori han havde styrtet mig. Angest og Harm bragte mig tilsidst uden for mig selv. Han gik bort fuld af Forvirring, og lod min Kammerfrue blive hos mig, som bragte mig ind i mit Kammer. Nu var Forhængen sønderrevet, der var nu intet, som mere kunde blinde mig. Jeg kiender nu saavel Mylord, som mig selv. "

" Efter lang indvortes Strid syntes jeg at blive roligere, og Betty forlod mig, efterdi jeg syntes at sove. Paa eengang fattede jeg en Beslutning. Jeg iførte mig mine forrige Klæder, og lod Mevil beholde alle sine Kostbarheder. Jeg havde endnu en glat Ring, en Paarørende havde foræret mig, den vilde jeg sælge, og dermed gaae bort fra London. Mit Kammer var i det nederste Stokværk, og jeg kunde let nedlade mig igiennem Vinduet for medelst et Lagen. "

" Saasnart jeg var kommen paa Gaden, løb jeg det hastigste jeg kunde. Jeg vidste ikke, hvor jeg gik hen, og jeg rystede som et Aspeløv; det var mørkt, og jeg var stedse bange, at der skulde komme nogen efter mig. Jeg hørte noget rasle, og jeg fordobblede mine Skridt. Der kom een efter mig. Hvorhen? sagde en tyk Mand til mig, som jeg kiendte at være Mylords Kapellan, og tog mig ved Haanden. Wijs, hvad gier hun paa Gaden paa denne Tid? Hvor vil hun hen? Ak, Hr. Wickmann, raabte jeg, for Guds Skyld redde mig. Bring mig ikke tilbage i det afskyelige Huus. Jeg vil gaae hjem til mine Forældre; Jeg flyer til evigtid for Mylord og hans Laster; nægt mig ikke deres Hielp og Bistand. "

(Slutningen følger.)

Slutningen af den belønnede Omvendelse
til Dyden.

(En Engelsk Historie i et Brev fra Baronet Borston til
Ridder Digby.)

” Den Nederdrægtige svarede mig, at jeg kunde være
gandske sikker i hans Huus, omendstisont hans
Kone var fraværende. Han førte mig ind i et assides Kam-
mer; jeg satte mig, og fortalte ham fortelig min Ulykke.
Vil de vel troe det min Herre, at dette onde Menneske,
hvis Medlidenhed jeg søgte at opvække imod mig, mis-
brugte min Æmerte, og taledede til mig paa en Maade,
som var gandske uværdig for hans Stand. Jeg erkjendte
min Uforsigtighed. Det Uhyre vilde bruge Magt og Bold
imod mig; jeg græd, jeg bad, jeg fastede mig ned for
hans Fødder, og besvor ham ved Religionen, han skulde
lære. — Han forsøgte paa nye at bruge Magt og Bold;
jeg løb til Vinduet og raabte om Hielp. Wickmann
blev rasende og stak et Tørklæde i Munden paa mig. Man
bankede heftig paa hans Dør; han vilde ikke lukke op, og
den blev opstædt. En ung Officier kom ind med dragen
Kaarde i Haanden; jeg fastede mig med Hæftighed ned
for hans Fødder, jeg fortalte ham Wickmanns Troløsh-
hed og tiagde ham om Hielp og Bistand. ” Artige Fru-
entimmer, sagde han til mig, betroe hun sig til mig, og
du, Elændige, skal vide, at ikkun din foragtelige Neder-
drægtighed redder dig. Kom hun, og følg med mig”.

” Jeg skyndte mig bort med min Befrier, hvis gode
Mine gav mig temmelig Tillid til hans Redelighed, og gik
med ham midt om Natten igjennem i Londons Gader. Han
mærkede, at min Skref tog til med hvert Skridt. ” Endnu
engang, Miss, sagde han til mig, vil jeg siige hende, at
hun har ingen Ting at frygte for; hun kan dristig forlade

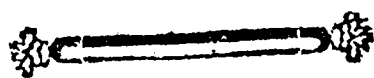

fig paa min Rettskaffenhed; hun maa troe' mig, at min Ungdom ikke hindrer mig fra at handle redelig, og at finde en Fornøielse i at udøve en ærlig Mand's Pligter".

"Han bragte mig ind i et Huus i Nordfolkergaden. Jeg har her ifkun to Stuer, sagde han til mig, denne og een i det andet Stokverk. Her kan hun nu udhvile sig noget. I Morgen tidlig vil jeg bringe hende hen til min Moder, som ifkun bor to Mile her fra London; der kan hun være gandske sikker for den skændige Lord, og derfra kan jeg siden, om hun tillader det, ledsage hende til hendes Forældre".

"Jeg saae paa min Beskytter, og vidste ikke, om jeg, efter den Fristelse, jeg nylig tilforn havde udstaaet, torde troe en saa rørende Opsørsel og Tilbud. Han lod give mig noget at spise. Jeg fik at vide, at han heed Brown, og at han var Søe-Officier. Han lod mig derpaa blive allene i mit Kammer. Men min Mistanke kom tilbage igjen; jeg slog Skaaden for Døren, og blev siddende i en Lænestoel, hvor jeg faldt i Søvn, efterat jeg havde anbefalet mig i Himmelens Beskyttelse. Min Søvn var urolig og fuld af forskreffelige Drømme. Endelig opvakte Brown mig, i det han bankede paa min Dør, og sagde til mig, at det var nu paa Tiden vi skulde reyse bort. Jeg lukkede Døren op for ham. — "Hvorledes er det, Miss, har hun ikke været i Seng? Har jeg kundet forarsage hende nogen Mistanke? Nej, blev han ved med en meget søm Tone, alle Mennesker ere ikke som Mexil og Wickmann! og hun tør slet ikke ved at have nogen Mistanke til mig"! "

"Det er atter et nyt Onde, Mylord og hans uværdige Capellan har forarsaget, svarede jeg; disse har lært mig, at dømme fornærmeligt om alle Mennesker. Forlad mig min Utaknemmighed, ædelmodige Officier; jeg beder dem oprigtig om Forladelse. Ja, jeg trøer, at de fiende en ædelmodig Giernings hele Værd, og hvad kan være ædelere, end at beskytte en Ulykkelig, som vil omvende sig igjen til Dyden"? "

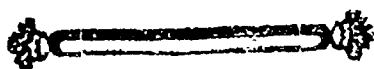
"Man frembragte Thee; og saasnart som det var blevet ret Dag, gave vi os paa veye, og komme meget snart til det Landgods, hvor Lady Brown opholdt sig".

"Denne Dame, som havde seet meget smuk og deynlig ud i sin Ungdom, havde endnu en Værdighed, hin indta-

indtagende Nidighed, som man maatte kalde Dydens Dey-
lighed, der overlever alt det udvortes Indtagende, som findes
i Ansigts-Treffene. Hun tog imod mig med en Beldædigheds
Mine, som sætter Mod i en frygtsom Ulykkelig. Hen-
des Søn fortalte hende mine ulykkelige Tildragelser, og
jeg tilsiød mine Feyl oprigtig for hende. Min Oprig-
tighed rørte hende; hun omfavnede mig, og hun trøstede
mig. Jeg blev i nogle Dage i dette ærværdige Huus.
Lady Brown og Søn overvældede mig med Godheder;
jeg var hiertelig taknemmelig derfor; men jeg kunde ikke
imodstaae den Utaknemmelighed, som drev mig saa heftig
til at see min Fader og Moder igien. Min Beskytterinde
mærkede det først, og jeg glemmer aldrig hendes Tale til
mig! Med hvilken hiertelig Betsalenhed oymuntrede hun
mig, at vende tilbage igien til mine Forældre, at over-
give mig til Dyden igien, og i den uskyldige Landlevnets
Stilhed at begræde og forbedre mit Feyltrin og begangne
Onde, som hun var saa god at tilskrive ifkun en Over-
ilelse. Den fortreffelige Frue! Jeg faldt grædende ned
for hendes Fødder; hun løstede mig op fra Gulvet, og
omfavnede mig endnu engang med al sin moderlig Hen-
rykkelse”.

” Hun gjorde uden Forsømmelse Anstalter til min
Bortrejse. Hr. Brown var Marsag i, at den endnu
stedsse blev opsat i nogle Dage. Jeg blev ofte vaer, at
han betraagede mig med taarefulde Øyne; han sukke-
de; han søgte Leylighed til, med en skiælvende Haand at tage
fat paa mine Hænder; han vilde tale med mig, men han
kunde ikke sige noget, uden igientage mit Navn. Efter
lang Opsættelse kom nu endelig det Øyeblik; at jeg skulde
rejse bort; og Hr. Brown søgte nu selv at skynde og
drive paa min Bortrejse. Fuld af Beemodighed forlod
jeg min Belaisorerinde. Hendes Søn vilde ledsage mig;
forgiæves bad jeg ham, at spare sig for denne nye Besvær-
lighed, men han blev ved sit Forsæt”.

” Undervens ta'ede han lidet; han blev henreven af
en mørk Travriahed; ja jeg hørte, at han drog meget
dybe Sukke. Tre Mile fra den Bye, hvor jeg havde
hiemme, skulde vi skilles ad; nu mærkede jeg, at hans
Travriahed tog til, jo nærmere vi kom til vor Adskillelles-
sted. Han spurgte hvert Øyeblik, hvor langt vi endnu
havde

havde dertil. Endelig ankomme vi der. Jeg anbefalede mig min Beskytter, vilde takke ham, og græd, og bad Himmelen, at belønne ham.

”Nu vilde jeg sige ham det sidste Levvel; men han tog fat paa min Haand, vædede den med sine Taare, saae paa mig, sukede dybt, og i det han vilde sige mig noget faldt han ned i Usmagt. Jeg gav et Strig af mig, hvorpaa der kom Folk tilløbende fra Vertshuset, hvori vi vare, hvilke bragte ham til sig selv igien. Man lod os være alene, og jeg tilkiendegav ham min Urolighed over dette Tilfælde. ”Miss, sagde han til mig, sæt sig ned, og værdiges at anhøre mig. Han blev ved, i det han immer holdt een af mine Hænder i sine: ”Jeg vilde tvinge mig til at tie, men jeg har ikke kundet overvinde mig selv. Det er uden Tvivl den sidste gang, vi nu seer hinanden, lad mig derfor aabenbare alting for dem.

”Menneskelighed allene drev mig til, at komme dem til Hielp, og at have den rene Medlidenhed med hendes Omstændigheder; men neppe havde jeg seet hende, saa følte jeg ogsaa den heftigste Kierlighed til hende. Hendes Uhyke, hendes Taare, hendes Oprigtighed, Alting gjorde hende Smukkere i mine Øyne, Alting gjorde hende kostbarere og værdigere for mig. Hun seer af denne Tilstaaelse, at jeg ikke fortjener nogen Tak af hende. Min Kierlighed tog immer til. Endelig samlede jeg al min Retsskaffenhed, som jeg havde tilovers, og hastede paa een Gang med hendes Bortreise, som er hende selv bekiendt. Nu skal hun høre Marsagen dertil Miss. Min Moder, som jeg elsker underlig og ømt, har lovet mig til en af hendes Paarørende, og for at søye hende, har jeg samtykket derudi, og dersom jeg tog mit Ord tilbage igien, saa vilde den elskværdige Moder blive utrokelig. Jeg maa adlyde hendes Billie, i hvor meget end mit Herte sætter sig derimod. — Ja, elskværdige Clary! jeg haabede at erstatte hende den Uret, som hun havde lidt af den uværdige Maxil; — men jeg tør ikke mere tænke derpaa; jeg maa søge at dæmpe og undertrykke denne Kierlighed. Jeg ventet intet Svar af hende, jeg forlader hende i det Haab, at hun i det mindste værdiger mig sin Medlidenhed”.

”Neppe havde han sagt dette, saa reyste han sig i en Hast svingede sig paa sin Hest, og reed bort”.

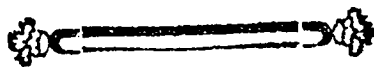
”Saa

”Saadan en Orførsel, blev Clary ved at fortælle mig, maatte meget formere min Taknemmelighed imod ham. Men hvor blev jeg ikke forbavset og faldt i Forundring, da jeg i min Lomme, fandt en Diamantes Ring, som syntes mig at være meget kostbar. Jeg vidste, hvad min Pligt var, jeg lod bringe mig Pen og Bleg, og skrev et meget langt Brev til den ædelmodige Hr. Brown, hvorudi jeg sendte ham Ringen tilbage igien, og forsikkrede ham om min inderste Taknemmelighed og Benskab. Ah, min Herre! søyede det elskværdige Barn til med et dybt Suk, den Gang kiendte jeg endnu ikke Kiærlighed. Jeg bad ham for Alting at fuldbyrdige sit Egteskab, og forglemme en Ulykkelig, som nu for altid og evig maatte forsage al Høielse af Omhed, og anvende sin øvrige Levetid paa at begræde hendes Fejl. Jeg betroede dette Brev til et tilforladeligt Menneske, som Præsten der i Sognet viste til mig, med den Befaling, at han skulde levere det i Hr. Browns egne Hænder”.

”Nu nærmede jeg mig til mit Føde-Sted. Hvor vorte og forsøgedes alle mine Høielser af Skam, af Glæde, af Smerte og af Frygt, og hvor satte de verelviis min Siel i Bevægelse! Jeg saae allerede de ærværdige Gamle bevægede ved mine Poenitentses Taare; jeg vendte tilbage til Armod og Uskyldigheds Boelig, hvor jeg i det mindste torde døe, naar jeg ikke længer kunde bære min Kuumers Byrde. Jeg spurgte en Ubekiendt, som kom fra vor Bye, om mine Forældre, og jeg maatte høre, o Gud! og jeg, jeg var Skyld derudi, at de, utroslige over at have forliust mig, havde forladt deres Huus. O de kiære elskelige Forældre (her brast hun ud i en hulkende Graad) jeg har ikke seet dem! jeg har ikke kundet saae at vide, hvorhen de har taget deres Tilflugt. De maa være døde af Fortviivelse over mig; thi de elskede Religionen og Dyden alt for hiertelig”.

”Jeg vendte om, i det jeg ofte saae til Byen, som mine Dyne ikke saa let kunde forlade. Undertiden troede jeg at kunde kiende vort gamle Huus med Straatag paa, og dette Syn mærtrede og søndersled mit Hierte. O grusomme, grusomme Mavil!”

”Endelig, min Herre, kom jeg til dette Sted. Her lever jeg i den nedrigste Stand, men kan jeg noksom poenitere for min Forseelse? Min Ulykke har endnu en Trost, jeg

Jeg er først nitten Aar gammel; mit hele Liv skal være opofret til Anger og Fortrydelse, til Gud og Bedring; maaskee mine Taarers Oprigtighed gjør mig mindre strafværdig i den Dommeres Dyne, som jeg har fornærmet! men ifkun den eneste Glæde ønskede jeg mig, engang igien at omfavne mine dyrebareste Forældre, og give dem den sidste Trost i deres graa Alderdøm, at jeg i det mindste nu hiertelig angret og fortryder min Forbrydelse. — Men jeg har vist nok været Skyld i deres Død!”

Her blev hendes Fortælling afbrudt med en Flod af Taare; endelig søjede hun endnu til: ”Ak, min Herre, denne oprigtige Fortælling maa have lært Dem Deres og min Pligt. Jeg kan ikke blive Deres. Jeg elsker Dem, og det er en nye Ulykke for mig; men De maa blive frisk igien; De maa blive min Ven, min Beskytter og min Raadgiver. Beklag mig, men slaae et Forsæt ud af deres Tanker, som nødvendig maa være forderveligt for os begge. Lad mig begræde min Ulykke, — jeg maa forlade Dem. — De kan ikke have noget at indvende derimod. Kom Susanne! vi ville gaae hjem!”

Jeg kan ikke, elskeligste Digby, beskrive for Dem, hvad for Storme der fra alle Kanter reyste sig i mit Hjerte. Jeg saae Clary overadt til Forsførelses og Ondskabs Epil, til en Alders Svaghed og Skrøbelighed, som anseer alt, hvad der er om den, med forblindede Dyne; jeg saae hende omvendt til Dyden igien paa en Tid, da hendes indtagende Yndigheder vare i sin fulde Glæds. Et Gruentimmer paa nitten Aar, der forkaster alt det, der kunde synes Indtagende for hende, som har Mod nok, at gribe til den nedrigste Levemaade, for at blive dydig; som døer af Anger og Fortrydelse; Ven, hvilket Billede!

Jeg skrev hende følgende til: ”Alting er afgjort, jeg har fuldkommen overbeyet alting. Hun føler en oprigtig Anger og Fortrydelse. Hun elsker Dyden; jeg elsker af hende. Hvo som veed at skattere Verdens Værdie, den har fundet den her igien. De kan slutte heraf, hvad for en Kiendelse min Fornuft har fældet: Hun maa blive min Hustru; ja, elskværdigste Clary, det maa hun”.

Hvilket et Svar gav hun mig! ”Ja, jeg tilstaaer det, jeg elsker dem; og til min Omheds og Kierligheds Belønning river de min Lykke fra mig, den eneste, jeg endnu havde tilovers. Ifkun det rene Venstabs kan
astørre

astørre mine Taare, og den Trøst berøver de mig. De skal aldrig faae mig at see mere igien; thi jeg forlader mit Opholdssted; lev vel! Hvorledes, min Herre! skulde jeg kunde blive deres Husfrue? jeg? som ikke fortjener at leve med det nedrigste Slags af Mennesker! Ney! min Skam tilhører mig allene; men de maa beholde deres Værelse ubesmittet”.

Jeg skyndte mig til Clarys Bert, og jeg fandt hele Huset i Graad; hun var gaaet bort og forspundet, efter at hun havde efterladt sig nogle smaa Foræringer. De brave Folk berømte hendes fortreffelige Egenskaber, og beklagede den store Forliis, de havde lidt ved hendes Fortgang. De igientog det efter hinanden mere end hundrede gange, at en Engel kunde ikke have noget redeligere eller mere velgiørende Hierte. Faderen, Moderen, Børnene, allesammen grædte for min elskeligste Clary. Jeg lod mig fortælle alt det, de vidste om denne elskværdigste Pige. Hun havde, førend hun flyttede bort, ofte grædt og nævnt mit Navn. De kan selv slutte, Ridder, i hvad for en forskrekkelig Tilstand jeg befandt mig. Jeg søgte alle vegne efter hende, jeg gjorde alle vegne Efterspørgjel, men forgiebes. Der var ingen Bue omkring, jeg jo igiennem søgte. De kan let formode, at Dorset var min Fortroelige.

Nylig om Aftenen før jeg vild fra min Bey. Jeg var allene til Hest, og tæmmelig træt, hvorfor jeg steg af Hesten tæt ved en Skov. Noget Skridt derfra laae en elændig Halmhytte, hvorfra der skinnede et dunkelt Lys. Jeg veed ikke, hvad for Følelse der drev mig til at gaae derhen. Jeg hørte sammesteds en Røst, som halv afbrudt sagde: ”Ak min Fader! ak min dyrebareste Fader! De sælde Taare for mig endnu, og De min allerkiæreste Moder! Jeg har fornærmet og bedrøvet Dem; jeg har vanæret Deres Alderdom; det er billigt, at jeg døer. Ak, vil De tilgive mig min Forseelse! Ak, kan De tilgive mig den? — Ja, min Datter, svarede Faderen, omfavn os, og haab til Gud, at han kan give dig din Sundhed igien”.

Hun svarede paa det sømmeste, og nu mærkede jeg, at det var min Clarys Røst; jeg gik i en Hast ind i Hytten, hvor jeg saae hende dødningsbleg paa et endigt Læne. En ærverdige gammel Mand astørrede hendes Taare, og en bedaget Kone trykkede hendes Hænder og svømmede i Taare. Clary havde
et

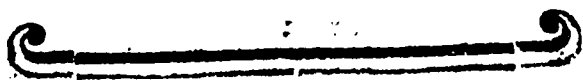

et Brev i Haanden. Jeg sprang til, tog Brevet af hendes Haand (Brevet var til mig! Læste Opkriften derpaa, og faldt i Forundring over hendes Høymodighed) og raabte: af min elskeligste Clary! De redelige Gamle vare gandske forbausede; Clary slog Øynene op, og faldt afmægtig tilbage i mine Arme. Jeg kan, kiereste Ven! ikke beskrive denne Scene for Dem. De har selv et Hierte, og det maa sige Dem, hvad jeg har fornummet. Jeg blev ved, fuld af Kierligheds-Henrykkelse: "Ja, elskelige Clary! hun skal blive min Ægtefælle: vore Hierter ere allerede forenede; lad mig belønne Dyden selv i hende. At fare vild er menneskeligt; Hun har ved den oprigtigste Anger ophøyet sig over hendes Skrøbelighed, og fortiener derved al den Høymodighed, som man er Dyden skyldig". Og De, sagde jeg til de Gamle, skal være min Fader og Moder; antag mig til Deres andet Barn".

Seer De, kiereste Ridder! min nærværende Tilstand. Clary er bleven frisk igien, men hun vægrer sig endnu bestandig ved at modtage min Haand. Jeg har sagt hende, at mit Liv beroer paa hendes Beslutning. Nu ere vi allesammen hos Lord Dorset, hendes retskafne Forældre ogsaa, som saa længe nogen kan mindes, og længer, nedstammer fra de ærligste Folk paa Landet. Min Hensigt er at tilbringe mit Liv paa Landet; thi jeg har levet nok for andre; nu er det Tid, at leve for mig selv, for min Fornuft og mit Hierte. Jeg vil nu studere Naturen og mig selv, i Stedet for andre Selskaber.

Min Ægtefælle vil kiende hendes Pligters Vigtighed. Jeg veed vist, at naar hun bliver Moder, saa vil hun ikke forsælde, men elske sit Barn, vil vide at opdrage det, og elske mig til Ævigtid. Taknemmelighed, som er en Bøllyst for ædle og frie stolte Sieler, skal forene sig med hendes Kierlighed.

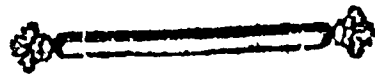
Der kommer de Dyebliske, jeg tilstaaer det, da jeg falder tilbage i mine Fordomme, hvor jeg giver efter for Mængdens Tænkemaade. Jeg hører alt hvad Rygtet vil udraabe; men da jeg er Herre af mig selv og hører Sandheds Røst, saa kan jeg ikke tvivle, at Clary jo er omvendt til Dyden. Hvi skal hun ikke belønnes for saa ædel en Gierning? Er en sand Fortrydelse ikke den fuldkomneste Erstatning? og er det ikke den største Fornøjelse at være retfærdig og veldædig? Tael Hr. Ridder!

Jean Fabres Historie.

Jean Fabre var fød i Languedoc af retskafne dydige Forældre, som vare hengivne til den protestantiske Religion. Hans Fader, som mistede sine Kræfter af Alderdom, nedlagde Klæde-Handelen i Aaret 1743, for at leve af en middelmaadig Capital, som han havde forhverbet sig ved sit Arbejde. Den unge Fabre var den Gang neppe fiorten Aar gammel, og altsaa ikke i Stand til at fortsætte sin Faders Handling; men 1752 traadde han i Selskab med en Ven, og oprettebe en Silkesrompe-Fabrik, hvori han i fire Aar efter hinanden arbejdede med megen Lykke. Hans Flid lod ham med Grund haabe, at han skulde kunde skaffe sine Forældre en mildere Skiebne paa deres Alderdom. Og han var tillige paa Veye at gjøre sin Lykke fuldkommen ved den Kierlighed, som tillige med Tølelserne af hans sønlige Pligt boede i hans Hierte, da den høieste Grad af sønlig Kierlighed styrkede ham i en Afgrund, hvori hans beste Haab syntes at være blevet til intet.

De Reformeerte i Egnen ved Nismes vilde holde en Forsamling den 1 Januarii 1756. Den gamle Fabre gif ogsaa derhen med sin Søn. Det varede ikke længe, førend de Forsamlede saae en Hob Soldater, som nærmede sig til dem, hvorfor de skildtes ad, og gif fra hinanden. Den unge Fabre, som over denne Fare havde gaaet fra sin Fader, forlod de Venner, hos hvilke han var, for at komme til ham igien. Han fandt ham paa Lande-Veyen tilligemed Hr. Türke. Da han her saae, at man forfulgte dem, flyede og løb han ud paa Marken, og bad de andre at følge efter ham. Han for sin Person var allerede i Sikkerhed, da han saae, at det var hans Fader umueligt at undgaae Soldaterne, for-

medelst hans Alderdom, Forfærelse og Veyens Besvær-
lighed, og at de allerede havde ham tilligemed hans Ca-
merat i deres Hænder. Nu løb han tilbage, sprang midt
ind iblant dem, at tage ham istedet for hans Fader. Fa-
deren satte sig imod denne ædelmodige Gierning, og raabte
med høy Røst, at han vilde slet ikke tilstøde det, at hans
Søn skulde opofre sin Ungdoms Kloer for en graahardet
Mands svage Røst af Livet, som Døden var allerede saa
nær. Soldaterne kunde uden Nødværelse ikke see paa saadan
Strid imellem den faderlige og sønlige Kierlighed. De
bleve satte i største Forbavselse, som var blandet med Be-
undring og Verbødighed. Endelig bleve de fuldkommen
bevægede, og havde gierne givet dem begge to deres Fri-
hed, dersom deres Ordre havde tilladt dem det; men de
kunde i det mindste ikke andet, end give efter for Sonnens
giennemtrængende Røtter. De førte ham assied med sig,
og Faderen, som adskillige Gange trængte sig ind imellera
dem, men altid blev vinst tilbage af hans Søn, maatte
da endelig fuld af Fortvivlelse blive tilbage, over det
at han havde maattet give sig tabt i en Strid, hvor
Skam og Lænker bleve deres Belønning, som gif af med
Seyeren.

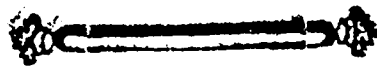
Den unge Sabre maatte virkelig over to Maaneder
forsmægte i Kænaselet, og blev tilligemed Hr. Tårke ved
en Dom af 12. Martii 1756 dømt til Galejerne paa sin
hele Livstid, hvorhen de og begge to bleve bragte. Man
vil neppe kunde udgaa, hvad der gif for sig i det ulykke-
lige Menneskes Siel, da han ved sin Ankomst til Toulou
skulde bestige den forfærelselige Galej, og iføres de Mis-
dædres Dragt, som her have deres Bolig. Erindrin-
gen af en Fader og en Moder, som laae under Ulykkens
Byrde, og hvis hjælpeløse Alderdom var berøvet sin eneste
Støtte; Billedet og Forestillingen af en elskværdig Kie-
reste, som nu for evig var forloren for ham; Glændig-
heden og Skammen, som endnu var tusinde Gange for-
færelseligere end Glændigheden selv; dette var den Tilstand,
hvori den unge Sabre blev qvælet i hele syv Mars Tid.

Hans Forældres Omstændigheder vare imidlertid
ikke mindre værd at begræde. Disse ulykkelige Gamle,
undertrykte af Smerte, saae sig nødte til, at undrage sig
fig

sig selv en Deel af deres nødtørstige Underholdning, for at
 lette deres ulykkelige Sønns Trang, som suktede og for-
 smægtede i sine Lænker. Paa eengang faldt de begge to
 i en Sygdom, som bragte dem meget nær til Graven.
 Deres Søn fik i lang Tid slet ingen Efterretning fra dem,
 og denne Uvished, hvori han levede i Henseende til deres
 Skiebne, der var en grusommere Smerte for ham, end
 alle hans hidindtil havde Lidelser, formerede hans Ulykke
 paa det høieste.

Først i Maret 1762 erfarede den veldædige Minister,
 som den Gang besøragede Sæevæsenets Affairer, Sabres
 Ulykke, og den priselige Marsag til samme. Hans Siel,
 som var bildet til at føle høje Handlinger, og at bedømme
 deres Værd, blev smfindtlig rørt af den nærværende.
 Han hastede, for at bryde de Lænker, som dog ikkun
 gjorde den, der drog dem, og havde baaret dem saaufor-
 skyldt, endnu ærværdigere. Kongens Befaling blev ud-
 stædt den 13 Masi 1762, og den 22de fik den unge Sa-
 bre i Toulon sin Pardon.

Endelig blev han altjaa igien skienket Sine, og efter
 syv Aar, som han havde tilbragt i Slaveriet, vendte
 han tilbage til hans Faders Omfavnelser, for der at an-
 namme Prisen for hans Opoffrelse og hans Dyd. Frihe-
 dens Lykke, som han havde faaet igjen, blev endog derved
 forøget, at han kunde dele samme med ham, der havde
 udstaaet en lige Ulykke, men to Maaneder efter Befriel-
 sen endog blev indsat i hans forrige Lykkes Omstændighe-
 der. Naar Hr. Sabre hidindtil endnu ikke har erholdt
 den Naade, saa kommer det maaskee deraf, at den Hand-
 ling, som saa meget fortjener den, endnu ikke er bekiendt.
 nok. Et saa ømt og ædelt Hierte kunde ikke finde sin Be-
 lønning i noget andet, end i et andet Hierte, som var hans
 værdigt. Hans Kiereste havde bevaret sit Hierte til ham.
 Hun var en Paarørende af Sabres Familie. Han elskede
 hende meget inderlig, og var just paa Beye med at ville
 gifte sig med hende, da han lod sig lægge i sin Faders
 Lænker. Et fortræffeligt Exempel til Overveelse for
 dem, som foregive, at Kierlighed udmatter Sielen, og
 gjør Menneskene udygtige til at udøve en høyere Grad af
 Mod og Dyd. Sabres Kiereste blev ham bestandig
troes;

troe; han havde afflaaet alle de Tilbud, man havde gjort hende; men endelig havde hendes Forældres Villie formaet hende til, at tage imod et meget fordeelagtigt Tilbud, juſt paa den Tid, da Sabre blev ſat i Frihed. Denne Efterretning ſatte hende i en Henrykkelse, og hendes Herte fløj paa nye hen til hendes forſte Tilbøielighed. Hun havde Mod nok til at aabenbare det for ham, hun ſkulde ægte, og denne Mand beſad ſaa megen Edelmødighed, at han kunde være ſin Medbeylers Beſkytter, ſom blev ham foretrakt. For fire Aar ſiden har Sabre giftet ſig med ſin dydige Egtelage, og hun har allerede født ham to Børn, den ſørſte Gave, naar de ere deres Fader værd! Han opholder ſig nu i Gange i Languedoc, hvor han atter har anlagt en liden Silkeſtrømpe-Fabrik. Hans Fader, hvis Dage maaskee ikkun bleve forlængede af den Aarſag, paa det at han kunde ſee ſin Søn befriet fra ſine Lænker, døde nogen Tid derefter i en Alder af mere end 80 Aar; men hans Moder er endnu levende.

Dette er min Helts Hiſtorie, fortalt efter dens nyaaetigſte Tilforladelighed. Jeg har tilfiedegivet de ufuldkaaſteligſte Beviſer af alle Omſtændigheder; og den Sergeants Atteſt, ſom lod ſig beſalde, at tage Sønnen iſtedet for Faderen, er i en ædelmodig Princesſes Hænder, ſom har behaget at forſkaſſe Dyden dette Vidnesbyrd.

Fenouillot de Falbaire.

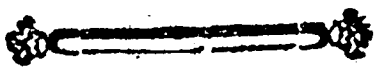
Bozaldab, en Øſterlandſk Fortælling.

Bozaldab havde allerede i mange Aar i de prægtigſte Palladſer levet i Glæde, og nydt en Regierings Lykſaligheder. Han var elſket ſom en Fader af hans Underſaatter, og æret af hans Naboer, da hans enſte Søn Aboram, for hvilken han havde ſamlet ſtore Skatte, ved Erobringer udvidet ſit Herredømme, og ved uovervindelige Feſtninger havde ſat det i Sikkerhed, blev paa Jagten ſaaret

faaret med en Piiil fra en usynlig Haand, og døde midt
 i hans blomstrende Alder. — Bozaldab fandt nu ingen
 Glæde meer i Verden. Den smerteligste Kummer mar-
 trede hans Hjerter, fra hvilket den elskeligste Søns Død
 havde revet den beste Halvpart. Han flyede til mørke
 Oriener, for der ubehindret at overlade sig til Sorgen,
 og for altid at nægte sit Syn at betragte Glæde. In-
 gen torde nærme sig til denne Kummers Volig; forgierves
 søgte det trøstende Venkabs Kosti at trænge ind til denne
 Bedrøvelses Fristad, hvor Midnats-Fuglens Jammer-
 Tone opfyldte hans villige Øre med Sørge-Sange, som
 skrekfulde Klippers Kløfter igientog paa det høytideligste.
 ”Kan, saaledes klagede han, Gud være naadig, der lige-
 som fra et Baghold saa usformodentlig, saa smertelig saa-
 rer Sielen, og i et Øyeblik bebyrder sine Skabninger med
 ulægelige Elændighed? Løgnagtige Imans! taler aldr g
 mere om et alting regierende Forsyns Retsfærdighed og
 Barmhertighed! Han, der, som I lærer, Herster i Him-
 melen, er saa langt borte fra at beskytte de til Lidelser
 fødte Dødelige, at han meget mere finder sin Lyst i, med
 sin ødelæggende Aand at forgifte de kostbareste Blomsier
 i Haabets Have, og med sin Bredes Jern-Rulle at øde-
 lægge Lyksalighedens fasteste Laarne. Dersom dette Væ-
 sen besad den Godhed og Magt, hvormed smigrende Præ-
 ster betlæder det, hvor let skulde det da være for samme,
 at udjage alt Ondt af Verden, som omskaber den til et
 trøstesløst Fængsel, til en Forsængeligheds Dal, til de
 jammerfuldeste Bedrøvelser. — Ak! det er ligesaa for-
 sængeligt at udøse den retfærdigste Misfornøelse i tomme
 Klagemaale — ”

Rasende opløstede han den Haand, som Fortvivlelse
 havde bevæbnet med en Dolk, da pludselig en rød Lynilds
 Straale flammede igiennem den mørke Hule, og et Væ-
 sen af overnaturlig Skønhed, prydet med himmelsk Pragt,
 havende en Palm-Green i den høyre Haand, stod for
 ham, afværgede det dødelige Støf, og med et majestætisk
 Smil befalede den forbavsede og skielvende Bozaldab at
 følge med ham op paa Toppen af nærmeste Bierg.

Jeg

"Jeg er, sagde han, Caloc, Fredens Engel", see herfra ned i Dalen.

Og Bozaldab saae en tor, ufrugtbar, øde Ø, paa hvilken der sad en bleg, hentæret, hæslig Gestalt. Det var en Kjøbmand, som under de bitterste Klagemaaale over, at han paa denne eensomme, ubeboede Ø ikke kunde finde nogen Frugter eller en eneste Kilde, forud følede en forsmægtelig Død under tusinde angstelige Billeder. Ved Siden af ham laae i Sanden henkastet et Skrin, fuldt af de kostbareste Klenodier.

"Himmels Besøgere! Bozaldab, lad denne Elændige ikke blive et Rov for vilde Dyr"! Tie, sagde Engen, og see.

Og Bozaldab saae et Skib at kaste Anker for denne øde Ø. Hvo kan beskrive Kjøbmandens Henrykkelse af Glæde, da Skipperen lovede, at tage ham ombord for Halvparten af hans henlængte Klenodier. Men neppe havde dette Umenneske faaet disse Kostbarheder, førend han aftalte med Skibsfolkene, at dele noget af den anden Halvpart iblant dem, og lod saa den uheldsalige Kjøbmand blive tilbage i sin Elændighed, som forgieves græd og bad om sin Befrielse.

"Hvorledes, raabte Bozaldab, kan Himmelen tilsiæde saadan en Uretfærdighed?"

"Tie, sagde Engelen, og see"!

Og Bozaldab saae, at Skibet stødte an og led Skibbrud paa en Klippe.

"Kortsynede Dødelige! blev Engelen ved, vil du understaae dig, at mestre Verdens Regenter i dens Begivenheders Anordning? Din trostesløse, eensomme Ø og Ørken, hvor den forladte Kjøbmand saa angstelig forventer en hastig Død, skal ikke blive denne Elændiges Grav. Timen til hans Befrielse skal snart komme; men de Midler, du tænkte, skal ikke frembringe den. Sierrighed var hans

Hans herkende Lidenskab, der gjorde ham ligesaa forhadt som elendig, fordi han tiltroede hans døde Skatte, at have den fortryllende Kraft, at kunde, ligesom Abdiels mægtige Riep, tilfredsstille hvert Ønske, og gaac hver Frygt i Møde. Nu hans Ulykke lærte ham, at foragte disse Rigdomme og at have Afstye for dem, og en retmæssig Brug af samme skal i Fremtiden gjøre ham lykkelig. Vel den, som formedelt Ulykke er bleven fortrolig med Wiisdommen! Men henvend dine Øyne til vigtigere Scener, og see”.

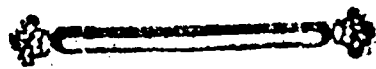
Og Bozaldab saae dybt inde i en Sahl, som høitidelig var prydet med de prægtigste Østerlandske Kostbarheder, en Diamant-Throne, omkring hvilken stode Overhoveder og Gesandter fra halvtredstindstyve adskillige Folkeslag. Paa Thronen sad en Princesse, hvis Skønhed syntes at overgaae Souris, havende ved Siden af sig hans Søn, som han saa klagelig bejamrede.

” Allode Alla! raabte Bozaldab, det er Aboram min Søn! o lad mig trykke ham op til mit Hierte, denne min Siels Yndling, og denne min Henrykkelse med ham”!

” Sie, sagde Engelen, betragt dette Ansigt nøyere; thi det er det, og see, hvilken Skiebne han blev undrykket fra ved en tidlig Død”.

Og Bozaldab saae, og læste i sin Søns Ansigt, hvor han tilforn havde seet en veltilfreds Ufskyldighed og munter Unadoms Rødme, idel Alvind, Frygt, Raserie og Fortvivlelse. Hans Hænder vare besmittede med Blod, og den Sahl, som glimrede af den mest udsøgte Pragt, forsvandt og blev til et sælt Fængsel, hvori hans Søn tumlede sig om i skammelig Støv, med udsukne Øyne og bunden som en Misdæder. Strax derpaa saae han den forræderiske Sultaninde at række sin Gemahl Giftbægeret, og hans Rival at bestige Thronen tillige med hende.

” Lykke

” Lykkelig, sagde Caloc, er den, som Forsynet ved Dødens Engels frygtbare Arm undrev i hans Ungdom fra Alderdommens Forsmædelje ”.

” Hof, raabte Bozaldab, jeg tilbeder det alvidende Forsyns usporlige Bøye. Belsignet være Ukyldighedens og Fredens Død, i hvilken min Aboram hensov til den ævig lykkelig Dyds Baaninger ”!

” Kast Dolken bort, sagde det himmelske Bud, hvormed din rasende Fortvivlelse bevæbnede dig. Kan en Dødelig see ned i den ævige Viisdoms bundløse Dyb, uden at blive hovedsvimmel? Kan en endelig Mand udforske den Uendeliges Raad? Vid, at ingen Skabning kan her være beqvem til en fuldkommen Lyksalighed, og at den fuldkomneste Lyksalighed er ligesaa udelelig som Uendeligheden selv ”.

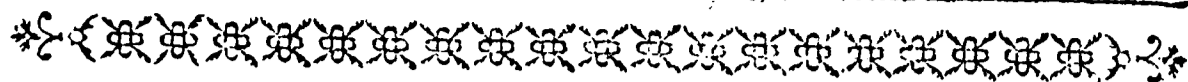
Saaledes talde Fredens Engel, og forsvandt.

Bozaldab faldt ned i Støvet, og med hellig Rædsel tilbød Forsynets urandsfagelige Raad.

Ende paa denne Aargang.

(Register følger.)

Register.

	A.	Pag.
Adelsmanden, hvis Liv reddes ved en Tigger	"	23
Aint og Anningait, en Fortælling	"	353
Alrun Rod holdes for et Spøgelse	"	90
Amynthas, et Hyrdedigt	"	296
Arne Signefierling	"	244
Arvis, den moersomme	55, 61, 85, 95, 100, 112	
	B.	
Bakodab, en Østjerlandsk Fortælling	"	396
Barnet, som de troede at være forgiordt	"	229
Bedrag, et ærligt	"	217
Bekjendtgjørelse	"	44
Belfors, Greve og Leonores Historie	250, 257, 265	
	No. 35: 265, 273, 281, 289	
Beretning om en Pige, som troede at have givet sig til Fanden	"	92
Berømmelse paa Middelstanden imellem Fattigdom og Rigdom	"	287
Biergtrolde	"	223
		Bonde,

R e g i s t e r.

	Pag.
Bonde, den eenfoldige	38
Bortkomne Sager	46
Br. ve	
adskillige	169
Erich Mathiesens til Konferenceraad Rosenørn	146
om en Kiøbmands Pligter	124
til en ung Kiøbmand fra hans Fader	117
Svar derpaa	137
Vitus Bierings til Rentemester Kees	145
Brudevers af tvende artige Piger	53
Bøger og Skrifter	46
Børnevennen	348

C.

Catalogus over hvad som fandtes i Madses Kiste	30
Conditioner ledige	46
Contract, moersom Ægteskabs	46
Copulerede	43

D.

Dablefygen	119
Discours	
i en Biinkjelder	57
i et Bertshuus	69
Dramme	186, 212, 309, 313
Dyd, den belønnede	113
Dødningshovedet, som løb hist og her	97
Dødsfald	44

Efter

Register.

Pag.

L.

Efterretning om et Søemonstrum	250
Ema og Lemosoff, en Fortælling	2, 7, 305, 329, 37
Enkefluppen	25
Epigrammater	32, 36, 88
Erkebispens uden Hat	24
Exempel paa en ubarmhertig gammel Mand	293

S.

Fabler	120, 127
Fatme og Salem	321
Formørkelses	211
Fortællinger	192
Fundne Sager	46

G.

Gavtyv, den unge	187, 196, 214
Gravskrift	44, 88
sælsom	192
Siengangere	222

H.

Haand, den sorte	177
Hedningernes Møde at brænde de levende Koner med deres døde Mænd	339
Hexeproccesser	121
Hexeriet i Tisted	147
Historier	271
Historie om Melissa	361, 369
	Huset

R e g i s t e r.

	Pag.
Huset hvor ingen kunde hve for Spøgelser	50
Huusholdnings Protocol	54
J.	
Jean Fabres Historie	363
Jud: og udpasserede	43
Judfald	216, 221, 248
Jomfruers Trætte om Duffetøy	61
K.	
Kierlighed, gammel, rusier ikke	77, 150, 233
Kierligheds Historie, Moirettes	203, 209
Konen og Manden	108
Koner som ey kan tie for deres Mænd	110
L.	
Landsstrygeren	131
Lisette	143
Løgnerne	24
M.	
Mand, den lydige	31
Manden i den gode Lune	40
Mave, den store kunstlige	185
Misundelige, den	153, 161, 172, 178
Moral, particulier	109
Mord	
opdaget ved en Død	139
det underlig opdagede	22
	Mord

R e g i s t e r.

Word	Pag.
et græffeligt	264
opdaget ved Mord	304
N.	
Næser	105
Nyt og Gammelt	9
Nyt, adskilligt	42
O.	
Omvendelse, den overnaturlige	142
Omvendelse til Dyden belønnet	377, 385
Ondskab slaer sin egen Herre	17
Oversættelse af Tydsk	147
P.	
Paaflugten	142
Pasquiller, noget om	127
Peer Hansens Frierie	93
Plan til et Fruentimmer Collegium	81
S.	
Schfærdige	45
Slughalsen	35
Skindsyges Billede	I
Spægelhistorier	267, 141
Spægelstet i Siælland	33, 41, 66
Spørgsmaal	43
Steen at bære af Byen	232
Svar paa Spørgsmaalet i No. 6	59
	Tale

Register.

Pag.

T.

Tale til Nissen	•	•	•	73
Tanker, moralske	•	•	295, 304,	344
Tanker over Fødselsdage	•	•	341,	345
Tjenstføgende	•	•	•	45
Tildragelse, en forunderlig	•	•	•	225
Til Leye	•	•	•	45
Troldoms Kunst	•	•	•	193
Tyverie, et snedigt	•	•	•	231

V.

Vacanser	•	•	•	42
Varulven	•	•	•	75
Vægterproces	•	•	•	38

W.

Widelmødige, den	•	•	•	229
------------------	---	---	---	-----

